DOUGLAS REEMAN

BĂTĂLIE ÎN ADÎNCURI

Lei 13,50

– Foc tubul unu ! O tresărire îi furnică degetele. Foc tubul doi! Continuați lansarea după cronometru !

Tocmai rotea periscopul spre tribord cînd, asemenea unui uriaș în armură, crucișătorul inamic se ivi încet în cîmpul lentilelor. Suprastructuri etajate la puntea de comandă. Îi venea greu să-și desprindă ochiul de la el, pentru a descoperi și restul navelor. Două distrugătoare la distanță mare de țărm și, apoi, două vase comerciale înalte la apă, cu bordajele împestrițate cu pitură de camuflaj, transportînd, de bună seamă, trupe pentru invazia Sumatrei.

Răsuci din nou periscopul și-l fixă pe crucișător...

EDITURA MERIDIANE

DOUGLAS REEMAN

Bătălie în adîncuri

În românește de
ANTOANETA RALIAN

EDITURA MERIDIANE
București, 1982

Coperta de VALERIU GIODÎC

Douglas Reeman
Strike from the Sea
Hutchinson & Co. (Publishers) Ltd., London, 1978
ⒸDouglas Reeman, 1971

1
LĂSÎND TOTUL ÎN URMĂ

Comandorul Robert Ainslie ședea nemișcat pe un scaun cu spetează de trestie împletită și-și plimba privirea, fără interes, prin sala de așteptare. Era o încăpere zugrăvită în alb și aproape lipsită de mobilier, cu excepția a două scaune și a unui portret al regelui, atîrnat pe zidul din fața lui. Un observator, dacă ar fi existat cineva să-l observe, și-ar fi putut închipui că Ainslie trage cu urechea, sau că se ghemuiește pe scaun, gata să sară. În realitate, omul se străduia să-și ferească spinarea de spetează, pentru că, în ciuda ventilatoarelor care se roteau deasupra capului său, în încăpere domnea o atmosferă umedă și sufocantă și orice fel de atingere l-ar fi incomodat și mai rău, lipindu-i cămașa de piele, ca o fașă jilavă.

Ochii îi poposiră pe ferestrele cu jaluzele coborîte, prin care se filtra lumina crudă a soarelui, proiectînd dîre argintii pe podea. Părea de necrezut că oamenii izbuteau să respire aici, ba încă să cheltuiască și atîta energie.

Picioare încălțate în bocanci tropăiau viguros de-a lungul unui soi de careu și, din depărtare, răzbătea glasul unui sergent din Marina Regală, controlînd oamenii în marș și manevrîndu-i asemenea unui maestru de manej într-o arenă de circ.

— Pe grupeee... în linie la dreaptaaa... stai !

Brusca tăcere care se lăsă era încă și mai sîcîitoare.

Ainslie își impunea să nu se uite la ceas, știind bine că n-ar face decît să-și stîrnească iar furia. Simțea cum îl toropeşte plictisul şi se lupta cu el, ca şi cum ar fi fost o senzaţie fizică. Trebuia să se ţină tare, pînă cînd avea să se „adapteze“, aşa îl sfătuise cineva la sosire.

Greu să compari locul ăsta cu Anglia, îşi spunea. Era noiembrie 1941, iar Londra, pe care o părăsise cu puţine zile în urmă, se deosebea ca de la cer la pămînt de baza navală din Singapore. Patru zile de zbor în aparate diferite, contemplînd decorul care se schimba la fiecare aterizare, întîlnind felurite grupuri amestecate de militari, în drum spre unităţile lor, pentru a-i înlocui pe cei căzuţi sau răniţi, pentru a instala cartiere generale sau pentru alte nenumărate misiuni caracteristice unei naţiuni aflate în război.

Deosebirea îl izbise pe dată, cînd, cu cinci ore în urmă, coborîse ţeapăn din avion pe insula Singapore. Ainslie avea treizeci de ani şi era ofiţer de marină din creştet pînă în tălpi. De-a lungul carierei lui, vizitase în cîteva rînduri Singapore, ceea ce făcea ca, acum, lucrurile să i se pară şi mai surprinzătoare, pentru că în afară de numărul sporit de oameni în uniformă care hoinăreau pe aeroport sau se îmbulzeau pe străzile revăzute de astă dată în goană dintr-un automobil militar, nimic nu arăta schimbat.

Gîndul i se întoarse din nou la Anglia şi mai ales la Londra. Raidurile aeriene de noapte, raţionalizarea, camuflajul şi ideea cumplită că numai Canalul Mînecii mai stătea între libertate şi forţele militare germane. Aliaţii căzuseră rînd pe rînd în faţa aparent invincibilei maşini de război a Axei, iar străzile Londrei erau la fel de înţesate de uniforme ca şi întreaga Anglie şi Commonwealth-ul. Uniforme de olandezi, danezi, norvegieni şi francezi liberi, belgieni, polonezi, cehi şi tot restul. Care nu făceau decît să le reamintească tuturor de succesele Germaniei naziste şi, aproape în aceeaşi măsură, de trista înfrîngere a aliaţilor.

Doar în aer, deasupra Marii Britanii și de-a lungul coastelor Africii de Nord, unde nou constituita Armată a Opta reușise oarecum să țină piept avansului forțelor germane, avuseseră loc cîteva victorii. Bătălia Atlanticului, a cărei ferocitate sporise cu fiecare convoi sîngeros, depășise de mult limitele victoriei sau înfrîngerii. Devenise o simplă chestiune de supraviețuire. Numărul vaselor torpilate sau bombardate creștea zilnic și cererile de oameni ale marinei deveneau, proporțional, tot mai mari. Ofițerii primeau posturi de comandă care, în mod normal, ar fi trebuit acordate unor oameni ,cu mult mai multă experiență și vechime în grad, iar matrozii calificați erau răspîndiți cu parcimonie în masele crescînde de recruți și voluntari, cărora le împărtășeau cunoștințele lor, atît cît le stătea în putință.

Aproape jumătate din cariera lui, Ainslie comandase submarine. Abia cu trei luni în urmă își părăsise ultima comandă, nava *Tigress*, după o neîntreruptă campanie pe teatrul de luptă al Mediteranei.

Trei luni pe care le petrecuse în lumea subterană a Serviciului de Informații al Amiralității, în buncărele de apărare împotriva bombardamentelor, sau vizitînd baza de submarine de la Gosport, unde își făcuse, inițial, antrenamentul subacvatic. Și acum, după toate acestea și după zborul neîntrerupt, din Anglia pînă aici, Ainslie zăcea în sala de așteptare, asemenea unui elev nou venit la școală.

După felul în care fusese salutat de efectivul bazei își putuse da seama că oamenii îi cunoșteau activitatea, dacă nu și actuala lui misiune, care se presupunea a fi ultrasecretă — în măsura în care poate fi ținut secret un lucru de care au cunoștință mai mult de două persoane.

Ainslie încercase să-și spună că în Singapore lumea se simțea mai detașată de întreaga situație. Insula, ca dealtfel și peninsula malaieză din nord, rămăsese neatinsă de război și, aparent, se crampona rigid de o existență cvasi-colonială.

Acum însă începu să gîndească altfel. Oamenii de aici îl priveau cu resentiment pentru că le amintea de acel „alt război“. Își plimbă degetele pe vestonul din pînză groasă și acest simplu efort făcu să i se umezească subțiorile. Purta încă uniforma albastră pe care o îmbrăcase la Londra. Era de sperat că echipamentul lui tropical sosise în bună stare, își spuse cu oboseală. Degetele îi lunecară pe panglicile de pe pieptul stîng. Crucea pentru Merite Deosebite, cu Bară. Se obișnuise cu ele și, oricum, la Londra, decorațiile se banalizaseră. Dar aici se simțea altfel sau, cel puțin, așa i se părea. Un individ deosebit.

Se deschise o ușă și își făcu apariția un om mărunt și uscățiv, într-un costum cenușiu foarte șifonat. Se așeză pe celălalt scaun.

Ainslie îl cercetă, amintindu-și de prima lor întîlnire și de felul în care îi crescuse afecțiunea pentru acest omuleț. Avea o înfățișare de belfer cu leafă mică sau de conțopist dintr-un birou din City. De fapt, era căpitanul comandor Gregory Critchley, din Serviciul de Informații Navale.

Critchley scoase o țigară și o aprinse cu un gest lipsit de grabă. Se uită în jur după o scrumieră și, negăsind-o, aruncă chibritul pe podeaua lustruită.

— Ticăloși lipsiți de ospitalitate ! Îi zîmbi lui Ainslie, schimbîndu-și trăsăturile ostenite de parcă și-ar fi lepădat pielea. Nu mai avem mult de așteptat. Am vorbit cu cu cineva. Chicoti. Cred că în curînd se vor îndura să ne primească.

Ainslie se ridică de pe scaun cu precauție și se îndreptă spre fereastră. Marinarii își reluaseră instrucția ; își aduse aminte că peste cîteva săptămîni urma să aibă loc în oraș o mare paradă. Se pare că pentru sărbătorirea Crăciunului.

Gîndul acesta îl enervă. Revăzu în minte ticsitele adăposturi antiaeriene din Londra, o cîrciumă cu ferestrele smulse, un autobuz cu imperială răsturnat pe o parte, în mijlocul mormanelor de dărîmături. Cît ar mai rezista oare dacă ar avea de-a face cu o birocrație ca aceasta de aici ? se întrebă.

Critchley îl urmări prin pînza fumului de țigară, citindu-i gîndurile. Începuse să-l îndrăgească pe Ainslie. Acesta ajunsese să-și însușească pînă și figura cerută de rolul lui. Înalt, cu o față tînără și trăsături ferme, păr blond și ochi albaștri, luminoși, degaja un aer de încredere în sine despre care Critchley ajunsese să-și dea seama că este doar o aparență. În pofida decorațiilor, a curajului și a destoiniciei sale considerabile, Ainslie era foarte exigent față de el însuși și de oamenii care îl urmau de bună voie sau constrînși.

— Ce naiba, ăștia de aici n-au interes să cîștige războiul ? Ce se întîmplă cu ei ? întrebă Ainslie.

— Autoconservare, băiete. Își închipuie că-și împlinesc misiunea doar ținîndu-se tari în această „invincibilă fortăreață“, cum îi spun ei.

Ainslie se întoarse din nou cu fața la fereastră.

— Cînd am pierdut atîtea nave ! Cînd atîția oameni au fost uciși ! Ai fi zis că au învățat și ei ceva din toate astea.

Critchley se ridică de pe scaun, ciulind urechea la un zgomot de pași.

— Bob, struneşte-ţi firea de scoţian iute la mînie. Se pare că vin. Eu am să expun lucrurile, iar tu ai să-i impresionezi prin splendidul tău calm. În fond, fac şi ei parte din marina noastră, ştii, adăugă trăgîndu-i un ghiont între coaste.

Ainslie îşi puse chipiul nou, cu strălucitoarele-i frunze de stejar pe cozoroc.

— Tocmai mă întrebam dacă aşa o fi, îi răspunse la ultima remarcă.

Un locotenent, cu faţa împietrită, îi introduse într-o încăpere spaţioasă, în care şeful de stat major al bazei stătea îndărătul unui birou, aşteptînd să-i întîmpine. Ainslie avu impresia că-şi pusese la punct înfăţişarea înainte de a-i primi. Avea gradul de comandor plin, iar uniforma albă îi strălucea de curăţenie, ca şi biroul.

— Iată-l pe domnul comandor Armytage, spuse Critchley. Îl privi calm pe ofiţerul mai mare în grad. Comandorul bazei este plecat la Keppel Harbour, iar amiralul pare-se că se află într-o inspecţie prin ţară.

Ainslie sesiză unda vagă de sarcasm din tonul lui Critchley. Dar şeful de stat major al bazei le strînse mîinile şi-i pofti să ia loc. După care li se adresă :

— Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi. Ştiţi cum e. Am o grămadă de treburi.

— Treburi de război, domnule comandor ? întrebă Critchley cu o voce suavă.

— Mă rog, da. Într-un fel. Şi apoi, ştiţi, se apropie şi regatele. Sînt foarte importante pentru menţinerea moralului trupei, nu-i aşa ?

Luă o mapă din pînză de manila şi o aşeză pe platoul cu hîrtii care urmau a fi expediate. Apoi rosti, adresîndu-li-se :

— Mister absolut. Mă refer la misiunea dumneavoastră. Amiralul e de părere că domnii din Whitehall se avîntă prea departe, cînd ar avea destule altele de făcut.

— Așa să fie ? întrebă Ainslie.

Critchley interveni grăbit :

— Cred că domnul căpitan comandor Ainslie e mai în măsură decît mine să vă pună în temă. În fond și-a făcut o profesie din genul acesta de misiuni.

Sprîncenele comandorului se îmbinară într-o încruntare.

— Știu bine de ce sînteți aici. Doar nu-s prost ! Apoi, stăpînindu-se cu efort, își îndreptă privirea spre Ainslie. Ei, povestiți-mi.

Ainslie își roti ochii prin birou, luînd aminte la curățenie, la atemporala ordine a lucrurilor.

— Domnule comandor, la începutul războiului, noi și Franța aveam cele mai grozave flote din lume. După căderea Franței, a devenit imperios ca toate navele ei care nu se alăturaseră flotei noastre sau forțelor francezilor liberi de sub comanda lui de Gaulle, sau care refuzaseră să se interneze în porturi neutre să fie scoase din acțiune.

Pe măsură ce vorbea, Ainslie dădea frîu liber propriilor lui sentimente. „Trebuie să fi fost foarte dureros pentru cel care luase asemenea decizie", își spunea el. Navele grele ale Marinei Regale Britanice au fost forțate de împrejurări să tragă în foștii lor aliați și să le scufunde navele din bazele apărate de la Oran și Dakar și din alte locuri de ancoraj din afara Franței ocupate. Numeroase vase bine utilate au fost astfel scufundate sau serios avariate și o sumedenie de oameni uciși. Oameni care luptaseră cot la cot cu englezii împotriva inamicului comun, împărtășeau acum soarta germanilor sau a italienilor. Va trebui să se scurgă multă vreme pînă cînd această amărăciune să poată fi uitată, ca să nu mai spunem iertată.

Dar dacă aceste nave ar fi căzut în mîinile inamicului, soarta războiului ar fi fost de mult pecetluită. Capitala Angliei, cu căile de aprovizionare blocate, cu forțele armate slăbite din cauza lipsei de combustibil și de materiale de război, ar fi avut același destin ca Parisul sau Varșovia.

Ainslie se auzi declarînd :

— Mi-am petrecut ultimii ani numai pe submarine.

— Îți cunosc dosarul, domnule comandor, îi răspunse Armytage pe un ton tăios.

Dar cînd ochii lui Ainslie poposiră asupră-i, își înghiți vorbele.

— Marina franceză, continuă Ainslie, a construit un submarin de tip foarte avansat, pe care l-a numit *Surcouf*, ceva în genul vechiului nostru tip M, dar mult mai complex și mai reușit. Am fost odată la bordul lui, cînd a vizitat Anglia. Un gigant, cu o turelă binată, ca aceea a unui crucișător și înzestrat cu propriul său hidroavion de cercetare. Construit în 1931; timp de trei ani a fost considerat cel mai mare submarin din lume.

Ainslie își lăsă privirile pe fața șefului de stat major, simțindu-i stinghereala, fiind conștient, în același timp, de atenția absorbită a lui Critchley.

— După aceea, însă, a urmat submarinul *Soufrière*, tot de tipul *Surcouf*, dar îmbunătățit și de deplasament mai mare, peste patru mii de tone sub apă.

Ainslie făcu o pauză, gîndindu-se la *Soufrière*, toate planurile și ideile lui încețoșate clarificîndu-i-se deodată, de parcă le-ar fi privit printr-un vizor prismatic.

Comandorul se foi în scaun.

— Da, desigur.

„Desigur !“ Ainslie continuă calm :

— Două tunuri de 203 mm, extrem de puternice și cu tragere rapidă, plus zece tuburi lans-torpile, hidroavion propriu și o rază de acțiune de douăsprezece mii de mile. Dacă i s-ar da drumul, ar face harcea-parcea din toate căile noastre de acces peste ocean, începînd din India și pînă la Capul Bunei Speranțe. Ar fi nevoie de o flotă întreagă — flotă de care noi nu dispunem — pentru a-l urmări și lichida.

Urmă o pauză, în care, în afară de bîzîitul molcom al ventilatoarelor și de ecoul comenzilor lătrate în depărtare, nimic nu tulbura tăcerea.

— La căderea Franței, *Soufrière* se afla în Madagascar, interveni Critchley. Apoi, cînd simțămintele francezilor s-au împărțit între de Gaulle și neputința lui Petain la Vichy, submarinul s-a îndreptat spre Indochina, la baza lor din Saigon. Știm că s-a aflat acolo pînă aproape de ziua cînd japonezii au înaintat și au ocupat întreaga colonie. Se spune că nava ar fi fost avariată fie de japonezi, fie în urma unui sabotaj sau a unui accident, nu se știe. Cel puțin pentru moment. Dar noi am primit instrucțiuni să capturăm submarinul înainte de a cădea în mîinile inamicului, sau înainte ca propriul lui echipaj să hotărască a-l preda în schimbul cine știe cărei recompense. Patriotismul nu este monopolul britanicilor. Marina franceză are și ea codul ei de onoare.

Comandorul Armytage privi la ceas.

— Nu reușesc să văd necesitatea unei asemenea acțiuni. Dacă submarinul s-ar întoarce împotriva noastră, l-am putea bombarda. Cu condiția de a-l descoperi la timp, desigur, adăugă el, punînd la îndoială propria-i sugestie.

Critchley scoase o nouă țigară și o cercetă.

— Submarinul *Soufrière* trebuie capturat, domnule comandor. Noi credem că japonezii își vor continua expansiunea în Marea Chinei și în Pacific și atîta timp cît americanii nu vor intra în război de partea noastră, nimic nu-i va opri. S-ar putea să ajungă chiar pînă aici, adăugă el, privind cu tîlc la harta prinsă pe zidul din spatele biroului.

— Ei, astea-s aiureli, răspunse comandorul, care părea să-și fi venit în fire. E posibil ca dumneavoastră să fiți foarte bine informați în legătură cu submarinul dispărut și cu toate escapadele astea de capă și spadă, dar, dați-mi voie să vă spun, că nu știți mare lucru în legătură cu liniile de apărare de aici și din Malaya.

Critchley îl măsură cu răceală :

— Să sperăm, domnule comandor, că nici japonezii nu știu.

Degetele comandorului băteau darabana în lemnul biroului.

— Încă nu m-ați convins.

Critchley se ridică brusc în picioare.

— Din fericire, nu avem de ales, nu-i așa, domnule comandor ?

— Ce naiba vrei să spui ? Doar pentru că...

Ainslie făcu un pas înainte, fără să-și fi dat măcar seama că se ridicase de pe scaun.

— Căpitanul comandor Critchley vrea să spună că hotărîrea a și fost luată, domnule comandor. De către Amiralitate, de către Consiliul de Miniștri, evident cu deplina aprobare a primului ministru. Nimeni nu are intenția de a-i tulbura din nou pe francezi, dar nici să-i vedem pe nemți luîndu-și dejunul la Claridge nu ne convine.

Șeful de stat major al bazei roși :

— Îmi dau seama foarte bine că pe timp de război unii ofițeri avansează în grad mult mai repede decît ar fi normal. Și, în aceeași măsură, știu că alții își supraestimează importanța.

Ainslie înălță din umeri.

— Eu nu fac decît să mă supun ordinelor, domnule comandor. Dacă *Soufrière* cade pe mîini vrăjmașe, din *indiferent* ce motive, eu unul o să mă îmbarc pe un alt submarin. Ceea ce pentru mine ar însemna un noroc, adăugă el, plimbîndu-și privirea prin încăpere.

Comandorul își feri ochii în lături :

— O să fac tot ce-o să pot.

Critchley strivi mucul țigării și-și scutură un rest de scrum de pe costumul mototolit.

— Bine, domnule comandor. Începem de mîine. Poate că pînă atunci se întoarce și domnul amiral. Părea că nu ia în seamă furia comandorului.

Ieșiră din birou și Critchley spuse :

— Pentru început, nu-i rău, Bob. Cred că cel mai indicat acum ar fi o baie bună și o băutură zdravănă. Se uită după automobilul militar. Ne-au cazat pe un iaht rechiziționat. Ce lux ! Pe de altă parte, asta o să ne împiedice să le aducem aminte că, pe undeva, se poartă un război.

Mai tîrziu, pe cînd cei doi ofițeri stăteau pe un mol, pîrlindu-și fețele în dogoarea după-amiezii, Critchley spuse :

— Comandorul Armytage are probabil dreptate. „Desigur". E posibil ca *Soufrière* să fi fost trecut definitiv în rezervă și pus la conservare. Poate că unii dintre membrii echipajului au gîndit, ca și noi, că o navă franceză nu-i va putea ajuta vreodată pe friți.

Ainslie dădu din cap, privind la șalupa care venea să-i ia, tăindu-și drum printre navele de luptă ancorate și împroșcînd un nor de stropi fini. Dincolo de navele care nădușeau sub tendele întinse și pavilioanele moleșite, se deslușea creasta malaieză, de un verde aburit, licărind peste apele strîmtorii Johore. Ainslie se gîndi la cuvintele adresate de Critchley lui Armytage, cuvinte rostite, probabil, mai mult din înciudare. Dar dacă japonezii ar declara război, ce contrapondere ar putea arunca Anglia în balanță ? Dacă Critchley vedea, într-adevăr, just lucrurile, iar Armytage se amăgea singur, atunci nu era greu să ți-i închipui pe japonezi mișunînd pe acea îngustă fîșie de apă stătută. Liniile de apărare ale insulei Singapore erau faimoase și demne de respect. Tot așa fusese însă și linia Maginot !

Oftă :

— Dar dacă *Soufrière* n-a fost trecut în rezervă, atunci problema e de acută actualitate.

Critchley întoarse capul și-i studie profilul : privirea calmă, mica rețea de riduri fine în colțul ochilor, mărturie a veghei, a pîndei împotriva inamicului.

„De-ar mai fi în marină cîțiva ca Ainslie, atunci ar fi loc și pentru optimism", își spuse el.

Iahtul rechiziționat trebuie să fi fost o ambarcație frumoasă la vremea ei, gîndi Ainslie. În ciuda faptului că îl despuiaseră de multe din dovezile de rafinament ale fostului său proprietar, păstra încă un aer elegant și grațios, începînd cu etrava efilată și galeonul ei și terminînd cu coșul galben și gros. Pe cînd își făcuse stagiul de tînăr sublocotenent pe un distrugător, Ainslie întîlnise multe iahturi de asemenea tip — ba poate chiar și pe acesta — în zilele pașnice ale serviciului său în flota mediteraneană. Malta. Neapole. Pireu. Nopți îmbietoare, muzică, fete cu umeri bronzați și priviri cutezătoare aruncate tinerilor ofițeri. Altă lume, apusă probabil pe vecie.

Numele inițial al iahtului fusese *Lady Jane* și în salonul spațios exista o placă și un însemn al constructorului. Acum iahtul era botezat *Tender to Terror II*, după denumirea bazei navale din Singapore.

A doua zi după sosirea lui Ainslie, căldura se menţinu la fel de zăpuşitoare, dar la bordul vechiului iaht, ancorat la distanţă de navele de luptă şi de ambarcaţiile portului, era ceva mai răcoare, iar serviciul impecabil oferit de doi chinezi, ordonanţe de careu, sporea parcă irealitatea situaţiei şi senzaţia de totală detaşare.

În vreme ce Critchley coborîse pe ţărm pentru una din misiunile lui secrete, Ainslie parcurse un teanc de corespondenţă, instrucţiuni şi ordine supuse atenţiei sale. Pe cînd studia şi aduna detaliile uriaşei expediţii de captură, constată că putea da uitării atitudinea obstrucţionistă a şefului de stat major al bazei. Aceasta se datora, poate, faptului că tot ce fusese incertitudine se spulberase acum în bună măsură, sau poate că, aşa cum bănuia, îl ajutaseră noaptea de somn bun şi micul dejun tihnit, cum nu mai avusese parte de multă vreme încoace.

Secretul acţiunii lor era de o importanţă vitală. A păstra secretul unei acţiuni, cînd fiecare om al siguranţei colaborează în acest scop, este una. Dar a ascunde întregul echipaj al expediţiei de capturare a masivului *Soufrière* era cu totul altceva. „Mare bătaie de cap pentru Critchley şi colegii lui“, gîndi Ainslie.

Cunoştea pe cei mai mulţi dintre oamenii care aveau să-l însoţească, ba pe unii dintre ei chiar foarte bine. Ca, de pildă, pe John Quinton, care-i fusese ofiţer secund pe *Tigress* şi care ar fi meritat să aibă acum comanda unei nave. Era un australian cu o atitudine colţoasă, dar vesel şi neconformist faţă de camarazii săi britanici. Spunea adeseori : „Dacă am fi avut asemenea submarine în marina *noastră*, nu m-aş fi aflat acum aici.“ Trecuseră împreună prin multe situaţii critice. Ainslie spera că omul rămăsese acelaşi şi că nu-l va amărî faptul de a-i fi din nou primul ofiţer la bord.

Îl cunoștea și pe șeful mecanic, locotenentul Andrew Halliday. Serviseră împreună pe un alt submarin, la izbucnirea războiului.

Mai erau și alți cunoscuți : Bill Gosling, timonierul ; Dugald Menzies, maistrul semnalizator ; și un servant la torpile, pe nume Sawle, care lucrase ca ordonanță la careu pe *Tigress* și care, acum, în actuala misiune, se oferise voluntar, fără să întrebe măcar ce îndatoriri îi reveneau.

Pe ceilalți Ainslie îi întîlnise la H.M.S. *Dolphin*, baza de submarine din Hampshire. Urma să fie într-adevăr un echipaj amestecat, incluzînd patru ofițeri francezi liberi, dintre care doi serviseră pe *Surcouf*, predecesorul lui *Soufrière*. Aceștia din urmă erau de neprețuit.

La Amiralitate, chiar înainte de a pleca spre Singapore, Ainslie avusese o întrevedere finală cu șeful operațiilor navale.

Căutînd să-i risipească îndoielile, acesta îi spusese pe un ton vesel :

— Oricum, chiar dacă nu iese nimic din treaba asta, va fi fost o experiență utilă.

„Utilă cui ?" se întrebase Ainslie.

Auzind zgomotul unei bărci cu motor, se ridică în picioare și se îndreptă spre un hublou din alamă lustruită. Îl văzu pe Critchley sub o înfățișare curioasă, în șort și cămașă albă, urmat de alți doi ofițeri, urcînd scara la bord. Primul dintre ei îi era necunoscut, dar cel de al doilea, cu două trese aurii pe epoleți, era John Quinton.

Ainslie se îndepărtă de hublou și-și roti privirea prin salon, examinîndu-și propriile sentimente. Faptul că Quinton fusese adus aici nu putea să însemne decît un singur lucru. Că operația mergea înainte.

Critchley intră grăbit, tamponîndu-și fața. Azvîrlindu-și șapca pe un scaun, exclamă :

— Simt nevoia să beau ceva !

— La ora asta ? întrebă Ainslie zîmbind.

Apoi se întoarse către masivul locotenent australian, care înainta pe covorul uzat, și-i strînse mîna cu putere.

— Hello, John. Mă bucur că te văd.

Pe cît era Ainslie de blond, pe atît era Quinton de tuciuriu. Avea ochi căprui adînc înfundați în orbite și o piele atît de arămie încît îți evoca un corsar din Antile. Deși nu trecuse de douăzeci și șapte de ani, arăta mai vîrstnic decît comandantul său.

Lăsă privirea să-i lunece pe epoleții noi ai lui Ainslie și-i spuse :

— Vă felicit, domnule comandor. Le-ați meritat. Apoi, întorcîndu-se către Critchley, adăugă : Aș lua și eu o bere, dacă aveți una la îndemînă.

Ainslie îl privi îngîndurat. Quinton părea să nu se fi schimbat, cu excepția acelui „domnule comandor".

Critchley îl prezentă pe celălalt ofițer, căpitanul comandor Melrose, șeful serviciului de operații al bazei. Pe urmă, în timp ce unul dintre băieții chinezi se agita aducînd pahare și, din fericire, gheață, Critchley anunță cu glas calm :

— L-am găsit, Bob.

Făcu semn băiatului, care ieși din încăpere la fel de tăcut precum intrase, apoi desfășură pe masă o hartă.

— Aici. La vreo trei sute de mile distanță, la nord-est de această masă. Degetul i se opri pe linia frîntă a unor insule risipite, de toate formele și mărimile, aproximativ la vreo două sute de mile de coasta Borneo. Critchley continuă cu același glas potolit :

— Aici, în insula Datuk Besar, care face parte din arhipelag, dar se află sub control francez. Există un guvernator localnic, dar execută numai ce-i spun francezii. Sau, cel puțin, așa obișnuia.

Ainslie nu se lăsă amăgit de calmul lui Critchley. Știa bine că în realitate freamătă de emoție. Poate că în mintea lui operația *Soufrière* prinsese viață. Părea foarte probabil.

Quinton zise :

— Privind de aici, s-ar părea că japonezii se află la aceeași distanță de insulă ca și noi. Interesant ! adăugă, frecîndu-și bărbia tuciurie.

Șeful operațiilor îi aruncă o privire curioasă și spuse :

— Agenții noștri au dat, întîmplător, peste asemenea informație. Nici măcar forțele aeriene n-au reușit să descopere submarinul în zborurile lor de recunoaștere. La Datuk Besar e un soi de lagună, nu prea largă, dar foarte adîncă. Exact locul potrivit ca să pitești lighioana.

Ainslie se uită la Quinton. „Lighioana". Începuseră să-l personalizeze.

— Nu prea văd vreo șansă de a-l lua prin surprindere, spuse Quinton. La asemenea distanță ! Clătină din cap : Bănuiesc că va trebui să forțăm intrarea trăgînd cu tunurile.

Melrose zîmbi :

— Agenții noștri se află exact acolo în sud, în Java, sau, mai exact, în Surabaja. Și au descoperit că cineva închiriase un cargobot vechi care să facă o traversare la Datuk Besar. La o cercetare mai atentă s-a constatat că era încărcat pînă la bocaporți cu butoaie cu motorină. Ceea ce denotă nesăbuință din partea cuiva. Într-o insulă atît de mică, nici o persoană sănătoasă la minte n-ar fi avut ce face cu asemenea cantitate de combustibil. Pe de altă parte însă, faptul denotă și urgență. Altminteri vasul ar fi făcut un drum mai ocolit, pentru a nu da naștere la suspiciuni.

Pe față i se așternu un zîmbet larg, de satisfacție pentru perspicacitatea lui și a celor din departamentul său.

— Și hîrbul ăsta înaintează acum în marea Javei, continuă el.

Ainslie îi aruncă o privire lui Critchley.

— E în ordine ?

— Cu un dram de noroc, răspunse Critchley, încuviințînd din cap, îl prindem în plasă fără măcar să chițăie și după aceea va fi treaba ta, Bob, urmă el, încruntîndu-se.

Quinton își întinse brațele în lături :

— Așa cum scria în cartea de bucate a mamei mele : „Mai întîi prindeți peștele..."

Melrose interveni :

— Cargoul a plecat din Surabaja acum două zile. Tocmai ni s-a confirmat prin radiotelegrafie. La viteza lui de, să spunem, șase noduri, cam în cinci zile ne va deveni accesibil.

Cum partea care-i revenea se terminase, ofițerul își înălță paharul :

— Noroc !

Ainslie aproape că și vedea cum se petrecuseră lucrurile. O paragină de cargobot, ducîndu-și zilele de azi pe mîine, cu orice transport se nimerea. Străduindu-se din răsputeri să evite războiul, dar neputînd să se împotrivească ispitei. Fapt care — cu puțin noroc — îi va conduce pe ei la ascunzătoarea submarinului francez. Melrose vorbise despre urgență. Poate că și la urechea comandantului francez ajunseseră unele vești ; poate că se aștepta ca japonezii să curețe de inamici această ultimă măruntă frîntură de imperiu, cu *Soufrière* ancorat în apele sale.

Din investigațiile și instructajul făcut, Ainslie cunoștea atît de multe despre *Soufrière*, încît își amintea pînă și numele comandantului francez : „Capitaine de frégate" Michel Poulain. Un ofițer destoinic, din cîte se știa și, în nici un caz, trădător. Dar, mai înainte de toate, un om al mării care n-ar fi acceptat să-și distrugă nava sau să o predea fără protest unei forțe străine. Dacă ar fi dorit acest lucru, ar fi acționat pînă acum.

— Bob, eu voi coborî pe țărm, spuse Critchley. Tu pune lucrurile la punct. Pentru mai multă siguranță, mîine ar trebui adunați și ceilalți membri ai echipajului. Amiralul a fost informat și ne va acorda și sprijinul său.

Ainslie zîmbi acru. Simpla menționare a faptului că Winston Churchill se interesa de operație era de natură să influențeze și spirite mai înalte decît cel al amiralului.

Cînd Melrose și Critchley plecară, Quinton spuse :

— Mă bucur că treaba a pornit. Începuse să mă calce pe nervi. Apoi întrebă cu un rînjet : Refacem vechea firmă, da ?

Ainslie turnă două pahare de whisky. Băutură părea să fie din plin.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele astea. Ridică ochii spre Quinton. Ai avut parte de un tratament nedrept și n-aș vrea să gîndești că, din motive egoiste, am împiedicat să ți se încredințeze o comandă.

Quinton își întinse picioarele și-și înălță privirile în tavan.

— Adevărul este că nu te-ai fi descurcat fără mine, nu-i așa ? întrebă rîzînd.

Ainslie se destinse :

— Așa-i.

Quinton redeveni serios, spunîndu-i :

— Mă întreb ce-o mai fi făcînd bătrîna *Tigress*. După ultima ciocăneală de grenade antisubmarine pe care a încasat-o, presupun că biata de ea a avut nevoie de mai mult de o lună de refacere.

Rămaseră amîndoi tăcuți. Ainslie se gîndea adeseori la *Tigress*. Un nou echipaj, un ofițer la prima lui comandă.

Era prea mult. Fuseseră foarte uniți cei de pe *Tigress*. Și suferiseră numeroase atacuri, și din aer și de pe mare, în timp ce se luptau să împiedice vasele de aprovizionare inamice să răzbată spre Africa de Nord.

Exista o puzderie de glume de cabaret în legătură cu lipsa de vlagă a italienilor cînd era vorba de luptă, dar nimeni n-a mai avut chef de rîs cînd grenadele antisubmarine italiene au bubuit pe lîngă coca navei *Tigress*.

— Cred c-o să mă duc și eu să-mi iau rămas bun de la uscat. O să petrec o noapte de pomină, zise Quinton. Apoi chicoti : Îți poți închipui mutrele umflaților și scrobiților ălora de la club dacă-le-aș recita cîteva versuri din „Eschimosul Nell" ?

— Nici o șansă, John. Stai în banca ta. Acțiunea de acum trebuie acoperită cu pătura secretului.

— Vorbele nesocotite se plătesc cu vieți omenești, știu bine, oftă Quinton.

Înălță un alt pahar și dădu din cap a încuviințare :

— Fiți atente, măruntaie, că vă mai trimit un potop !

Ainslie se uită la el. Era una din expresiile favorite ale lui Quinton. Nimic nu se schimbase.

La sfîrșitul săptămînii, ofițerul cu operațiile le dădu de veste, așa cum se angajase, că totul era gata.

Noaptea în care Ainslie și echipa sa părăsiră Singapore era desăvîrșită : o noapte fără lună, neagră ca smoala și liniștită. Așa cum se exprimase comandantul distrugătorului care urma să transporte echipajul de priză pînă la locul de întîlnire :

— Dacă am pierde o noapte ca asta, mi-aș pune capul sub secure.

Ainslie încercă o senzație ciudată văzîndu-și oamenii grăbindu-se să urce pe schela distrugătorului, asemenea unor fugari, pentru a fi îndrumați apoi, cu maximum de viteză, sub punte.

Critchley venise să-i conducă. Cu cîteva minute înainte de plecare, rosti cu simplitate :

— Bob, să nu-ți asumi riscuri mai mari decît e necesar. Ai făcut pînă acum cît zece oameni la un loc. Aș fi dorit din toată inima să fi putut veni cu voi. Dar va trebui să stau aici, așteptîndu-vă rapoartele.

Un sublocotenent se desprinse din întuneric.

— Cînd sînteți dumneavoastră gata, sîntem și noi.

Critchley atinse brațul lui Ainslie :

— Probabil că la bordul distrugătorului oamenii au aflat unele vești. Părea cam stînjenit. Doresc ca tu să le afli de la mine, continuă el.

— Ce vești ?

— Vechea ta comandă, nava *Tigress*. S-a isprăvit cu ea. Tocmai am auzit și eu la cartierul general. A fost bombardată în timp ce se întorcea la bază. Nici un supraviețuitor.

Ainslie își întoarse fața. Era unul dintre lucrurile care se întîmplau zilnic. Nici măcar nu cunoscuse pe cineva din noul echipaj al navei și, totuși... Să aibă într-adevăr submarinele o personalitate ?

— Îți mulțumesc. Îmi pare bine că am aflat de la dumneata. Era o navă bună.

Își putea da seama cum se petrecuseră lucrurile. În timp ce se întorcea la bază, cu oamenii de veghe relaxați după patrulare, probabil prima lor misiune mai serioasă. Și atunci, deodată, din senin, fără nici un avertisment, fără nici o șansă. Nedîndu-și seama ce spune, adăugă :

— O să-mi lipsească !

Apoi, cu o privire rapidă către luminile bazei, urcă pe schela distrugătorului.

Sub punte îl întîlni pe Quinton și înțelese că și el aflase.

— Ai auzit ?

Australianul dădu încet din cap.

— Lucrul ăsta face ca misiunea de acum să fie și mai importantă, Bob. Dădu din nou din cap. Așa e.

Distrugătorul se desprinse de cheu, ca o fantomă cenușie, elicele pulverizînd bezna într-o spumă albă. O oră mai tîrziu era ieșit în strîmtoare, îndreptîndu-se spre est, către locul de întîlnire.

Ainslie stătea pe puntea de comandă și privea țărmul care se mistuia în întunericul compact. Zarurile fuseseră aruncate. Vînătoarea începuse.

2

ECHIPA

Locotenentul mecanic Andrew Halliday ședea într-un colț al careului distrugătorului și se uita la ofițerii din jur. Se străduia să nu fie atent la bubuitul elicelor și la uruitul constant al ventilatoarelor, evitînd să calculeze și să ia seama la viteza cu care înaintau. Lucrul acesta îl făcea să se simtă și mai detașat, un simplu pasager.

În fața lui, rezemat de o măsuță, cu o expresie de încruntată încordare pe chip, se afla locotenentul David Forster care, dacă operația avea să se încheie cu succes, urma să fie ofițerul cu navigația pe submarin. Un produs tipic de Dartmouth, își spuse Halliday. Întotdeauna gata să strecoare o observație hazlie la momentul potrivit și aproape totdeauna văzînd just lucrurile.

Halliday își privi mîinile. I se odihneau pe genunchi, asemenea unor extensii ale creierului : uneltele lui. Degete viguroase, ciolănoase și cîteva cicatrici ca amintire a meșteșugului său.

Nu-i plăcea operația la care pornise, dar își păstra îndoielile pentru sine. Nu era o misiune pe placul lui. Lumea mașinilor era lumea căreia îi aparținea, cu ele era obișnuit și totodată se deprinsese ca oamenii să se bizuie pe el. Spre deosebire de jovialul Forster, Halliday se cățărase anevoie pe scara ierarhică. Scoțian prin naștere, avea actualmente domiciliul la Londra, la zece minute distanță de Podul Turnului. Acum se gîndea la comandant, la Robert Ainslie, și la felul în care se întîlniseră prima oară în restrînsul cerc de elită al submariniștilor. Halliday fusese șef al compartimentului mașinilor și artificer pe micul submarin de tip S denumit *Seamist*, comandat de Ainslie, pe atunci locotenent.

Patrulau pe Marea Nordului, evitînd, prin fente, bombardierele în picaj și hidroavioanele, navele de supraveghere și vînătoarele de submarine, dibuindu-și drumul, în timp ce războiul exploda de-a lungul Europei și în Scandinavia, zdrobind orice stavilă.

A fost o încercare dură, pe parcursul căreia s-a dovedit necesar să reînvețe lecțiile primite în timp de pace, să rescrie regulile și apoi să le încalce. S-au descurcat bine, mai bine decît multe alte nave care nu s-au mai întors din zonele de patrulare. Se învățase să lucreze în strînsă colaborare cu Ainslie, comandantul și șeful mecanic făcînd un singur tot. Halliday recunoștea că este o persoană retrasă, nesociabilă, și că sentimentele lui pentru Ainslie avuseseră un temei mai curînd profesional decît personal. Asta pînă în acea zi de pomină cînd se aflaseră lîngă coasta Norvegiei. În ciuda căldurii umede, lipicioase, din strîmtul careu al distrugătorului, Halliday simțea și acum, cînd își aducea aminte, un fior rece de-a lungul șirei spinării.

Se aflau de zile întregi pe mare, așteptînd și sperînd într-un prilej de a ataca un crucișător german care fusese reperat prin apropiere, unde bombardase un oraș norvegian. Crucișătorul nu se arătase, în schimb apăruseră două distrugătoare. Cîteva zile se jucaseră de-a șoarecele și pisica rotindu-se și răsucindu-se în gura unui fiord, pentru a se feri de un aparent nesfîrșit bombardament cu grenade antisubmarine. Universul lor, închis ermetic și nădușit de picurii de condens, părea să fi înnebunit. Lămpile se făceau țăndări, corpul navei se cutremura sub bubuitul exploziilor care amenințau, fiecare în parte, să o găurească și să o crape ca pe o cutie de sardele. Uneori întîmpinau mari greutăți ca să mențină nava la adîncimea potrivită, alteori submarinul părea să-și fi ieșit din minți, cînd plonja în vreo revărsare de apă dulce din marele fiord.

Pînă la urmă, distrugătoarele au renunțat și au plecat. Tiptil, *Seamist* a ieșit la suprafață, ca să-și lingă rănile și să-și întoarcă botul spre casă.

Și după toate acele nesfîrșite mile de mare, după toate ceasurile acelea de manevre și de schimbări de drum, s-au izbit de o mină în derivă. Un mic submarin și o mină cît un vîrf de ac față de imensitatea mării, au tras unul către celălalt. Halliday nu-și putea aminti mai mult. Urcase pe puntea de comandă, prin chioșc, ca să raporteze comandantului situația infiltrațiilor. Poziția navei ar fi trebuit considerată ca fiind asigurată. Pe parcursul ultimelor cîteva mile, intrase cu mult în interiorul razei de acțiune a acoperirii aeriene. Își amintea vag că se cățărase prin chioșc și că simțise șuvoiul de aer proaspăt pe care-l absorbeau motoarele diesel prin tambuchi. Marinarii de veghe, nebărbieriți, înfofoliți pînă la sprîncene, cercetînd cu binoclul marea cenușie. Ainslie întorcîndu-se spre tambuchi, ca să-i răspundă la salut, chiar în clipa cînd un marinar de veghe urla „Mină, drept în prova !" Apoi bubuitura, durerea insuportabilă în timpane cînd s-a prăbușit de pe scară. Nava intrînd în plonjon, oamenii răcnind, strigăte înăbușite de năvala apei reci ca gheața.

Pe urmă, după multă, multă vreme, revenindu-și în simțiri, pe jumătate sufocat de sare și de petrol, și dîndu-și brusc seama că Ainslie îl susținea în mijlocul valurilor furioase. Erau șapte supraviețuitori, toți respirînd anevoie și blestemînd, încercînd să se ajute unul pe celălalt, dar cedînd sub încleștarea apei înghețate.

Halliday ar fi vrut să se lase pradă morții, dar glasul lui Ainslie îi refuză pînă și această eliberare.

În cele din urmă, după un timp care i s-a părut a fi lung cît o sută de ani, i-a descoperit o șalupă de salvare aparținînd forțelor aeriene. Rămăseseră doi ofițeri și doi marinari. Restul muriseră.

După aceea, sentimentele lui Halliday față de Ainslie au fost tot ce poate fi mai apropiat de dragoste.

Cînd Ainslie a căpătat tresa subțire, prin înaintare în grad, și a primit comanda submarinului *Tigress*, Halliday a cerut să plece cu el. Ainslie i-a răspuns cu acel zîmbet liniștit, grav, pe care i-l cunoștea atît de bine:

— Nu, domnule șef mecanic. Data viitoare cînd vei veni cu mine, vreau să văd niște trese aurii pe mîneca dumitale.

Ainslie știa prea bine că, în acel submarin mai mare, Halliday ar fi trebuit să servească sub ordinele unui șef mecanic. Era omul care se gîndea întotdeauna la asemenea lucruri.

Halliday își privi din nou mîinile. Mă rog, acum avea două trese, iar Ainslie fusese și el avansat mai curînd decît ar fi fost normal. Zîmbi încruntat. Două plante pe care sera le-a forțat să crească prea rapid.

Se gîndi la *Soufrière*. Va însemna o variație să lucreze cu ofițeri francezi. Dar nu cumva să încurce lucrurile, că atunci or să aibă de-a face cu el!

David Forster, ofițerul cu navigația, își închise carnetul de note și se lăsă pe spătarul scaunului. Avea douăzeci și șase de ani și întreaga încredere în sine a unui tînăr călit de război. Forster simțise că Halliday îl măsoară, dar se feri să arate că era conștient de acest lucru. Căci, în pofida obișnuitului său aer de optimism nepăsător, Forster era îngrijorat. Aparent, și cu condiția să nu facă un pas greșit, lumea era a lui. Provenea dintr-o respectată familie de navigatori, cu un arbore genealogic care-și ramifica rădăcinile pînă la *Invincibile Armada*. Era fiul cel mai mare și moștenitor al unei importante proprietăți în Susex ; pe deasupra, cîștigase Crucea pentru Merite Deosebite ca urmare a vitejiei în luptă.

Numirea sa în funcția de ofițer cu navigația i se părea a fi ultimul pas spre comanda unei nave. După aceea, va renunța la submarine și-și va folosi experiența și marea impetuozitate pe care ți-o dă viața în adîncuri pentru a găsi ceva mai bun. Forster se pricepea să-și facă planuri și să-și aranjeze treburile în folosul lui. O comandă bună, ceva care să-i ofere mai multe prilejuri de a se evidenția și, cu puțin noroc, să-i dea și mai mult răgaz. Era un sportiv desăvîrșit, atît pe terenul de rugby, cît și la vînătoare.

Dar avea și un cusur, o slăbiciune care aruncase acum umbra unui nor pe fața lui senină. Mai presus de orice, Forster era amator de femei frumoase. Ca și pe terenul de sport, și cu femeile mergea cît putea de departe, apoi se descotorosea de ele, mulțumit să le stivuiască în amintire, ca pe niște trofee.

La baza de submarine din Hampshire, în timp ce se antrenaseră pentru operația actuală, fără mare speranță că vor trece într-adevăr la fapte, Forster o întîlnise pe Daphne. O cunoscuse din vedere de mai bine de un an, fiind soția unui ofițer de submarin. Legătura dintre ei începuse după o petrecere, unde poate că băuseră prea mult. La vreme de război sari peste etape, perspectiva morții îți oferă o justificare aproape pentru orice acțiune.

Forster nu avusese pînă atunci legături cu vreo femeie măritată. Nu pentru că ar fi nutrit cine știe ce scrupule, ci pur și simplu pentru că nu i se ivise prilejul. De astă dată, însă, avea senzația că parcă renăscuse, își pierduse mințile într-o frenezie de dragoste atît de primitivă, încît nici lui nu-i venea să creadă. Doamne, dacă s-ar fi menținut la legăturile lui anterioare! Sau, măcar, dacă soțul lui Daphne s-ar fi aflat la bază și nu în Marea Mediterană.

Oricum, însă, Forster știa bine că Daphne nu minte. Și cînd îi mărturisise, doar cu cîteva ore înainte de a fi plecat la Singapore, că e însărcinată, rămăsese înmărmurit. Nici nu se simțise în stare să-i spună că pleacă. Ordinele secrete nu lăsau nimic la voia întîmplării. Dar poate că, în acele momente, încă mai spera ca operația să fie contramandată, să nu fie decît o falsă alarmă. În timp de război, asemenea lucruri constituie un fapt obișnuit.

Asculta duduitul mașinilor, foșnetul apei de-a lungul carenei distrugătorului. Era o realitate. Iar Daphne se afla acolo, bolnavă de îngrijorare. Ar putea comite și un gest necugetat. Înghiți în sec, întrebîndu-se dacă, de fapt, se gîndea la ea sau la el. Poate că misiunea se va sfîrși curînd. Mai era încă destul timp. Își frecă bărbia cu deznădejde. Ei și ? Problema tot nu putea fi soluționată.

Se uită la Halliday, care părea cufundat în gînduri. Ăsta n-ar fi avut niciodată astfel de necazuri. Apucături așezate, nevestica acasă, împletind șaluri pentru marinari. Fotografia lui tăticu pe consola căminului.

Forster se ridică în picioare, simțind că i se face rău. „Dumnezeule !“

Halliday, văzîndu-l că pleacă, se destinse în scaun. Nu mai era mult. Mașinile acelea fine și motoarele electrice se găseau la locul lor, așteptîndu-i să vină, pe el și pe ajutorul mecanic, sublocotenentul Arthur Deacon. Zîmbi cu gravitate. Și pe ofițerii francezi, desigur.

Ceva mai departe, în careul maiștrilor și subofițerilor, Bill Gosling, vechi timonier de submarin, răsuflă ușurat cînd se auzi la interfon semnalul care chema echipajul la posturile de luptă. Nu era un claxon strident, din acelea care-ți opresc mintea în loc, ci doar o potolită chemare la datorie. Dacă ar fi fost în Oceanul Atlantic, pe căile de acces spre Anglia, oamenii ar fi trebuit să fie ceva mai însuflețiți, își spuse Gosling, înfuriat.

Prietenul și partenerul lui de băutură, cartnicul Dugald Menzies, maistru semnalizator, se uită la el și spuse:

— Ce bine c-am scăpat de ăștia ! Acum avem noi mai mult loc.

Timonierul rînji. Era un bărbat voinic, cu înfățișare oțelită și tendință spre îngrășare, părînd mai bătrîn decît în realitate. Intrase în marină ca băiețandru. Marina era viața lui, rațiunea lui de a fi.

Răspunse :

— Probabil că și ei ar spune la fel de noi, Jock.

— Parcă nici n-am fi în război, nu-i așa, Bill ? Vreau să spun aici, prin părțile astea. Crezi că japonezii or să intre împotriva noastră ?

Gosling înălță din umeri.

— Știu eu ? Poate c-or să rămînă pe dinafară, ca iancheii. Ca să vadă cine cîștigă. Lucrul părea să-l amuze. Am fost odată în Japonia, continuă el. Au o puzderie de femei mărunțele.

Maistrul semnalizator așteptă ca prietenul lui să-și dezvolte ideea, dar acesta se opri. Bietul Bill Gosling era cam depășit, gîndi el cu îngrijorare. Cel mai bun timonier de pe submarine, ăsta era un lucru știut. Dar tare i-ar mai fi priit o navă de suprafață sau o slujbuliță pe uscat, să înmîneze foi de permisie și cartele de raționalizare marinarilor ageamii.

Îl întrebă :

— Te-ai gîndit vreodată să ceri să fii mutat pe uscat?

Gosling dăduse pe gît două păhărele de rom și i se cam lipeau ochii de somn. Dar întrebarea întîmplătoare îi atinse o anumită coardă.

— Eu ? Să fiu stîlp de baracă pe țărm ? Cînd s-o întîmpla una ca asta, înseamnă că s-a zis cu mine.

Dar adevărul era că se gîndise. Fusese pe submarine de pe cînd era simplu marinar. O treabă istovitoare și, apoi, erai întruna muncit de gîndul că ceva ar putea să nu meargă bine, chiar și la vreme de pace. Cum s-a întîmplat cu sărmanul *Thetis* care s-a dus la fund, cu echipaj cu tot, în timp ce făcea probe la mică distanță de coastă. O singură greșeală, nu era nevoie de mai mult. Și atunci de ce se înscrisese voluntar în operația *Soufrière ?*

Bob Ainslie, comandantul, îi oferise posibilitatea să rămînă pe uscat și să aștepte pînă s-o ivi o treabă mai liniștită. Zîmbi. Asta semăna cu Ainslie. Un băiat dintre cei mai buni. Fuseseră fericiți împreună pe *Tigress.* Și acum *Tigress* zăcea pe fundul mării. Să-și fi pierdut cineva capul în ultimul moment ? O manetă împinsă în loc să fi fost trasă, o purjă deschisă în loc să fi fost închisă ? Oamenii aflați sub focul armelor reacționează întotdeauna altfel decît te-ai aștepta. Își coborî privirea pe panglica nou-nouță a medaliei pentru Merite Deosebite, prinsă pe pieptul lui. Ainslie se îngrijise să-i fie acordată. Chiar de-ar crăpa ofițerul de la recrutări, el tot nu l-ar părăsi pe Ainslie. Mai cu seamă acum.

Apoi se lăsă furat de somn, iar corpul greoi i se legăna în tangajul navei, în ritm cu perdelele ce mascau cușetele suprapuse, unde trăgeau un pui de somn alți membri ai echipei de priză.

Pretutindeni pe navă se întîmpla cam același lucru. În timp ce echipajul distrugătorului se afla la posturile de luptă, parcurgînd ultimele mile ce-i despărțeau de locul de întîlnire, membrii echipei de priză, adunată în taină, scriau acasă sau visau la perspectivele succesului. Marea majoritate a noului echipaj se afla la bord, dar o parte, ca de pildă pilotul din rezerva de voluntari a marinei, care urma să preia hidroavionul de pe *Soufrière*, bucătarul și cîțiva marinari, rămăseseră încă în Singapore, așteptînd desfășurarea evenimentelor.

Pe puntea de comandă a distrugătorului, Ainslie stătea lîngă comandant și privea marea care-și schimba culorile pe măsură ce o pînză joasă de ceață se aduna, ieșindu-le în întîmpinare. Sus, pe puntea deschisă, Ainslie încerca bizara senzație că ar fi despuiat. Se învățase prea mult cu submarinele, își spuse în sinea lui. Dar războiul părea foarte departe și în fața ochilor nu avea decît botul navei.

Comandantul distrugătorului se întoarse spre el, și-i spuse :

— Ofițerul cu navigația m-a anunțat că în două ore ajungem din urmă vasul. Oamenii mei știu ce au de făcut. De îndată ce bătrînul cargou emite fie și un singur semnal morse, îi tragem o lovitură de tun în fața provei, ca avertisment. Făcu cîțiva pași pe grătarele bine bricuite și privi în jos, spre puntea de fier a navei, unde o barcă cu motor atîrna la gruie, în afara bordului, pregătită de lansare. Oamenii mei au montat o mitralieră în barcă. Totul e în ordine.

Ainslie își puse ochelarii negri.

— În regulă.

„Ăsta își închipuie că sîntem cu toții scrîntiți, săriți de pe linie, își spuse el. Sau gîndește că misiunea ar fi trebuit să-i fie încredințată lui și nu unei bande de neciopliți din Anglia."

Auzi pași pe punte și știu că e Quinton. Australianul i se adresă :

— Mi-am făcut rondul. Băieţii par a fi în formă bună. Bănuiesc că se bucură să intre în acţiune.

— Vrei să revedem lucrurile, John ?

Quinton clătină din cap :

— Cred că dacă mai încerc o dată să-mi amintesc, am să uit totul. Zîmbi. Întîi urcăm la bord, zise el, numărînd pe vîrfurile degetelor. Echipajul va fi probabil alcătuit din băştinaşi, aşa încît îi expediem pe toţi dedesubt, sub pază. Sus, pe puntea de comandă, îi spunem comandantului că ştim totul şi-i dăm ordin să meargă înainte.

Ainslie dădu din cap. Sub pavăza ochelarilor negri, numai buzele îi trădau expresia feţei.

— Dacă ne face greutăţi, tragem în el.

Ce simplu suna ! Şi, totuşi, nu era atît de ciudat dacă stăteai să te gîndeşti la Norvegia şi la Olanda, la Grecia şi la Creta. Nu era absolut deloc ciudat.

— Restul oamenilor va veni îndată după noi, aşa încît distrugătorul poate ieşi în grabă în larg, adăugă Ainslie.

— Restul va veni după „noi" ? Dumneavoastră veţi face parte din acest rest. Glasul lui Quinton părea îngrijorat. Aşa ne-am înţeles.

Ainslie îl bătu pe umăr, simţind forţa australianului.

— Uite ce-i, John, dacă eu încurc lucrurile, e vina mea. Dar dacă ai face-o tu, nu mi-aş ierta-o niciodată. Vreau să te văd la comanda unei nave, înţelegi ? Se îndreptă apoi spre scara punţii de comandă. Mă duc să aţipesc pentru vreun ceas.

Comandantul distrugătorului traversă grătarele, îndreptîndu-se spre cabina de comandă.

— Asta-i un tip care nu-şi face probleme, zise el.

— Da, e dat naibii, încuviinţă Quinton.

— Pînă nu se termină totul, eu unul n-aş fi în stare să dorm ca lumea.

Quinton zîmbi în sinea lui. „Nici comandantul meu nu e în stare, probabil. Va fi o ispravă, nu glumă, își spuse el. Și se gîndește și la noi și la el. Dar mai ai multe de învățat, băiete". Cu glas tare replică însă :

— Are multă experiență. Și observînd că în ochii celuilalt se asprește privirea, adăugă calm : Domnule comandant.

Exact două ore mai tîrziu, Ainslie fu chemat pe punte. Se zărea vaporul urmărit. Etapa a doua era pe cale să înceapă.

Ainslie salută din cap pe comandantul distrugătorului și își potrivi binoclul. La început avu impresia că vechiul cargobot era vopsit în roșu aprins și portocaliu, dar pe măsură ce apărea mai clar în obiectiv, cu carena învăluită în ceață, își dădu seama că, de la prova la pupa, vasul era acoperit de rugină și de pete mari de miniu de plumb.

Era, într-adevăr, o vechitură, iar peste siaj plutea nemișcată o dîră lungă de fum negru.

Distrugătorul părea să prindă viață pe măsură ce ordinele răsunau sacadat prin portavoci ca un ropot de pietricele.

— Maistru semnalizator, transmite : „Sîntem o navă britanică. Opriți imediat mașinile ! Nu folosiți telegrafia fără fir !"

Ainslie continua să-și țină binoclul la ochi, ascultînd zăngănitul obturatorului lămpii de semnalizare și zgomotul de pași agitați pe grătarul punții de comandă.

Cu greu putea desluși numele cargoului pe pupa rotundă. deasupra etamboului : *Kalistra.* Dacă vasul ăsta ar fi făcut, vreodată parte dintr-un convoi, viteza lui redusă și dîra de fum gros i-ar fi dat mult de furcă comandantului escortei, își zise el.

Deodată deveni rigid. Pe puntea de comandă a vasului *Kalistra* se ivise cineva.

— Nu transmite, domnule comandant, spuse cu repeziciune un gradat.

La care un altul îi răspunse cu voioșie :

— Așa cum arată, cred că nici n-are cu ce să transmită.

Apoi se auzi glasul comandantului :

— Liniște pe puntea de comandă !

Ainslie se uită la el compătimitor. Se temea să nu strice lucrurile. O mulțime de oameni, unii de mare importanță, erau antrenați în această acțiune. O dovedeau acuratețea rapoartelor serviciului de informații și punctualitatea cu care întîlniseră acest antic cargobot.

— Se oprește, rosti Ainslie și se răsuci pe călcîie, simțind că cineva îi fixa o vestă de salvare. Îl văzu pe Forster ; și el purta o vestă și un pistol. Îi spuse :

— N-aveți nimic împotrivă, domnule comandant ? Pentru orice eventualitate...

Ainslie încuviință zîmbind. Îi plăcea Forster, în ciuda impulsurilor lui energice. Își făcea bine treaba, pînă la a-și aminti să-l ajute pe ofițerul cu artileria să distribuie și arme albe.

Quinton se găsea probabil jos, cu primul grup care avea să inițieze abordarea, fiecare dintre oameni fiind cu nervii încordați, fierbînd de nerăbdare să pornească.

Două dintre tunurile distrugătorului fuseseră orientate la tribord, urmărind cargobotul de parcă-i adulmecau urmele. Sub puntea de comandă pînă și glasurile se mențineau în șoaptă.

— Amîndouă încet înainte ! Comandantul distrugătorului străbătea puntea în lung și în lat. Fiți gata să lăsați barca la apă !

Oamenii începuseră să se cațăre în barcă, în timp ce o voce răgușită răcnea :

— Pregătiți-vă de filat ! Iar cînd comandantul făcu semn din mînă, continuă : Filați palancurile !

Ainslie dădu din cap către omologul său și-i spuse, ducîndu-și mîna la chipiu :

— Mulțumesc pentru transport. Cobor.

Părea să se fi scurs doar cîteva secunde pînă cînd se îngrămădi alături de ceilalți în barca cu motor, care sălta pe valurile mărunte, îndreptîndu-se spre vaporul nemișcat. Își scoase chipiul și-l lăsă pe punte. La privirea mirată a lui Quinton, îl lămuri :

— Dacă vor vedea o șapcă cu frunze aurii venind spre ei, își vor da seama că e vorba de altceva decît de un control de rutină. Și dacă li se năzare, ne-ar putea da serios de furcă. Și n-ar fi prea plăcut ca distrugătorul să deschidă focul cu noi cățărați la jumătatea bordajului.

Cîțiva dintre marinarii înarmați de lîngă el chicotiră, ca și cînd ar fi fost vorba de o glumă bună.

Ainslie privi spre corpul ponosit al vasului *Kalistra*, conturîndu-se în fața lor, și se minună cum mai puteau oamenii să rîdă și să glumească în asemenea momente.

O scară de pilot improvizată din parîmă fusese coborîtă, iar Quinton anunță :

— Eu urc primul, domnule comandant. Întîlnind privirea fermă a lui Ainslie, adăugă : De data asta. Apoi, apucînd scara, strigă : Sawle, adu chipiul comandantului. Să nu uităm cine sîntem !

În barcă răsunară din nou rîsete, iar Ainslie mulțumi în gînd soartei care-i reunise din nou pe el și pe Quinton.

În timp ce echipa de abordaj se cățăra acum peste copastia cargoului și un marinar javanez, cu o mutră speriată, le arăta cu degetul spre puntea de comandă ca să le indice drumul, barca se întoarse ca să aducă și restul echipajului. Lucrurile ar fi mers mult mai rapid dacă distrugătorul ar fi acostat la cargou, chiar dacă această manevră i-ar fi scrijelit vopseaua bordajului — dar pentru eventualitatea că s-ar fi aflat vreun observator nevăzut în apropiere, manevra adoptată părea mai firească.

Ainslie privi marea. Era de un albastru luminos. Ca mătasea. Altă zi de arșiță.

Sawle, torpilor și ex-ordonanță la careu, veni în grabă lîngă Ainslie și-i întinse chipiul cu un soi de reverență, în timp ce Quinton se repezi la scara comenzii și de acolo în cabina de timonerie.

— Taman ca-n vremurile bune, domnule comandant, spuse Sawle.

„Departe de așa ceva“, gîndi Ainslie.

Intră după Quinton în timonerie, observînd, dintr-o privire, dezordinea de acolo, vopseaua scorojită, timonierul zdrențăros, pe jumătate gol, părînd și mai patetic în fața marinarilor lui cu arma în mînă.

Comandantul vaporului era olandez, probabil corcit, și la fel de murdar ca și vasul.

Ainslie își scoase pipa și o umplu cu mare încetineală, cîștigînd astfel timp pentru el și dînd oamenilor răgaz să acopere posturile vitale de pe punte și din sala mașinilor.

— Domnule comandant, am ordin să iau acest vas sub control. În baza împuternicirii pe care o dețin, vom continua drumul cu acest vas pînă la...

Urmărea fața comandantului, felul în care gura îi atîrna pe jumătate deschisă. Bietul nenorocit ! Părea tare speriat.

— ...pînă la destinația sa, Datuk Besar.

Omul începu să bîiguie :

— Eu om sărac, domn' *Kapitein.* Eu nu știu nimic de război.

Quinton îi răspunse calm :

— Olanda e invadată. Oricum, vechilor ei colonii le este interzis să ajute inamicul.

Se auziră noi pași pe scara punții de comandă și cartnicul Voysey, al doilea timonier, strigă :

— Am găsit, domnule comandant. Motorină destulă pentru o întreagă afurisită de flotă !

Comandantul vasului își lăsă bărbia în piept.

— Eu fac numai ce mi se spune, domn' *Kapitein.*

Ainslie își aprinse pipa.

— Bun. Atunci o să ne înțelegem foarte bine.

Aruncă o privire spre distrugător. Barca se întorcea, de astă dată remorcînd baleniera, încărcată la rîndul ei cu oameni și arme.

— Semnalizează lui *Arielle* că totul se desfășoară bine.

Quinton îl privi o clipă :

— *Arielle ?* Nici nu i-am văzut măcar numele.

Ainslie își îndreptă binoclul asupra celor două bărci. Halliday făcea parte din noul grup. „Cu atît mai bine, își spuse el. Altfel s-ar fi putut ca hîrbul ăsta nici să nu mai ajungă vreodată pînă la Datuk Besar."

O jumătate de oră mai tîrziu, în timp ce lampa de semnalizare clipea ca un ochi de diamant, distrugătorul viră brusc.

— *Arielle* ne semnalizează : „Succes la vînătoare !", domnule comandant, spuse cartnicul Menzies. Apoi privi cu evident dezgust la puntea de comandă murdară, exclamînd : Ah, ce cocină !

Ainslie zîmbi.

— Mulțumesc pentru mesaj. Sper că nu va trebui să suporți cocina asta prea multă vreme.

Forster se afla în micuța cabină a hărților, cu brațele întinse pe o hartă pătată.

— Noroc că am ajuns la timp, domnule comandant. Împunse cu distanțierul un punct de pe hartă. Măscăriciul ăsta și-a trasat drumul drept prin recife.

Ainslie privi în cabina de comandă în timp ce telegraful începu să țăcăne, iar rîșnița hodorogită pornise să macine iar marea. Da, pentru Forster, pentru cei mai mulți dintre ei era o glumă. Se obișnuiseră să vadă durerea și suferința, se oțeliseră împotriva lor.

Se uită la comandantul *Kalistrei* care stătea lîngă timonă. Doborît, încă un balast aruncat peste bord, plătind prețul războiului.

Pentru el nu era o glumă.

Ainslie se simți scuturat de umăr și deschise ochii într-o clipă.

— Se luminează de zi, domnule comandant.

Era Forster, arătînd surprinzător de treaz.

Ainslie se ridică din scaunul de pai ponosit care fusese adus pentru el pe puntea de comandă a cargoului și-și întinse mădularele. Apoi se îndreptă spre tribord și scrută zarea. Cerul se lumina văzînd cu ochii și, la muchea orizontului, se ivi o strălucire aurie. Nu avea să mai dureze mult. Căscă și-și întinse brațele în lături, comparînd în gînd decorul jigărit, improvizat, care-l înconjura, cu obișnuita lui lume automată.

Quinton se ivi din întuneric, ca o fantomă.

— Domnule comandant, am chemat restul echipajului, iar pe băștinași i-am trimis jos. Și i-am spus șefului mecanic să nu-i scape din ochi pe cei din sala mașinilor.

Ainslie se îndreptă spre balustradă și o strînse cu ambele mîini, trăgînd adînc în piept cîteva guri de aer proaspăt.

— Comandantul continuă să susţină că nu există nici un semnal de recunoaştere pentru livrarea încărcăturii. Nu ştiu dacă pot sau nu să mă încred în el. Intrăm direct în lagună şi ancorăm, se pare că astea-s instrucţiunile. Şi acolo urmează să capturăm submarinul. Dacă localnicii nu ne vor sprijini, va trebui să-i lămuresc asupra avantajelor de care s-ar bucura ajutîndu-ne. Şovăi o clipă, apoi continuă : În cel mai rău caz va trebui să distrugem submarinul.

Quinton îl urmărea cu o atenţie concentrată.

— Şi dacă-i găsim acolo pe japonezi ?

— Nu prea-i de crezut, John. Dar dacă sînt acolo, va trebui să stăm de vorbă cu ei. În fond, deocamdată, nu sîntem în război. Deocamdată.

O săgeată de lumină străpunse orizontul şi apoi se împrăştie pe cer ca un lichid auriu. Într-un punct, linia luminoasă era ştirbită de o umbră, o bucată de uscat lungă, cocoşată.

— Iată, domnule comandant. Mica noastră insulă. Picată la ţanc, spuse Forster.

— Cheamă-l pe ofiţerul cu artileria. I se păru că-l aude pe Quinton mormăind şi adăugă : Rolul lui e foarte important, John.

Rămaseră tăcuţi, urmărind cum se contura pămîntul în strălucirea caldă a soarelui, ca o balenă care iese la suprafaţă.

Ainslie ştia că Quinton nu-l prea înghiţea pe ofiţerul cu artileria, ceea ce dealtfel se întîmpla aproape cu toţi ceilalţi. Locotenentul Peter Farrant fusese ambarcat pe submarine de la începutul carierei sale, dar mai tîrziu fusese transferat, la cerere, pe uscat. Era genul caracteristic de ofiţer cu artileria, rigid şi competent, produs tipic al școlii de pe insula Whale, dar la bordul unui submarin se detașa ca un cactus într-o grădină de trandafiri.

Ainslie își spunea, însă, că nu era nevoie ca Farrant să fie popular ; era suficient să fie priceput.

Chiar la bordul celui mai mare submarin, munca ofițerului cu artileria era limitată. I se cerea de obicei să execute și sarcini anexe, de la serviciul de cart pînă la conducerea echipei de abordaj la bordul vaselor comerciale cu aspect dubios. Tunul de pe *Tigress*, de pildă, fusese de calibru mic, de 101 mm ; masiva turelă binată de pe *Soufrière* era puțin diferită de aceea a unui crucișător greu, cu care Farrant ar fi fost mai familiarizat.

Ofițerul urcă pe puntea de comandă cu pistolul la șold și chipiul tras pe ochi, de parcă ar fi fost plină zi. Era înalt și slab, cu o față îngustă ; rareori zîmbea.

— M-ați chemat, domnule comandant ?

— Da. Ți-ai pregătit oamenii ?

Farrant îl privi cu ochii adumbriți de chipiu.

— Da, domnule comandant. Răspunsul suna ca un „Bineînțeles". Două mitraliere Bren, restul cu automate.

Lumina se lățea pe cerul zorilor, presărat, ici-colo, cu scame de nori pufoși, care reflectau întunecimea densă a mării. Era un loc potrivit pentru completarea unor reparații nepretențioase, își spuse Ainslie. Într-o jumătate de oră, sosirea lentă a *Kalistrei* va fi reperată și raportată.

— E posibil ca francezii să fi pregătit niște încărcături de sabordare.

Așteptă un comentariu din partea lui Farrant, a cărui viață, în fond, ar fi fost primejduită într-un asemenea caz.

Cînd îl văzu că nu spune nimic, Ainslie adăugă :

— Folosește-ți propria judecată, dar nu vreau să se tragă inutil.

— Am înțeles, domnule comandant. Gura lui Farrant se deschidea și se închidea cu precizia unui trăgaci. Atîta tot, domnule comandant ?

— Da. Du-te la oamenii dumitale.

Se uită peste Quinton și Forster în cabina de comandă. Era ciudat să vezi marinari englezi la posturile ocupate pînă atunci de băștinași. Gosling, timonierul, se afla la timonă, cu pîntecele rezemat de butucul de alamă al acesteia. Menzies, maistrul semnalizator, sta în bordul opus, privind insula printr-un telescop. Pe teuga neîngrijită, de-a lungul parapetului și îndărătul vinciului, apăreau acum, în lumina tot mai clară, o serie de mogîldețe ghemuite sau îngenuncheate.

Bătrînul cargobot nu era un vas cu care să fi fost ei obișnuiți, dar, chiar și în sălbăticiunea oceanului Atlantic, mulți marinari britanici se acomodau cu vase care de mult ar fi trebuit zvîrlite la bazinul de fier vechi.

— Pe partea de sud a locului de ancorare este un sat, domnule comandant, spuse Forster. Dar pe hartă apar două semne care ar putea să aibă vreo semnificație.

— Mulțumesc.

Ainslie ascultă zgomotul de vînturătoare al elicei și încercă să se pună în pielea comandantului francez. Dacă ar fi căzut nu Franța, ci Anglia, și el s-ar fi aflat într-un submarin avariat, pe insulița asta inutilă, și-ar fi sabordat oare nava și și-ar fi abandonat echipajul, lăsîndu-l expus unei capturi ?

Se scutură furios. N-avea rost să-și pună astfel de întrebări. Nici un rost.

Senzația de izolare și de irealitate a războiului, de care reușise să se elibereze în ultimele ore, îi revenea și mai pregnant acum, pe cele cîteva mile pe care le avea de parcurs. Trecură pe lîngă o linie de recife, unde apa arăta ca marea într-o pictură japoneză, și se îndreptară spre citeva bărci de pescari, cu pînze ca niște lilieci, încremenite deasupra propriilor imagini reflectate în apă.

Soarele se înălțase, dezvăluind limpede vasul și insula și încleștîndu-i în gheara lui dogorîtoare pe oamenii pitiți în ascunzișurile lor.

Ainslie își îndreptă binoclul spre intrarea lagunei și-l auzi pe Forster spunînd :

— Cîrma stînga, zece grade. Cîrma zero. Drept așa.

Urmă mormăitul de repetare a ordinului din partea lui Gosling în timp ce manevra cîrma.

Intrarea nu putea fi încă deslușită. Promontoriile povîrnite erau atît de apropiate unul de celălalt, încît se părea că vaporul se îndreaptă spre o plajă.

Se vedeau acum mai multe ambarcații, foarte mici, afectate pescuitului local sau altor îndeletniciri cu care-și cîștigau băștinașii existența.

Se auzi fluieratul unei portavoci și apoi glasul lui Menzies :

— Veghea de la mărul catargului raportează că sînt mai multe bărci legate de-a curmezișul intrării, domnule comandant.

Quinton își trase încet răsuflarea.

— Acum știm. Ne așteaptă, dar își iau măsuri de precauție.

Ainslie se îndreptă spre portavocea de la sala mașinilor și suflă în ea. În orice alt moment, ar fi fost comic să ți-l închipui pe Halliday acolo jos, în străvechea sală a mașinilor cu un singur ax. Era mai obișnuit cu mii de cai putere și cu tot ce ținea de conducerea unui submarin modern.

— Șef mecanic ? Aici e comandantul.

— Da, domnule comandant. Sus e totul în ordine ?

— S-ar putea ca peste vreo treizeci de minute să cam avem bătaie de cap. Intrarea este blocată cu bărci. S-ar putea să fie nevoie de toată viteza. Maximum de viteză. Fără să mai ţii seama de indicatoarele de presiune.

Îl auzi pe Halliday chicotind sec, în timp ce răspundea :

— Toată viteza. Bine, domnule comandant. Cam opt noduri şi chiar şi la atît s-ar putea să sară căldările în aer.

— Destul de bine.

Ainslie închise portavocea şi ridică din nou binoclul la ochi.

— Secund, pune cîţiva oameni la prova. Dezbracă-i ca să arate ca nişte derbedei de pe cheu. Vreau să dăm impresia că ancorăm.

În timp ce Quinton se grăbea să execute ordinul, Ainslie i se adresă lui Voysey, al doilea timonier :

— Cartnic, transmite ordinul : ancora babord să fie pregătită pentru ancorare.

În următoarele cîteva minute avură loc pregătiri însufleţite, în timp ce se ridica presiunea la cabestan şi ancora era coborîtă din nara ei, cu un scîrţîit de protest al lanţului. Din cînd în cînd, la ruliul vasului, se izbea de bordaj cu un bubuit ca de ciocan uriaş pe un butoi metalic cu motorină.

Gosling observă cu asprime :

— Încă o lovitură zdravănă şi o să intre cîrligul în blestemata aia de prova.

Ainslie luă pe loc o hotărîre. O privire rapidă la ceas şi una către insulă.

— Încet înainte ! Capul drept pe intrare, timonier !

Telegraful dădu un clinchet şi Gosling îşi apăsă şi mai tare pîntecul de timonă, în timp ce privea prin geam spre intrarea lagunei şi mica barieră de bărci.

Ainslie coborî grăbit, soarele arzîndu-i umerii ca vîlvătaia dintr-un cuptor deschis. Străbătu puntea încinsă şi apoi urcă scara de fier care ducea spre gabia de deasupra bigilor.

Marinarul Calyer, ochitor la tun, era acum de veghe. Quinton îl alesese. Pe *Tigress* fusese unul dintre cei mai buni oameni. Pînă și ochii lui, ca două bucăți de sticlă pală, îți dădeau senzația de pîndă neobosită.

— Hei, Calver, dă-mi binoclul tău.

Era un binoclu mare, greu. Un trofeu cules de Calver de pe o vedetă torpiloare italiană capturată. Ainslie potrivi binoclul pe bordura gabiei și studie intrarea în radă. Văzu bărcile, la fel de mici ca și cele de la țărm, iar în două dintre ele desluși oameni în picioare, urmărind apropierea vasului.

— Nu arată prea grozav, domnule comandant.

Ainslie își înfrînă dezamăgirea. La început refuzase să creadă că acțiunea putea fi dusă la capăt. Și acum, cînd se afla chiar în pragul ei, totul părea irosit, o mare înșelăciune. Mînuia cu grijă binoclul, știind că în curînd va fi solicitat să coboare pe punte. Un pîlc de colibe apăru în raza vizuală, satul pomenit de Forster, precum și niște copaci răzleți și alte bărci la un debarcader. Nu existau bărci trase pe plajă, semn sigur că apa în lagună era adîncă.

Dar, pe de altă parte, nu vedea nici urmă de submarin, sau de ceva asemănător. Să fi intrat submarinul în imersiune în timpul zilei ? Înlătură pe dată ideea. Harta și cele două rapoarte ale serviciului de informații dovedeau cu prisosință că fundul era stîncos. Coca submarinului o fi fost ea dură, dar nu îndeajuns pentru așa ceva.

Apoi, deodată, își reținu respirația. Lîngă dană se vedea o construcție lungă. Asemănătoare cu una din casele acelea comunale pe care le întîlnești adesea în Borneo. Aici însă n-avea ce căuta. Era nelalocul ei.

Depuse binoclul în mîinile lui Calver.

— Continuă-ți veghea. Nu șovăi să mă chemi de îndată ce zărești ceva. În timp ce punea piciorul pe scară, îi întîlni privirea luminoasă. *Orice* afurisit de lucru ai zări !

Soarele îi pîrjolea cu atîta putere creștetul și umerii, încît de-abia își putea urmări goana gîndurilor. Coborînd scara se gîndea la acea ciudată clădire lunguiață. Destul de firească prin alte locuri, dar mult prea mare pentru un avanpost mărunt ca acesta.

Cei de pe țărm vor urmări probabil apropierea vasului *Kalistra*, așteptînd să vadă ce are de gînd.

Ajunse pe puntea de comandă cu răsuflarea tăiată.

— Chemați-l pe comandantul *Kalistrei*. Imediat !

Acesta se afla sub pază în bucătărie. Își făcu apariția într-o clipită, escortat de doi marinari. Ainslie îl înșfăcă de braț și-l împinse spre geam. Simțea spaima omului și se ura singur pentru că-i sporea disperarea.

— Vezi bărcile alea ? Ce așteaptă de la noi ?

Omulețul răspunse cu glas întretăiat :

— Să ancorați, domn' *Kapitein*. O să trimită pe cineva...

— O să trimită pe dracu', tună Ainslie. Chemați-l pe șeful mecanic prin portavoce. Pe dată !

Veghea de la babord strigă brusc :

— Travers babord, submarin ieșind la suprafață, domnule comandant !

Glasul lui îți dădea impresia că nu-i venea să-și creadă ochilor.

Quinton își înălță binoclul și exclamă :

— Ticălos viclean ! Probabil că a fost tot timpul prin preajmă și ne-a pîndit.

Ainslie ieși din timonerie fără să ia seama la agitația și subita îngrijorare care-l împresurau.

Cu mișcări foarte cumpănite își potrivi binoclul spre puntea strălucitoare și pe partea superioară a chioșcului, în timp ce submarinul continua să se ridice greoi la suprafață.

— Şeful mecanic e la portavoce, domnule comandant, strigă Forster.

Ainslie continuă să privească submarinul, mirîndu-se singur cît se simţea de calm.

— Comunică-i că doresc toată viteza. Ştie el ce are de făcut. Apoi coborî binoclul şi i se adresă lui Quinton : Nu e *Soufrière*. E un submarin japonez.

Pe trăsăturile tuciurii ale lui Quinton văzu strălucind subita înţelegere.

— Maşina e pe drum înainte, domnule comandant, raportă Gosling.

Cînd vechiul cargou începu să prindă viteză tot mai mare, pînă şi puntea de comandă porni să dîrdîie, ca răspuns la eforturile lui Halliday.

Ainslie se mai uită odată la submarinul ieşit acum complet la suprafaţă. Siluete micuţe, albe, se foiau dinspre chioşc către tunul din prova, iar pavilionul cu soarele roşu răsărind flutura peste periscoape.

— Ţine capul pe bărcile legate, timonier. Comunică ordinul mai departe : Pregătiţi pentru pintenare !

După care se uită la Menzies :

— Ce ai acolo, semnalizator ?

Menzies îşi dezveli dinţii într-un rînjet plin de mîndrie.

— Mi-am zis că s-ar putea să aveţi nevoie de el, domnule comandant.

Despături un pavilion al marinei militare engleze, nou-nouţ, şi se uită la Ainslie cu expresia unui cîine de vînătoare care aşteaptă comanda de aport.

Dinspre teugă răzbi zvon de glasuri şi Ainslie îi văzu pe Farrant şi pe oamenii lui alergînd să-şi ocupe poziţiile, cu armele pregătite.

Era prea tîrziu pentru noi surprize. Apariţia submarinului japonez le depăşise pe toate.

Cu aceeași voce egală îi spuse lui Menzies :

— Foarte bine. Înalță pavilionul.

Apoi se duse spre geamul dinspre prova și privi intrarea care părea să se întindă către ei ca două brațe gata să înșface vaporul. Bărcile continuau să stea legate, iar ocupanții lor arătau prea înmărmuriți de desfășurarea lucrurilor ca să se mai poată clinti.

Quinton își mută privirea de la pavilionul proaspăt înălțat către submarin și spuse :

— Pun mîna în loc că i-a cutremurat pe ticăloșii ăștia.

Și după aceea, asemenea unui imens berbec ruginit, etrava vasului *Kalistra* se năpusti asupra primelor două bărci, iar pe celelalte le zvîrli în lături ca pe niște lăzi goale.

Își făcuseră intrarea.

3

DOUĂ DRAPELE

Jos, în sala mașinilor de pe *Kalistra*, șocul fu resimțit cu o forță de parcă vasul s-ar fi făcut bucăți, sau s-ar fi turtit dintr-o dată.

Pe una din pasarelele ce se bîțîiau, tocită de nenumăratele picioare care o călcaseră de-a lungul anilor, pînă devenise complet netedă, locotenentul Auguste Lucas, cîndva un experimentat ofițer mecanic în marina franceză, urmărea cu atenție concentrată scena care se desfășura jos. Era un breton de vreo douăzeci și șase de ani, cu o constituție mai fragilă și o față mobilă, hazoasă, total deosebită de expresia solemnă a lui Halliday, ca și de cea a asistentului acestuia, ghemuit pe vine, sublocotenentul mecanic Arthur Deacon. Lucas nu numai că era francez, dar și *arăta* a francez. N-ar fi putut fi nimic altceva.

Încă nu se obișnuise cu cele ce i se întîmplaseră. Fiorul de neîncredere bruscă, rece, în fața veștii că Franța căzuse. Primul său impuls fusese să se întoarcă acasă, la Nantes, pentru a se afla alături de părinții și de sora sa la intrarea nemților. Dacă în acele momente s-ar fi găsit într-un ancoraj francez, poate că așa ar fi procedat, deși nu ar fi putut afirma cu certitudine acest lucru. Dar se aflase într-un port britanic, servind pe un mic submarin costier folosit la patrulări pe Marea Nordului. În aceeași noapte coborîse pe țărm la un miting de masă, ceva care părea mai curînd o întrunire sindicală decît una marinărească. Fusese jalnic. Bărbații căsătoriți cerînd să plece acasă, cei mai tineri munciți de incertitudini, rămași fără apărare în fața subitei capitulări.

Un ofițer superior din marina militară britanică venise să le vorbească. Desigur că nu vorbea franțuzește și zelosul său apel la loialitate, la „esprit de corps“ [1], a fost în bună parte ratat de intermediul unui translator.

Lucas s-a pomenit cu mîna în sus, fluturînd-o alături de mîinile celorlalți. „Rămîneți și luptați ! Fiți solidari și înrolați-vă în rîndurile francezilor liberi ai lui de Gaulle !“

De atunci încolo a căutat să fie tot timpul extrem de ocupat și își astupa urechile la poveștile despre britanicii care preluau cu forța nave franceze ale căror echipaje ceruseră să renunțe la luptă.

Acum era bucuros de hotărîrea luată, deși își dădea seama că își cunoștea prea puțin încă dublurile britanice. Erau atît de amestecați, adeseori nesiguri de ei înșiși. Oameni curajoși, firește, dar păreau stingheriți dacă le spuneai acest lucru ; erau întotdeauna gata să-și ia în rîs propriile eforturi ca și orice altceva. Dar dacă vreunul din afară ar fi cutezat să-i ironizeze, atunci lucrurile se schimbau. „Afurisiții de străini ! Ce știu ei“ ?

Se uită în jos la sala mașinilor. Becurile neacoperite dansau reflectîndu-se într-o baltă soioasă de spumă și apă de santină. După toate probabilitățile, își spuse el, vasul începuse să se scufunde.

Cînd Halliday strigă : „Pregătiți pentru pintenare !“ privi scrutător prin ceața de aburi. „Cu alte cuvinte, țineți-vă cît puteți de tare !“ gîndi Lucas.

Ridică din umeri și făcu semn unor fochiști băștinași să se îndepărteze de mașinile care clănțăneau. Pintenare ? Poate că l-au descoperit pe *Soufrière* ? Își aminti de Ainslie, așa cum îl văzuse prima oară, cînd acesta venise să-i cunoască pe ofițerii francezi liberi ce urmau să-l asiste în această misiune nebunească. Lucas era pregătit să-l deteste pe ofițerul britanic. Dar Ainslie avea, probabil — gîndea el — o bună intuiție în ce privește oamenii. Le spusese :

---

[1] Spirit de echipă (fr.).

— Destindeți-vă, domnilor, eu sînt scoțian. Amiralitatea nu-și prea ia riscuri cînd e vorba de dumneavoastră !

Acum, în fața pericolului ca vasul *Kalistra* să eșueze sfărîmat de bariera de bărci, Lucas uitase de Anglia cu plaiurile ei verzi, și dîrele de fum alb care se prelingeau sus, deasupra capului, cînd tinerii piloți își susțineau duelurile zilnice.

Fochiștii răcneau prin aburi ca niște suflete căzute în flăcările iadului, dar greoiul cargou se afla încă în mișcare și, din cîte își dădea seama Lucas, nu se scufundase.

— Veniți pe punte ! urlă Halliday. Vi s-a ordonat pas alergător !

Cînd trecu pe lîngă el, Halliday îl prinse de braț, mîna lui lăsîndu-i o pată neagră pe mînecă.

— Fii prudent ! Mai tîrziu o să am nevoie de dumneata !

Lucas zîmbi. Nu reușise să-l descifreze pe Halliday. N-ar fi putut spune dacă acesta îl aprecia ca persoană, sau avea nevoie doar de experiența lui.

Pe punte îl întîmpină un soare orbitor și, în timp ce fu înghiontit deoparte de o echipă de marinari înarmați care alergau, zări cu uimire că de-a lungul vasului se întindea uscatul.

Îl văzu pe ofițerul cu artileria, locotenentul Farrant, cu mîinile în șold, un picior pus teatral pe o baba, privind uscatul și cîteva scînduri săltate de valuri, rămășițe a ceea ce trebuie să fi fost niște bărci.

Nu-i plăcea Farrant. Dar nu din cauză că era britanic. Tipuri ca Farrant se găseau în fiecare marină.

Ofițerul cu artileria îl privi cu ochi reci :

— Era și timpul.

Lucas își tamponă fața:

— Și ?

Alți pași în goană, de astă dată ai secundului, care strigă :

— Acostăm cu tribordul !

Îl răsuci pe Lucas pe călcîie și-i arătă construcția lunguiață de lîngă molul pricăjit.

— Comandantul crede că submarinul se află acolo.

Deodată izbucniră strigăte de spaimă pricinuite de o puternică zguduire a punții. O stîncă neconsemnată pe hartă, sau o epavă, cine putea ști, și, oricum, era prea tîrziu.

Quinton se întoarse și alergă îndărăt pe puntea de comandă.

— Apropo, băieți, avem în pupa un submarin japonez.

Rosti aceste cuvinte și plecă.

Lucas își privi camarazii care se adunau de-a lungul parapetului și al balustradei, cu fețe serioase, de pe care veselia se evaporase. Se uitau cu toții pe uscat, spre sat și spre grupurile de oameni cuprinși de spaimă, care năvăleau din case.

Fără nici un fel de avertisment, războiul, pentru care ei nu purtau nici o vină, se întorsese cu ferocitate împotriva lor.

Farrant se adresă cartnicului său :

— Acum, Osborn, vreau să conduci echipa de acoperire. Să ai la îndemînă cîteva grenade. Cunoști instrucțiunile.

De undeva, prin fuiorul de fum al coșului și peste larma ventilatoarelor și a motoarelor, răsună o împușcătură.

Farrant se uită uimit la cartnic. Pe fața lui Osborn se așternu aceeași expresie de uimire și, apoi, răsuflînd gîfîit, se prăbuși în genunchi, în timp ce o pată mare de sînge țîșnit din stomac se lățea, înmuindu-i parcă în vopsea centironul și armele.

Lucas se repezi să-l ajute, dar un marinar strigă răgușit :

— Nu mai are rost, domnule locotenent. S-a zis cu el.

Lui Lucas aproape că nu-i venea să creadă. Un om care murise...

Se întoarse, cînd Farrant i se adresă cu duritate :

— Asta vine, cred, de la ai dumitale. Ai face mai bine să-ți ascunzi gradele. S-ar putea să nu fie prea gentili cu războinicii lui de Gaulle.

Lucas se îndepărtă, știind bine că dacă i-ar răspunde lui Farrant lucrurile s-ar înrăutăți și mai mult. Simțea c-ar fi putut să-l ucidă.

Din zgîlțîitul lui punct de observație de pe puntea de comandă, Ainslie văzuse o parte din scenă și ghicise restul. Avea să-i reproșeze el mai tîrziu lui Farrant, dar în clipa de față...

— Priviți, domnule comandant ! strigă Forster ferindu-se, în timp ce cîteva gloanțe plesniră în timonerie sau șuierară pe suprafața apei ca niște demoni. Priviți.

Refuzul vasului *Kalistra* de a ancora, dramatica sa intrare și, în chip de supliment, apariția submarinului japonez, îi luase pe toți prin surprindere, descumpănindu-i.

Ainslie comandă : „Cîrma banda dreapta“, iar vasul hodorogit viră poticnindu-se în direcția molului. Atunci dădu pentru prima oară cu ochii de giganticul *Soufrière*. De sub adăpostul unei structuri de rogojini și tulpini de bambus împletite, submarinul — cu balasturile și tancurile golite pentru a micșora cît mai mult cu putință pescajul —, arăta parcă și mai uriaș în contrast cu spațiul îngrădit.

De-a lungul unuia dintre balasturi se vedea spumă și, o clipă, Ainslie avu impresia că nava se mișcă, ceea ce-l făcu pe dată să chibzuiască cum să oprească șarja cargoului și să-l întoarcă la timp, pentru a preveni ca submarinul să-i scape. Dar spuma se datora probabil unui generator sau unei pompe, pentru că, văzîndu-i parîmele date la mal, Ainslie știu că submarinul nu era în condiția de a porni.

Alergă spre capătul punții de comandă.

— Ofițerul cu artileria ! E posibil să încerce sabordarea !

Îl văzu pe locotenent încuviințînd printr-un semn din cap, înainte de a comanda cîtorva dintre oamenii săi să se așeze pe teugă, lîngă punctul de impact.

Cîteva împușcături pîrîiră în direcția *Kalistrei,* iar Menzies bombăni :

— De ce naiba nu-i băgăm noi la fund ?

Ainslie își luă chipiul de pe rastelul cu pavilioane de semnalizare și și-l îndesă peste părul ciufulit. Apoi ieși în plin soare, perfect vizibil tuturor privirilor de pe țărm și de pe submarin ; înălță megafonul și strigă :

— Sîntem Marina Regală Britanică ! Am ordin să preiau de îndată controlul asupra navei dumneavoastră !

De pe puntea de dedesubt își auzi cuvintele repetate în franceză. Era glasul locotenentului Cottier, tovarășul lui Lucas.

Ainslie simți nădușeala șiroindu-i pe piept și pe șira spinării în broboane fierbinți. Și, totuși, sîngele îi înghețase în vine, în așteptarea înnebunitoarei lovituri. Întunericul brusc care urmează glonțului ce-și atinge ținta. Ca în cazul bietului Osborn.

Dar în acea clipă, peste întinderea apei, răsună răspunsul, dur și metalic :

— Dacă încercați să abordați nava, o distrug !

Ainslie își miji ochii. Cel puțin acceptau să discute. Probabil că răspunsul venise de la comandant, de la Poulain. Măsură distanța ce-l depărțea de submarin, în timp ce *Kalistra* înainta greoi spre mol.

— Jumătate viteză înainte !

Simți răspunsul vasului și avu impresia că prova plonjează ușurată. Mai puțin de jumătate de cablu distanță de parcurs.

—Așteaptă comanda, timonier !

Înălță din nou megafonul.

— Un submarin japonez se află pe punctul de a intra în lagună ! Dacă noi ne-am retrage acum, cred că nu vă îndoiți de soarta care v-ar aștepta pe dumneavoastră și pe oamenii dumneavoastră.

Din colțul gurii dădu comanda :

— Vino încet la tribord, timonier ! Ușurel !

De undeva, de dedesubt, auzi un marinar tușind și pe altul mîrîind nervos printre dinți. Osborn zăcea pe locul unde căzuse, cu brațele și picioarele zvîrlite în lături, într-o baltă de sînge, cu ochii deschiși, pironiți pe un punct deasupra catargului.

Acum totul depindea de echipajul de pe *Soufrière* și de comandantul său. Veștile care răzbiseră din Indochina erau înspăimîntătoare. Se vorbea de atrocitățile săvîrșite de japonezi împotriva bărbaților, femeilor și copiilor, fără deosebire. Și soarta echipajului de pe submarin, dacă se va împotrivi unui atacant atît de necrutător, avea să fie cumplită.

Auzi un marinar exclamînd alarmat cînd uriașa turelă a submarinului, aflată la nivelul punții de comandă a cargoului, porni să se rotească în direcția lor, cele două țevi de tun mișcîndu-se pînă cînd prinseră în colimator corpul vasului *Kalistra*.

Ainslie fixă cu privirea tunul cel mai apropiat, fără să încerce vreo senzație anumită, dar străduindu-se să înțeleagă. Își vedea moartea cu ochii. Mai devreme sau mai tîrziu, tot ar fi trebuit să moară ! Dar nu în felul ăsta !

Deodată își dădu seama că țeava tunului nu se mai afla în raza lui vizuală. Turela încetase să se mai rotească, în schimb văzu cîțiva marinari, îmbrăcați în alb, cățărîndu-se printr-un tambuchi de deasupra turelei și rămînînd cu brațele atîrnate de-a lungul corpului, într-o atitudine de descurajare ce părea aproape suferință fizică.

— Ne garantați siguranța vieții ?

Ainslie ar fi vrut să măsoare distanța care-i mai separa de ei, dar acum nu îndrăznea să se mai miște.

Îl auzi pe Quinton preluînd manevra. Probabil că-i ghicise, îi înțelesese îngrijorarea.

— Da. Nu sîntem în război cu japonezii. Dar dacă submarinul acela se interpune, vom fi în război cu ei.

Quinton comandă repezit :

— Cîrma banda tribord ! Stop mașina !

Vasul începu să se întoarcă greoi spre cheu. Apoi se auzi din nou comanda :

— Cîrma zero !

Tensiunea devenise de nesuportat și, pe măsură ce cargobotul străbătea ultima fîșie de apă, submarinul părea să-și dilate dimensiunile.

— Pe drum înapoi !

Quinton veni în fugă lîngă Ainslie, în timp ce telegraful suna zgomotos. Apoi, în aceeași clipă cînd Gosling zbiera : „Telegraful nu răspunde, domnule comandant !", Quinton exclama : „Dumnezeule ! Intrăm în el !"

Dar Forster izbutise să ia legătura cu Halliday prin portavoce și, exact la o distanță de cinci iarzi de partea cea mai îngustă a danei, *Kalistra* se opri tremurînd din toate mădularele și apoi, cu un suspin adînc, acostă la cheu, făcînd zob un bordei de pe mal și dărîmînd un morman de butoaie de petrol goale.

Ainslie plecă grăbit de pe puntea de comandă, iar Quinton îl urmă. Cîțiva marinari coborîseră pe cheu, încercînd să găsească, de-a lungul submarinului și în jurul chioșcului, puncte de sprijin de care să se poată agăța cu mîinile, pentru a urca la bord. Alții încercau să fixeze în grabă parîmele cargoului sub ploaia de înjurături și amenințări ale cartnicului Voysey.

Cînd Ainslie se urcă pe o schelă îngustă — unica modalitate de trecere la bordul submarinului *Soufrière* — văzu un grup de marinari francezi ținuți sub amenințarea pistoalelor de cîțiva dintre ceilalți membri ai echipajului.

Rosti liniștit :

— Secundule, ia-i sub supraveghere. Fără brutalitate. Vom avea parte de destule necazuri mai tîrziu. Iar voi doi veniți cu mine, adăugă adresîndu-se către Farrant și Lucas.

Porni între cei doi și urcă pe puntea cenușie a submarinului *Soufrière*. Un moment mai tîrziu, privea la tricolorul care flutura la bastonul de pe chioșc ; îl salută ducîndu-și mîna la chipiu.

Un locotenent francez, cu fața bătută de vînt și o expresie încordată, îi ieși în întîmpinare, spunîndu-i :

— Pe aici, domnule.

Apoi îi aruncă o privire întrebătoare lui Lucas și înălță din umeri. Gestul lui putea avea orice semnificație.

Ainslie se întoarse să-i pună o întrebare lui Lucas, dar acesta privea țintă la pavilion, cu ochii împăienjeniți de emoție. Ținea pumnii strînși.

Ainslie îi atinse brațul și zări urma neagră lăsată de Halliday pe mînecă.

— Lasă, Lucas, va veni ziua. Va veni ziua cînd te vei întoarce acasă.

Apoi, cu un semn din cap către marinarii englezi și francezi care îl măsurau din priviri, îl urmă pe locotenent prin masiva ușă etanșă și intră în chioșc.

Interiorul submarinului *Soufrière* arăta încă și mai impresionant decît puntea, dacă așa ceva era cu putință. Postul central părea de două ori mai mare decît oricare altul din cîte văzuse Ainslie pînă atunci, iar echipamentul, cadranele și manetele aparatului central de lansare a torpilelor străluceau ca noi, de parcă nava atunci fusese armată. Ciudat era însă numărul restrîns de oameni la bord. Cîte un mic grup, ici și colo, uitîndu-se la Ainslie și la însoțitorii săi, ca la niște făpturi picate din lună.

Zgomotul generatoarelor și al ventilatoarelor răzbea înăbușit și îndepărtat, sporind senzația că uriașul submarin era mai curînd sigilat decît adăpostit.

Ofițerul francez se opri pe un culoar, lîngă o cabină ascunsă de draperii și spuse :

— Domnul *capitaine* vă așteaptă înăuntru.

Ainslie aruncă o privire însoțitorilor săi :

— Voi rămîneți aici.

Se forța să le vorbească pe un ton calm, pentru ca nu cumva să le transmită vreo undă de îngrijorare care, prin ei, să se comunice și celorlalți, aprinzînd astfel scînteia unor serioase tulburări. Ar fi fost posibil să fie luați cu toții prizonieri, sau chiar împușcați, asemenea cartnicului. Totul depindea de următoarele minute sau chiar secunde. Trebuia să-și înfrîneze nevoia de acțiune, trebuia să alunge din minte imaginea celuilalt submarin. Trebuia să uite totul.

Păși peste pragul porții etanșe și-și descoperi capul, în timp ce draperiile date la o parte se îmbinau la loc în urma lui. Și această cabină, un lux rar pentru comandantul unui submarin, era dramatică și impresionantă, o versiune modernă a lui Jules Verne. Rafturi de cărți frumos aranjate, o cușetă ascunsă de perdele și, fixat în podea, un birou care putea sta cu cinste în orice instituție. Dar atenția lui Ainslie fu pe dată atrasă de comandantul navei. Michel Poulain era un bărbat scund și foarte îngrijit, cu barbă neagră, ușor încărunțită pe la margini, și ochi foarte pătrunzători. Se ridică încet, indicînd din priviri un scaun liber.

Fireşte că părea un lucru imposibil, dar Ainslie avea senzaţia că Poulain aşteptase şi proiectase de luni de zile această întîlnire. Temîndu-se de ea, dar, pe de altă parte, nădăjduind ca cineva să-i ia de pe umeri răspunderea autoimpusă.

Poulain se aşeză din nou, cu multă precauţie.

— Îmi pare rău de marinarul dumneavoastră care a fost împuşcat. Ştiţi... sînt lucruri care se întîmplă.

Engleza lui, ca şi întreaga-i persoană, era uniformă, bine modulată.

Ainslie se aplecă în faţă, resimţind presiunea tăcerii şi încercînd senzaţia că imensa carcasă se închide asupră-i ca o carapace.

— Domnule comandant, eu v-am spus purul adevăr. În actuala situaţie a frontului, nu ne putem îngădui să întărim resursele inamicului. Submarinul dumneavoastră trebuie împiedicat să cadă în mîini vrăjmaşe.

Lăsă să plutească în aer ecoul cuvintelor, apoi adăugă :

— Într-un fel sau altul.

Poulain îşi roti privirea prin încăpere, ca şi cum nu-i auzise spusele. În cele din urmă rosti :

— *Soufrière* a încetat să fie un simplu *sous-marin.* Simbolizează acum o parte din Franţa. Atîta timp cît se află aici, constituie pentru noi un sprijin moral, ceva de care ne putem crampona şi în care putem crede. În curînd, războiul va lua sfîrşit. Voi, britanicii, vă amăgiţi singuri.

Pentru prima dată de la începutul întrevederii zîmbi, ceea ce îl făcu să arate incredibil de trist.

— În cel mai rău caz, continuă el, veţi fi şi voi invadaţi şi veţi fi supuşi tuturor ororilor ocupaţiei. Iar în cel mai bun caz, nu puteţi spera decît într-o situaţie lipsită de orice soluţie, un armistiţiu infam, care să vă lase mai departe singuri în neajutorata voastră izolare.

— Astea sînt condițiile în care ne aflăm actualmente, răspunse Ainslie, silindu-se să nu ciulească urechea la zgomotul înăbușit de pași care se auzea de deasupra. Nu avea cum să-și dea seama dacă erau oamenii lui sau ai lui Poulain. Dar, continuă el, nu avem de gînd să ne lăsăm. Nu ne stă în fire. Își desfăcu larg mîinile, ca și cum ar fi vrut să cuprindă cabina. Dar bastimentul dumneavoastră — pentru că mi-e greu să-l denumesc doar navă — ar putea să însemne un dezastru pentru noi și, indirect, pentru Franța.

Poulain oftă.

— Aveam intenția să-l duc undeva mai aproape de patrie. Poate că în Africa de Nord. Cred că v-ați dat seama că nu dispun de echipaj, mai puțin de jumătate din necesar. Înălță din umeri cu un gest grăitor. Au avut motivele lor să mă părăsească. Nu am încercat să-i împiedic.

Se auziră pași pe culoar și apoi, după o scurtă și murmurată conversație cu Farrant, Quinton dădu draperiile la o parte și își făcu apariția.

Îl salută pe Poulain cu o formală înclinare a capului, apoi spuse :

— Regret, domnule comandant, că vă stingheresc, dar nava japoneză tocmai intră în lagună. Aruncă o privire francezului și adăugă cu răceală : Cred că ar fi mai bine să o luăm din loc.

Poulain răspunse cu glas potolit :

— Îmi exprim tot respectul pentru hotărîrea dumneavoastră. Dar vă cer aceeași favoare și în ce ne privește. Se ridică în picioare și începu să se învîrtească prin cabină. Nu putem intra în imersiune. Am avut necazuri cu cîrmele de asietă din prova. Un nebun exaltat a încercat să le scoată din uz pe vecie. L-am înmormîntat în mare, adăugă pe un ton mai dur. Am făcut unele reparații, dar nu îndeajuns. Oricum, dacă-mi puteam procura o provizie suplimentară de combustibil, aveam de gînd să pornesc la suprafață, pe o altă rută, mai puțin primejdioasă.

Ainslie era sigur că acum sosise momentul, deși nu-și dădea seama ce anume îl făcea să simtă acest lucru. Poate că însuși Poulain dorea ca planul său inițial să fie zădărnicit. Oricum însă, Ainslie avea și alte griji pe cap, în afară de *Soufrière*. Trebuia să se preocupe de oamenii săi și de marinarii francezi.

Se ridică în picioare.

— Secund, continuă punerea în aplicare a instrucțiunilor. Lucas și asistentul său să-l ajute pe șeful mecanic, restul rămîne la inițiativa dumitale. Șovăi o secundă : Spune-i lui Menzies să ridice un alt pavilion...

— *Non !*

Doar un singur cuvînt, dar părea să se fi smuls din pieptul lui Poulain. Își reveni încet la vechiul său calm și își luă chipiul, spunînd :

— Mai întîi voi coborî pavilionul nostru.

Ainslie îl urmă în strălucitorul post central.

Farrant întrebă într-o șoaptă șuierătoare :

— Ce tot așteptăm, domnule ofițer secund ? Stăm aici ca rața pe uscat.

Quinton îi aruncă o privire sfredelitoare :

— Ține-ți gura ! Îți imaginezi măcar un singur moment că domnul comandant nu știe ce face ? Du-te sus și pregătește manevra de plecare și fii gata de tăiat parîmele, dacă se dă un astfel de ordin.

Îl urmări pe locotenent îndepărtîndu-se, cu ceafa înroșită de furie, deasupra gulerului cămășii.

— Dobitoc ! adăugă ca pentru sine.

— Mă duc la pupa, spuse Lucas. Trebuie să lipesc etichete cu denumirile englezești pe comenzi, ca oamenii voștri să se poată descurca.

— Bună idee ! exclamă Quinton, bătîndu-l pe umăr. Oricum, cine știe franțuzește ?

Pe punte, Ainslie își dădea seama o dată în plus de schimbare. Cea mai mare parte a marinarilor francezi dispăruseră dedesubt, unde aveau să fie supravegheați, dar nu hărțuiți. Lucrurile decurseseră lin. Îl auzi pe Voysey răcnind :

— Atenție la pavilion !

Tricolorul francez coborî încet, pentru a fi imediat înlocuit cu cel de-al doilea pavilion al Marinei Regale Britanice, adus de Menzies.

Ar fi trebuit să aibă loc o ceremonie, își spuse Ainslie, dar probabil că se va oficia mai tîrziu. Numai că atunci va fi tardivă. Lipsită de semnificație. În acest moment, un comandant își pierdea nava, singurul său fir de nădejde. Și o făcea cu demnitate. Marinarii britanici priveau cu indiferență și un mecanic francez izbucni în hohote de plîns, în timp ce Poulain își împături pavilionul și-l salută apoi pe cel britanic.

Ainslie i se adresă :

— Sîntem în criză de timp, domnule comandant, vă înțeleg perfect că ați dori să vă duceți în cabina dumneavoastră, dar...

Poulain îl privi pe deasupra pavilionului împăturit și-i răspunse cu mîndrie :

— Nava este gata de pornire. Așa a fost tot timpul, din clipa cînd a fost armată. Aruncă o ultimă privire în jur. Voi rămîne lîngă dumneavoastră, adăugă el, pînă ce veți prelua totul. După aceea...

Își curmă vorba.

Cît de straniu i se părea lui Ainslie să stea pe puntea de comandă, privind dincolo de două lungi țevi de tun. Trecerea se efectuase aproape în întregime. Oamenii lui se agitau acum pe puntea prova, în timp ce alții alergau de-a lungul cheului, desfăcînd parîmele de legătură și ridicînd schela.

Ainslie privi tuburile portavoce și comenzile manuale de sub apărătoarea de vînt a punții de comandă, amintindu-și de toate fotografiile și schemele acestui sistem, pe care le studiase în Anglia.

Văzîndu-i ezitarea și luînd-o drept nesiguranță, Poulain îi indică o portavoce spunîndu-i :

— Asta de aici.

— Postul central. Aici comandantul.

— La ordin, domnule comandant, răsună vocea lui Quinton, foarte sigură pe sine și netulburată.

— Puneți oamenii de veghe pe puntea de comandă. Faceți gata de marș armamentul principal. Cît mai repede cu putință.

O serie de oameni se cățărau prin tambuchiul chioșcului și în fiecare bord se monta cîte o mitralieră puternică, ale căror benzi cu cartușe se încolăceau pe jos și prin tambuchi ca niște șerpi de metal.

Puntea de comandă fu zgîlțîită de o hurducătură și Ainslie văzu o coloană de fum albăstrui înălțîndu-se de la pupa deasupra construcției lunguiețe, cînd motoarele diesel prinseră viață, tușind răgușit.

— Reduceți springurile !

Ainslie stătea pe grătarul de oțel, urmărindu-și oamenii care se luptau cu parîme și cabluri străine pentru ei. În pofida copleșitoarei sale responsabilități și a pericolului posibil ca submarinul japonez să încerce a le opri plecarea, Ainslie simți emoția năpădindu-l asemenea unui stupefiant.

— Armamentul principal închis, gata de marș, domnule comandant. Timonierul a preluat timona. Cap compas doi-trei-zero.

Ainslie aruncă o privire spre repetitorul girocompasului și luă rapid un relevment la promontoriul cel mai apropiat. Lateral putea zări submarinul japonez, stînd nemișcat ca un rechin la soare.

— Ofițer secund, cînd ne îndepărtăm, spune-i ofițerului cu artileria să orienteze turela către celălalt submarin și să încarce tunurile cu proiectile semi-perforante. Ținta se va afla cam pe la verde patru-cinci.

Un război al nervilor. O singură torpilă lansată de japonezi ar fi pus capăt tuturor încercărilor. Dar priveliștea celor două gigantice țevi trebuia să-și facă efectul.

Quinton reveni pe puntea de comandă.

— Domnule comandant, ofițerul cu artileria spune că nu le poate manevra, pentru numele lui Dumnezeu !

Ainslie își umezi buzele. Totul se precipitase prea vertiginos. Dacă n-ar fi fost japonezii acolo, desigur că Farrant ar fi avut timpul necesar să descopere clenciul. Se forță să răspundă calm :

— Nu-i problemă. O să le dăm noi de capăt!

Voysey zbiera de la prova :

— Am redus parîmele, domnule comandant. Au mai rămas numai prova înainte și pupa înapoi.

Poulain stătea alături de Ainslie, urmărind totul. La un moment dat spuse :

— Oamenii de la turelă vor asculta de mine. Doriți să-i aduc ca să-i instruiască pe ai dumneavoastră ?

— Mi-e teamă că-i prea tîrziu, răspunse Ainslie cu un zîmbet grav. Mola pupa ! strigă el după o clipă.

Văzu celălalt pavilion englez, înălțat pe vasul *Kalistra*, dispărînd brusc și se întrebă cum avea să navigheze acum cargobotul. Probabil că o s-o ducă mai bine sub japonezi decît sub proprietarii lui inițiali. O s-o mai întindă cîțiva ani și o să mai tragă cîteva transporturi obosite.

— Mola prova !

Îl auzi pe Voysey repetînd mormăit ordinul și apoi răspunsul strigat :

— Liber peste tot, domnule comandant !

Ainslie trase aer în plămîni.

— Amîndouă încet înainte !

Ascultă apa spumegînd în jurul elicelor și apoi văzu cheul jigărit începînd să lunece spre pupa. *Înaintau*

Foarte încet, prova teșită a lui *Soufrière* lunecă de sub improvizata construcție lunguiață, tuburile periscoapelor sfîșiind împletitura de rogojină și îngăduind noului pavilion să fîlfîie în briza fierbinte.

— Toată lumea sub punte.

Ainslie își ridică binoclul și studie deschiderea canalului.

— Închideți toate porțile etanșe.

Oamenii se zoreau prin preajmă, uitîndu-se cînd la el, cînd la cer, de parcă se așteptau să-i vadă pentru ultima dată și pe unul și pe altul.

— Cap compas doi-trei-cinci !

Mormăitul familiar al lui Gosling :

— Cap compas doi-trei-cinci, domnule comandant !

Ainslie și-l imagina, cu silueta lui corpolentă aplecată peste scaunul de metal, așa cum îl mai văzuse de un milion de ori.

Submarinul japonez semnalizează, domnule comandant ! strigă brusc Menzies.

Ainslie își ridică din nou binoclul, în timp ce maistrul descifra clipirile lămpii semnalizatoare.

— Cer să întoarcem nava, domnule comandant. Pentru parlamentări.

Cuvintele acestea fură ca un fel de duș răcoritor pentru Ainslie. *Japonezii nu îndrăzneau să deschidă focul*. Nu din cauza legilor internaționale, ci din instinct de conservare. O singură torpilă lansată spre *Soufrière*, la această distanță redusă, ar fi avut efectul unei bombe gigantice. Lanstorpilele submarinului *Soufrière* erau încărcate toate, iar Quinton îl informase că mai existau patruzeci de torpile de rezervă. Toate acestea, plus muniția, combustibilul și, probabil, explozia motorinei confiscată de pe *Kalistra*, ar fi făcut să sară întreaga lagună în aer.

— Răspunde japonezilor : „Cererea respinsă. Submarinul *Soufrière*, aflat în serviciul Majestății Sale, părăsește portul."

Menzies își încleștă dinții, apoi își puse lampa în mișcare, satisfăcut de răspunsul lui Ainslie.

Acesta din urmă se întoarse să vadă reacția lui Poulain la cuvintele lui, însă micul franțuz dispăruse sub punte. Cheul se îndepărtase simțitor, dar pe țărm și în sat nu se zărea țipenie de om.

Auzi un scrîșnet ușor și zări turela începînd să se rotească ; întîi tunul din dreapta, apoi cel din stînga se mișcară în sus și în jos, pentru a demonstra că sînt gata de tragere. Era, desigur, o falsă amenințare, dar de mare efect asupra japonezilor, al căror tun nu avea mai mult de 76 mm. Ainslie se întoarse la prova comenzii și mai luă un relevment la girocompas.

Largul mării era în față, îngrădit încă de cele două promontorii gemene, asemenea unei suprafețe de sticlă albastră.

Atinse paravanul, simțindu-se pătruns de tărie. Zîmbi : *„Lighioana !"*

— Japonezii nu ne urmăresc, domnule comandant, spuse Menzies.

Ainslie se aplecă peste portavoce.

— Secund, spune-i mecanicului șef să mărească la maximum numărul de rotații. Pînă ieșim în larg. Ca să aibă ăia ce ține minte !

Puțin mai tîrziu, în timp ce valul despicat de etravă spumega de o parte și de alta a provei, spărgîndu-se de stînci și măturînd din cale epavele lăsate de faimoasa năpustire a *Kalistrei*, uriașul submarin ieși în larg, lăsînd un siaj ca o imensă trenă albă, drept de parcă ar fi fost trasat cu rigla.

Numai cînd se asigură că celălalt submarin nu-i urmărea, se îndură Ainslie să-i elibereze pe oameni de la posturile de luptă. După care îl gratifică pe Quinton, spunîndu-i :

— Vezi dacă le poți da ceva de mîncat și de băut. Ar mai slăbi tensiunea. Pe urmă pune-i pe-ai noștri la treabă. Să-și reînvețe lecțiile. Vreau ca atunci cînd ne înapoiem la Singapore să meargă lucrurile ca pe roate.

Prin portavoce, îl auzi pe Quinton chicotind și răspunzîndu-i :

— Am pus mîna pe cea mai bună pradă a sezonului, așa-i ?

Dacă *Soufrière* resimțea cumva brusca schimbare de stăpîn, în orice caz nu o arăta. Dar fostul său comandant, „Capitaine de frégate“ Michel Poulain, un om care simțise nevoia să creadă că, într-o bună zi, lucrurile vor redeveni de la sine așa cum fuseseră, nu putuse accepta întorsătura. După ce-l lăsase pe Ainslie pe punte, se dusese în tăcere în cabina lui și-și trăsese un glonț în tîmplă.

O umbră întunecată se lăsă peste submarinul aflat la suprafață. Poulain, înfășurat în drapelul francez, și cartnicul Osborn, înfășurat în cel britanic, fură înmormîntați în valurile mării.

Ainslie închise cartea de rugăciuni și-și puse chipiul. Poate că această simplă înmormîntare era o prevestire. Sau, mai curînd, un simbol.

4

LUCRUL ÎN SINE

Căpitanul comandor Gregory Critchley îl urmă pe Ainslie în spațioasa cabină a submarinului *Soufrière*, spunîndu-i :

— Ai face mai bine să închizi ușa, Bob. Nu vreau să ne audă întreaga navă.

Ainslie își desprinse de pe gît cureaua binoclului și-l așeză pe birou, lîngă chipiu. Afară se luminase de ziuă și, conform ordinelor, *Soufrière* intrase în zori în rada militară din Singapore, unde nu-l întîmpinase decît un remorcher solitar și o navă de pază a coastei.

Drumul de întoarcere de la insuliță fusese pasionant și Ainslie era mîndru de felul în care oamenii lui își adunaseră și-și folosiseră toate cunoștințele teoretice și toată priceperea. Surveniseră, desigur, cîteva greșeli, dar nimic prea serios și nimic pe care locotenentul Lucas și tovarășii săi să nu-l fi putut pune imediat la punct printr-o rapidă traducere din franceză în engleză, sau preluînd ei înșiși aparatele buclucașe.

Acum, legat zdravăn de o navă bază cu bordaj înalt, care-l masca aproape total de privirile celor din baza navală și ale întregii omeniri, submarinul trăia un fel de insultă, ca o palmă în obraz.

Critchley stătuse la bordul vechii nave bază, așteptîndu-i și urmărindu-i în timp ce se legau la aceasta după acostare. Pînă acum nu spusese mare lucru, dar Ainslie îl cunoștea îndeajuns ca să-i poată descifra simptomele. Frustrare, furie, disperare. Ba chiar, deși îmbrăcat în șort și cămașă albă, Critchley reușea să evoce întru totul identitatea lui de om cu haine șifonate. Cascheta îi era mînjită cu o dîră de grăsime, ca o notă de sfidare.

Ainslie i se adresă cu glas potolit :

— E o navă minunată, Greg. Cu puțină muncă și cu ceva piese de schimb pot s-o readuc la strălucirea inițială. A fost construită pe vremea cînd șantierele dispuneau de timp și de bani ca să facă lucruri bune. Și cînd te gîndești că tot ce am urmărit noi n-a fost decît s-o ferim de mîini vrăjmașe.

Critchley îl privea fix, în timp ce Ainslie turna whisky în două pahare. Apoi, aproape smulgînd paharul din mîna lui, spuse :

— Aici sînt cu toții turbați, nebuni de legat.

Își puse pe masă paharul golit și continuă să se uite țintă la Ainslie :

— Cînd am primit raportul că ați pus mîna pe submarin, m-am dus la șeful de stat major al bazei. Am crezut că o să sară în sus de bucurie, ca și mine. Nici gînd. Toate s-au schimbat din nou, dacă au fost cumva altfel de la bun început. Ai văzut navele nou-sosite ?

Ainslie încuviință din cap. Fusese o priveliște impresionantă în lumina zorilor. În timp ce-și croiau drum printre geamanduri și ambarcațiile ancorate, zărise două mari nave de luptă dominînd întregul port, ca două cetăți cenușii. Noua navă de linie *Prince of Wales* și crucișătorul de bătălie *Repulse*, cele mai puternice unități pe care le adăpostise Singapore de multă vreme încoace. Erau menite să ridice moralul oricui s-ar fi temut că japonezii or să-și piardă interesul în cuceririle lor din Indochina și or să-și mute atenția mai încoace. Pe de altă parte, oamenii pe care-i cunoscuse Ainslie pe insulă ar putea vedea în această demonstrație de forță o nouă dovadă a invincibilității lor.

Critchley își dădu drumul :

— Idiotul ăsta de aici a zis că marina va manevra această nouă escadră în felul în care nemții folosesc *Tirpitzul* lor în Norvegia. O amenințare, un avertisment dacă vrei, pentru a lega de mîini forțele inamice. Critchley își scutură capul cu deznădejde. Așadar, urmă el, m-am dus să-l văd pe amiral, nici mai mult, nici mai puțin. Dar, dacă vrei să știi părerea mea, amiralul fusese înșurubat. Ba chiar a mers pînă acolo încît să sugereze că lipsa oricărui protest de la Tokio, sau din partea marinei japoneze, în legătură cu faptul că ați capturat nava *Soufrière* chiar de sub nasul lor, denotă că nu-i interesăm și că n-au intenții agresive față de Marea Britanie. Te întreb, Bob, ce putem face ? încheie el, dînd pe gît încă un pahar de whisky.

Ainslie îl privi, imaginîndu-și-l cum făcuse naveta de la un birou la altul.

— Mă rog, noi am obținut ceea ce am dorit. *Soufrière* rămîne totuși cel mai mare submarin din lume. Folosit cum trebuie, va fi de mare ajutor cînd vom avea nevoie de el. Ar putea chiar transporta muniții și provizii la Malta, e destul de mare.

Critchley îi tăie vorba :

— Am făcut o semnalare la Amiralitate. Să vedem pe cine or să susțină ei. Între timp, o să fac tot ce-o să pot ca să-ți procur piese de rezervă, știi bine.

Critchley aruncă o privire de jur împrejurul cabinei, de-abia acum văzînd-o pentru prima oară.

— Ce navă ! Îmi dau seama ce vrei tu să spui. E cu totul altceva. Ca o ființă vie care respiră. Privirea îi căzu pe fîșia de covor de lîngă birou. Tot confortul, adăugă el.

Și Ainslie se uită la covor: Se deslușea pe el o pată de culoare mai deschisă, acolo unde Sawle frecase urmele de sînge. După ce se auzise împușcătura, Poulain apăruse în ochii celor ce-l găsiseră parcă și mai mic, zăcînd pe o parte, cu ochii închiși strîns.

Critchley se ridică în picioare și bîjbîi după o țigară.

— Îți dau un sfat înțelept, Bob. Dacă vrei să păstrezi comanda acestei nave, ai face bine s-o iei imediat din loc. Urmări fumul țigării împrăștiat de un ventilator prins în tavan. Amiralul și o suită întreagă de ștabi de pe o rază de nu știu cîte mile vin să viziteze *Prince of Wales*. S-a organizat o mare petrecere pentru diseară. Nimeni cu grad superior nu va fi disponibil să te primească pe tine și să-ți aducă binemeritatele elogii pentru ce-ai înfăptuit. Așa încît, sondează terenul și fă tot ce poți ca să duci la bun sfîrșit reparațiile. O navă gata să iasă în mare constituie întotdeauna un argument mai convingător decît o navă pe șantier. Rîse scurt. Să știi că figurezi încă pe lista secretă. Pentru lumea din afară te afli încă pe bordul iahtului *Lady Jane*.

Își sumeți capul cînd se auzi un glas la amplificator:

— Toți marinarii la gustarea de dimineață și la curățenie. Marinarul Booth să se prezinte de îndată la maistrul timonier.

După ce ascultă, Critchley comentă:

— Anunțul trebuia rostit cu accent franțuzesc. Nava a ajuns să și sune ca una de-a noastră.

Ainslie îl conduse prin postul central și pe scară spre punte. Îl văzură pe Quinton, cu cascheta împinsă pe ceafă, sporovăind cu cîțiva cartnici și marinari. Ăsta era felul lui de a-și face munca: neoficial, ba chiar la voia întîmplării, dar ori de cîte ori se simțea nevoia de fermitate, știa unde s-o găsească.

— Vreau să-ți spun o vorbă, secundule. Ainslie așteptă sub chioșc, apoi zise: După ce mănîncă oamenii, o să avem o întrunire. De îndată ce echipajul francez va fi escortat pe țărm, doresc ca ofițerii careului să pornească la „Operația racolare“. Trebuie să demontăm hidroplanele de asietă și să degajăm motoarele. Pînă nu le punem din nou în funcțiune, nu sîntem decît o navă de suprafață. Spune-i mecanicului șef să înceapă prin a face plinul de combustibil. Eu voi face rost de aprobare de la comandantul bazei și de la mecanicul șef al ei. Controlați totul. Dacă e nevoie de ceva, trimiteți un ofițer să obțină. Să ceară, să împrumute sau să „rechiziționeze temporar“, s-a înțeles ?

Quinton rînji cu gura pînă la urechi.

— În ordine.

Critchley se cățără pe scară spre ovalul de lumină orbitoare al tambuchiului.

— Înțeleg c-ați mai făcut și altă dată treaba asta.

Ainslie dădu din cap și răspunse sec :

— În vreo două rînduri.

Mai rămaseră un timp împreună pe grătarul punții de comandă, la umbra bordajului înalt al navei bază, care-i apăra de dogoarea soarelui. În afară de șeful de cart și de sentinela de la schelă, puntea era pustie.

Ainslie își atinse bărbia cu un deget și constată că trebuia să se bărbierească. Avea o sumedenie de treburi de făcut, al naibii de multe. La început, totul i se păruse a fi doar o nouă operație îndoielnică, un risc calculat. Acum însă, gîndul de a pierde submarinul, pentru că era mai mare decît mintea celor care ar fi trebuit să-i hotărască soarta, părea foarte greu de acceptat. Prezența navei *Soufrière* aici era la fel ca și prezența lui : stingheritoare. Ceva care, dacă ar fi fost ignorat cum se cuvine, avea să treacă.

Se auzi bocănit de picioare pe scară și apoi își făcu apariția, cățărîndu-se sprinten pe punte, Vernon, bărbosul cartnic telegrafist. Salută și spuse :

— Vă cer iertare, domnule comandant, dar domnul ofițer secund m-a trimis.

Avea accentul de Devonshire, cu vocalele rotunjite, o rezonanță care, la atîta depărtare de casă, stîrnea nostalgia. Adăugă cu glas moale :

— Zicea că dumneavoastră o să vreți să tratați chestiunea asta. Vernon îi întinse o notă. Știți, marinarul Booth. Tocmai ni s-a transmis. Părinții lui au fost omorîți într-un bombardament aerian.

— Mulțumesc.

Ainslie luă nota și se uită la caligrafia transcrierii în creion, făcută de Vernon. Un scris rotunjit, ca și accentul lui. Dar nu reuși să vadă decît un patetic morman de dărîmături, un gol ivit într-un șir de case, ca un dinte lipsă.

— Da. Trimite-l în cabina mea.

Critchley se îndreptă spre punte.

— Nu-i nevoie să fiu condus la schelă, Bob. Se opri pe scară și privirile li se întîlniră cînd îi spuse : Războiul are mînă lungă, nu-i așa ?

După care dispăru.

Ainslie coborî în submarin întrebîndu-se cum de încă nu se obișnuise cu treburile de felul ăsta. „Trebuie să-ți dau o veste tristă". Sau scrisorile acelea cumplite pe care le trimisese părinților unor tineri căzuți în luptă. „A murit ca un erou". Sau unei tinere văduve : „Puteți fi mîndră de el". Dar le era oare cu putință să înțeleagă ? E cineva în stare să vadă dincolo de greaua pierdere și de suferință ? De asta avea importanță felul cum îi anunțai.

Îl găsi pe marinarul Booth așteptîndu-l în fața cabinei, cu grăsunul timonier lîngă el. Alături de Gosling, Booth părea un copil.

Ușa cabinei se închise în urma lor și Ainslie își puse chipiul pe birou. „Dumnezeule mare, cum arată! A și ghicit!“

— Trebuie să-ți dau o veste tristă.

Cînd, mai tîrziu, Ainslie și neobositul Critchley fură convocați în clădirea comandamentului bazei, îl aflară pe șeful de stat major într-o dispoziție aproape jovială, în comparație cu prima lor întîlnire.

Trecuseră două zile de la întoarcerea în Singapore, zile în care „Operația racolare“ a lui Ainslie înfăptuise minuni. Piese de rezervă, combustibil, accesorii, chiar și muniții pentru armele automate franțuzești, își făcuseră în chip misterios apariția pe cheu și apoi, fără nici o întîrziere, fuseseră „subtilizate“ în interiorul navei *Soufrière*.

„Așa-i în marină“ își spunea Ainslie. „Dacă ceri aprobarea să faci un anumit lucru, răspunsul e de obicei «nu». Dar dacă-l faci pe propria ta răspundere, pînă la urmă o scoți la capăt.“

Poate că această muncă suplimentară contribuise la sudarea noului echipaj, insuflîndu-i spiritul de echipă, mai mult decît orice antrenament de rutină. Lucraseră zi și noapte fără să crîcnească, iar submarinul răsunase pînă la ore tîrzii de zgomotul perforatoarelor, pompelor și generatoarelor, făcîndu-i pe oamenii de pe nava bază să se plîngă că larma le strică proiecțiile de filme din sala de mese.

Halliday și asistentul său francez Lucas demontaseră cîrmele de asietă defecte și le înlocuiseră, iar acum așteptau cu nerăbdare să le facă proba. Locotenentul Ridgway, ofițerul cu torpilele, și oamenii săi se ocupaseră de conuri și de stocul de torpile, pînă cînd izbutiseră să încarce tuburile lanstorpile, încît să le poată lansa cu ochii închiși. Chiar și Farrant, la fel de țeapăn și scorțos ca în prima zi cînd venise la bord, le acordase tunarilor lui un mormăit de mulțumire.

Dar poate că cel mai încîntat dintre toți a fost locotenentul Jack Christie, pilotul din rezerva de voluntari a marinei, care fusese ales să conducă micul hidroavion de pe *Soufrière.*

Înainte de război, Christie fusese pilot acrobat, nevoit de multe ori, în momentele de criză, să execute zboruri ieftine în localitățile de pe litoral. De cîte ori timpurile se îndreptau, își punea viața și mădularele în primejdie, pentru a le oferi spectatorilor emoții pe măsura banilor cheltuiți. Cînd și-a început cariera navală s-a simțit total nelalocul lui, dar nici pe uscat nu era mai breaz. Pur și simplu nu se putea adapta metodelor din marină, iar Ainslie bănuia că *Soufrière* era ultima lui repartizare, menită să-l înlăture din calea vreunui ofițer superior care nu-l înghițea.

Hidroavionul era în perfectă stare, deși nu mai fusese catapultat de multe luni de zile. Christie, împreună cu sublocotenentul Jones, observatorul lui, la fel de devotat, demontase nava aeriană.

Ainslie îl auzise pe Quinton spunîndu-i :

— Dumnezeule mare, Jack, dacă strici zmeul ăsta, adu-ți aminte că e singurul pe care-l avem, da ?

— O să zboare ca o pasăre. Ai să vezi, îi răspunsese Christie cu zîmbetul lui leneș.

În ansamblu, Ainslie era mulțumit de echipajul său. Era, fără îndoială, cel mai numeros din cîte condusese vreodată. Doisprezece ofițeri, cu el cu tot, și o sută douăzeci de marinari, dintre care mulți fuseseră în serviciu activ pe alte nave. Cei necalificați, ca sărmanul Booth, care-și pierduse părinții, urmau să se instruiască din mers.

Se părea că vor dispune de mai mult timp decît alții, își spunea Ainslie. Pentru că, deși Singapore și forțele din Malaya, la nord, se aflau în oarecare alertă, pînă cînd aveau să se clarifice intențiile japonezilor cu privire la Indochina, totuși, în comparație cu Europa, se putea vorbi de o atmosferă destinsă.

În oraș, luminile ardeau la orice oră, iar magazinele scînteiau, încărcate de timpuriu cu daruri și podoabe de Crăciun. Cluburile erau ticsite și Ainslie descoperise cu oroare că încă funcționa o lege conform căreia hotelurile și locurile de divertisment erau deschise și „gradelor inferioare“, dar total inaccesibile trupelor indiene sau malaieze.

Șeful de stat major al bazei le oferi două scaune confortabile și se scuză :

— Regret că nu am avut timp să vă primesc pînă acum.

— Și noi am fost ocupați, domnule comandor, răspunse Critchley.

Comandorul îl scrută cu atenție, dorind parcă să descopere o nuanță de sarcasm. Apoi continuă :

— Cele două nave mari au făcut o impresie profundă. S-a gîndit bine cine s-a gîndit să le trimită. Este exact gestul menit să-i facă și pe prieteni și pe dușmani să se ridice în picioare și să ia aminte. Păcat însă de portavion.

— Portavion, domnule comandor ?

— Da. Cel nou, *Indomitable,* care trebuia să facă parte din convoi și a eșuat în Jamaica. O să sosească el mai tîrziu, fără îndoială.

Văzînd incertitudinea zugrăvită pe fața lui Critchley, i se adresă voios :

— Critchley, nu face mutra asta lungă de un cot ! Avem acum sprijin aerian pe tot spațiul de aici și pînă la granița siameză, știi ?

— Știu, răspunse Critchley cu calm. Niște avioane torpiloare „Wildebeest“ care fac, prin comparație, ca cele „Swordfish“ să pară tinere.

Urmări dacă săgeata lui și-a atins ținta, străpungînd carapacea de automulțumire a celuilalt.

— Mai există, urmă el, cîteva vechi „Hudsonuri" americane, iar pentru acoperire aeriană înțeleg că aveți cîteva antice „Buffalo Brewster". Întinse mîna după bricheta de birou și-și aprinse inevitabila țigară. N-aș spune că e o forță menită să stîrnească entuziasm.

Șeful de stat major se întoarse către Ainslie :

— Mă rog, oricum nu ăsta este obiectivul întrevederii noastre și nici nu e treaba dumneavoastră, domnilor. Zîmbetul i se reînfiripă încet pe buze. Dispozițiile pentru dumneavoastră sînt acelea de a termina reparațiile. Atinse cu degetul dosarul de pe biroul său, cel pe care Ainslie îl semnase cu trei ore în urmă. Se pare că submarinul nu era chiar atît de avariat pe cît v-ați așteptat, nu ? Așadar, veți scoate nava *Soufrière* în mare pentru un control final, continuă el, fără să aștepte răspunsul la întrebarea pusă.

Ainslie îl măsură din priviri. Era gata să-i spună tot ce gîndea. Ar fi vrut să-i trîntească acestui ofițer cîte strădanii depuseseră oamenii săi pentru a aduce submarinul *Soufrière* în condiția de a fi gata de imersiune în cel mai scurt timp posibil. Dar simțise provocarea din cuvintele celuilalt. Ar fi fost în stare să le interzică învoirile la uscat pînă cînd aveau să fie pregătiți să ia marea. Oamenii lui meritau însă mult mai mult de atît. Se mulțumi să întrebe liniștit :

— Care sînt ordinele ulterioare pentru mine, domnule comandor ?

— Vei fi trimis în Anglia, pe la Capul Bunei Speranțe. După aceea lucrurile vor fi la latitudinea guvernului sau a Amiralității. Ciocăni din nou dosarul cu degetul. În orice caz, domnule căpitan comandor Ainslie, dacă raportul dumitale, bazat pe aprecierea dumitale personală, va consemna unele defecţiuni la submarin în urma probelor, am instrucţiuni să-l scot imediat din serviciul activ. În care caz, oamenii dumitale se vor întoarce în Anglia fără submarin. De astă dată *pe mare*, desigur, urmă el neputînd să reziste tentaţiei unei împunsături.

Critchley se ridică în picioare.

— Presupun, domnule comandor, că japonezii n-au dat încă nici un semn ?

— Te aşteptai la vreunul ? Evident, şeful de stat major începea să se amuze. Îmi pare rău că nu v-aţi putut bucura de publicitatea la care, fără îndoială, v-aţi aşteptat. Dar ştiţi, noi aici vedem lucrurile sub altă lumină. Mai există încă anumite criterii.

Critchley zîmbi plictisit :

— Îmi voi aminti de acest lucru.

Odată ieşiţi din incinta comandamentului, cu pajiştea sa de gazon perfect pătrată şi împrejmuită cu pietre vopsite în alb, Critchley spuse :

— Prefer Departamentul Informaţiilor decît viaţa la bordul unei nave, efectiv îl prefer. Dar dacă Luminăţiile Lor vor face vreodată prostia de a mă avansa la gradul de comandor, o să-mi plătesc singur un bilet de avion pînă aici. Numai ca să-l pocnesc pe dobitocul ăsta emfatic, pe cap-pătrat ăsta, în nasul lui înroşit de băutură.

Ainslie zîmbi.

— Scoate-ţi-l din minte. Să-ţi spun ce voi face eu. După ce terminăm cu toate probele, o să organizez o petrecere, noi între noi. Ca să mulţumim tuturor persoanelor care, de cînd am sosit aici, au făcut tot ce le-a stat în putinţă să ne ajute.

Critchley îşi frecă mîinile.

— Grozav ! Nici o încălcare a securităţii. Pur şi simplu un ospăţ bucolic, sănătos.

În timp ce traversau de la un petec de umbră la celălalt, Ainslie întrebă :

— E adevărat ce i-ai spus comandorului Armytage ? În legătură cu avioanele alea vechi ?

Critchley încuviință.

— Mi-e teamă că-i adevărat. Păcat de portavionul eșuat. Acum ar fi mare nevoie de el. Scutură din cap cu nerăbdare. Tot timpul am de-a face cu lucruri din astea, deși nu chiar în aceeași măsură ca la începutul războiului. Există o mulțime de oameni, nu toți în posturi de conducere, care încă mai consideră că lupta navelor grele în linie de șir constituie răspunsul la orice problemă. Duc un război modern, dar au în cap aceleași idei cu care am luptat la Dogger Bank sau la Jutland. Se uită la Ainslie, dăruindu-i un zîmbet călduros. Oamenii ca tine strică treaba, voi cei care vă duceți și cîștigați bătăliile.

Ainslie dădu din cap. Era dureros de adevărat. Și, totuși, fără acoperire aeriană nu puteai cîștiga o victorie trainică.

— Mă duc să mai văd pe cîțiva, spuse Critchley. Ridică mîna la cascheta cu frunze aurii, răspunzînd la salutul unei sentinele și adăugă : Am să-ți mărturisesc ceva, sincer. Pariez solda mea pe un an contra unui nasture marinăresc că, în cazul cînd vei găsi, după probe, unele defecțiuni la *Soufrière*, n-ai să sufli o vorbă amicului Armytage.

Ainslie îl privi îndepărtîndu-se spre șoseа și zîmbi. Critchley avea dreptate. S-ar putea ca *Soufrière* să nu o poată înlocui niciodată pe *Tigress* în inima lui, dar, în tot cazul, căpătase mare importanță pentru el.

Timp de două zile, echipajul comandat de Ainslie mai trebălui prin uriașul corp al navei *Soufrière*, de la etravă la cîrmă, controlînd, verificînd, înlocuind și, în cele din urmă, ajungînd la concluzia că dacă nici acum nu era gata pentru proba de imersiune, atunci nu va mai fi niciodată.

Iarăși plutea un aer de taină peste locul de ancoraj cînd, cu o șalupă în capul formației și un dragor de escadră în coada ei, *Soufrière* își liberă legăturile și o porni în larg, în direcția est.

Locul ales pentru prima imersiune sub noua apartenență a navei nu era, în mod cert, o poziție propice submarinelor, avînd adîncimea de numai vreo treizeci de brațe. Dar trebuia să le fie suficient sau, așa cum comentase sec Quinton :

— Oricînd putem zace pe mîlul de pe fund, întrebîndu-ne unde am greșit.

La douăzeci și patru de ore după ce ieșise din Singapore, Ainslie efectuase prima serie de probe. Inundarea și golirea tuburilor lanstorpile, rotirea puternicei turele la nouăzeci de grade, toate acestea în timp ce șalupa și dragorul priveau de la o respectuoasă distanță.

Ajunși în imersiune, vor fi „pe propriile lor picioare". Dar nu mai devreme decît trebuie, era părerea ce precumpănea pe navă.

În timp ce minutarul ceasului din postul central se îndrepta spre ora programată, Ainslie își analiza simțămintele, întrebîndu-se cum avea să reacționeze. Auzise de lucruri care li se întîmplaseră altora, ba chiar văzuse pe cîțiva nenorociți care încercaseră șocul subitei revelații a unei depresiuni nervoase. Sonați, atinși la doxă, așa li se spunea. La vreme de război trebuia să iei lucrurile astea în glumă. Dar dacă ți se întîmplă și ție ? Ainslie își întinse mîinile în lumina crudă a soarelui și le examină. „*Mie* să mi se întîmple ?"

Își alungă gîndurile, enervat pe el însuși. Apoi își înclină capul spre repetitorul giro de lîngă portavocea care făcea legătura cu postul central.

Quinton se afla acolo, așteptînd.

— Două minute, domnule comandant.

— Ei, Quinton, iar o pornim!

Secundul chicoti.

— Așa s-ar zice, domnule comandant.

Ainslie își aminti de micul comandant francez, Poulain, de ultimele lui momente de viață și luă o poziție rigidă lîngă tuburile portavoce.

— Maistru semnalizator, transmite, te rog, navelor de escortă: „Sînt pe cale să intru în imersiune. Dacă totul e în ordine, lansez o baliză fumigenă."

Se întoarse și-și duse mîna streașină la ochi, scrutînd orizontul încețoșat. Nu se zărea nimic. Nici o fărîmă de uscat. Nici măcar o pasăre.

Menzies lăsă jos lampa de semnalizare.

— Din partea comandantului escortei, domnule comandant: „Nu speriați peștii."

Locotenentul Forster, care se afla și el pe puntea de comandă, murmură:

— Dobitoc!

Ainslie se uită la el. Ofițerului cu navigația nu-i stătea în fire să fie atît de morocănos. „Încă unul chinuit de prea multe amintiri", își spuse.

— Gata, domnule comandant, se auzi vocea lui Quinton.

Ainslie dădu din cap și închise portavocea.

— Eliberați puntea!

Era o senzație stranie. De parcă s-ar fi aflat într-un pașnic golf scoțian, luînd-o iar de la început cu tot ce învățase, fără hărțuitoarea presiune și fără graba învălmășită a luptei.

Plecă ultimul de pe puntea de comandă, închizînd tambuchiul în urma lui, coborî în lungul chioșcului, către postul central. Un marinar se înălță pe vîrfuri ca să închidă tambuchiul interior, fața-i reflectînd strălucirea portocalie a luminii de joasă tensiune.

Ainslie străbătu postul central, privirile lui sesizînd sau respingînd fără efort amănuntele. Gosling șezînd ca un sac alb și umflat la timonă, cei doi servanți de la cîrmele de asietă în apropiere, Forster la datorie în fața hărții, cu paralelele și gheara de compas. Quinton stătea lîngă panoul cu înregistratoarele pentru imersiune, iar Hallyday ceva mai departe, în spatele lui, aplecat asupra a doi dintre oamenii săi aflați la comenzile purjelor. Ușile etanșe fuseseră închise, fiecare compartiment separat net de cel alăturat și adăpostind propria lui echipă de experți. De la extrema prova, unde așteptau torpilorii lîngă rastelurile lor cu „pești“ lucitori, și de-a lungul întregii nave, cu tot labirintul de tuburi, cabluri, cadrane, pînă la mecanicii și electricienii din compartimentul motoarelor electrice și cel al aparatelor electrice.

Ainslie apucă mînerele periscopului prova și roti tubul uns, executînd un cerc complet. Marea arăta ca și înainte, cu cele două nave de escortă legănîndu-se incomod, cam la un cablu depărtare. Cît de neajutorate păreau, văzute prin firele reticulare ale periscopului, de parcă și căzuseră în plasă.

— Manevrați cîrmele de asietă prova !

Coborî cîmpul de vedere al periscopului și urmări cum se roteau cele două cîrme, ca două aripioare de pește. Cele din pupa, aflîndu-se permanent sub apă, nu puteau fi văzute. Examină metalul mat, în timp ce servantul manevra comenzile cîrmelor pentru a le roti într-o parte și alta.

— Cîrmele de asietă prova verificate, funcționează corect, domnule comandant.

— Fiți gata !

Se lăsă o tăcere bruscă. Halliday oprise motoarele diesel și le cuplase pe cele electrice pentru navigație în imersiune. Un bîzîit slab, nici măcar atît cît să facă să vibreze masivul corp al navei.

Cînd Ainslie își cercetă ceasul, un strop de sudoare îi pică pe mînecă. Cuprins aproape de furie, își șterse fața cu încheietura mîinii.

— Amîndouă încet înainte !

Auzi un păcănit de manete, tîrșîit de pași cînd Halliday se apropie ca să-și supravegheze cadranele, și văzu luminile pîlpîind.

Ainslie mai aruncă o privire prin periscop. Nu se putea obișnui cu manevra lentă, cu înaintarea precaută a navei. În Mediterana și aproape oriunde în altă parte ar fi fost fatal să lași periscopul sus mai mult de cîteva secunde. Bombardierul în picaj, spectrul pieirii văzut în lentile. Apoi uitarea. Își struni gîndurile care o luaseră razna, simțind cum îi șiroia transpirația de-a lungul șirei spinării, iar cămașa i se lipea de piele.

Își îndreptă spatele și spuse cu voce calmă :

— Deschideți purjele. Coborîți la cotă patrusprezece metri.

Lăsă mînerele periscopului să revină, cu un pocnet, în poziția lor inițială, iar un mecanic fu, dintr-un salt, lîngă periscop, pentru a-l trimite, fîșiind, jos, în puțul său spațios, instalat în puntea postului central.

Ainslie se uită la indicatorul de adîncime, al cărui ac începuse să se rotească. Auzi gîlgîitul în creștere al apei care pătrundea în tancurile de balast și-i urmări pe servanții de la cîrmele de asietă și indicatoarele de deasupra capetelor lor, măsurînd intrarea lentă în imersiune. Simțea uriașul submarin în jurul lui.

Se auzi vocea liniștită a lui Quinton :

— Încet, Packer !

Și el urmărea cadranele cîrmelor de asietă, gîndindu-se poate la omul care încercase să le saboteze.

— Stabilizat la cotă patrusprezece metri, domnule comandant. Cota periscopică.

Quinton se uită la el, cu buzele încrețite de un zîmbet crispat.

— Sus periscopul !

Ainslie se apleacă și apucă mînerele, înălțîndu-se apoi pe măsură ce obiectivul se ridica pentru a străpunge suprafața apei.

— Verificați toate compartimentele !

Cît de caldă și cît de aproape părea marea, de parcă ar fi înotat în ea, ținîndu-și doar ochii la nivelul apei. Și totuși, fără s-o simtă, fără nici un fel de senzație. În jurul lui, telefoanele interioare și tuburile portavoce sporovăiau, trimițîndu-și comenzi și răspunsuri, pînă ce Quinton anunță că fiecare sector funcționa perfect.

— Foarte bine, domnule secund. Jos periscopul ! Cap compas zero-nouă-zero. Ainslie clipi cînd spuma împroșcă obiectivul periscopului ce începuse să lunece în jos. Coborîți la cotă douăzeci de metri !

Ascultă sforăitul domol al motoarelor, impulsurile sonore regulate ale sondei ultrason. O privire aruncată lui Forster, aflat în fața hărții, îl asigură că n-avea nici un motiv de îngrijorare. Forster era prea vigilent pentru a îngădui o punere pe uscat, chiar dacă harta n-ar fi fost corectă.

— Stabilizat la cotă douăzeci de metri, cap compas zero-nouă-zero, domnule comandant.

Altă avalanșă de rapoarte și comenzi încrucișate. Ca o rețea de fibre întinse de la extremitățile navei pînă la postul central, pînă la creierul lui Ainslie.

— Verificat totul, domnule comandant. Nici o infiltrație.

Ainslie își roti privirea către siluetele liniștite, încordate, către emblema submarinului *Soufrière* — un vulcan în erupție, deasupra căruia cineva, Lucas probabil, înfipsese o emblemă mai mică, crucea Lorenei, a francezilor liberi. Lucraseră frumos toți, pînă la ultimul om.

— Lansați baliza fumigenă ! Va fi un semnal pentru navele de escortă că se pot reîntoarce la bază.

Halliday se îndepărtase de panoul său și-și ștergea degetele ciolănoase cu o bucată de cîrpă.

— Foarte bine, domnule comandant. Probabil că au vreo sindrofie importantă în seara asta.

Cuvintele lui sunau însă lipsite de răutate și Ainslie știa că e prea mulțumit de motoarele electrice și dieselurile lui pentru a îngădui ca orice altceva să-i strice plăcerea.

— Deschideți porțile etanșe, ofițer secund.

În timp ce ordinul era transmis și porțile etanșe deschise în tot cuprinsul navei, Ainslie desprinse microfonul interfonului.

— Vorbește comandantul. În ciuda a tot ce-ați văzut sau auzit de cînd am preluat conducerea, nava aceasta se găsește acum pe picior de război. Așadar, vigilență clipă de clipă ! Astfel ne prelungim viața.

Îi vedea, cu ochii minții, pe marinari în timp ce-și rostea comanda. Oamenii își zîmbeau, mulțumiți de ei înșiși. Unii spuneau poate : „Ce l-o fi apucat pe șef ? I s-a făcut frică ?“ Iar alții, puțini la număr, își vor fi cercetat gîndurile, ca și el, întrebîndu-se cît oare vor mai fi în stare să reziste. Repuse microfonul la loc.

— Ofițer secund, dați liber de la posturile de imersiune !

Văzu îngrijorarea așternîndu-se pe fața tuciurie a australianului. Avea să înțeleagă el foarte bine. Cîte nu trăiseră și nu făcuseră ei doi, împreună !

— Eu mă duc în cabină să-mi completez raportul.

Îl zări pe Lucas venind pe poarta etanşă deschisă de la pupa şi se opri. Era un lucru care se întîmpla frecvent în postul central. Un constant memento pentru orice comandant că numai ochiul său, creierul său, judecata sa puteau să asigure ca submarinul şi echipajul să alcătuiască un tot unitar.

Se îndreptă către plăpîndul locotenent francez şi-i spuse :

— Ai făcut o treabă frumoasă. Ainslie văzu cum ochii francezului îşi pierd expresia mohorîtă şi adăugă : Ba cred chiar că am descoperit un zîmbet şi pe faţa mecanicului şef.

Lucas se lăsă contaminat de buna dispoziţie a comandantului şi răspunse, privind spre Halliday :

— Vai, ce păcat, domnule comandant ! Să-mi scape tocmai acest zîmbet !

Ainslie se întoarse şi se îndreptă spre cabină, observînd zîmbetele oamenilor şi ghionţii pe care şi-i dădeau unul altuia, elemente esenţiale ale lumii lor atît de speciale, de exclusiviste.

Ajuns în cabină, trase draperia şi se aşeză la birou.

Aşadar, s-ar fi zis că totuşi, pînă la urmă, *Soufrière* se apropia de patrie. Întocmai cum şi-o dorise comandantul Poulain.

Scăpă un suspin şi luă tocul în mînă.

— Sus periscopul !

Ainslie apucă mînerele şi-şi lipi fruntea de banda de cauciuc. Un somn iepuresc, un duş bun, un mic dejun surprinzător de gustos — ţinînd seama că bucătarul abia avusese timp să se deprindă cu noua bucătărie — făcuseră minuni.

Privi spuma despicată de obiectiv, văzu mici scînteieri de lumină licărind pe coamele ondulate ale apei negre. Avea senzația că ar fi un prădător, un intrus.

Soufrière scotea micile sale zgomote speciale : sonda ultrason, zumzetul răzleț al pompelor cînd Quinton regla asieta navei, un marinar care fredona încetișor, pentru sine, așteptînd să transmită un mesaj sau poate să-și fiarbă un ceai.

— Ofițer secund, rămînem la patrusprezece metri. Dă ordin postului de telegrafie să ia contact cu baza și să le comunice ora probabilă de sosire. Se uită la ceasul din postul central. Vom rămîne în larg pînă în zori. Nu vreau să dau buzna peste vreun grup de pescari și să le plătesc plasele.

Cineva rîse.

Quinton se apropie, cu fața în umbră.

— Submarinul s-a comportat bine, aș spune. Mai bine decît m-aș fi așteptat, cu toată încărcătura asta de armament și faimosul hangar de hidroavion.

Ainslie încuviință. Se simțea în largul lui. De parcă s-ar fi aflat de luni întregi și nu doar de cîteva zile la bordul acestui submarin.

— Poate că la primul caz de forță majoră o să ne schimbăm părerea.

Locotenentul Ridgway, ofițerul cu torpilele, care era de cart, spuse :

— La telefon postul de transmisiuni, domnule comandant. Cartnicul Vernon cere să vorbească cu dumneavoastră.

— Ceea ce nu-i prea seamănă.

Ainslie ascunse față de ceilalți brusca îngrijorare care pusese stăpînire pe el. Era un lucru necaracteristic pentru Vernon, un specialist foarte competent, căruia nu-i plăcea să ceară sfatul altora. Luă telefonul din mîna lui Ridgway, întorcîndu-se cu spatele spre postul central.

— Aici comandantul. Ce s-a întîmplat ?

— Comunicare urgentă, domnule comandant.

Ainslie putu să simtă alarma din glasul lui Vernon.

— „Singapore se află sub bombardament aerian, după ce aviația noastră a raportat că avioane neidentificate se apropie de oraș. Întorceți-vă imediat la bază și așteptați ordine." Sfîrșitul comunicării.

Ainslie își lăsă privirea pe tăblia curbată a corpului rezistent. Așadar se întîmplase. Întocmai cum prezisese Critchley.

Răspunse liniștit :

— Confirmă primirea, Vernon. După asta încetezi orice transmisie. Îi întinse telefonul lui Ridgway și-i spuse : Singapore a fost atacat. După părerea mea, e abia începutul. Un prim gust al celor ce vor urma.

Quinton respiră zgomotos :

— Dumnezeule ! Noi împotriva întregii lumi, da ?

Ainslie își vedea comanda prăbușindu-se ca un castel de cărți de joc. Primul val de optimism și de emoție stîrnit de captura lor se spărgea chiar înainte de a se fi deprins cu el.

— Ofițer cu navigația, calculează și trasează un drum direct către bază. După ce vei termina, vom ieși la suprafață și vom naviga cu toată viteza. Ofițer secund, comunică tuturor : în zece minute trecem din nou la posturile de luptă. Înainte de a ieși la suprafață le voi vorbi oamenilor la interfon. După aceea... Înălță din umeri.

Cuvîntarea ținută de Ainslie echipajului a fost scurtă. Micul răgaz luase sfîrșit. Se reîntorceau la război.

În timp ce submarinul ieșea la suprafață, cu tancurile de balast împroșcînd spumă de parcă ar fi expirat aerul din plămîni, tunarii, oamenii de veghe și restul timonierilor de pe puntea de comandă se grăbeau să-și ocupe posturile.

Ainslie abia avusese timp să șteargă stropii de pe binoclu și să și-l ducă la ochi, cînd începură să curgă rapoartele : „Turela armată". „Veghea la posturi". „Toate tuburile lanstorpile încărcate."

— Spune secundului să mărească numărul de rotații pînă la viteza de 15 noduri.

Își plimbă binoclul făcînd un tur complet de orizont. Un raid aerian asupra orașului, dar deocamdată n-a fost urmat de alte acțiuni. O întoarcere rapidă la bază, navigînd la suprafață, ar putea să-i facă să depășească vreo flotă de invazie, dar va trebui să se asigure că semnalele de recunoaștere erau perfecte, altminteri *Soufrière* va fi primul obiectiv al zilei.

— Domnul ofițer secund vrea să vă vorbească, se auzi vocea înăbușită a lui Menzies.

Ainslie așteptă ca Forster să-i ia locul pe grătarul din prova comenzii, apoi se aplecă peste portavoce.

— Aici comandantul.

— Altă comunicare, domnule comandant. Se raportează trei debarcări de trupe japoneze. La Pattani și Kota Baharu, ambele în Malaya, și la Singora, ceva mai la nord. Dar nu deținem încă informații pe care să ne putem bizui.

— Mulțumesc.

Ainslie își înălță ochii către stele. Japonezii executaseră fiecare mișcare cu precizia pe care o avea harta asta cerească. Atacul aerian fusese o manevră de mascare a asaltului major care avusese loc sus, pe coasta de est a peninsulei Malacca. Nu în bătaia tunurilor „invincibilei fortărețe", ci îndărătul lor. Simți că-l trece un fior rece. Nu-i de mirare că submarinul acela japonez nu făcuse zarvă și nu ripostase. În timp ce stătea acolo, privind cum Ainslie i-l sufla pe *Soufrière* de sub nas, comandantul japonez ştiuse probabil foarte bine că ţara lui era pregătită de atac. Sigur că acum rîdea în barbă.

Ainslie se gîndi cu furie la mulţumirea de sine a şefului de stat major al bazei, la dispreţul său străveziu faţă de ideile lui Critchley. Era de sperat că apărarea şi contraatacurile nu vor fi lăsate pe mîna unor oameni de calibrul lui.

Se auzi glasul lui Quinton :

— Altă comunicare, tocmai descifrată, domnule comandant. Forţa Z a pornit din Singapore. Toate navele de patrulare sînt avertizate să-i dea totală prioritate.

Forţa Z. Ainslie îşi imagină cele două mari nave de luptă, cu escortele lor, pornind cu maximă viteză de la bază, năpustindu-se ca două fiare înfuriate, gata să zdrobească inamicul înainte de a putea să săvîrşească mai mult rău.

Răspunse :

— Organizează un serviciu permanent de ascultare antisubmarină. S-ar putea ca submarinul japonez să se afle prin preajmă. Ce dublă ţintă pentru el ! Apoi, întorcîndu-se spre Forster : Du-te sub punte. Voi avea nevoie de dumneata dacă va trebui să intrăm în imersiune în ape mici.

Forster încuviinţă din cap şi-şi trecu piciorul peste rama tambuchiului. Tocmai se gîndise la Daphne. La scrisoarea pe care avea să i-o trimită. Nimic categoric sau care să-l angajeze. O scrisoare de tatonare, ca să afle cum se descurcă. Acum însă, noile veşti încurcaseră totul. Invazie. Atac. Ce naiba or să facă ?

Restul nopţii se scurse fără noi evenimente şi nici alte comunicări urgente de la bază nu mai sosiră. O furtună într-un pahar cu apă. Un bluf care se dezumflase !

Cînd *Soufrière* îşi reduse viteza şi îşi croi drum spre locul de ancorare, Ainslie, ca şi ceilalţi de pe puntea de comandă sau de pe punte, văzu linţoliul de fum nemişcat care plutea deasupra oraşului. Părea să se întindă pe mile întregi.

O lumină porni să clipească pe bătrîna navă bază, iar Menzies descifră :

— „Cînd sînteţi gata acostaţi la nava bază“, domnule comandant.

— Confirmă.

Ainslie se aplecă peste parapetul chioşcului şi-şi flutură mîna către timonierul secund, „mai marele parîmelor“, care-şi dirija oamenii să pregătească springurile şi traversele pentru acostare.

— Cartnic, acostăm cu babordul !

— Cel puţin baza pare neatinsă, domnule comandant, spuse Ridway care, obosit şi încordat, cu chipiul tras pe ochi, se afla din nou lîngă el.

— Da.

Cît de pustie arăta acum rada, fără cele două nave uriaşe.

— Probabil că în curînd vom fi organizaţi, adăugă Ainslie.

Timonierul alergător de pe puntea de comandă strigă:

— Domnul ofiţer secund vrea să vă vorbească, domnule comandant.

Dintr-un pas, Ainslie ajunse la portavoce.

— Da, secundule.

Îşi simţea muşchii stomacului crispîndu-i-se, ca în aşteptarea unei lovituri, dar nu ştia de ce.

— Tocmai am primit veşti noi, domnule comandant, zise Quinton. Japonezii au atacat baza americană de la Pearl Harbour şi au ras-o de pe faţa pămîntului. Se spune că a fost exact ca atacul aviaţiei noastre maritime asupra italienilor la Taranto, a prins toate navele grele adormite. Ca peştii într-un butoi.

Părea buimăcit.

— Cel puțin, nu vom mai fi singuri, răspunse Ainslie. Se forță să-și mențină moralul și să alunge brusca disperare care pusese stăpînire pe el. Peste zece minute vom fi acostați cu babordul. Doresc ca oamenii să fie adunați, după aceea, la prova și pupa. Odihna va trebui să mai aștepte.

Își potrivi cascheta pe cap și zări pe șosea un automobil de culoare kaki, înaintînd într-un nor de praf galben. Cineva se afla în plină activitate.

Locotenentul Farrant dădu buzna prin tambuchi și rămase pe loc cînd Ainslie i se adresă :

— Frumoasă întorsătură ! Probabil că i-a cam apucat bîțîiala, acolo, pe țărm. Așa încît haide să le oferim noi un spectacol, da ?

— Da, domnule comandant. Mîna ofițerului cu artileria se mișca în sus și în jos ca un piston. Dac-aș putea să-i scot măcar pentru un ceas pe terenul de instrucție, le-aș oferi eu spectacol !

În clipa aceea, și numai în clipa aceea, păru să-și fi dat seama : Singapore, debarcările în Malaya, Pearl Harbour. Adăugă cu glas moale :

— Bănuiesc că socotiți toate astea niște prostii, domnule comandant.

Ainslie zîmbi cu gravitate, în timp ce se apleca peste portavoce :

— Cîrma stînga cincisprezece ! Cîrma zero ! Ține așa, cap compas doi-șapte-zero. Apoi se uită la fața rigidă a lui Farrant și-i spuse : Concentrează-te pe cele două tunuri mari. Am o presimțire că foarte curînd va fi nevoie de ele.

Farrant căzu pe gînduri.

— Vor fi pregătite, domnule comandant !

Coborî bocănind pe scara dinspre punte și apoi reapăru pe puntea prova, comandînd, cu voce dură și metalică, alinierea oamenilor pentru intrarea în port.

Abia atunci, în timp ce liniștea se înstăpînea pe submarinul care parcurgea ultima jumătate de milă ce-l despărțea de nava bază, Ainslie se relaxă și dădu frîu liber îndoielilor sale. Și dacă noul inamic nu putea fi oprit ? Cum i-ar putea ține piept ei, aici, pe insulă ?

Se gîndi la tăblițele avertizoare : „Ați depășit hotarul. Sînteți dincolo de limită".

Suficiența și aroganța oamenilor care ar fi trebuit să învețe din experiența Europei ceea ce se putea repeta aci!

Așa cum se aștepta, Critchley îi întîmpină la întoarcere. Cînd ultima parîmă fu fixată, se cățără pe submarin și îl întrebă din primul moment pe Ainslie :

— Cum a mers, Bob ?

Arăta complet istovit.

— E o navă grozavă. Totul a mers la perfecție. Atinse brațul prietenului său. Am aflat cea mai mare parte din noutăți.

Critchley privea distrat marinarii care se grăbeau cu cablurile și trincheții lor.

— E o navă bună, da ? E în ordine.

Glasul îi suna de parcă ar fi gîndit exact contrariul celor spuse. Adăugă apoi aproape ca pentru sine :

— Raidul aerian s-a desfășurat foarte comod pentru japonezi. Autoritățile municipale au neglijat să asigure permanența pe timpul nopții la cartierul general de apărare pasivă, așa încît nimeni nu a putut întrerupe curentul electric de pe străzi. Îți poți închipui așa ceva ? Critchley părea gata să leșine. A fost un coșmar. Apoi adăugă pe un ton mai repezit : Au de gînd să te expedieze de îndată ce ți-ai făcut plinul de combustibil. Aproape că speram...

Își feri privirea în lături.

— Aproape că sperai ca *Soufrière* să aibă defecţiuni care să-l împiedice să plece, aşa-i ?

Critchley încuviinţă :

— Da. E prea masiv pentru apele astea. Prea al naibii de vulnerabil. Se stăpîni cu vădit efort. Japonezii invadează ţara, Bob. Am citit rapoartele. Au debarcat tancuri pînă şi în junglă. Avem acolo trupe de indieni care n-au văzut în viaţa lor un tanc, darmite să le mai şi ţină piept. Dumnezeule, ce nemaipomenită harababură !

— Domnule comandant, se apropie o şalupă. Cu un ofiţer superior la bord, strigă Ridgway.

— Bob, pot să mă duc la careu ? întrebă Critchley cu voce răguşită. Nu-l mai suport şi pe ăsta.

Ainslie îl urmări cum dispare prin tambuchi. Critchley putea înfrunta oricînd neîncrederea sau dispreţul altora. Dar, a fi supus la asemenea încercare în împrejurările de faţă, era prea mult.

— Domnule comandant, a avut dreptate cînd a afirmat că apele de aci sînt prea puţin adînci ? întrebă Ridgway.

Ainslie îl privi calm.

— Spune-i mecanicului şef să ia măsuri pentru facerea imediată a plinului de combustibil. Cît despre întrebarea pe care mi-ai pus-o, va trebui să ne dăm singuri seama de situaţie. Privi apoi şalupa care făcea rondou pentru a acosta la scara navei bază.

Trei ore mai tîrziu, deţinînd în seiful său un teanc de ordine scrise în grabă, Ainslie se afla din nou în marş, conducînd submarinul *Soufrière* îndărăt, pe drumul pe care tocmai sosise.

Venise şeful de stat major al bazei în persoană. Încercase să se împăuneze şi să facă paradă de vechiul lui optimism, dar, asemenea impresionantei linii de apărare din Singapore, şi el părea să nu mai conteze.

5.

PRINSE PE PICIOR GREȘIT

Cele treizeci și șase de ore care urmară după plecarea submarinului *Soufrière* din insula Singapore au constituit o încercare pentru nervii tuturor. Nu din pricina perspectivelor de luptă sau de pericol imediat, ci tocmai din cauza lipsei unor asemenea perspective și a senzației de totală izolare. Pe *Soufrière*, aceasta din urmă era mai evidentă decît pe o navă mică. În cazul unui submarin de dimensiuni mai modeste, ajunge să te foiești prin compartimente și să te ciocnești de cineva, sau să te izbești ori să te înghesui printr-un tambuchi sau o ușă etanșă. Știi tot ce se întîmplă cu fiecare dintre ceilalți, ca să nu mai vorbim de navă în sine.

Pe măsură ce se scurgeau orele și giganticul submarin înainta spre nord, paralel cu coasta malaieză, tensiunea sporea părînd să devină tot mai reală și mai personală. Oamenii își ieșeau din fire și ofițerii sau marinarii rosteau mult mai multe amenințări decît își amintea Ainslie să fi auzit vreodată la bordul altei nave.

În timpul nopții, cînd ieșeau la suprafață să navigheze numai cu motoarele termice și să-și încarce bateriile, ascultau cu îngrijorare știrile sosite prin radio. Nu spuneau mare lucru despre inamicul din Malacca, consemnau doar încăierări în junglă, ciocniri între patrule și alte evenimente lipsite de semnificație. Dar aflară vești noi în legătură cu Pearl Harbour. Cinci nave de linie fuseseră scufundate și multe alte nave și instalații scoase din funcțiune pe o perioadă îndelungată.

Un crainic american, cu vocea înecată de paraziți, fusese auzit declarînd : „Vom rămîne pînă la capăt alături de aliații noștri !“ Ceea ce stîrni urale ironice din partea ascultătorilor din submarin.

Ainslie părăsea arareori postul central. Era foarte conștient de încordarea în care se afla echipajul, de amărăciunea provocată de felul în care fuseseră tratați la Singapore. Doar o singură scînteie de resentiment la bordul navei ar fi dus la necazuri mult mai mari. E posibil ca *Soufrière* să fi fost prea masiv pentru aceste ape de coastă, dar era singurul submarin pe care-l aveau la dispoziție. Departamentul de Informații din Whitehall nu avea habar cît de aproape de eșuare fusese planul său de a captura submarinul *Soufrière*. În chiar acest moment, dacă nava s-ar fi aflat sub control japonez sau german, ar fi putut să blocheze căile de aprovizionare engleze de la Capul Bunei Speranțe pînă în America de Sud. Dacă exista vreo dreptate pe lume, Critchley ar fi trebuit readus în Anglia și promovat într-un post unde și-ar fi putut desfășura cu mai mare folos talentele.

Cînd Ainslie se hotărî, în sfîrșit, să fure o oră de somn în cabina lui, abia își lăsase capul pe pernă, că se și auzi chemat : „Comandantul la postul central !“

Reacția lui a fost automată, golită de gîndire. O secundă și-a astupat ochii și urechile la vibrațiile comenzii, pentru ca în clipa următoare să alerge de-a lungul culoarului lustruit, năpustindu-se la capătul prova al postului central.

Ridgway, ofițerul cu torpilele, era de cart. Ainslie îl știa a fi un om foarte retras, cu trăsături impasibile, de gînditor, o persoană care ar fi fost pierdută dacă n-ar fi avut o problemă de soluționat.

— Ei?

Ainslie se oprise lîngă periscoape, controlîndu-și respirația, așa cum se învățase să procedeze de-a lungul anilor. Se putuse întîmpla orice. O stricăciune mecanică, o infiltrație, o boală gravă a unuia dintre oameni, pe toate trebuia să le rezolve el. Și se putea întîmpla *orice*.

Ridgway îi spuse:

— Domnule comandant, servantul de la ASDIC[1] raportează că a detectat slabe efecte hidrofonice în relevment zero-patru-zero. Diesel.

Ainslie dădu din cap, străduindu-se să nu-și muște buzele, în timp ce se îndrepta spre hartă și se apleca peste ea, aprinzînd, cu un țăcănit, lampa de deasupra capului. Studie calculele atente ale lui Forster și punctele navei marcate în creion. *Soufrière* naviga spre nord-vest cart la nord, aflîndu-se la aproape cincizeci de mile de coasta malaieză. Adîncimea era mijlocie. Treizeci pînă la patruzeci de brațe.

Ainslie străbătu pardoseala de oțel și se opri în spatele servantului care-și ajusta și reajusta cadranul hidrofonului, folosindu-și o mînă pentru a-și lipi casca mai strîns de ureche, ca nu cumva să-i scape ceva. Ainslie își amintea și de numele omului: Walker. Un operator bun și cu experiență. N-avea nici un rost să vorbească înainte ca Walker să fi terminat. Lasă-l să decidă singur, să nu-i bage el cumva idei în cap.

Walker rosti rar:

— Două dieseluri, domnule comandant. În relevment constant zero-patru-zero. Se apropie.

Ridgway își frecă bărbia:

— O navă de-a noastră.

---

[1] Aparat de detecție sub apă, avînd denumirea formată din inițialele Comisiei aliate de detectare și investigare submarină, organ care l-a elaborat.

— N-aş crede.

Dar gîndurile lui Ainslie făureau un plan. Era vorba probabil de o navă inamică de sprijin. Îşi lipi şi el o cască de rezervă la ureche şi ascultă. Erau, într-adevăr, motoare diesel. Pulsau regulat, încrezător. Ca bătaia unei inimi venind, pe întinsul mării, către el.

Se întoarse spre timonier şi văzu repetitorul giro ticăind uşor, într-o parte şi în alta, iar indicatorul de adîncime rămînînd fix la nouăzeci şi şase de picioare. Îi veni să zîmbească. Citea măsurătorile în metri, după tipicul francez, dar el calcula în gînd tot în picioare şi braţe. Unele dintre etichetele lipite de Lucas începuseră să se cojească de pe cadranele şi manetele comenzilor, dar se părea că nimeni nu mai avea nevoie de ele. Marinarii sînt o speţă foarte adaptabilă.

Oricum, era mai bine decît să pluteşti în necunoscut.

— Claxonul, vă rog, spuse el.

Cînd chelălăitul tînguitor răsună prin compartimentele navei şi oamenii îşi ocupară în grabă posturile de luptă, Ainslie se reîntoarse la hartă. Îl simţi pe Forster lîngă el, la pupitrul de navigaţie, şi-i spuse :

— Schimbăm drumul. Ia cap compas zero- zero-cinci. O să-i aruncăm o privire.

Quinton se afla lîngă timonier şi lîngă servanţii cîrmelor de asietă, mestecînd rămăşiţele unui sandviş.

— Nava gata de luptă, toate porţile etanşe închise, domnule comandant.

— Foarte bine. Îi zîmbi. Probabil că nu-i decît o falsă alarmă, ofiţer secund.

— Cîrma tribord zece. Ţine cap compas zero-zero-cinci, comandă Forster.

— Zero-zero-cinci, domnule locotenent, mormăi Gosling.

— Zgomotul continuă să se apropie, domnule comandant, zise Walker. Acelaşi relevment. Apreciez distanţa la vreo patru mii iarzi.

— Foarte bine. Ainslie îşi privi ceasul. Ridicaţi nava la cota periscopică. Cînd cartnicul mecanic repezi mîna spre levierul respectiv, Ainslie îi spuse pe un ton sec : Încet şi uşor. Doar ca să ne convingem.

Îl auzi pe Halliday bombănind ceva către asistentul său suprazelos.

— Patrusprezece metri, domnule comandant.

— Linişte în navă !

Ainslie verifică relevmentul şi se uită la servantul periscopului.

— Foarte încet, ai înţeles ?

Omul dădu din cap şi rînji cu nervozitate :

— Da, domnule comandant.

Ainslie se apleacă şi aşteptă în timp ce periscopul luneca uşor din puţul lui. Apucă cu grabă mînerele şi aproape că îngenunche pe punte ca să poată scruta prin ocular chiar din primul moment. Vedea în mintea lui tubul de bronz, lung şi uleios, lunecînd în sus, spre suprafaţă, spre aerul curat. Îşi încordă braţul şi-l scutură, făcînd semn servantului să se oprească. Stătea încovoiat, mişcînd mînerele cu multă prudenţă, urmărind cum imaginea din lentile se preschimbă dintr-o pată informă, albastră-verzuie, în ciorchini de bule micuţe, şi apoi, cînd periscopul ieşi la suprafaţă, într-o strălucire care-i arse pupilele.

Mişcă periscopul pentru a face un tur complet de orizont, uitînd cu totul de figurile încremenite şi de mecanismele ticăitoare care-l înconjurau. Adevărata lui lume era acolo, pe apă. O privire rapidă în sus, încheietura mîinii arcuindu-se în jurul mînerului, pentru a-i înălţa „ochiul" către albastrul cerului. Nici o scînteiere fugară care să trădeze avioane sau, mai rău, arcul înspăimîntător descris de elicea vreunui avion în picaj, gata să-și atace prada, cu zgomotul motoarelor amuțit în acea altă lume de la suprafață.

Dar nu se vedea nimic. Spuse :

— Raportați-mi poziția țintei.

Din compartimentul ASDIC auzi glasul ferm al lui Walker :

— Relevment zero-cinci-zero. Ușoară schimbare de drum. Rotațiile ca și mai înainte. Nici o creștere de viteză.

Ainslie făcu un semn din cap către servantul periscopului :

— Sus, pînă la capăt !

Orientă periscopul spre poziția indicată și se înălță odată cu el pînă la punctul de oprire.

— Jos periscopul !

Apoi se îndreptă spre masa hărților, comunicînd :

— O navă mică de patrulare. Japoneză.

Își auzi propriile cuvinte răscolind ca un vînticel printr-un morman de frunze uscate și adăugă :

— Probabil escorta vreunui vas cu trupe de debarcare.

Își răsuci capul cînd îl auzi pe Quinton exclamînd furios :

— De-am putea ști ce se întîmplă ! Așa sîntem ca un orb într-un cîmp minat.

Ainslie se gîndi la imaginea fugitivă, încețoșată, pe care tocmai o zărise. O teugă înaltă, un coș scund și gros, înclinat, și mai multe umbre mai jos de comandă, probabil tunuri. La o depărtare de două mile nu era prea ușor să deslușești multe, chiar cu lentile de maximă putere. Dacă marea n-ar fi fost calmă și întinsă ca o foaie de hîrtie n-ar fi putut vedea absolut nimic. Imaginea întrezărită din vreme îi dăduse o marjă de siguranță, foarte necesară, dacă avea de gînd să împiedice ca nava de patrulare să țintuiască submarinul *Soufrière* între ea și coastă, pînă ce urmau să-i sosească de pe undeva ajutoare. Un avion înștiințat la timp putea detecta ușor contururile de balenă ale submarinului, chiar dacă acesta se afla în imersiune.

— Pornim atacul ! Tuburile de la unu la patru !

Îl urmări pe Ridgway care răsucea butoanele „storcătorului de fructe“, cum fusese poreclită masa de calcul, așteptînd să o alimenteze cu datele de relevment, distanță și adîncime de lansare, necesare torpilelor lui.

— Sus periscopul !

Îl manevră cu mare prudență. Iată nava, acum aproape cu prova spre submarin, înclinîndu-se ușor în timp ce executa o mică schimbare de drum. Îl simțea pe ajutorul lui Ridgway privind cu concentrare inelul de alamă al periscopului pe care erau gradate relevmentele, semnele succesului sau ale eșecului.

Ainslie se încordă pînă la ultima fibră, urmărind micuța siluetă.

— Ăsta e relevmentul ! Distanța este... fir-ar să fie ! Se dădu un pas îndărăt.

— Jos periscopul ! Îi aruncă o privire lui Quinton. Distanța e mai mică de patru mii de iarzi. Dar mai este o navă în pupa celei dintîi. Remorcată, cred. O navă de debarcare, după toate probabilitățile.

Tuburile de la unu la patru sînt gata, domnule comandant.

— Sus periscopul !

Din nou fugitiva scrutare a mării și a cerului și apoi a obiectivului în sine. Acum nava apărea mult mai distinctă. Mai reală. Deci nu-și schimba drumul, ci se balansa sub efortul de a trage remorca greoaie.

— Capacele tuburilor prova deschise, gata de lansare!

Fusese glasul lui Ridgway, frămîntîndu-se cu problemele lui. *Soufrière* era o navă foarte modernă, care o luase înaintea tehnicii epocii sale, asemenea celor mai recente submarine „U“. Putea să lanseze o jerbă în evantai către ţinta sa, chiar dacă în clipa aceea era orientată cu prova în direcţia opusă. Pe *Tigress* trebuia să îndrepţi tot submarinul spre nava vrăjmaşă, ca pe o armă, aşa încît, în timp ce lansai continuai să te expui din plin primejdiei.

Ainslie se repezi din nou la masa cu hărţi, mai înainte ca periscopul să-şi fi reluat locul în puţul său.

Gheara de compas a lui Forster era pusă pe linia coastei.

— Aici e un loc de ancoraj, domnule comandant. La sud de Pattani. Probabil că se îndreaptă spre acest punct.

Ainslie cercetă harta. Dacă japonezii se arătau atît de siguri de ei încît se apropiau de coastă fără o escortă serioasă şi fără sprijin aerian, însemna că înaintarea lor se desfăşura cu succes. Chiar cu prea mare succes. Spuse :

— Vreau să mai arunc o privire.

Aşteptă, încercînd să-şi relaxeze muşchii cefei şi ai spatelui, în timp ce tubul periscopului se înălţa iar din puţ.

Urmări muchea întunecată a teugii detaşîndu-se în partea dreaptă a lentilei şi înaintînd în reţeaua firelor reticulare, vrînd parcă să le străpungă.

— Fiţi gata !

Auzi glasul lui Ridgway ca un şuier strident, aproape acoperit de ţac-ţac-ul „storcătorului de fructe“.

— Gata, domnule comandant.

— Lansează tubul unu !

Corpul navei se hurducă uşor, de parcă atinsese o buturugă plutitoare, dar nimic altceva nu trădă primejdia torpilei care lunecase din tubul ei.

Ainslie trînti mînerele periscopului.

— Jos periscopul ! Continuaţi lansarea după contor ! Cotă treizeci metri, închideţi uşile etanşe în vederea bombardamentului cu grenade A/S.

Pe panoul lui Ridgway, luminițele roșii licăriră una cîte una, pînă cînd i se auzi glasul :

— Toate patru torpilele lansate, domnule comandant!

— Cotă treizeci metri, domnule comandant !

— Schimbăm drumul, ofițer cu navigația. Vino la trei-unu-zero. Pregătiți tuburile pupa, în caz că nu l-am nimerit și vine după noi.

Ainslie se sprijini de o portavoce, în timp ce submarinul se înclina schimbîndu-și direcția. Vedea, cu ochii minții, cele patru torpile, de parcă s-ar fi aflat și el afară, în adîncuri. Răspîndindu-se într-un evantai mortal, care înainta cu cincizeci de noduri.

Ridgway, cu fața încordată, privi contorul. Forster îl urmărea, iar degetele lui Quinton băteau darabana pe spătarul scaunului unuia dintre servanții cîrmelor de asietă, în timp ce ochii îi erau ațintiți pe curbura corpului rezistent al navei.

Explozia, urmată de alte două la intervale regulate, a fost mai curînd un puternic pîrîit, decît o bubuitură. Cea de a patra torpilă nu făcuse impact, dar, în împrejurările date, Ainslie s-a considerat satisfăcut.

— Cotă periscopică !

Îl văzu pe Ridgway întinzîndu-se să-l bată pe umăr pe ajutorul său și își imagină cum torpilorii asudați se pregătesc, în compartimentul prova, să reîncarce tuburile goale.

— Zgomotul a încetat, domnule comandant, raportă Walker.

Cînd periscopul străpunse suprafața apei, Ainslie mai avu timp să vadă prova navei de patrulare alunecînd înspre adînc într-un uriaș talaz de spumă clocotindă, în timp ce, deasupra, fumul exploziei atîrna neclintit pe cer, de-ai fi zis că nimic n-avea să-l șteargă vreodată.

— Am făcut o treabă bună, domnule comandant, strigă Quinton. Întocmai ca pe vremuri.

Rîdeau cu toţii cu gura pînă la urechi, ca nişte şcolari fericiţi.

Un telefon bîzîi în caseta lui ca o albină captivă, apoi se auzi vocea unui mesager :

— Comunicare radio, domnule comandant.

Ainslie îi făcu semn lui Quinton să-i preia locul lîngă periscop. Întinse mîna după receptor, găsind timp să se mire că telegrafistul folosise recepţia radio în timp ce submarinul se aflase atît de aproape de suprafaţă. În ciuda pregătirilor sumbre şi a exploziilor, el îşi văzuse netulburat, de treaba lui.

— Aici comandantul !

Glasul lui Vernon sună încordat :

— A fost doar o comunicare trunchiată, domnule comandant. Probabil un anunţ al armatei de uscat, printr-o staţie de bătaia mică.

— Anume ?

— Navele *Prince of Wales* şi *Repulse*, domnule comandant. Amîndouă scufundate, chiar în timp ce noi atacam.

— Mulţumesc. Puse receptorul la loc şi se uită la Quinton şi la ceilalţi, spunîndu-le : Forţa Z a fost nimicită !

Le urmări feţele care încremeneau, zîmbetele care le piereau de pe buze. În faţa unei pierderi atît de dezastruoase, mica lor victorie apărea jalnică.

Quinton rupse primul tăcerea.

— Poate că s-au înşelat. Vreun idiot o fi încurcat comunicările.

Se uitară unii la alţii, fiecare dintre ei ştiind în sinea sa că nu era vorba de nici o greşeală.

— Ofițer cu navigația, reluăm drumul și imersiunea inițială. Liber de la posturile de luptă și imersiune. Apoi, adresîndu-se lui Halliday : Oamenii dumitale s-au comportat bine, domnule mecanic șef. Dîrzi ca o stîncă.

Simple cuvinte, afurisite de cuvinte. Dar făceau parte din joc. Necesara prefăcătorie.

Se deplasă în centrul postului de comandă, în parte privind, în parte ascultînd. Veștile interceptate de Vernon vor face în curînd ocolul întregii lumi. Forța Z fusese distrusă într-o clipită. Poate că luaseră contact cu o escadră mai puternică și se scufundaseră luptînd. Dar oricum s-ar fi petrecut lucrurile, rezultatul era același Raportul de forțe navale se schimbase în favoarea inamicului. Cele două nave, scutul esențial, fuseseră prinse pe picior greșit, fapt pentru care plătiseră prețul, un preț îngrozitor.

Mai tîrziu, în cabina lui, în timp ce pretindea că mănîncă, jucîndu-se cu furculița în farfurie, Ainslie se gîndi la cele două bastimente. *Prince of Wales* era o navă nouă, cu prea puțină istorie în urmă-i, în afară de faptul că fusese de față la distrugerea navei *Hood*, sub tunurile cuirasatului german *Bismarck*.

Dar bătrînul crucișător de bătălie *Repulse* îi era bine cunoscut, așa cum le era dealtfel tuturor marinarilor din flota britanică. *Repulse* însemna o tradiție și un mit, și dispariția lui constituia o prevestire în plus, o nouă amenințare pentru însăși existența lor. Ainslie oftă și se întinse în cușetă, în timp ce mîncarea i se sleia în farfurie.

Se întrebă dacă vor fi vizibile unele schimbări cînd se va întoarce cu submarinul la Singapore. Poate că mai era timp să se acționeze, să fie ținut inamicul în frîu pînă cînd vor sosi întărituri noi pentru forțele din Malaya.

— Domnul comandant la postul central !

Își lăsă picioarele pe podea, iar inima începu să-i bată mai repede. *Iar începe !*

Careul submarinului *Soufrière* era neobișnuit de liniștit. Acostat din nou la nava bază, avînd cea mai mare parte a echipajului în învoire la mal, submarinul dădea impresia că s-ar odihni.

Locotenentul Farrant, ofițerul cu artileria, ședea într-un colț, total cufundat într-un număr al revistei „Lilliput", vechi de o lună. Locotenentul Forster, care era ofițer de gardă, recitea pentru a nu știu cîta oară scrisoarea care-l așteptase la întoarcerea lui *Soufrière* la Singapore. Era de la Daphne. O scrisoare speriată, incoerentă al cărei efect era sporit de senzația de depărtare și neajutorare. Va fi nevoită să povestească totul mamei ei. Și cînd soțul i se va întoarce acasă... Din loc în loc scrisoarea era pătată. Forster și-o imagina pe Daphne plîngînd în timp ce așternea ultima parte. „Dacă nu există altă cale, mă omor !"

Forster își înălță ochii, disperat. „Dumnezeule mare !" Citise scrisoarea iar și iar. Și pe măsură ce o recitea, lucrurile i se înfățișau tot mai rău.

Farrant îi aruncă o privire, peste marginea revistei :

— Necazuri ?

Din celălalt colț al careului, locotenentul Christie, pilotul din rezerva de voluntari, se uita cu interes la cei doi. Adulmeca tensiunea dintre ei, așa cum adulmecă un animal mirosul de sînge.

— Nu-i nimic.

Forster își coborî privirile. Furios pe el însuși. Începuse să-l urască pe Farrant. Suficiența lui, aroganța îngîmfată.

Întocmai ca în prima lor patrulare, care se încheiase în dimineața acelei zile. După atacul asupra navei japoneze și a remorcii sale, care fusese identificată ca fiind o navă de debarcare plină cu oameni și provizii, nu mai întîlniseră mare lucru. Cîteva vase de pescari, ieșite în larg de nevoie, un cargobot ruginit, pe care comandantul îl scufundase după ce ordonase echipajului să-l abandoneze, și apoi un ponton mare de debarcare.

În timpul atacului, cînd se alăturase lui Ainslie și celorlalți, Forster uitase de necazurile lui personale. Urmărise tot timpul fața lui Ainslie, îi cîntărise expresia de fiecare dată cînd periscopul era trimis din nou în puțul lui, îi ascultase descrierile și rapoartele, verificase punctul navei și trasase drumul parcurs. „Un ponton de debarcare cu adevărat mare“, spusese Ainslie. O privire aruncată fără rezultat într-un exemplar vechi din „Albumul navelor de luptă“ și o alta într-o colecție mai recentă de siluete de nave le-a dat ideea că ar fi putut să fie un ponton pentru debarcarea tancurilor, de considerabilă valoare.

Se mișca foarte lent, fiind zdravăn încărcat cu blindate, zigzagînd greoi, ca o uriașă cutie de pantofi pe marea calmă.

Forster nu văzuse vasul nici o clipă, dar Ainslie descrisese fiecare detaliu cu experiența sa de a relata, așa încît acum, privind în urmă, era ca și cum și-ar fi reamintit de un film sau de o fotografie.

Ainslie hotărîse să folosească tunurile submarinului. Mai întîi, pentru că ar fi fost necesară o întreagă jerbă de torpile și nu exista încă nici o garanție că acestea vor putea fi înlocuite, torpilele franceze fiind deosebite ca dimensiuni de cele britanice. Pe de altă parte, pontonul de debarcare avea un pescaj foarte mic și ar fi fost posibil ca torpilele să treacă pe sub el, fără să-l atingă.

Forster îi aruncă o privire rapidă lui Farrant. Era din nou cufundat în revistă. Ochii pironiți fără să clintească îl făcură să-și spună că studiază, probabil, poza unui nud.

Atacul însemnase marea ocazie a lui Farrant și adevărul este că se descurcase foarte bine, mai cu seamă că era vorba de prima salvă trasă din marea turelă a submarinului. Cu corpul navei abia ieșit la suprafața apei, tunurile fuseseră îndreptate asupra pontonului de debarcare. Înăuntrul submarinului, toți membrii echipajului stăteau încordați, asemenea atleților în așteptarea semnalului de start. În special mecanicul șef și secundul: Totul trebuia pîndit și prevenit, orice subită schimbare de flotabilitate, orice factor necunoscut care ar putea determina pierderea controlului asupra submarinului. Loviturile tunurilor — fiecare dintre ele trăgînd pe rînd — constituiseră pentru Forster o experiență nemaiîntîlnită pînă atunci. Bubuitura avusese reverberații prelungite, ca un tunet gigantic, iar șocul de recul al fiecărui tun în parte zguduise nava ca un imens cutremur de pămînt. Ce-or fi însemnat acestea pentru oamenii de pe pontonul de debarcare, nu putea decît să ghicească.

În primul rînd, apariția turelei și a chioșcului submarinului înălțîndu-se încet prin apa cristalină și apoi cele două tunuri binate îndreptîndu-se spre ei ca o pereche de ochi negri, necruțători.

Auziseră vuietul vasului inamic care se despicase în timp ce se scufunda, încărcătura de blindate contribuind la distrugere și grăbindu-i sfîrșitul. Cu atît mai bine. Probabil că transporta combustibil cu un număr ridicat de octani, iar chinurile echipajului și ale pasagerilor nu au putut fi mîntuite decît de mare.

După ce submarinul intrase din nou în imersiune, Ainslie îl chemase pe Farrant. Forster se uita acum la el. Înțepat și atît de încîntat de sine, încît ar fi suferit de-ar fi trebuit să ascundă acest lucru.

Se gîndi și la comandant. E bine să-l ai pe Ainslie șef. Foarte rar i se întîmpla să ridice vocea și nu era niciodată sarcastic. Dar Forster simțea că nu-l cunoaște cu adevărat. Ainslie îi ceruse ofițerului cu artileria să mulțumească, în numele său, oamenilor de la turelă, precum și celor de la magazia de muniții și de la liftul pentru ridicarea proiectilelor.

Forster își mută privirea la peretele curb de la capătul opus al careului. Asemănător cu o cușcă de ascensor, era suportul principal al marii turele de deasupra și constituia calea pe care urca muniția de la magazie pînă la încărcătorii fiecărui tun. Era, într-un fel, inima submarinului, un simbol de extraordinară trăinicie și forță.

Își întoarse capul cînd îl auzi pe Christie spunînd :

— Mă întreb unde-o fi comandantul ?

— E cu amiralul și cu șeful de stat major, răspunse Farrant tăios. Discută, probabil, ruta viitoarei noastre patrulări.

— Ți-a comunicat ție, da ? întrebă Christie, zîmbind lenevos.

Farrant se încruntă.

— Dacă ai fi fost de mai multă vreme în serviciu activ, sau dacă ai fi fost atașat la marină pe durata războiului, ai fi înțeles și tu atîta lucru.

— Zău ?

Christie se rezemă de spătarul scaunului, amuzîndu-se. Făcuse multe la viața lui și zburase pe cîteva rable inimaginabile. Chiar și de cînd executa zboruri în marină avusese cîteva misiuni ciudate, dar aceasta de acum le întrecea pe toate. Un zburător într-un submarin. În timpul patrulării nu fusese decît un simplu spectator, ținîndu-se cît mai aproape de Forster și de maistrul cu navigația, astfel încît să poată studia hărțile cu modificările lor și ansamblul zonei unde i s-ar fi putut ivi în curînd prilejul de a zbura. La treizeci și unu de ani, era printre cei mai vîrstnici ofițeri de la bord. Și aceasta îl amuza. Unii, ca, de exemplu, sublocotenentul Southby, un tînăr subțirel, cu obraz trandafiriu, care servea ca ajutor al lui Farrant la turelă, avînd în mod suplimentar și sarcina de șef al echipei de abordare — ce-o mai fi însemnînd și asta ? — vădeau o nesiguranță nervoasă în toate domeniile. Alții, mai în vîrstă cu un an sau doi decît Southby, aveau o încredere în ei ca de uriaș și cunoștințe ca de copil.

Christie răspunse :

— Ținînd seama de felul cum se duce războiul ăsta, nu cred că voi avea timp să învăț mult mai multe.

Farrant îi aruncă o privire ucigătoare, de parcă rostise cine știe ce insulte.

— Cum îndrăznești să vorbești astfel ? Se ridică în picioare și începu să se învîrtească prin careu ca un animal în cușcă. Cînd două nave mari au fost scufudate, cînd atîția oameni și-au pierdut viața vitejește, tu...

Ochii lui Christie îl urmăreau pe ofițerul cu artileria, care se foia încoace și încolo.

— Baliverne ! răspunse el cu voce calmă. Comandantului Forței Z i s-a spus că aeroportul Kuantan fusese evacuat, pentru că fiecare fugea cu coada între picioare de frica japonezilor. Știa foarte bine că nu are acoperire aeriană pentru navele lui.

Farrant se oprise ca împietrit în fața scaunului lui Christie, lîngă picioarele întinse ale acestuia.

— Vorbești de navele scufundate și de vitejii care s-au dus la fund, continuă aviatorul. Dar de ce nu te gîndești la dobitocii care i-au împins acolo ?

Christie simțea cum îl năpădește un val de furie. Îi reveneau în minte toate experiențele lui. Portavionul pe care se aflase în Creta, puntea de zbor explodînd brusc într-o uriașă ciupercă de flăcări mistuitoare. Oameni arzînd ca torțele, alergînd în cerc, avioane aruncate peste bord, în vreme ce portavionul pornise să se răstoarne cu chila în sus.

— Fără acoperire aeriană, navele sînt, de la bun început, sortite pieirii. Chiar *înainte* de început. Idioți mărginiți, capete astupate ! Parc-ar fi o întrecere cine ucide mai mulți de-ai noștri : inamicul sau Înaltul nostru Comandament !

Farrant își revenise treptat.

— Dacă te mai aud vreodată rostind asemenea cunte...

Se răsuci pe călcîie și ieși din încăpere cu pași apăsați, răsturnîndu-l aproape pe Sawle care venise să pună masa pentru ceai.

— Cred că l-ai cam supărat, Jack, spuse Forster.

Christie privi cu ochi împăienjeniți spre podea.

— Îmi pare rău, nu mă refeream la tine, știi tu. Dar Farrant va ajunge într-o bună zi amiral. Cei de teapa lui întotdeauna răzbesc.

Apoi se ridică în picioare și-și cercetă ceasul.

— Cred c-o să caut o ocazie să mă ducă pe Magistrală pînă la club. Nu mi-ar strica vreo două halbe la gheață. Dac-or să mă lase să intru în local, spuse făcînd cu ochiul.

Rămas singur, Forster scoase iar scrisoarea din buzunar și începu s-o recitească.

Ainslie se rezemă de spătarul scaunului de trestie împletită și trase din pipă. Se afla împreună cu Critchley în reședința contraamiralului Arnold Granger. Acesta era un om voinic, rotofei, prea scund pentru greutatea lui, silueta-i îndesată fiind accentuată de albul imaculat al cămășii și de șortul pe care-l purta. Granger avea o chelie prematură, mărginită de fiecare parte a capului de cîte o fîșie de păr nisipiu, pufos ca niște fulgi. I se adresă :

— Te-am chemat aici, căpitan comandor Ainslie, întrucît socotesc că de cînd ai sosit din Anglia nu ai fost folosit așa cum trebuie.

Şi Granger fuma o pipă, pe care o agită în aer, ca pe un deget negru cînd adăugă :

— Pe de altă parte, să nu-ţi fie cu supărare, dar nu eşti omul cel mai comod cu care am avut eu de-a face. Zîmbi, cu un aer şăgalnic, conspirativ. Dar avem nevoie de orice minte cu experienţă pe care putem pune mîna, continuă el. Comandantul Şef m-a asigurat că forţele de întărire se şi află pe drum. Pînă să ajungă însă convoaiele cu trupe aici, pot trece săptămîni, uneori chiar şi luni de zile. Avem nevoie de avioane de vînătoare moderne, de infanterie experimentată şi, mai ales, de posibilitatea de a-l lovi pe inamic înainte de a apuca să înainteze şi mai mult spre sud.

Se îndreptă spre o hartă de perete şi o derulă pînă la capăt. Apoi adăugă pe un ton mai potolit :

— Vedeţi această linie, domnilor ?

Ainslie se aplecă, îngrozit. O bandă galbenă, ondulată, indica înaintarea inamicului spre interior. Era incredibil. Încercă să rememoreze evenimentele, să-şi aducă aminte cît timp trecuse de la acea scurtă comunicare radiodifuzată cu privire la raidul aerian, urmată de ştirea referitoare la Pearl Harbour. În total, nu mai mult de zece zile. Şi, în acest scurt interval, armatele japoneze străpunseseră toate liniile de apărare pe coasta de nord-est a Malayei. După cele indicate de banda galbenă a amiralului, care la data asta precis că era depăşită, s-ar fi spus că nimic nu putea împiedica inamicul să taie peninsula în jumătate, de la Marea Chinei de Sud, pînă la strîmtoarea Malacca. Şi, peste alte zece zile, pînă unde aveau să mai ajungă ?

Amiralul continuă :

— După cum vedeţi, nu prea avem timp la dispoziţie. Problema principală nu constă în lipsa de trupe, ci în lipsa de militari experimentaţi în luptă. Dispunem de brigăzile indiene. De australieni, de voluntarii malayezi şi, desigur, de regimentele britanice. Își lăsă ochii în jos și începu să se joace cu pipa, încercînd să ia o hotărîre. Apoi spuse fără ocolișuri : Ca număr, probabil că îi întrecem pe japonezi și bănuiesc că știți și acest lucru.

Ainslie se uită la el, înțelegîndu-l, dîndu-și seama de răspunderea pe care o purta. De cînd venise la Singapore, acesta era primul ofițer superior care vorbea sincer și deschis. Granger fusese, pare-se, însărcinat cu cercetarea în largul coastelor și cu pregătirea de luptă și fusese numit la acest Cartier General fără nici un preaviz. Doar pentru că era o minte mai luminată decît predecesorul său, sau ca un țap ispășitor, dacă lucrurile ar fi ieșit prost. Era prematur să-ți poți da seama care din două.

Critchley se întoarse spre Ainslie, făcîndu-și scaunul să scîrțîie.

— Domnul amiral spune că moralul populației civile este un factor foarte important. Dacă începe să se destrame, atunci și trupele noastre vor pierde curajul. În prezent, forțele din nord se regrupează după o serie de replieri strategice.

Ainslie încercă să detecteze o undă de amărăciune în spusele lui. De destul de multă vreme, retragerile trupelor erau denumite „replieri strategice“. Acasă, cititorii de știri vorbeau adeseori cu ușurință de acțiuni de patrule și de ușoare pierderi. Li se păreau acceptabile.

Dar Critchley era din nou alertat. Angajat. Căutînd o soluție.

— Rapoartele sînt proaste, urmă Granger. Inamicul folosește teroarea ca pe o armă. Am primit mai multe relatări despre torturi, decapitări, violuri și Dumnezeu mai știe ce. Dacă nu-i stăvilim pe ticăloși, retragerea se va transforma în derută și puhoiul o să măture totul pînă aici, la Magistrală și la strîmtoarea Johore.

— Şi mai departe, în interiorul insulei, întări Critchley. N-or să se oprească la strîmtoare. Oricum, în timpul refluxului apa nu-i mai adîncă de patru picioare, aşa mi s-a spus.

Granger se încruntă îngrijorat.

— Asta înseamnă că cineva şi-a dat drumul la gură. E adevărat, fireşte. Dar ştiţi cum sînt englezii, pentru ei orice fîşie de apă e Canalul Mînecii. Înseamnă siguranţă. Separare.

Ainslie se ridică în picioare şi se îndreptă spre harta din perete. Era greu să-ţi închipui lupte înverşunate acolo, în junglă, sau chiar provele navelor de patrulare lunecînd sub apă, sau pontoanele de debarcare zburînd sfărîmate de tunurile lui Farrant.

Din afara încăperii lunguieţe şi răcoroase răzbeau un piuit strident de pasăre, glasul unei femei tinere care cînta în bucătărie, pasul măsurat al unui poliţist băştinaş pe aleea aşternută cu pietriş de sub fereastră. Relaxat, simţindu-se în siguranţă.

Amiralul îşi umplu pipa cu mişcări repezi, sacadate.

— Fapt este că nu putem aduce aici unităţi de suprafaţă ca să sprijine trupele de uscat. N-avem nici avioanele necesare, nici aerodromurile de pe care să opereze acestea. Am şi pierdut cîteva nave de patrulare împinse la coastă. Nu pot risca unităţi mai mari pentru că s-ar putea — îl privi pe Ainslie drept în ochi — s-ar putea să fim obligaţi să evacuăm.

Ainslie dădu din cap. Iarăşi ? Dunkerque, Norvegia, Olanda, Grecia şi Creta. Oricum, aici era altfel. Nu existau falezele din Dover, nici mările înguste de pe care navele să poată culege trupele epuizate. Ceea ce constituise cîndva adevărata tărie a insulei Singapore, îi apărea acum drept ceva total vulnerabil. Şi toate tunurile uriaşe instalate aici ca să apere insula erau orientate, neputincios, în direcția inversă. Cu glas tare întrebă :

— Doriți să mă duc din nou în nord, domnule amiral ?

— Da.

Umbra lătăreață a amiralului se contopi pe hartă cu umbra lui Ainslie.

— Aici, pe coasta asta, există o pungă de rezistență care ar putea fi întărită într-o zi sau două, numai dacă ar putea găsi comandamentul trupelor de uscat o soluție. Indică punctul pe hartă cu țeava pipei. Uite, chiar aici. Dacă lucrurile merg rău și japonezii presează și mai mult — țeava pipei imită mișcarea unei trape — atunci toți oamenii de aci vor fi prinși în capcană, cu spatele spre mare.

— Bob, ai putea executa un sprijin de artilerie ?

Amiralul urmări profilul lui Ainslie.

— Ai putea ? întrebă și el.

Lui Ainslie i se năluci chipul lui Farrant pe harta din perete. Cu cîtă bucurie folosise Farrant tunurile ! Poate că simțise chiar o senzație de plăcere cînd urmărise, prin vizoarele lui puternice, moartea și distrugerea.

— Aș putea încerca, domnule amiral.

Era un vis, sau, mai curînd, începutul unui coșmar. În primele zile, nimeni nu voise să audă nici de *Soufrière*, nici de el. Și, acum, parcă nici nu mai exista altă navă și fiecare aștepta un miracol de la el. Și totuși răspunsese : „Aș putea încerca“. Nu exista altă cale.

— Cînd ? întrebă cu glas tare.

— Mîine dimineață, răspunse Critchley în locul amiralului.

— Vei primi tot sprijinul de la bază, domnule căpitan comandor. Amiralul își reluă locul pe scaun și-și aținti privirile în gol. Apoi adăugă : Căpitanul comandor Critchley te va însoți.

Ainslie se uită la prietenul lui.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu ?

Critchley îi răspunse zîmbind :

— Ca o experiență. Pentru extinderea înaltei mele autorități. Sau, poate, ca să te ajut.

Granger își privi ceasul.

— Soarele a trecut bine mai sus de vergă. E momentul să luăm un pahar de gin, nu ? Apăsă butonul unei sonerii, apoi spuse : Căpitanul comandor Critchley ar putea să fie de mult mai mare ajutor decît ne dăm noi seama. Zîmbi. Sînt sătul pînă peste cap de cei care conduc politica marinei.

Ainslie se îndreptă spre fereastră și privi peste verdele luxuriant al frunzișului din grădină.

Critchley îl însoțea pentru că simțea că poartă întreaga răspundere. Așa cum bănuise, ideea capturării submarinului *Soufrière* fusese a lui. Și acum, dacă lucrurile vor merge prost în apele acelea puțin adînci pe care le văzuse pe hartă, voia să-i împărtășească și el soarta.

Se întoarse spre prietenul lui și-l privi cu fermitate :

— Am să-ți găsesc o treabă de făcut la bord. Pe nava mea nu-i loc pentru pasageri.

Amiralul îi privi pe amîndoi și se simți mișcat. Poate că, pînă la urmă, mai exista, totuși, o șansă.

6

O A DOUA ŞANSĂ NU EXISTĂ

Căpitanul Comandor Gregory Critchley păşi vioi în strălucirea portocalie a postului central şi studie pe rînd fiecare dintre figurile încordate.

Domnea o linişte adîncă ; tăcerea nu era ştirbită decît de zumzetul surd al motoarelor şi al ventilatoarelor şi de bîzîitul regulat al sondei ultrason. Nu se auzea nici măcar răsuflarea oamenilor din postul central. În lumina aceea stranie, apăreau cu toţii ireali, ca nişte figuri de ceară, dar nu înşiruite, ci îngrămădite în vederea unei viitoare expoziţii.

În cele două zile cîte îi trebuiseră submarinului *Soufrière* ca să-şi croiască din nou drum spre nord, menţinîndu-se în larg pentru a evita navele şi aviaţia inamică, Critchley avusese timp suficient să-şi studieze tovarăşii de drum.

Refuzase oferta lui Ainslie de a împărţi cu el cabina comandantului, ştiind bine că acesta avea, mai mult ca oricare altul, nevoie de izolare, atunci cînd o putea găsi. Îi făcuse însă plăcere să vină la careul ofiţerilor, studiind adunătura pestriţă care trăia, se frămînta şi dormea pe această navă.

Quinton, secundul, controla indicatoarele cîrmelor de asietă, ţinînd cîte o mînă sprijinită pe spinarea fiecărui servant. Un om bun, deschis, inteligent. Avea o fire cam iute, care, la nevoie, era o contrapondere a atitudinii mai lente a lui Ainslie.

Critchley privi spre locul ofițerului cu navigația, urmărindu-l pe Ainslie aplecat peste masa de navigație care vibra, fața lui reflectînd lumina de sub geamul acesteia. Ainslie părea calm, dar Critchley știa bine ce se petrece în el. Stătuse de vorbă cu mulți oameni de pe submarine, care, ca și Ainslie, luaseră parte la expediții de capă și spadă pe coasta inamică, cu lupte corp la corp, care făceau să ți se ridice părul măciucă.

Era nevoie de mare tărie și încă de multe altele ca să le poți face față.

Alături de Ainslie, iată-l pe ofițerul cu navigația, Forster. Un tînăr simpatic, dar cu o povară pe suflet. Probabil o femeie, pe undeva.

Halliday, la panoul de imersiune, era aidoma ofițerului mecanic de vapor dintr-o duzină de povestiri marinărești și, lîngă el, locotenentul francez Lucas, alt om cu un secret bine tăinuit.

Locotenentul Ridgway stătea rezemat lîngă „storcătorul de fructe", cu fața în umbră. Dar fața lui părea să fie în umbră chiar și cînd se afla în plină lumină. Era, ca și Halliday, un individ foarte rezervat.

Ceilalți nu erau de văzut, dispăruți pe undeva prin compartimentele navei. Sublocotenentul Deacon, ajutorul mecanicului, tînărul Southby, ajutorul ofițerului cu artileria și, desigur, cumplitul Farrant, care se afla, probabil, cu oamenii lui, în preajma turelei, pentru eventualitatea că ar fi nevoie de el.

Gradații, de la timonierul cel gras pînă la timonierul alergător care sta lîngă telefoane, erau la fel de amestecați ca și ofițerii. Indivizi feluriți, care, însă, în momente ca acesta de față, deveneau un tot organic.

Ainslie îl zări și îi zîmbi.

— Bună dimineața ! Ai dormit bine ?

Critchley veni la masa hărților. Cîțiva dintre oameni îl salutară din cap, dar uitară pe loc de prezența lui, pe măsură ce se aprindea cîte o luminiță sau un cadran tremura pe neașteptate, solicitîndu-le o atenție constantă...

— Sawle mi-a adus un ceai. Ar fi un valet minunat.

Ainslie își privi ceasul.

— În curînd se luminează de zi. Peste un minut sau două, arunc o privire afară. Secundul controlează asieta navei. E necesar să fie perfectă. Făcu un gest către hartă : Pe aici, fundul e la cincisprezece brațe, nu mai mult. Practic, ne tîrîm pe patul mării. Făcu o grimasă : Dar ofițerul cu navigația mă asigură că totul o să iasă bine. Apoi, aruncîndu-i o privire lui Quinton : E timpul să schimbăm drumul. Ține cap compas doi-patru-zero. Rotații pentru șase noduri. Își întoarse capul : Șef de echipaj, comunică mai departe : liniște absolută pe navă !

— Cap compas doi-patru-zero, domnule comandant.

— Ce-ai să vezi ? îl întrebă Critchley.

Zîmbi în sinea lui cînd se pomeni că și el vorbea în șoaptă.

— Nu mare lucru. Două dealuri. Ainslie se aplecă din nou peste hartă. Vezi ? Dinspre mare arată ca un tricorn. Japonezii sînt răspîndiți aici peste tot, iar trupele noastre sînt țintuite locului într-un sat pescăresc. A existat și o misiune religioasă prin părțile astea, dar bănuiesc că a fost evacuată cînd s-a stîrnit panica.

Timonierul alergător rosti cu glas scăzut :

— Ofițerul cu artileria, domnule comandant.

Ainslie luă telefonul.

— Aici comandantul.

În vocea lui Farrant tremura o notă de nerăbdare :

— Cer permisiunea să armez turela, domnule comandant.

— După ce o să arunc o privire bună afară, tunarule. Întîlni ochii lui Quinton, care se uita la el din celălalt capăt al postului central. Şi nu uita să scoţi dopurile de la gura tunurilor înainte de a trage !

— Am înţeles, domnule comandant !

Nici urmă de chicotit în glasul lui.

— Nu ştiu, zău, de ce mă neliniştesc, zise Ainslie. Apoi, către Quinton : Gata ?

Australianul aruncă o privire spre Halliday, care-i răspunse cu un semn scurt din cap.

— Gata, domnule comandant.

— Foarte bine. Cota periscopică, vă rog. Se uită spre Critchley : Rosteşte o rugăciune.

Critchley se aşeză astfel încît să poată urmări cel mai mic detaliu : cartnicul mecanic de la purjele de aer, servanţii de la cîrmele de asietă care urmăreau orice semn ca submarinul să nu se ridice prea brusc, ţîşnind la suprafaţă ca un delfin uriaş.

— Cotă paisprezece metri, domnule comandant.

Pînă şi Quinton vorbea neobişnuit de încet.

Ainslie făcu un semn din cap gradatului care manevra periscopul şi se lăsă în jos pentru a primi tubul ce se ridica din puţul său cu un şuier domol. Îşi dădu seama că-şi ţine răsuflarea şi clipi repede, ca şi cum ar fi putut să vadă ce se petrece la suprafaţă. Urmări lentilele care se luminau parcă în silă. Era foarte devreme, în zori, şi o hulă uşoară clătina nava, asemeni unui leagăn nevăzut.

— Stop periscopul !

Imprimă instrumentului o lentă mişcare circulară, picioarele lui rotindu-se încet ca doi crabi în jurul puţului, în timp ce căuta să descopere un semn de viaţă pe mare. În spate, cerul era de un cenuşiu palid, delicat, care nu lăsa să se întrevadă arşiţa şi lumina vie ce aveau să se dezlănţuie în curînd. Întoarse periscopul spre prova.

Uscatul apărea drept în obiectiv, de la o latură la cealaltă, ca un recif negru, ondulat. În mai puţin de un ceas, pata aceea neagră se va preface în verde, cafeniu și albastru și — dacă harta indica exact — într-o semilună de nisip argintiu la marginea satului.

Reglă lentilele la maximă putere și cercetă ridicăturile de pămînt care se profilau în dreapta. Cele două dealuri gemene.

— Ofițer cu navigația, sat și dealuri în vedere. Drept în prova. La distanță de vreo trei mile.

Se încordă și mișcă repede periscopul spre stînga, la timp ca să vadă o lumină verde strălucitoare traversînd văzduhul, ca o picurare de smarald topit.

— Un soi de rachetă de semnalizare. La depărtare de mile în interior.

Simțea greutatea tăcerii din jur, apăsătoare, concentrată. Se gîndeau cu toții la relatările lui lapidare, fiecare dintre ei măsurîndu-le cu experiențe din trecut. Pe undeva, dincolo de imparțialul periscop, se aflau oameni, pitindu-se la pîndă în hățișurile junglei, sau zăcînd răniți, singuri, așteptînd să fie luați prizonieri sau să fie uciși.

Ainslie se lăsă străbătut de un fior, în ciuda rezervei pe care și-o impunea în asemenea momente. „Nu-i de mine, își zise. Aici, cel puțin, sîntem împreună. Trăim sau murim cu toții laolaltă."

— Jos periscopul ! Își îndreptă spinarea și se uită la Critchley. E ca un mormînt, îi spuse. Totul depinde de primul semnal pe care-l vom primi de la bază. După aceea rămîne la latitudinea noastră.

„La latitudinea ta, vrei să spui", gîndi Critchley, cu un surîs crispat. Contraamiralul Granger îi dăduse aproape mînă liberă. Dacă *Soufrière* n-ar fi putut ajunge la timp în acest punct de pe hartă, mîine, la aceeași oră, baza ar fi lansat un nou semnal și asta ar fi fost tot. Cu excepția, desigur, a faptului că banda galbenă de pe hartă s-ar mai fi mișcat cu alți cîțiva centimetri.

Cu glas tare spuse :

— Și dacă vezi avioane, ce faci ?

— Mă îndrept spre larg cu viteză, răspunse Ainslie zîmbind. Cred totuși că voi avea beneficiul de a-i lua prin surprindere. După atacul victorios asupra Forței Z, îmi închipui că japonezii sînt preocupați la ora actuală numai de înaintarea lor pe uscat. Presupun că-și imaginează cum comandantul șef a pus în mișcare un milion de întărituri ca să-i alunge înapoi spre mare.

— Cît despre asta, nici o primejdie, exclamă Quinton.

Ainslie își șterse palmele de pantaloni.

— Comunică ofițerului cu artileria să-și armeze turela. La semnalul claxonului să încarce cu proiectile brizante. Dar nu mai înainte. Nu vreau ca rastelurile din turelă să fie încărcate ochi cu proiectile în toiul unui atac cu grenade A/S.

Gosling scoase un rîs gros din gîtlej, iar cel de al doilea timonier observă :

— Un sicriu prea costisitor, domnule comandant.

Ainslie percepea totul, fără să dea însă atenție, fiind ocupat să-și verifice calculele în minte, reducînd și rectificînd, clarificîndu-și ideile pe acel fundal de uscat fantomatic. Trebuia să fie prudent. În curînd se va ridica soarele, drept în pupa. Spuse :

— Periscopul ! Își șterse din nou mîinile. Erau jilave de transpirație. Stop periscopul !

Scrută zarea în toate direcțiile, clipind cînd hula joasă se înălța deasupra lentilelor, orbindu-l.

Totul era încă liniștit. Zîmbi amintindu-și de un film patriotic pe care-l văzuse la Londra. Un ofițer, într-un adăpost individual, rostind cu o voce întretăiată : „Totul e liniștit, prea al naibii de liniștit.“ Totdeauna se spunea așa. Clipi cînd o altă rachetă luminoasă izbucni aproape în același loc. Activitate de patrule sau, poate, un semnal al inamicului pentru un atac în zori.

Rosti cu voce tare :

— Acum ieșim la suprafață. Secund, ține nava din cîrme cît poți mai în apă.

Aruncă o privire la scara de sub chioșc. Se adunaseră cu toții. Tunarii, oamenii de veghe, toată lumea. Purtau ochelari negri pentru ca lumina sărăcăcioasă a dimineții să pară mai strălucitoare. În zorii leșioși, arătau ca o ceată de orbi. Le spuse :

— Deschideți tambuchiul interior. Spuneți telegrafistului să fie gata.

Își auzi ordinele repetate în murmurul complexului de tuburi portavoce și de cabluri și își imagină oamenii care le recepționau în fiecare dintre compartimentele curbate. Tuburile lanstorpile pline, magazia și lifturile de proiectile armate și pregătite, iar la pupa, în compartimentul mașinilor și al motoarelor, mecanicii și electricienii așteptînd încordați, gata să furnizeze energie și să dea viteză la primul ordin.

Ainslie își lăsă binoclul să-i atîrne de gît și se îndreptă spre scară. Menzies, semnalizatorul, veni pe trepte în urma lui, așteptînd să-l apuce de picioare de îndată ce avea să deschidă tambuchiul de sus. Se cunoșteau cazuri cînd comandantul a fost pur și simplu suflat cu totul afară din chioșc și proiectat în mare de presiunea crescută din interiorul submarinului. Trebuie să fi fost o priveliște comică. Ca un dop țîșnind dintr-o sticlă.

Ainslie strigă : „La suprafață !“ Începuse să rotească manivela tambuchiului și cîrligele de fixarea lui cînd claxonul lansă un țipăt puternic și aerul se porni să duduie în balasturi, creșterea bruscă a flotabilității opunînd rezistență manevrei servanților de la cîrmele de asietă, care ţinură prova în jos pînă în ultimul moment.

Apoi *Soufrière* ieşi la suprafaţă, în vreme ce Ainslie se repezea prin tambuchi în sus, avînd obrajii şi umerii împroşcaţi de stropi. Apa şiroia pe punte, iar marea se despica pe spinarea largă a submarinului în două şuierătoare coame de spumă.

Pe cînd Menzies deschidea capacele portavocilor, iar marinarii gîfîiau şi înjurau montînd în borduri mitralierele grele, Ainslie îşi înălţă binoclul, mirat de viteza cu care se desfăşuraseră lucrurile.

— Anunţă la postul central că totul e în ordine.

Un tambuchi se deschise în punte şi Ainslie desluşi o siluetă estompată care se îndepărtă de turelă, cu cele două dopuri de la gurile tunurilor şi se reîntoarse aproape în aceeaşi clipă. Turela scoase un scîrţîit uşor şi se roti încet către tribord, apoi îşi reluă poziţia iniţială. Ainslie urmări întregul proces. Turela părea să fie cu totul independentă de restul navei, de ei toţi.

— Altă rachetă luminoasă, domnule comandant! În prova babord! Omul de veghe îşi plimbă cu precauţie binoclul puternic. Cred că se vede şi fum, mult fum. Arată prea întunecat ca să fie pîclă.

— Mulţumesc. Continuă veghea! răspunse Ainslie, încuviinţînd din cap.

Îşi îndreptă binoclul spre cele două dealuri. Curînd vor apărea desluşit. „Dar tot aşa şi submarinul“, îşi spuse.

— Întreabă-l pe secund la ce adîncime sîntem.

— Douăsprezece braţe, domnule comandant, se întoarse Menzies cu răspunsul. Adăugă cu o figură morocănoasă: Şi aşa rămîne pe o distanţă de încă o milă.

— Domnul ofiţer secund doreşte să vă vorbească, domnule comandant, strigă timonierul alergător.

— Da?

— Comunicare, domnule comandant. Sosită la ţanc. Inamicul se găseşte pe aceeaşi poziţie, dar ai noştri nu mai au decît o singură unitate de foc.

— Înţeleg.

Ainslie întoarse capul cînd turela începu să se răsucească iar. Mişcarea era însoţită de un scrîşnet şi Ainslie desluşi cele două mogîldeţe de deasupra acoperişului turelei : Farrant şi sublocotenentul său căutînd obiectivul prin telemetre.

Ridică micul telefon pe care Menzies tocmai îl pusese în priză, într-o latură a punţii de comandă.

— Aici, comandantul. Eşti gata, tunarule ?

Aproape că se aştepta să vadă turela înclinîndu-se în semn de încuviinţare. Dar auzi în schimb glasul lui Farrant :

— Gata, domnule comandant. Am încărcat cu brizante. Am pus tunurile în gisment verde unu-zero. Bătaie zero-patru-doi. Va fi potrivită pentru depresiunea dintre dealuri.

Farrant nu romanţa. Fie că-ţi plăcea sau nu ca om, fapt este că îşi cunoştea meseria şi memorizase toate detaliile în legătură cu dealurile, drumul strîmt dintre ele, totul.

— Ai noştri rezistă încă, dar nu mai avem mult timp. Aşa încît fă ce poţi, răspunse Ainslie.

— Am înţeles, domnule comandant.

Farrant părea indiferent la orice, în afară de ţinta lui. Ainslie se uită spre Menzies.

— Toată lumea să-şi pună dopurile în urechi. Spune celor din postul central să fie gata.

Aruncă o privire îngîndurată către uscatul din depărtare. Se contura din ce în ce mai limpede. Ce ciudat că trupele din sat puteau să comunice cu comandamentul lor, dar cu submarinul nu.

Se îndepărtă de metalul rece şi îşi înălţă binoclul.

— Deschideți focul !

Turela scoase un ușor țăcănit și apoi, în timp ce în telefon o voce distorsionată rostea : „Tunul dreapta ! Fooc !“, ziua păru că explodează într-o imensă vîlvătaie pîrjolitoare. Cîteva secunde mai tîrziu, cînd și tunul din stînga se smuci în arcurile lui, Ainslie, care scrîșnea din dinți împotriva durerii provocate de explozii în timpane, văzu două flăcări mari țîșnind din coasta dealurilor.

Tunul din stînga se lăsă încet, cînd Farrant corectă înălțătorul. Un gong răsună metalic în interiorul turelei și tunurile porniră din nou să bubuie, undele de sunet străbătînd hula ușoară ca două trenuri exprese.

Ainslie urmări cele două puncte de impact, de astă dată aproape simultane. Fiecare proiectil cîntărea peste o sută douăzeci și cinci de kilograme și, fiind înzestrat cu focos brizant, avea să sfîșie coasta dealurilor și jungla cu mai multă ferocitate decît orice alt tip de artilerie.

La un moment dat, prin zbîrnîiala urechilor, auzi glasul lui Menzies lătrînd :

— Ține-ți ochii pe ce ai în față, omule !

Ainslie ghici că ochii unuia dintre oamenii de veghe părăsiseră, probabil, sectorul de observație, pentru a urmări bombardamentul.

Cînd își coborî binoclul pentru a șterge umezeala de pe lentile, constată că oamenii din jurul lui erau din nou de recunoscut. Soarele se ivea la orizont, despăturindu-și pentru încă o zi harta culorilor.

Timonierul alergător rosti cu o voce tremurată :

— Postul central anunță că în șase minute vor trebui să schimbe de drum, domnule comandant.

— Foarte bine.

Ainslie tresări cînd tunurile traseră din nou, iar fumul unuia dintre ele se ridică deasupra submarinului, împletindu-se într-un colac uriaș.

Vedea în minte zona de acțiune a vasului, paralelogramul rudimentar în jurul căruia se putea mișca fără teama de a eșua sau de a se lăsa prins în ape prea puțin adînci pentru imersiune.

Zărea deasupra capului cele două periscoape răsucindu-se în locașele lor, deoarece Quinton și Forster făceau repetate verificări pentru stabilirea punctului navei.

Sus, pe puntea de comandă, era destul de rău. Dar nici nu se putea gîndi ce însemnase bombardamentul pentru oamenii din interiorul navei. Un marinar de veghe spuse :

— Se văd flăcări pe coasta dealului, domnule comandant. Zăresc focuri de arme portative în dreapta satului.

— Da.

Ainslie privi în aceeași direcție și văzu o coloană densă de fum împrejmuită de flăcări, unele provenind de la copacii incendiați, altele de la arme automate. Satul arsese pînă în temelie. Pretutindeni erau presărate case năruite și bărci pescărești răsturnate.

— Comunică ofițerului cu artileria că, după următoarele două salve, va înceta tragerea.

Era imposibil să apreciezi efectul bombardamentului asupra inamicului, dar atacul lor prin surprindere trebuie să fi fost mult mai important pentru trupele asediate.

Îl durea capul de-i plesnea și se simțea complet vlăguit de larma vuitoare a exploziilor.

Văzu turela rotindu-se pentru ultimele salve, în timp ce nava își schimba drumul. Aerul din jur părea îmbîcsit de un fum zgrunțuros, care se îndepărta, purtat de vînt, ca un ecran compact.

Ainslie se aplecă peste portavoce.

— Secundule !

— Domnule comandant ?

— Asigură turela. O luăm din loc.

Se răsuci, în vreme ce Quinton dădea drumul la un şuvoi de ordine răpăitoare. Turela, ascultătoare, se întoarse din nou la poziţia în axul navei, cu ţevile încă fumegînd după activitatea lor neaşteptată. Nici un foc de răspuns nu fusese tras. Nici măcar un glonţ. Era de necrezut.

— Turela asigurată pentru imersiune, domnule comandant.

Ainslie urmări prin binoclu flăcările şi fumul.

— Foarte bine. Comunicaţi secundului să ia drumul de întoarcere.

„Vor fi fiind cu toţii bucuroşi că s-a terminat", îşi spuse. Marinarilor nu le place apropierea uscatului.

— Domnule comandant ! Glasul omului de veghe îl făcu să tresară. O ambarcaţiune în prova tribord.

— O barcă, domnule comandant ! La verde patru-cinci! strigă Quinton.

Probabil că o văzuse prin periscop cînd dăduse ordinul de schimbare a drumului.

Mitralierele de pe puntea de comandă se întoarseră în direcţia bărcii, cu ţevile în jos, urmărindu-i silueta neagră ce se apropia tot mai mult. Părea că face rondou spre tribordul submarinului, dar nu era decît o iluzie optică, creată de întoarcerea pe care o executa însuşi *Soufrière*.

— Am prins-o în colimator !

Mitraliera din tribord rămase în poziţie fixă, benzile lungi cu muniţie legănîndu-se cînd puntea se înclină ca efect al cîrmei şi elicelor.

— Nu trageţi ! strigă Ainslie, urmărind barca prin binoclu. „*Dumnezeule mare ! În ce hal sînt !* Unde au pornit-o ? Ce şansă îşi închipuiau că pot avea ?" Era o veche barcă cu motor, o relicvă.

Privi prin binoclu fețele oamenilor. Palide, murdare, bandajate, pătate de sînge. Soldați. Malaiezi, chiar și cîțiva copii.

Rosti liniștit :

— Chemați-l pe al doilea timonier și oamenii lui. Cît se poate de repede. Comunicați-i secundului să deschidă tambuchiul prova.

Îl auzi pe Menzies trecînd ordinul mai departe și apoi, același om de veghe care semnalase barca, spuse :

— Se opresc, domnule comandant. Sau se întorc.

Părea derutat.

Desigur, asta era !

— Semnalizator ! Ridică pavilionul !

Și astfel, în timp ce lumina zilei se întețea și se filtra printre straturile plutitoare de fum, vechea barcă cu motor acostă la submarin și se fixă de unul din tancurile de balast cu ajutorul ghearei de pisică și al barbetei.

Era un lucru primejdios și hazardat. Cu submarinul la suprafață și cu tambuchiul prova deschis, în neputință de a intra repede în imersiune, și în pericol ca în orice moment să se dezlănțuie asupră-i flăcările iadului.

Ainslie urmări cum noii pasageri erau trecuți, sau purtați din mînă în mînă de-a lungul unui șir de marinari, pe punte și apoi în interior prin tambuchi. Cînd barca cu motor fu dezlegată, mai rămăseseră în ea doar doi soldați, cărora însă nu le mai putea păsa de soarta care-i aștepta.

Cartnicul Voysey își încrucișă mîinile deasupra capului și dispăru și el prin tambuchi. Puntea era din nou goală, doar barca ce plutea alene, cu cei doi ostași morți, părea a fi unica dovadă că întreaga îmtîmplare nu fusese doar o închipuire.

Ainslie privi spre tambuchiul care se închidea. N-ar fi fost în stare să intre în imersiune fără să-i fi ajutat pe bieții nenorociți.

— Eliberați puntea de comandă !

Oamenii se repeziră la tambuchi.

— Imersiune ! Imersiune ! Imersiune !

Apăsă de două ori, cu forță, butonul claxonului, aruncînd o ultimă privire către barca ce plutea pe mare, înainte de a sări și el pe scară și de a trînti capacul tambuchiului deasupra capului.

Se îndreptă către mijlocul postului central, știind bine că toți ochii erau ațintiți asupra lui.

— Ofițer secund, cota periscopică ! Apoi, uitîndu-se către Critchley : Misiunea a fost îndeplinită !

Critchely îi urmări încordarea și posomorala oglindită în ochi.

— Ba chiar mai mult de atît, dacă vrei să știi părerea mea, îi răspunse.

— Cotă patrusprezece metri, domnule comandant. Cap compas zero-șapte-zero.

Ainslie răsuci periscopul spre pupa și urmări preț de cîteva secunde fumul gros. Apoi făcu semn servantului să coboare periscopul și se îndreptă spre masa hărților.

— Cotă douăzeci de metri ! Rotații pentru zece noduri!

Își pironi privirile pe harta care tremura în mîinile lui. Își dădea seama că dacă nu se ține de ceva, avea să înceapă să dîrdîie.

— Ofițer secund, preia comanda. Mă duc la prova să văd ce-i cu pasagerii.

Quinton se uită la el.

— Dacă doriți, mă duc eu, domnule comandant.

Dar Ainslie părăsise încăperea.

Critchley o porni după el, adresîndu-se liniștit lui Quinton :

— Niciodată nu l-am mai văzut în halul ăsta !

Quinton privi în gol, dincolo de Critchley, către apele altor mări.

— Ba eu l-am mai văzut. Credeți-mă, l-am mai văzut.

Critchley nu rosti nici un cuvînt, dorind cu ardoare să audă mai mult, dar temîndu-se să nu rupă vraja. Apoi Quinton continuă abrupt :

— Întrebați-l pe mecanicul șef, sau pe timonier, sau pe oricare dintre băieții care au fost pe mare cu el. Ar putea să vă povestească multe, domnule comandor. V-ar povesti ce înseamnă să vezi un om care face tot ce poate ca să te apere pe tine de moarte și, în schimb, se omoară el singur salvîndu-te. Dar, vă rog, nu mă întrebați pe mine. Eu nu pot fi obiectiv. Cu mine a fost un caz special.

Se întoarse, mîniat brusc.

— Packer, atenție ! Nu-ți mai găsești locul ! Ce naiba, parc-ai fi un barman australian într-o seară de sîmbătă.

Critchley se îndepărtă tăcut. Înțelegea că acesta fusese felul lui Quinton de a pune capăt discuției.

Spre deosebire de submarinele obișnuite, *Soufrière* se lăuda cu o infirmerie aproape la fel de spațioasă ca aceea a unui distrugător.

Cînd Ainslie o porni de-a lungul navei, văzu supraviețuitorii din barca cu motor rezemați de pereții culoarului sau zăcînd întinși pe pături, în așteptarea primului ajutor.

Cartnicul Hunt, infirmierul submarinului, înveșmîntat într-un halat alb, se lupta cu durerea și cu deznădejdea, asemenea unui ciudat soi de înger.

Cîțiva marinari făceau tot ce le sta în putință pentru a-i ajuta pe neașteptații pasageri, iar Ainslie auzi pe unul dintre ei urlînd de durere și o voce calmîndu-l :

— Ușurel, camarade. Stai binișor.

La ivirea lui se lăsă brusc tăcerea și Ainslie păși cu grijă printre răniți, plimbîndu-și privirea pe fețele lor, în timp ce în urechi îi răsunau încă zgomotele pe care le lăsase în urmă, în postul central. Şi-ar fi încredinţat oricînd viaţa în mîinile lui Quinton, totuşi cînd se afla departe de locul lui de comandă se simţea vulnerabil şi neajutorat.

Hunt îşi înălţă privirea peste creştetul unui ostaş pe care-l bandaja.

— Sînt treizeci şi cinci, domnule comandant.

Ainslie încuviinţă din cap. Treizeci şi cinci de oameni în barca aceea mică ! Părea cu neputinţă. Soldatul pe care-l bandaja Hunt era australian ; uniforma îi era murdară, aproape complet sfîşiată în spate. Să fi avut douăzeci de ani, dar arăta de cincizeci.

Alt ostaş rănit încercă să se ridice în picioare, dar căzu lîngă bordajul de oţel, cu un geamăt de durere. Era sergent şi părea să fi fost rănit în mai multe rînduri. Spuse :

— Am crezut că s-a zis cu noi. De la început mizeria aia de barcă n-a fost bună de nimic. Mereu era în pană. Am primit ordin să încercăm totuşi şansa de a fugi. Diavolii de japonezi ni se urcaseră aproape în spinare.

Se lăsă pe spate, cu ochii închişi, în timp ce Hunt începuse să-i taie o faşă însîngerată cu care-şi legase umărul. După o clipă, însă, continuă :

— Şi pe urmă v-am văzut. Chiar acolo. Şi mi-am spus : „Doamne Dumnezeule, tot au pus laba pe noi."

Un soldat care zăcea pe spate, la picioarele lui Ainslie, întrebă :

— Erai gata să ne lichidezi pe toţi, nu-i aşa, don'sergent ?

Sergentul se uită în jos spre ostaş cu o expresie de afecţiune :

— Da, Tom. Ca să spun drept, asta aveam de gînd.

Ainslie se întoarse tresărind cînd auzi un glas de femeie rostind liniştit :

— Și atunci am zărit pavilionul. Un miracol. Încă nu-mi vine să cred.

Ainslie se uită la ea. Era îmbrăcată în niște pantaloni și o cămașă kaki ; părul negru îi era legat la spate cu o fîșie de tifon. Arăta mînjită toată, ca și ceilalți, totuși Ainslie nu-și putea închipui cum de nu o văzuse pînă atunci.

Femeia îi simți stinghereala și-i spuse :

— Aș dori să-l cunosc pe comandant.

Înconjură cu brațul umerii altei persoane și Ainslie văzu că era tot o tînără, la fel de zdrențuită și de udă, mînjită din creștet pînă în tălpi de funingine și noroi.

— A leșinat. N-a mai putut îndura.

Cînd un marinar o preluă pe cea de a doua femeie, transportînd-o pe brațe la infirmerie, prima se ridică în picioare și spuse :

— Mă numesc Natalie Torrance.

Zîmbi și în frîntura aceea de secundă Ainslie își dădu seama cît efort o costa această încercare de salvare a aparențelor.

Fata adăugă :

— Ce împrejurări de a face cunoștință cu cineva !

Ainslie îi luă mîna.

— Eu sînt Robert Ainslie.

Tînăra nu slăbi strînsoarea mîinii.

— Sînteți comandantul, nu-i așa ? Sînt sigură. Trebuia să fie un om ca dumneavoastră.

Ainslie i se adresă lui Hunt :

— Am să-ți trimit ajutoare.

Îl văzu pe infirmier dînd din cap scurt și hotărît. Era un om posac, dar mai priceput la treburi din astea decît mulți chirurgi de bord.

Fata abia se ținea pe picioare cînd o conduse spre cabina lui. Părea că are de parcurs mile întregi pînă acolo și își dădea seama cît e de amețită și de nesigură văzînd-o că ba se ciocnea de el, ba se apuca de cîte un cablu sau de orice îi putea oferi un punct de reazim. Îi spuse :

— Tînăra leșinată e sora mea, Shelly. Eu am plecat de la Singapore ca să-i vizitez, pe ea și pe soțul ei. Eram singură și simțeam nevoia să mai schimb o vorbă cu cineva.

Se întoarse și-i prinse brațul, aproape înfigîndu-și unghiile în carnea lui.

— Dumnezeule ! A fost cumplit ! Avioanele, casele în flăcări, oamenii înnebuniți de groază, sînge pe rochia mea, țipete !

Își privi mîinile care se agățaseră de brațul lui și spuse răgușit :

— Scuzați-mă. În viața de toate zilele nu sînt așa.

Privi în cabină, cînd îi deschise ușa.

— E o amăgire. Am știut eu.

Ainslie îi răspunse cu blîndețe :

— E o construcție franceză. O noutate.

Nu știa ce să-i spună. O urmări în timp ce se așeza pe un scaun, strîngînd cu putere brațele, de parcă se temea să nu-i fie smuls de sub ea. Avea nevoie de odihnă, ba chiar de calmante care să-i alunge din minte tot ce îndurase. Dar el trebuia să afle cum se întîmplaseră lucrurile, și încă repede.

O întrebă cu glas potolit.

— Cine v-a suit în barcă ?

— Ofițerul care comanda acolo. Un australian drăguț. Căpitan, cred. Dar foarte tînăr. Și soțul lui Shelly, Michael. Care a rămas încă acolo. Împreună cu ceilalți.

Ainslie încercă să pună lucrurile cap la cap. Japonezii se aflau pe dealuri, dar semnalele luminoase apăruseră la babord, nu la tribord. Probabil că le blocaseră ultima cale de salvare din sat. Ofițerul acela australian, necunoscut, încărcase cîțiva răniți, femeile și cîțiva copii malaiezi în unica ambarcațiune pe care o avusese la îndemînă, în slaba speranță că vor reuși să treacă de liniile inamicului și să găsească ajutor.

Fata continuă pe același ton pierdut :

— Trăgeau fără întrerupere, și noaptea aduceau prizonierii foarte aproape de sat, ca să putem auzi cum îi torturau. În primul rînd violau femeile.

Fata își lăsă capul în piept și umerii începură să i se zguduie :

— Era înfiorător. Înfiorător !

— Cam cîți oameni au rămas în urma voastră ? Vă rog ,e important pentru mine să știu.

Fata își înălță privirile, ochii scînteindu-i în lumina slabă ce se cernea din tavan.

— Vreo patruzeci, cred. Militari, cei mai mulți. Servitorii au fugit cu toții. Sper să fi scăpat.

Ainslie descuie dulăpiorul și scoase un pahar și niște coniac..Probabil că așa stăteau lucrurile peste tot în Malaya, își spuse el. Așezări, plantații, sate micuțe, constituind pînă în urmă cu cîteva zile adăposturi foarte sigure prin izolarea lor. Banda galbenă de pe harta amiralului nu mai însemna nimic acum, prin părțile astea. Totul se transformase într-un măcel.

Îi întinse paharul, urmărind-o cum se uita cu naivitate la băutură. Fata era tînără, să fi avut vreo douăzeci și cinci de ani și chiar în îmbrăcămintea aceea soioasă se putea vedea că are o înfățișare foarte atrăgătoare. Alt episod al unui vis nebunesc. Un submarin, un sat asediat, o fată naufragiată.

— Sînteți foarte bun, continuă tînăra. Apoi, ducîndu-și o mînă la păr : Probabil că arăt ca o sperietoare.

Dar nici măcar nu încercă să zîmbească. Își dădea seama, desigur, că, zîmbind, ar fi riscat să dea frîu liber unui acces de isterie, sau mai rău.

Ainslie își întoarse capul auzind voci pe culoar și o clipă mai tîrziu o văzu în cadrul ușii pe cea de-a doua tînără, cu brațele întinse, ținîndu-se de ramă. Începu să strige :

— O să-i omorîți pe toți, nu-i așa, domnule comandant ? Aproape că țipa, iar trupul i se cutremura de disperare. Nimiciți-i ! Și vreau să fiu de față cînd o faceți.

În spatele ei, cartnicul Hunt, cu halatul alb fluturîndu-i dintr-o parte în alta, încerca s-o convingă :

— Vă rog, domnișoară, trebuie să veniți îndărăt cu mine.

Dar tînăra nici nu-l auzea.

— Natalie, povestește-i ! Explică-i ce se întîmplă cu toți cei pe care pun mîna bandiții de japonezi !

Sora ei dădu să se ridice de pe scaun, dar Ainslie se interpuse cu fermitate.

— Mi-a povestit. Înțeleg.

Tînăra lăsă să-i cadă brațele de-a lungul corpului și urmă cu glas scăzut, înăbușit :

— Sîntem căsătoriți abia de un an. Îl veți salva, nu-i așa ?

Ainslie își feri privirea în lături.

— Cînd am ajuns noi acolo era prea tîrziu. Totul e foarte încurcat. La comandament încă se crede c-ar mai exista o speranță de a elibera pozițiile.

În tăcerea subită care se lăsase o putea auzi pe fata din spatele lui, îi auzi răsuflarea și o văzu pe sora ei în ușă, profilîndu-se pe fundalul de lumină al culoarului și privindu-l cu ochi de animal sălbatic.

Un telefon zbîrnîi și Ainslie desprinse receptorul din furcă. Părea să cîntărească o tonă.

— Aici, comandantul !

Abia de-și putea recunoaște propria voce. Îl vedea în minte pe soțul acelei tinere, măcelărit.

— Sînt secundul, domnule comandant. Glasul lui Quinton răsuna destul de calm. Peste trei minute schimbăm drumul. Își limpezi gîtlejul. Chiar înainte de imersiune s-a primit o comunicare radio, foarte urgentă. Un transportor de trupe japonez și escorta sa par să se apropie de Kota Baharu, venind dinspre Saigon. Timpul probabil de sosire, mîine, înainte de prînz. Mi-e teamă că nu vom reuși să-i interceptăm mai devreme.

Cum Ainslie nu răspunse nimic, Quinton îl întrebă în șoaptă :

— Nu vă e bine ? Pot să vă ajut cu ceva ?

— Nu, John, dar îți mulțumesc. Pune-l pe navigator să determine drumul și viteza pentru a-i intercepta. O să ieșim la noapte la suprafață să vedem dacă putem prinde ceva detalii în legătura cu escorta, da ?

Agăță receptorul în furcă și rosti cu voce potolită :

— Nu ne mai apropiem de coastă. Își îndreptă ochii spre fată : Sincer, îmi pare rău.

Tînăra ar fi fost gata să i se arunce la picioare, dacă n-ar fi reținut-o Hunt și marinarul Sawle. Se porni să țipe cînd cei doi pe jumătate o tîrîră, pe jumătate o purtară în brațe îndărăt la infirmerie, ecoul strigătelor ei reverberîndu-se în carena metalică, asemenea unui duh captiv.

— Ticălosule ! Ticălos blestemat ! Ești la fel cu ceilalți ! Nu știi decît să fugi, să fugi, să fugi !

Și apoi se așternu tăcerea, o tăcere mai cumplită decît țipetele, în timp ce Hunt îi înfigea acul unei siringi în braț.

Cealaltă fată prinse mîna lui Ainslie :

— Nu trebuie s-o luați în seamă. Va înțelege și ea. Într-o bună zi va înțelege că nu poți face întotdeauna ceea ce ai dori să faci.

Ainslie se uită la ea, la cele două dîre palide lăsate pe obraji de lacrimile care spălaseră negreala.

— Nu va înțelege nicodată. Nici eu, în locul ei, n-aș putea să înțeleg.

Văzu sticla de coniac vibrînd ușor pe masă. De asta avea nevoie. De uitare.

Fata îi urmări privirea și-i spuse :

— Acum cîteva clipe v-am studiat fața. În timp ce vorbeați cu unul dintre subalterni la telefon. Cred că înțeleg prin ce treceți.

Ainslie își răsfiră degetele prin părul răvășit.

— Poate că v-am făcut mai mult rău decît bine luîndu-vă la bord. Nu mai știu nici eu. Poate că dacă rămîneați în barcă ați fi eșuat la țărm cîteva mile mai încolo și ați fi fost în siguranță. Făcu un semn vag cu mîna înspre cabină. Pe cînd aici s-ar putea să muriți laolaltă cu noi.

Se strădui să-și strunească cuvintele, dar îi năvăleau pe buze. Niciodată nu mai încercase asemenea senzație. Pînă atunci fusese întotdeauna în stare să se stăpînească. Continuă cu amărăciune în glas :

— De doi ani sînt prins în acest război. Am luptat pe nave și cu arme care ar fi trebuit să fie scoase la fier vechi de secole. Și acum, cînd cei care și-au bătut joc tot timpul de eforturile noastre se află ei înșiși în pericol, așteaptă miracole de la noi. Se întoarse și se uită fix la ea. Dar, din păcate, sîntem cu toții oameni ca toți oamenii și nu putem înfăptui minuni.

Rezemată de marginea scaunului, fata îl urmări în timp ce se îndrepta spre ușă. Ainslie întoarse capul și îi spuse cu blîndețe :

— Îmi pare rău. Încearcă să te simți cît mai comod. Eu nu mă voi întoarce aici pînă cînd nu se termină.

Îi stătea pe buze să adauge : „Într-un fel sau altul !"

Mult timp după ce Ainslie părăsise cabina, tînăra Natalie Torrance rămase cu ochii pironiți pe ușa închisă și pe draperia tremurătoare care o acoperea. Deodată însă se ridică, merse foarte țeapănă pînă la cușetă și acolo se prăbuși leșinată.

În postul central, Ainslie se duse drept la masa hărților și studie calculele lui Forster. Probabil că auziseră cu toții țipetele și acuzațiile tinerei femei. Acum îi simțea măsurîndu-l din priviri. Milă, dispreț, chiar și surprindere pentru că era în stare să întoarcă nava, lăsînd oameni în ghearele unei morți sigure.

Se rușina de el însuși numai cît se gîndea la acest lucru. Oamenii din echipajul lui nu erau oameni obișnuiți. Împărțiseră multe împreună, iar cu unii dintre ei fusese ambarcat și pe alte nave. Știau ei bine ce știau. Fiecare dintre ei ar fi trebuit să înțeleagă asemenea lucruri, mai cu seamă după pierderea navelor *Repulse* și *Prince of Wales*. Nu puteai risca fără rost vieți omenești, ori, a readuce submarinul *Soufrière* în vecinătatea coastei, încă în plină zi, ar fi însemnat sinucidere în masă.

Dar s-ar putea ca cei din Singapore să vadă lucrurile altfel. Mirajul marilor înfăptuiri, indiferent de riscurile pe care le-ar presupune! Jindul după glorie și după decorații! Așa cum se oglindise acesta pe fața șefului de stat major al bazei încă din prima zi.

— Ce părere aveți, domnule comandant? întrebă Quinton.

Ainslie se uită la el. Ochii acestuia îl întrebau despre cu totul altceva. Îi răspunse cu un zîmbet grav:

— Cred că trebuie să ajungem cît mai curînd posibil într-un loc cu ape adînci. Dar, deocamdată, secundule, du-te, te rog, la prova și îngrijește-te de răniți. Majoritatea sînt australieni. S-ar putea să le fii de ajutor. Mi-e teamă că unii dintre ei nu vor putea rezista, adăugă, cu o mișcare repezită a capului.

— Imediat, încuviință Quinton.

— Trimite-mi-l pe locotenentul Christie, ceru Ainslie, întorcîndu-se la studiul hărților.

Cînd sosi aviatorul, Ainslie i se adresă calm :

— Se spune că ești un pilot bun.

Christie îi întîlni privirea și răspunse :

— Cel mai bun, domnule comandant, v-o spun cu toată modestia.

Ainslie zîmbi, încercînd să-și alunge din minte fața îndurerată a tinerei femei, suferința ei.

— Bun. Dacă reușim să catapultăm hidroavianul, vreau să faci un zbor pentru a detecta niște nave.

— Ăsta e un fleac, domnule comandant, rînji Christie.

Noaptea cînd *Soufrière* ieși precaut la suprafață ca să-și reîncarce bateriile și să prindă știrile transmise prin radio din toate părțile lumii, trei dintre noii săi pasageri fură înmormîntați tăcut în valurile mării.

Unul dintre ostașii morți era din Melbourne, orașul lui Quinton. Era mișcător să-l auzi pe Quinton citind slujba de înmormîntare prin interfon, în timp ce Ainslie și oamenii de veghe de pe puntea de comandă executau restul ceremoniei.

Mai tîrziu, cînd Ainslie stătea la tribord, strîngînd între dinți o pipă neaprinsă, Quinton îi raportă o comunicare primită de la oficiul de transmisiuni al bazei. În micul sat de pescari încetase orice rezistență, și nu se mai aștepta nici o știre din acea parte.

Ainslie rămase toată noaptea pe puntea de comandă, cu ochii la stele, în timp ce carturile se schimbau și oamenii de veghe veneau și plecau.

Și dacă nu s-ar fi primit comunicarea în legătură cu transportul de trupe ? Poate că, la urma urmei, tînăra aceea avea dreptate și el folosea într-adevăr datoria ca pe un pretext, o posibilitate de evadare.

Ar fi putut oare să facă ceva pentru a-i salva pe acei ultimi apărători din sat ?

După ce i-a cerut permisiunea de a părăsi postul central, Critchley veni lîngă el pe puntea de comandă. Îi spuse cu simplitate :

— M-am ferit să te sîcîi pînă acum, aveai și așa destule pe cap. Dar am fost aproape tot timpul cu ochii pe tine. Știu ce se petrece în mintea ta.

Ainslie scutură din cap.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, pentru numele lui Dumnezeu !

— Ba nu, ai procedat cum era mai bine. Orice comandant de navă ar fi trebuit să se comporte astfel. L-ai fi disprețuit pe acela care ar fi pus în primejdie echipajul pentru un gest lipsit de orice speranță.

Ainslie se întoarse spre el, cu părul ciufulit de briza nopții.

— Dar era oare „lipsit de orice speranță ?"

— Sînt convins. Iar pe de altă parte, vasul ăsta care transportă trupe s-ar putea să fie, în momentul de față, de o importanță vitală pentru inamic. Dacă pot să capete întărituri, n-o să-i mai oprim în vecii vecilor.

— Știu asta. Și atunci de ce mă frămînt oare în asemenea hal ? întrebă Ainslie, continuînd să scruteze stelele.

Critchley își dibui drumul spre tambuchi.

— Pentru că nu-i ușor să lași oamenii să moară. Slavă Domnului, mulți dintre noi n-am fost niciodată puși în fața unor asemenea hotărîri. Dar sper că, dacă m-aș afla vreodată într-un astfel de impas, aș da dovadă de curajul acela pe care l-am văzut ieri la bordul acestei nave.

Ainslie zîmbi în silă, cînd Critchley dispăru prin tambuchi.

— Mai du-te dracului !

7

„VA FI TOT MAI GREU"

Ainslie își purtă încet binoclul puternic într-un tur întreg de orizont. Plutea încă un întuneric dens, deși aparenta micime a stelelor arăta că zorii nu erau departe.

Submarinul naviga cu o viteză constantă de opt noduri, mișcările ocazionale de înălțare și de scufundare a provei sale teșite fiind marcate prin arabescuri de spumă albă, dar nu într-atît încît să-ți poți da seama unde sfîrșește nava și unde începe marea.

Jos, în postul central, Quinton isprăvise cu ultimele verificări, reglînd tancurile de asietă după cifrele indicate de rigla de calcul. Asieta navei, care cădea totdeauna în răspunderea secundului, constituia o necesitate plicticoasă, dar vitală. Cum submarinul trăia din propriile-i rezerve, consumîndu-și combustibilul și apa dulce și ușurîndu-se, de greutatea torpilelor lansate, a proviziilor, hranei și așa mai departe, echilibrul și flotabilitatea sa trebuiau necontenit supravegheate și modificate.

— Postul central raportează că totul e în ordine, domnule comandant.

Sublocotenentul Southby, eliberat provizoriu de îndatoririle sale de la turelă, rostea cuvintele cu grijă, conștient parcă de noua sa importanță.

— Bine.

Ainslie își încordă privirile în binoclu. *Soufrière* se îndrepta spre nord-est, la vreo șaptezeci de mile de coasta malaieză. Marea era pustie, dar nu strica niciodată să verifici totul cu atenție : recepția radiofonică a semnalelor emise de pe alte nave, echipamentul ASDIC și hidrofonic pentru interceptarea sunetelor prin fiecare strat de apă. *Soufrière* era un obiectiv mare și orice navă de patrulare nedetectată ar fi putut să-i descopere prezența prin radar.

Puntea de comandă a submarinului arăta foarte aglomerată. Oameni de veghe suplimentari, Menzies semnalizatorul, locotenentul Cottier, ofițerul electrician francez, și încă vreo doi timonieri alergători la portavoci și telefoane, de ți se ridica părul măciucă la gîndul unei eventuale plonjări brusce în imersiune, își spunea Ainslie. Nu că ar fi avut mare importanță, din moment ce hangarul hidroavionului tot era deschis. Pe vremuri, existase un submarin britanic înzestrat cu un hidroavion, dar cînd nava a intrat în imersiune, o defecțiune a ușilor hangarului a produs inundarea întregului compartiment și această greutate subită a făcut ca nava să se ducă la fund cu echipaj cu tot. Spuse :

— Deschideți hangarul !

Îl auzi pe Cottier la telefonul său, precum și scrîșnetul metalului în pupa chioșcului cînd ușile lunecară de o parte și de alta. Capetele catapultei aruncau pe punte umbre întunecate ce evocau două brațe înălțate într-un gest de implorare și, cu un huruit similar celui al turelei lui Farrant, hidroavionul — cocoțat pe dispozitivul lui de lansare — se înfățișă privirilor.

— Bine că e el și nu sînt eu acolo, domnule comandant, mormăi Menzies.

Ainslie își lungi gîtul peste apărătoarea de vînt ca să observe activitatea febrilă ce se desfășura dedesubt. Dacă hidroavionul nu va reuși să ia înălțime, va fi nevoie de o aterizare forțată. Și dacă *Soufrière,* din cauza cine știe cărei alarme neprevăzute va trebui să intre în imersiune, atunci Christie va fi nevoit să aterizeze pe cea mai apropiată bucată de pămînt, rugîndu-se să nu fi căzut în mîinile inamicului.

Urmărise fața pilotului, în timp ce-i trasa planul. Dar nu putuse observa nici o schimbare în expresia lui Christie, în afară de bucuria de a fi iarăși în mediul lui. Singur, însoțit doar de neîndemînaticul său observator, sublocotenentul Jones. Alcătuiau o pereche ciudată aceștia doi. Christie, aviatorul dîrz, experimentat, și Jones, care înainte de începutul războiului fusese funcționar de bancă.

— Totul e în ordine, Cottier ?

Despre francezul acesta, care se deosebea de Lucas din toate punctele de vedere, nu știa mai nimic. Rîdea mult, dar ochii îi rămîneau întotdeauna gravi și Ainslie intuia, în chip obscur, că nu-l prea simpatiza pe celălalt locotenent francez.

— Totul e pregătit, *capitaine*. Dinții lui Cottier scînteiară în întuneric. Să dau semnalul ?

Ainslie încuviință din cap.

— Avertizează postul central.

Deodată se gîndi la pasageri. La femeile malaieze cu ochi negri și la copiii care se agățau de fustele lor ca niște păstăi zdrențuite. Ostașii, cei care nu se găseau sub anestezie pentru ușurarea durerilor, păreau să-și petreacă timpul privind în gol, complet detașați de camarazii din jur. Retrăind parcă unele din scenele prin care trecuseră. Lăsînd grozăviile să-și facă din nou loc în mintea lor, asemenea unui om care și-ar pipăi o rană dureroasă.

Motorul hidroavionului prinse viață, tușind răgușit și umplînd puntea de comandă cu fum albăstrui, întîmpinat de oamenii de veghe cu un cor de proteste și înjurături.

Cottier flutură un steag alb deasupra apărătoarei de vînt și, asemenea unui proiectil lansat de o armă, biplanul fu împins de-a lungul catapultei și se înălță în văzduh.

Ainslie simţi unda de şoc zguduind submarinul şi valul de emoţie care-i inundă pe toţi cei ce priveau micul hidroavion ridicîndu-se şi înălţîndu-se din ce în ce, avîntîndu-se ca o umbră către stelele palide.

Interfonul zbîrnîi :

— Asiguraţi catapulta şi hangarul. Eliberaţi puntea !

Cînd se va întoarce, hidroavionul va ameriza pe flotoarele proprii, cît mai aproape cu putinţă de submarin şi va înainta pe apă pentru a acosta la submarin, de unde va fi ridicat cu ajutorul unei bigi special amenajate pentru el.

Ainslie se uită spre Southby.

— Ei, domnule sublocotenent, ce părere ai ?

— O părere foarte bună, domnule comandant.

După tonul lui, s-ar fi zis că pînă în acel moment se îndoise de capacitatea lui Christie.

Ainslie nu-i răspunse lui Southby şi se concentră asupra unicii şi scurtei informaţii care se adăugase sărăcăcioaselor ştiri referitoare la vasul ce transporta trupe. Era un fost pasager mixt, de vreo douăsprezece mii de tone. Nu primiseră încă veşti în legătură cu navele de escortă, dar se raportase că două distrugătoare părăsiseră Saigonul cam în acelaşi timp cu vasul. Ainslie avusese însă, altădată, prilejul să acţioneze pe baza unor informaţii chiar mai precare decît cele de care dispunea acum. De obicei îşi forma prima idee despre obiectiv cînd acesta îi apărea în firele reticulare.

Era aproape convins că inamicul nu avea habar că *Soufrière* se află pe mare şi că operează. Japonezii şi-l imaginau, probabil, încă la Singapore, sau în drum spre Marea Britanie, pentru a fi pus la adăpost.

— Domnul Christie nu se mai vede, domnule comandant, spuse Menzies, coborîndu-şi binoclul de la ochi. Să sperăm că japonezii nu au un portavion cu ei.

Ainslie îi aruncă o privire severă :

— În comparaţie cu dumneata, sărmanul Iov era un optimist.

— Păi, aviatori în submarine ! Cum vine treaba asta ? bombăni Menzies, îndepărtîndu-se.

Ainslie se îndreptă spre portavoce.

— Sonda, vă rog.

— Treizeci şi cinci de braţe, domnule comandant.

— Foarte bine.

Încercă să-şi imagineze cum va fi. Transportorul avea să zigzagheze, lăsîndu-şi navele de escortă în jurul său ca să-i facă siguranţa. Japonezii nu-şi asumau riscuri. Făceau totul cum scrie la carte. De obicei.

Marinarul torpilor Sawle ceru permisiunea să urce pe puntea de comandă şi se ivi purtînd un platou imens cu ceşti de cacao. Era uimitor cum puteau oamenii suporta, în aerul ăsta umed, amestecul acela gros, vîscos. Poate pentru că le era familiar. Făcea parte dintr-o lume pe care o înţelegeau.

Ainslie îşi sorbi încet ceaşca de cacao, simţind sudoarea şiroindu-i pe şira spinării, de parcă încerca să compenseze penetrarea lichidului în organism.

— Jos e totul în ordine, Sawle ?

— Cîţiva ţînci se joacă, domnule comandant. Se pare că-s orfani şi de mamă şi de tată, bietele gîgîlici.

Sawle era londonez şi aprecierea lui, rostită aspru, apărea într-un fel şi mai mişcătoare, tocmai din cauza acestei asprimi. Adăugă apoi, ca şi cum îi mai venise un gînd :

— Totuşi, au primit cu toţii pesmeţi cu nuci şi cîte o cutie de lapte condensat. Aşa că putea fi şi mai rău.

Ainslie îl urmări cum cobora, fluierînd încetişor. Ce ne-am face dacă n-ar fi oameni ca Sawle pe lumea asta ?

— Domnule comandant ! Avion în tribord !

Mitralierele scîrţîiră întorcîndu-şi gurile către sunet, un zumzet slab, ritmic, ca de viespe obosită.

— E hidroavionul nostru, domnule comandant, spuse Menzies. Apoi, privindu-şi ceasul : Exact la minut !

Ainslie scrută cerul, întrebîndu-se ce va raporta Christie. Dar făcuse o treabă bună şi se întorsese cu precizie de secundă.

— Avertizaţi echipa de la hangar !

Interfonul bîzîi iar.

— Fiţi gata să primiţi hidroavionul !

Acesta trecu de-a lungul tribordului, lansînd un semnal scurt, ca răspuns la cel al lămpii de semnalizare de noapte mînuită din chioşc.

Pe urmă ameriză, executînd reverenţe graţioase în hula joasă, elicea împroşcînd aripile cu spumă ori de cîte ori aparatul îşi apleca botul prea jos.

Cînd prima prevestire a zilei tăie orizontul cu o firavă dîră de lumină, uşile hangarului se închiseră cu zgomot metalic, iar Christie şi hidroavionul său fură din nou în siguranţă în compartimentul etanş.

— Eliberaţi puntea !

Ainslie urmări foiala ordonată din jurul său, apoi adăugă :

— Cotă douăzeci de metri. Imersiune ! Imersiune ! Imersiune ! Renunţaţi la claxon !

Zîmbi slab cînd astupă ultima portavoce. S-ar putea ca, în această zi care tocmai începea, să-i pîndească pe toţi moartea, şi, totuşi, ţinuse să-i scutească de şocul claxonului pe copiii malaiezi şi pe răniţii adormiţi. Probabil că-şi pierdea minţile, îşi spuse în sine.

Cînd ajunse la postul central şi tambuchiul interior fu închis şi asigurat în urma lui, îi văzu pe Christie şi pe observatorul său la masa hărţilor.

— Cota douăzeci de metri ,domnule comandant. Rotații pentru opt noduri. Cap compas zero-patru-cinci.

— Foarte bine, secund. Apoi, cu un semn din cap către Christie : Mă bucur că ai reușit.

Christie părea foarte încîntat de el însuși și avea o mască de ulei pe locul unde purtase ochelarii de zbor ; părea un as al văzduhului din Marele Război Mondial.

Forster era preocupat de rigle paralele și distanțiere, ajungînd chiar să privească sașiu de atîta concentrare.

Ainslie se uită la liniile trasate cu creionul, apoi la degetul mînjit al lui Christie, care indica o mică cruce.

— Aici, domnule comandant. La vreo douăzeci de mile depărtare de noi. Un vas mare, care transportă trupe, și două distrugătoare. Chiar în spatele lor erau două nave mai mici, dar n-am cutezat să mă apropii mai mult.

— Te-au văzut ?

Christie rînji :

— N-au avut nici o șansă ; eu însă le-am zărit, profilate, în lumina zorilor, chiar pe orizont. Pe cuvîntul meu, zmeul ăsta-i grozav, domnule comandant. Aș putea cîștiga vreo două trofee cu el.

Ainslie îl privi cu curiozitate. Se afla din nou față în față cu primejdia. La depărtare de douăzeci de mile. Chiar înaintînd în zigzag, vasul va fi în bătaia lor pînă într-o oră, ba în și mai puțin timp, dacă erau vase noi. Iar Christie nu se putea gîndi la altceva decît la noua lui jucărie. Forster îi atrase atenția :

— Domnule comandant, dacă ne menținem drumul și viteza de acum, vom lua contactul cu ei în acest punct.

Distanțierul său șovăi asupra cîtorva indicative de adîncime. Treizeci de brațe. Nu era mult cînd aveai două distrugătoare deasupra.

— Drumul general al inamicului este spre sud-vest. E așteptat să ajungă înainte de prînz în dreptul coastei Kota

Baharu. Luăm drum nord curat, timp de cincisprezece minute.

Ainslie aşteptă, în timp ce repetitorul giro ticăi deasupra capului masiv al lui Gosling. Gîndi cu glas tare : „Turaţia maximă". Îşi auzi cuvintele traduse în acţiune.

— Turaţii pentru unsprezece noduri !

Era soluţia cea mai bună. Să se apropie acum, cît mai repede. Cînd se vor ridica la cota periscopică, micul convoi se va afla la tribord, avînd drept fundal soarele, în timp ce *Soufrière*, cu puţin noroc, va fi cufundat încă în umbră. Ainslie se uită la Ridgway :

— O jerbă completă. De la unu la opt. Ca şi data trecută, păstrează cele două tuburi de la pupa ca o ultimă rezervă

Creionul lui Forster se rostogoli pe masa hărţilor şi căzu pe podea, constituind prin aceasta unicul indiciu al creşterii bruşte de viteză.

Îl văzu pe Farrant aşteptînd la uşa etanşă.

— Ce e, tunarule ?

Farrant îşi plimba cu dispreţ privirile prin postul central.

— Aştept permisiunea de a arma turela, domnule comandant.

— De data asta nu, tunarule. Dar aş dori să trimiţi pe cîţiva dintre cei mai buni oameni ai dumitale la prova, să se îngrijească de pasageri. S-ar putea ca în scurt timp situaţia să devină cam neplăcută.

— Eu mă gîndisem...

Farrant îşi curmă vorba. Îl cunoştea destul de bine pe Ainslie încît să ştie că nu trebuia să i se împotrivească.

Ainslie îşi muie glasul şi adăugă :

— Gîndeşti probabil că aşa ceva nu intră în schema îndatoririlor dumitale. Dar, crede-mă, dacă ai fi văzut vreodată ce înseamnă panica pe o navă, ai înțelege cît rău ne-ar putea pricinui aici.

Halliday își urmărea panoul de imersiune, dar auzise destul din conversație încît să poată ghici ce voise să spună Farrant.

— Dobitoc înfumurat !

Lucas se uită la el.

— Ai spus ceva ?

— N-am vorbit cu tine, franțuzule. Arătă cu degetul mare înspre locul unde stătuse Farrant : Dumnezeu să ne apere de idioți de teapa ăstuia !

Lucas zîmbi cu blîndețe. Halliday spusese „să *ne* apere". Ceea ce era un eveniment pentru taciturnul ofițer mecanic.

În mica infirmerie, cartnicul Hunt își vedea de treburile lui, cu grija meticuloasă care-l caracteriza. Era unul dintre puținii oameni din submarin cărora nu le păsa unde se află. Pentru Hunt, munca lui însemna totul. Fie că se afla într-un submarin, fie într-un spital sau în niște barăci improvizate în grabă, pentru el era totuna.

Se opri lîngă unul din cele patru paturi de campanie. În acestea mutase cazurile cele mai grave, după ce fuseseră cufundați în mare cei trei oameni care muriseră.

Rănitul lîngă care se oprise era un caporal, un australian mărunt și slab, cu o față brăzdată de cute și bătucită ca o piele de animal. Un om care trăise din roadele pămîntului înainte de a fi îmbrăcat uniforma.

Murea încet, viața scurgîndu-se din el cu precizia nisipului într-o clepsidră. Nici o grabă, nici o schimbare vizibilă, dar Hunt văzuse destui oameni murind ca să poată recunoaște semnele.

Se uită de jur împrejurul domeniului său atît de aglomerat. Oameni culcați pe pături așternute pe jos, sau așezați pe lădițe, așteptînd să li se schimbe pansamentele, Restul erau risipiți prin toate compartimentele navei, ca niște provizii suplimentare. În careul cartnicilor, în cel al ofițerilor, chiar și în spațiul de înmagazinare a torpilelor se afla cîte un soldat.

Hunt se întreba dacă face să se ducă în cabina comandantului, să vadă cum se simt cele două tinere englezoaice. Fusese acolo o dată și o auzise pe cea al cărei soț rămăsese în sat gemînd și plîngînd, revenindu-și de sub efectul calmantelor, pentru a retrăi iar întreaga tragedie.

Lui Hunt nu-i plăceau femeile, totuși găsise timp s-o admire pe cealaltă, cea pe care o chema Natalie, cînd îi spusese surorii ei :

— O să am eu grijă de tine. O s-o scoatem cu bine la capăt, ai să vezi.

Cu bine ? Hunt îl privi pe omul care murea. „Înseamnă că avem noroc, își spuse el, dacă nu ne rămîn oasele pe aici."

Ridică privirea, enervat, cînd văzu un marinar mătăhălos trecînd peste pragul ușii.

— Ce-ai pățit ?

Marinarul, un artilerist, rînji cu gura pînă la urechi cînd îi răspunse :

— Am venit din ordinul domnului ofițer cu artileria, dom'le cartnic. Ca să te ajut.

Hunt se încruntă. Avea de curățat tot talmeș-balmeșul de aci. Cu femei și copii la bord și cu tot restul. Și acum îi mai venise pe cap și nepoftitul ăsta.

Deschise gura să spună ceva, dar își înghiți vorbele cînd țăcăni stația de amplificare.

— Vă vorbește comandantul. Sîntem pe cale să atacăm un convoi inamic, obiectivul principal fiind un vas cu trupe. Oamenii noștri din Malacca au nevoie de tot ajutorul pe care li-l putem da. Încercăm să-i ajutăm. Am terminat.

Soldatul muribund își deschise ochii și murmură cu glas răgușit.

— Am auzit ce-a spus, camarade !

Îi zîmbi marinarului mătăhălos și se întinse să se agațe de brațul infirmierului. Dar brațul lui încremeni la jumătate de drum și Hunt i-l îndoi încet, așezîndu-i-l pe piept, după care îi închise pleoapele.

Marinarul rosti cu glas molcom :

— Bietul nenorocit ! Și asta tot pentru nimic.

Ignorînd acest lucru ca și alte drame similare care se petreceau sub comanda sa, Ainslie puse la loc microfonul în furcă. Nu se întoarse cînd auzi primul raport :

— Efect hidrofonic slab în relevment verde nouă-zero. Operatorul ASDIC părea încordat. Sînt prea numeroase interferențe, domnule comandant, dar par a fi mai mult de două nave.

Ainslie își șterse de pantaloni palmele umede.

— Rotații pentru șapte noduri ! Regim de tăcere completă !

Ascultă uruitul tot mai stins al motoarelor electrice, și glasul înăbușit al ajutorului de șef de echipaj vorbind la microfon.

— Secundule, cota periscopică !

Se gîndi la cuvintele rostite de Critchley sub licărirea stelelor, la copiii malaiezi care stîrniseră mila lui Sawle.

— Cotă patrusprezece metri, domnule comandant.

Ainslie îl măsură pe tînărul marinar care aștepta să apese pe butonul de ridicare a periscopului.

— Ești gata, Tamlyn ?

Marinarul, care n-avea mai mult de optsprezece ani, rîse cu toată gura cînd răspunse :

— Aștept doar un cuvînt de la dumneavoastră, domnule comandant !

Ainslie se înclină peste puțul periscopului. „E încîntat, își spuse, pentru că mi-am adus aminte de numele lui. Dumnezeule mare, ar trebui să le dăm mult mai mult oamenilor, ca să le cerem să-și riște viața." Înălță brațul:

— Acum!

Fiecare mușchi din ceafa și spinarea lui Ainslie părea să-l doară. Aruncă priviri rapide prin periscopul de atac, nu mai îndelungate de cîteva secunde de fiecare dată, ochii și creierul lucrîndu-i ca puse în priză.

În chip surprinzător, totul se desfășura conform așteptărilor lui. Zărise, prin lentilele stropite de spumă, vasul cu trupe, cu bordajul sclipind în lumina răsăritului, în timp ce executa un nou zigzag. Era destul de jos la apă, supraîncărcat probabil cu oameni și armament.

În spatele lui Ainslie, „storcătorul de fructe" al lui Ridgway sfîrîia și clincănea pe măsură ce scurtele verificări prin periscop se transformau în cifre și date care-l alimentau, fiind apoi trecute tuburilor lanstorpile.

Drumul general al vasului cu trupe era spre sud-vest, viteza sa de nouă noduri.

Detașîndu-se pe strania strălucire a cerului, alcătuia o țintă perfectă, masivă și rigidă ca un bloc de apartamente.

Îngrijorătoare erau însă navele de escortă. Fiecare dintre cele două distrugătoare se afla puțin înaintea vasului cu trupe, la dreapta și la stînga sa. Păreau să nu respecte un sistem stabilit de zigzaguri, sau, dacă aveau cumva unul, Ainslie nu putea să le urmărească îndeajuns încît să le descifreze cheia.

— Distanță șase mii de iarzi. Ainslie rămase chincit lîngă puțul periscopului, în timp ce tubul luneca îndărăt șuierînd. Schimbăm de drum. Cap compas zero-șapte-zero.

Așteptă, controlîndu-și respirația, ascultînd repetitorul giro ticăind schimbarea de drum. Mai departe, spre pupa, un mecanic lucra cu o şurubelniţă la panoul de imersiune, păstrînd o expresie atît de calmă, de parcă ar fi trebăluit ceva la el acasă.

— Tuburile de la unu la opt, gata de lansare, domnule comandant.

Ainslie aruncă o privire tînărului marinar. Nu mai era nevoie să-i spună ce are de făcut. Încă un tot unitar.

Apucă mînerele periscopului, rotindu-l cu lentilele în noul relevment. Cît de jilave erau mînerele, de fapt se simţea muiat din cap pînă în picioare, de parcă s-ar fi aflat sub o ploaie torenţială. Nu îndrăznea să se uite la ceas. I se părea că se scurseseră ore întregi de la primul raport ASDIC şi că trecuseră ani de cînd începuse întreaga operaţie. Dar ştia că, de fapt, nu era vorba decît de vreo douăzeci de minute.

Ainslie încleştă mînerele cu mai mare forţă, lumina soarelui orbindu-l în timp ce urmărea vasul conturîndu-se prin străvezia ceaţă de spumă şi umezeală.

— Deschideţi capacele exterioare prova.

Încă nu. Încă nu sosise momentul. Mişcă periscopul cu grijă, ascultînd răsuflarea cartnicului care-i urmărea rotirea pentru a citi gradaţiile. Dumnezeule mare, ce făcea distrugătorul ăla ? Îl putea desluşi pe cel mai îndepărtat întorcîndu-se şi arătîndu-şi pupa îngustă şi, mai departe încă, una din navele celelalte, vomitîndu-şi fumul.

Acesta era momentul crucial. În orice clipă, submarinul putea irupe la suprafaţă, sau navele de escortă îl puteau detecta prin sonar[1].

N-avea nici un rost. Va trebui să aştepte. Îngenunche pe punte cînd marea îi întunecă din nou lumina zilei. Se uită spre Quinton.

---

[1] Aparat de detecţie prin sunet, permiţînd reperarea submarinelor. Denumire compusă din primele litere ale cuvintelor : *so*und (sunet), *na*vigation (navigaţie), *r*anging (determinarea distanţei).

— Blestematul ăsta de distrugător vine în direcția noastră. Și-i mare. Unul din clasa *Kagero*, cred.

Îl auzi pe Christie răsfoind manualul de descriere a navelor, apoi pilotul îl informă :

— Au o viteză de treizeci și șase de noduri, domnule comandant. Șase tunuri de 127 mm.

Ridgway continua să-și manevreze masa de calcul.

— Cam albastru !

Ainslie nu-și ridică privirea spre tavanul curbat. Se străduia să nu o facă, deși știa bine că n-avea nici un rost. Auzise sunetul și-i era de ajuns : dum-dum-dum, elicele distrugătorului tocau marea deasupra.

Operatorul ASDIC îl anunță :

— Distanță cam o mie de iarzi, domnule comandant.

Ainslie își șterse gura cu podul palmei. Vor fi auzit și pasagerii. Un zgomot încărcat de amenințare, ca o mașină de secerat într-un ogor. Aruncă o privire spre Forster.

— Singurul avantaj afurisit cînd te afli în ape puțin adînci, navigatorule. Se interferează atîtea ecouri, încît bănuiesc că individul de acolo nu știe ce să mai creadă.

Îl văzu pe Forster zîmbind cu buzele parcă înghețate. O mască. Întocmai ca-și toți ceilalți. Își întoarse privirea spre servantul periscopului.

— O ultimă dată. Fii gata !

Se lăsă pe vine ca să primească periscopul, urmărind apa cristalină, albastrul pal de deasupra și apoi obiectivul, provele înalte ce depășeau cîmpul de vizibilitate al lentilelor. Ca o ușă care se închide.

Se auzea un ciocănit metalic, slab, de parcă cineva ar fi lovit un diapazon la coca navei.

Ainslie roti încet lentilele și simți cum i se contractă mușchii stomacului.

Distrugătorul cel mare se îndreptase spre ei, etrava sa despicînd apa ca un pinten orientat direct spre submarinul nevăzut.

Ping ! Sonarul japonez își trimise impulsurile sub apă și redescoperi pe *Soufrière*, călăuzind distrugătorul în direcția lui, asemenea vulpii care-și adulmecă prada.

Ainslie exclamă scurt :

— Fiți gata !

Se uită lung la catargul prova al vasului ce transporta trupe, la pata de culoare ce izbucnise pe el cînd se înălțară pavilioanele de semnalizare. Probabil că navele de escortă îl avertizaseră.

— Lansați torpila unu ! Trînti mînerele periscopului și sări în picioare. Continuați lansarea după cronometru. Jerba întreagă ! Străbătu postul central și se uită la masa de calcul. Cîrma banda babord ! Amîndouă pe drum înainte !

Auzi clincănitul dispozitivelor panoului de lansare și văzu luminițele roșii scînteind pe măsură ce fiecare torpilă țîșnea din tub.

— Închideți porțile etanșe în vederea atacului A/S.

Cu cîteva secunde înainte ca porțile etanșe să fi fost închise, i se păru că aude plînsetul unui copil. Asta nu era loc pentru copii, indiferent de nenorocirile prin care trecuseră pînă atunci.

— Atenție ! Ține cap compas trei-cinci-zero !

Ainslie îl văzu pe Ridgway consultîndu-și ceasul. Coca navei se zguduia mai puternic ca de obicei, pe măsură ce motoarele treceau spre regimul de viteză maximă.

— Adîncimea aici este de treizeci de brațe, domnule comandant.

— Luați cotă patruzeci de metri !

Cartnicul mecanic de la panoul de imersiune mînuia cu agilitate de jongler manetele purjelor, iar Ainslie se pomeni ascultînd zgomotul admisiei controlate a apei, urmărind în același timp cum acele indicatoarelor de la cîrmele de asietă coboară, indicînd că *Soufrière* plonjează mai către fundul mării.

— Patruzeci de metri cota, domnule comandant.

Dum-dum-dum ! Distrugătorul gira la rîndul său, pornind în vajnică urmărire.

Urmă o explozie asurzitoare și, o clipă, Ainslie își închipui că fusese încadrat de grenadele antisubmarine ale altei nave de patrulare. Apoi o nouă explozie, ale cărei unde masive de șoc săltară nava într-o parte și în alta, ca pe o balenă toropită, în vreme ce cîrmele de direcție și de asietă se luptau din răsputeri să o mențină sub control.

Pe fața lui Ridgway șiroia sudoarea.

— Am lovit în plin !

Brrrum ! Brrrum ! Brrrum ! Pe măsură ce fiecare torpilă își atingea ținta și cumplitele unde de șoc reveneau răsfrînte de fundul mării, fiecare dintre ei auzi și simți o serie de explozii, mai mari sau mai mici. De parcă ar fi fost cu toții captivi într-o grotă dinamitată. Bubuiturile continuară, astfel încît uruitul elicelor distrugătorului se pierdea în larma generală.

— Transporta probabil multe altele în afară de soldați, șuieră Quinton printre dinți. Muniție cît să ajungă pentru o întreagă armată.

Operatorul ASDIC raportă :

— Zgomotul de elice grele a încetat, domnule comandant.

Auziră ultima detunătură rostogolindu-se în depărtare, ca un bubuit de tunet, după care urmă pîrîitul de vas care se desface în bucăți, în timp ce mașinile și echipamentul se smulg din amare și se risipesc pe fundul mării.

Zgomotul mașinilor distrugătorului prelua din nou întîietatea. Din ce în ce mai aproape, huruitul lor își schimba calitatea și se intensifica.

— Cîrma banda tribord ! Ține cap compas zero-patru-cinci !

— Adîncimea e de douăzeci de brațe, domnule comandant, anunță Forster.

— Ridicați nava la cota douăzeci de metri !

Coca navei fu puternic zgîlțîită cînd două grenade A/S explodară nu departe, în babord, în dreptul cuplului maestru. Dar subita schimbare de drum a submarinului, precum și confuzia creată de vasul care se scufunda, îl descumpăniseră pe comandantul distrugătorului.

— Avem fund la douăzeci și opt de brațe, domnule comandant. Rămîne neschimbat pe rază de cinci mile.

— Foarte bine. Treceți la cotă treizeci de metri ! Cîrma banda tribord ! Ține-o așa !

Ainslie se clătină pe picioare cînd un alt set de grenade antisubmarine explodă deasupra lor, dar la adîncime mai mică. Cîteva lămpi se stinseră și geamurile mai multor indicatoare zburară de parcă fuseseră scuipate afară.

— Ține cap compas zero-opt-zero ! continuă Ainslie. Se uită la masa hărților, care se cutremura, și văzu mîinile lui Forster mișcîndu-se de-a curmezișul hărții sale, trasînd fiecare schimbare de drum și încercînd să descopere fiecare obstacol înainte de a da peste el.

— Efect hidrofonic la roșu nouă-zero, domnule comandant. Se apropie.

Una dintre navele de patrulare. Venea mai lent, mai nesigur, dar la fel de mortal, dacă i se îngăduia să-și atingă ținta.

— Încearcă să ne îngrădească, spuse Forster cu glas dur. Indică cu vîrful creionului : matahala aia e aici și celelalte două se apropie din stînga. Celălalt distrugător pare să se fi oprit ; fie ca să culeagă supraviețuitorii, fie ca să ne taie orice posibilitate de scăpare.

— Raționament corect, răspunse Ainslie, aruncîndu-i o privire. Apoi i se adresă lui Ridgway : Fă gata de lansare tuburile nouă și zece.

Era ca și cum *Soufrière* fusese înghesuit într-o capcană uriașă. Măcar de-ar putea întîrzia înaintarea unuia dintre distrugătoare, a aceluia care-i ataca. Doar atît cît să cîștige timpul necesar pentru a le deregla formația. De i-ar putea face să creadă că submarinul este grav avariat sau că se scufundă. Rosti cu glas liniștit :

— Ai raportat că un ostaș a murit la infirmerie, nu-i așa ? Continuă apoi, fără să se uite la Ridgway : Spune-i cartnicului cu lansarea tuburilor prova să ia cadavrul și să-l înfășoare în toate bandajele însîngerate pe care i le poate procura Hunt. Pe urmă, la ordinul meu, lansează-l prin unul din tuburi. Mecanic șef, i se adresă el apoi lui Halliday, pune oamenii dumitale să dea drumul, în același moment, la vreo cincizeci de galoni de motorină.

Ridgway înghiți în sec.

— Am înțeles, domnule comandant !

Telefonul pîrîi transmițînd dispozițiile, și Ainslie se strădui să nu se gîndească la ostașul anonim al cărui cadavru era acum transportat pentru a fi lansat printr-un tub, ca un maldăr de gunoi.

— Sîntem gata, domnule comandant, anunță Ridgway cu glas înăbușit.

— Acum !

Simți ușoara hurducare a navei cînd tubul fu golit de sinistra sa încărcătură și auzi bătaia surdă a unei pompe cînd motorina țîșni la suprafață odată cu cadavrul.

— Efectul hidrofonic slăbește, domnule comandant. Distrugătorul își reduce viteza.

Şiretlicul izbutise. Cel mai elementar şi mai meschin truc. Ainslie se simţi îngreţoşat. Ruşinat.

În Atlantic sau în Mediterana nu i-ar fi mers. Cîndva, reuşise şi pe acolo, dar masacrele fuseseră dascăli rapizi şi brutali.

Respiră încet, simţind cum îi năvăleşte fierea în gîtlej.

Şi acum, celălalt distrugător. Aştepta fără îndoială ca *Soufrière* să treacă pe sub el sau foarte aproape de el, astfel ca să-l poată încadra cu un set întreg de grenade antisubmarine.

Îşi impuse să ignore păcăniturile sonarului japonez şi vuietul elicelor în viteză şi să nu se gîndească la altceva decît la necesitatea de a zdrobi navele de escortă.

— În două minute, luaţi cota periscopică !

Clipi din ochi cînd două grenade explodară la distanţă aproape fatală, stingînd alte cîteva lămpi şi făcînd să sară de pe corpul rezistent aşchiile de plută prinse în pitura uscată, asemenea unor bucăţi de zăpadă îngheţată.

— Rotaţii pentru şapte noduri !

— Capacele exterioare de la tuburile pupa sînt deschise, domnule comandant.

— Veniţi la cota periscopică !

Ainslie îngenunche, cu senzaţia că i se rupe inima în două.

— Acum, Tamlyn.

Răsuci periscopul înspre pupa şi văzu una dintre navele de patrulare cum se înclină, făcînd o giraţie strînsă, înainte de a porni pe o nouă pasă de grenadare. Decorul îşi schimbase înfăţişarea, pretutindeni pluteau fuioare de fum şi epave ; oameni bălăcindu-se în apă ca nişte peşti pe jumătate morţi, alţii plutind neînsufleţiţi, ciopîrţiţi, sau cu măruntaiele revărsate, sfîrtecaţi de grenadele antisubmarine ale propriilor lor nave de escortă.

Ainslie se încordă cînd zări cel de al doilea distrugător.

— Distanţa o mie de iarzi ! În relevmentul *ăsta !*

Clic, clic, se auzea lucrînd masa de calcul a lui Ridgway.

— Foc, tubul nouă ! Foc, tubul zece !

— Jos periscopul ! Amîndouă pe drum înainte ! Cotă treizeci de metri !

— Amîndouă torpilele au fost lansate, domnule comandant !

Ainslie aruncă o privire la repetitorul giro şi la indicatorul de cotă şi avu senzaţia că-i sare inima în gît cînd o torpilă explodă cu o detunătură violentă. Alte pîrîieli de bordaj care se desface. Larmă de vas care se scufundă.

Timp de trei ore lucrurile continuară tot aşa. Sucindu-se şi învîrtindu-se, ridicîndu-se la cote mici sau afundîndu-se ori de cîte ori adîncimea apei îi îngăduia. Distrugătorul ataca întruna, dar, lipsit de puternica sa navă pereche şi stingherit de cele două nave de patrulare mai lente, pierdea teren.

Pentru echipajul submarinului, ca să nu mai vorbim de pasagerii lui, bombardamentul părea fără de sfîrşit, şi în tot acest timp nava se legăna şi se afunda, echipamentele se desfăceau, aparatele se desprindeau de pe rasteluri şi din nituri, sub ploaia de grenade antisubmarine.

Dar o navă de suprafaţă nu se putea măsura cu un experimentat comandant de submarin. Distrugătorul pierdea minute preţioase după fiecare atac, căci, în goana sa, trecea dincolo de poziţia ţintei şi pierdea ecoul sonarului, care se confunda cu vuietul propriilor elice. Dacă ar fi avut alături cealaltă navă, totul ar fi fost mai simplu. Una dintre ele ar fi ascultat, în timp ce cea de a doua ataca, astfel ca ecoul sonar şi relevmentul obiectivului să nu fie nici o clipă pierdute.

Ridgway îşi tamponă faţa şi exclamă :

— Bandiţii habar n-aveau de existenţa unui submarin în apele astea, domnule comandant.

— Fir-ar să fie, George, dar acum au aflat cu vîrf și îndesat, i-o reteză Quinton cu voce răstită.

Ainslie se uită de la unul la celălalt. În ultimele cinci minute nu se mai auzise nici o grenadă antisubmarină. Poate că inamicul chema alte nave în ajutor, poate chema și aviația.

Era timpul să dispară de acolo.

— Cred că am ieșit din încurcătură, spuse Ainslie. Peste vreo zece minute urcăm ca să arunc o privire în jur.

Ceilalți doi își îndreptară ochii spre el. Arăta vlăguit și respira greu, ca un om bătrîn.

Quinton purtă o scurtă convorbire cu ajutorul șefului de echipaj, după care raportă :

— Nici o avarie serioasă, domnule comandant. Nici o pierdere.

— Drumul de urmat este unu-trei-zero, domnule comandant, zise Forster. Rotații pentru șapte noduri.

Cînd, puțin mai tîrziu, s-au ridicat la cota periscopică, marea arăta din nou pustie. În depărtare, în pupa, mai plutea încă o perdea de fum ce se topea în abureala arșiței, făcînd lumina soarelui să tremure ca niște reflexe de flăcări.

Ainslie roti încet periscopul ; urechile îi vîjîiau încă din pricina exploziilor, iar în fața ochilor i se înfățișa întruna imaginea ostașului mort, plutind în valurile de motorină. S-ar fi zis că acest ostaș contribuise la salvarea lor mai mult decît oricare altul.

Își dădu seama, cu o tresărire, că ținuse prea mult periscopul înălțat și, în timp ce făcea semn să fie coborît, simți prelingîndu-i-se pe spinare broboane de sudoare rece ca gheața.

Vigilența înainte de toate, în orice împrejurare. Dumnezeule, de cîte ori propovăduise altora cu aceste cuvinte. Unde nu-i vigilență, e moarte sigură. Rosti cu voce aspră :

— Cotă patruzeci de metri, secund. Cînd se înserează, ieşim la suprafaţă. După aceea ne reîntoarcem la bază.

Scufundase un vas care transporta trupe şi un distrugător, fără ca ei să fi suferit vreo pagubă serioasă. Putea fi mîndru, copleşit de satisfacţie.

Îl auzi pe Ridgway şuşotind de zor la un telefon şi-ştiu că vorbeşte cu Hunt de la infirmerie. Sigur că acesta din urmă îi cerea o semnătură pe vreun formular. Pentru ca dispariţia ostaşului mort să fie legală şi parafată. Ăsta-i Hunt şi n-ai ce-i face.

— Deschideţi porţile etanşe. Spune-i bucătarului să prepare cît mai repede o masă. Secund, dă liber de la posturile de imersiune atunci cînd socoteşti de cuviinţă.

Quinton îl măsură din priviri, ascunzîndu-şi îngrijorarea. Încă o încercare ca asta şi comandantul avea să capoteze. „Nu însă atîta timp cît voi fi eu aici ca să-l susţin !"

Adăugă cu voce tare :

— Aţi realizat o ispravă pe cinste, domnule comandant.

În vreo două rînduri, eu îmi cam pierdusem curajul.

Ainslie se agăţă de cuvintele lui ca de un colac de salvare.

— O să fie din ce în ce mai greu. Aşa-i întotdeauna !

8

BEA ŞI UITĂ

Contraamiralul Granger îşi rezemase palmele pe biroul său masiv, şi îl cerceta pe Ainslie cu o privire gravă.

— Arăţi cam doborît, domnule comandor. Îmi imaginez că pentru nici unul dintre voi n-a fost o petrecere la iarbă verde.

Ainslie simţea cum îl părăsesc puterile şi i se închid pleoapele. Abia terminase de acostat la aceeaşi bătrînă navă bază, cînd fusese chemat la biroul lui Granger.

Aşteptase să vadă răniţii încărcaţi în ambulanţele înşirate pe cheu, apoi, cînd se dusese să le întrebe pe cele două tinere englezoaice dacă le poate fi de folos cu ceva, descoperise că aghiotantul contraamiralului Granger le şi luase cu el.

Soldaţii, zdrenţăroşi şi tăcuţi, arătau parcă împuţinaţi la trup cînd îi văzuse îngrămădiţi pe debarcader, şi atmosfera lugubră a scenei era accentuată de o ploaie torenţială, deasă şi persistentă. O auzea şi acum ciocănind ca nişte bile de rulment în acoperişul de tablă, muind peluza îngrijită şi prefăcînd-o într-o băltoacă.

Ploaia însă nu izbutise să împrospăteze aerul, ci, dimpotrivă, îl făcuse mai dens, iar ventilatoarele care se roteau lent în tavan păreau lipsite de orice efect.

— Am raportat comandantului-şef succesul vostru cu nava care transporta trupe. V-aţi comportat admirabil. Cum dealtfel m-am şi aşteptat, continuă, străduindu-se să zîmbească.

Ainslie privi peste capul lui la harta prinsă pe zid. Panglica galbenă era aproape complet întinsă și străbătea în diagonală întreagă peninsulă, tăind coasta de vest la Penang.

Granger îi urmări privirea și adăugă cu greutate :

— Da. Au tăiat țara în două. Ieri au ocupat Penangul.

Așadar, totul fusese în zadar. Vasul care transporta trupe, distrugătorul, ostașul mort, totul.

După un timp, Ainslie sparse tăcerea :

— Se pare că nimic nu-i poate opri, domnule contraamiral.

— Știu la ce te gîndești. N-ai dreptate. Inamicul are nevoie de fiecare ostaș, întocmai ca și noi. Primejdiile prin care ai trecut n-au fost zadarnice.

— Nu la primejdii mă gîndeam.

Ploaia stăruitoare îl lovea parcă în moalele capului.

— Îmi aminteam de bluful și fanfaronadele care m-au întîmpinat cînd am sosit aici. Ar trebui să rîd dacă n-aș fi atît de scîrbit și de obosit de toate astea.

Granger îl privi cu îngrijorare.

— Nici mie nu-mi vine să rîd. Crede-mă, e foarte mare nevoie acum de dumneata și de *Soufrière*, și sînt convins că toată lumea este de acord cu mine.

Se auzi o bătaie în ușă și aghiotantul își vîrî capul în cameră.

— Scuzați-mă că vă inoportunez, domnule amiral.

Granger se încruntă :

— Nimic nou, aghiotant.

— Voiam să vă raportez că le-am dus pe cele două doamne la hotelul Royal, așa cum mi-ați cerut.

Îi aruncă o privire lui Ainslie și se retrase.

Ainslie urmări degetele bondoace ale amiralului îndesînd tutun în pipă.

— Le cunoașteți, domnule amiral ?

— Da. Le-am luat de pe nava dumitale fără să le dau timp să-ţi aducă omagii, ca să spun aşa. Mi-am închipuit că ar fi fost o situaţie stînjenitoare. Mai bine să lăsăm lucrurile să se liniştească de la sine. I-am cunoscut pe toţi foarte bine. Michael Holmes a fost un inginer de mine, folosit de guvern. Un tînăr strălucit. Cu mari perspective. Soţia lui, Shelly, era o fată plină de viaţă. Păcătoasă treabă, adăugă clătinînd din cap.

— Şi cealaltă, Natalie, sora ei, ce-i cu ea ? întrebă Ainslie pe un ton calm.

— O fată foarte drăguţă. N-am văzut-o înainte de a fi plecat în nord. Bănuiesc că o să-mi povestească totul cînd se va simţi în stare s-o facă.

Lui Ainslie îi răsuna în urechi glasul fetei de parcă ar fi fost acum de faţă. Observaţiile lui Granger i-l adusese în memorie. „Eram singură şi simţeam nevoia să mai schimb o vorbă cu cineva."

Granger continua să vorbească :

— Ţi-am citit raportul. Al naibii de clar şi de concis, deşi Dumnezeu ştie cum de-ai mai găsit timp să-l redactezi. Asta îmi aminteşte de altceva, spuse coborîndu-şi privirile.

Ainslie se strădui să-şi păstreze calmul. Asta era ! Următoarea misiune.

Granger îşi înălţă brusc ochii.

— A fost cu neputinţă să salvezi şi restul militarilor din satul acela, pentru că apele erau prea puţin adînci şi pentru că japonezii îl împresurau din două părţi şi nu numai dintr-o parte, cum credeam noi ?

— Da, domnule amiral. Ainslie îşi dădea seama că vorbea pe un ton de autoapărare şi lucrul acesta îl irita. Ar fi însemnat curată sinucidere, continuă el.

— Ştiu.

Granger se ridică și se îndreptă către hartă. Văzut din spate, în cămașa și în șortul lui de o curățenie sclipitoare, arăta ca un ou alb.

— Fapt este, Ainslie, că e nevoie să transportăm provizii la un alt punct de sprijin de pe coastă. Nu există pericolul imediat să fie învăluit, dar în prezent este virtual imposibil să-i trimitem aprovizionările pe uscat.

Își lăsă degetul pe ceea ce părea a fi o mică strîmtoare.

— Ce adîncime are, domnule amiral ?

— Nu prea mare, nici măcar la vreme de flux. Va trebui să navighezi la suprafață. Chiar și așa, e bine să fii cu ochii în patru. Șovăi o clipă, urmărind fața lui Ainslie. Operația se va desfășura, desigur, în timpul nopții. Japonezii dețin acum două aerodromuri, și cu două zile în urmă se vorbea de prezența unui portavion în golful Siam. Ei, ce părere ai ? întrebă înălțînd din umeri.

— Ce urmează să transport, domnule amiral ?

— În cea mai mare parte muniții, dar și rații alimentare și medicamente pentru trupă.

Ainslie se apropie de el, în fața hărții. O hartă serioasă i-ar putea indica marja de siguranță. Sau lipsa ei totală. Dar *Soufrière* dovedise de ce-i în stare cînd naviga la suprafață. Douăzeci de noduri, ba ceva mai mult. O cursă dus și întors în timpul nopții, străduindu-se să ajungă la apă adîncă înainte de ivirea zorilor, cînd ar fi fost descoperiți de avioane.

„În cea mai mare parte muniții." Dacă *Soufrière* ar eșua pe un banc de nisip, ar deveni o bombă gigantică în sine.

— Cred, domnule amiral, că se poate realiza.

Amiralul se încruntă cînd ușa se întredeschise și șeful de stat major al bazei aruncă o privire prin crăpătură.

— Ah, credeam că ați terminat.

— Vino înăuntru, Philip, ce rost are să dai tîrcoale ?

Comandorul Armytage intră și întrebă :

— Ce părere are comandorul Ainslie ?

Se ferea să se uite la acesta.

— În principiu, e de acord, răspunse Granger mînios. Dar s-ar putea să existe piedici. Maree, și chestii de felul ăsta.

Abia atunci Armytage se întoarse spre Ainslie :

— Ah, da. Cum s-a întîmplat și la satul acela pescăresc. Mare ghinion ! Totuși, presupun că știai la ce trebuia să te aștepți.

— Știam, răspunse Ainslie privindu-l calm.

Comandorul Armytage zîmbi sec.

— Totuși, ai salvat cîțiva nenorociți de ostași și cîțiva civili, vreo treizeci la număr, nu-i așa ?

— Philip, ajunge ! îi reteză Granger vorba. Comandorul Ainslie și-a folosit întreaga experiență și bunul simț. Oricum, vasul care transporta trupe venea pe primul plan.

Ainslie îi măsură pe rînd pe fiecare în parte. Pur și simplu nu înțelegeau. Ei își închipuiau probabil că războiul e alcătuit dintr-o serie de isprăvi cutezătoare, miraculoase, legate între ele sub un soi de autoritate divină. Răspunse repezit :

— Nu exista nici o speranță. Dacă vreți să știți părerea mea, cred că în momentul de față armata ar trebui să se retragă și să se regrupeze. Să restrîngă frontul. Și să-și dubleze forța.

— Știi, și eu am urmat cursurile de stat major, i-o trînti Armytage.

— Da, domnule comandor.

Ainslie se ridică în picioare, cu senzația că podeaua se înălța sub tălpile lui ca puntea unei nave.

— N-am făcut decît să spun ceea ce gîndesc.

Granger își cercetă pipa. Se stinsese din nou.

— Du-te şi te odihneşte un pic. Oamenii mei vor avea grijă ca nava dumitale să-şi facă plinul de combustibil şi provizii. Şeful spatelui bazei va organiza aducerea încărcăturii la bord.

— Cît timp avem la dispoziţie, domnule amiral ?

Granger păru stingherit.

— Pînă poimîine. Cel mai tîrziu. Lucrurile se precipită.

Cînd Ainslie îşi luă chipiul şi dădu să se îndrepte spre uşă, Granger adăugă :

— Ţi-aş sugera să descarci toate torpilele. Ca să mai uşurăm sarcina. De data asta nu va trebui să lupţi.

Era un lucru rezonabil, dar Ainslie simţi o strîngere de inimă la gîndul de a se despărţi de forţa lui de atac, chiar şi pentru un scurt răstimp.

În anticameră, unde un dactilograf ţăcănea la o maşină de scris, Ainslie se opri, auzind glasul lui Granger de dincolo de uşă.

— De ce dracu nu găseşti decît cuvinte de critică la orice, Philip ?

Ainslie îl văzu pe dactilograf măsurîndu-l pe deasupra hîrtiei din maşina de scris şi-şi dădu seama că n-ar fi trebuit să stea locului şi să tragă cu urechea. Dar îl auzi pe Armytage replicînd cu îndărătnicie :

— Nu înghit genul ăsta de oameni, domnule amiral. Cum le surîde puţin norocul şi se lustruiesc c-un dram de glorie sau capătă vreo tinichea, nici nu se mai uită la noi, cei care facem adevărata treabă.

Ainslie se miră singur că nu resimţea nici un pic de furie. Ba parcă încerca o senzaţie de uşurare.

Îl salută din cap pe dactilograf şi ieşi în ploaia care, în două secunde, îl muie pînă la piele.

Îl găsi pe Quinton aşteptîndu-l în postul central de pe *Soufrière*. Făcuse un duş, îşi schimbase hainele şi arăta din nou el, cel de totdeauna.

— În cabină, secundule.

În timp ce străbăteau culoarul îngust, Ainslie se minună de viteza cu care lucrurile își recapătă înfățișarea lor normală. Încăperea în care răniții așteptaseră să fie pansați, iar morții înmormîntați, strălucea acum de curățenie, tot ce era oțel și alamă scînteia de-ți lua ochii. Postul central avea un aspect ciudat fără oamenii încordați și nebărbieriți de la manetele de manevrare și părea învăluit într-un aer pașnic.

Ainslie scoase o sticlă și niște pahare, iar Quinton se tolăni pe un scaun, urmărindu-l din priviri.

— Poimîine, John. Trebuie să transportăm muniții și provizii la un alt avanpost. Navigație la suprafață. Dus și întors sub acoperirea întunericului. Îți convine ? întrebă, întinzîndu-i paharul.

— Ce, băutura sau misiunea ?

— Amîndouă.

Quinton bău foarte încet, fără măcar să-și avertizeze măruntaiele, cum făcea de obicei.

— Presupun că n-avem de ales. Or să găsească ei pînă la urmă un soi de pretext.

— Pretext ? întrebă Ainslie, umplînd din nou paharele.

De sus se auzea vocea înăbușită a cartnicului Voysey care-și chema oamenii să iasă de la adăpost și să termine curățenia submarinului. Probabil că ploaia încetase.

— Da. Cît timp am așteptat să te întorci am mai stat de vorbă cu indivizii de la bază. Mii de refugiați vin puhoi din Malaya. Poliția militară pretinde că unii dintre ei ar fi dezertori indieni. Și-au pierdut capul la sosirea japonezilor. Bieții nenorociți n-au văzut în viața lor așa ceva. Trupe blindate și artilerie, avioane și nave de sprijin. Trebuie să li se fi părut ceva ca dintr-un roman de H.G. Wells !

Se auzi zgomot de pași pe culoar și căpitanul comandor Critchley dădu draperia la o parte. Purta în mînă o valijoară.

— Vin din nou cu dumneavoastră, domnilor. Dacă mă mai puteți suporta.

Zîmbi cu amărăciune cînd Ainslie întinse mîna după un al treilea pahar.

— După această nouă escapadă, am ordin să mă întorc acasă. Înapoi în bătrîna Londră, Domnul s-o țină ! Oricum, o să vă duc dorul, spuse, luîndu-și paharul de whisky.

— Ce-au de gînd ? întrebă Ainslie.

— Cine, ștabii ? Critchley își clătină băutura învîrtind paharul în mîini. Vor să le fac un raport, asta-i tot ce știu.

Quinton rîse scurt :

— Ca să afle ce au de făcut data viitoare.

— Ești cam cinic, secund.

— Sînt, răspunse Quinton privind la peretele curb. Totul mi se pare detestabil. Nenorociții ăia de australieni care au murit fără să știe măcar de ce. Asta n-am s-o uit.

Se auzi o bătaie discretă în ușă și sublocotenentul Southby, purtînd un pistol greu la șold, intră.

— Domnule comandant, timonierul întreabă ce-i cu permisiile ?

— Nici vorbă de permisii, sublocotenent. Învoiri se acordă numai în cadrul perimetrului bazei, cantina flotei și așa mai departe. Ne aflăm consemnați în bază.

— Am înțeles, domnule comandant.

Dar era limpede că nu înțelegea.

După plecarea lui Southby, Quinton îl întrebă :

— Și noi ce facem, domnule comandant ? Apoi, desfăcîndu-și brațele în lături : Dacă nu mă înșel, parcă fusese vorba să organizăm o petrecere ?

— Oficial, iahtul *Lady Jane* este încă la dispoziţia ta, Bob, interveni Critchley zîmbind. Ar fi o idee. O petrecere de „hai să dăm totul uitării !“.

— Nu-i rău, răspunse Ainslie. Secund, ocupă-te de treaba asta. Pune-l pe locotenentul Christie să te ajute. Pare un om scos în lume.

— Ăsta o să vrea să-şi aducă şi hidroavionul.

— Şi pe cine invităm ? întrebă Critchley, pe un ton în aparenţă indiferent, dar urmărind cu atenţie faţa lui Ainslie.

— O, ştiţi voi prea bine. Infirmierele, oamenii de la doc care ne-au ajutat, dar nu prea multă lume. Iahtul e cam bătrîior şi s-ar putea să se răstoarne.

— Ce facem cu cele două surori ? întrebă Critchley.

— Nu-ţi dai seama, omule, că ăsta-i ultimul loc unde ar avea chef să vină ?

Îşi feri privirea. Dar cea pe care o chema Natalie s-ar putea să aibă chef. Chiar şi numai ca să se depărteze un pic de durerea surorii. Probabil că amîndouă suferă. Ainslie îşi aminti cum ţipase tînăra văduvă la el, cum îl blestemase, cum îl etichetase drept laş. „Fugi, fugi, fugi !“

— David Forster trebuie să coboare pe ţărm pentru nişte hărţi, reluă Quinton. Ar putea să le sondeze pe cele două tinere. Hai să ne prefacem cu toţii că trăim vremuri de pace. Dealtfel, cei de aici reuşesc foarte bine s-o facă.

Ainslie luă o hotărîre bruscă.

— Nu, am să mă duc chiar eu să văd cum stau lucrurile. Oricum am treabă pe uscat. Zîmbi încurcat : Privilegiul comandantului.

Cînd ceilalţi doi ieşiră, Ainslie privi de jur împrejurul cabinei, întrebîndu-se dacă procedează corect. De-ar rămîne la bord, ar dormi, sau ar fi sîcîit cu fel de fel de cereri şi întrebări la care şi Quinton ar putea face faţă cu mare uşurinţă.

Își studie chipul într-o oglindă, urmărindu-și cutele de îngrijorare din jurul ochilor și al gurii. Își spuse că era lipsit de sinceritate față de el însuși. De fapt, dorea s-o revadă, simțea nevoia să-i explice, sau pur și simplu să stea de vorbă cu ea. O porni îndărăt prin postul central, întrebîndu-se ce avea să-i spună. Poate că fata plecase de la hotel. Sau poate că va refuza să-l vadă.

Quinton și Southby, care era ofițer de serviciu la bord, așteptară la schelă să-i dea onorul la plecare. Soarele strălucea intens și apa de ploaie se prefăcea în vapori, creînd impresia că nava ar fi gata să facă explozie.

O să-i lipsească mult Critchley. Se opri o clipă, uitîndu-se la submarinul său. Țevi și cabluri electrice încolăcindu-se ca niște șerpi, conducte de combustibil coborîte cu vinciul de pe nava bază. Pretutindeni marinari despuiați pînă la brîu, fețe care acum îi erau mult mai familiare decît atunci cînd porniseră laolaltă să captureze „cel mai mare submarin din lume."

Cîțiva marinari rașchetau pitura de pe balasturi înainte de a le revopsi, ca să acopere cicatricile lăsate de o grenadă antisubmarină. Iată cît de aproape trecuse primejdia pe lîngă ei!

Hangarul era deschis și-l văzu pe Christie, aproape gol, cu excepția unui șort murdar, agitîndu-se cu o cheie de piulițe pe sub motorul avionului.

Soufrière devenise un bun real, personal.

Apoi își atinse chipiul ca răspuns la salutul și onorul prezentat la schelă, și coborî pe țărm.

Ainslie luă un taxi care-l lăsă la jumătatea drumului spre hotel. Nu știa nici el de ce-i ceruse șoferului să oprească. Poate ca să-și ofere posibilitatea de a se răzgîndi, dacă avea să constate că l-a părăsit curajul. Șoferul, de naționalitate sikh, se uită la el curios cînd îl văzu coborînd. Un ofițer din marina regală care-l plătise ca să-l ducă niciunde!

În timp ce-și croia drum printre grupurile de militari, de negustori sau de băștinași, Ainslie încerca să descopere vreun semn de pregătire militară. Dar, cu excepția cîtorva magazine mai elegante și a unor bazaruri pe ale căror ferestre fuseseră lipite benzi de hîrtie încleiată, pentru a le feri să se spargă prin suflul bombelor, nimic nu părea altfel ca de obicei. În preajma unor birouri guvernamentale văzu două posturi de sentinelă cu adăposturi din saci cu nisip și o mașină blindată parcată în umbra unor palmieri. Poate că Quinton avea dreptate. Totul nu era decît o mare înscenare, un bluf menit să mențină moralul ridicat.

Se opri în fața hotelului Royal și-l privi. Era construit în același stil ca și hotelul Raffles, aflat în vecinătate, dar de dimensiuni mai mici și mai intim.

Intră pe poarta zidului alb care împrejmuia clădirea și admiră peluzele dreptunghiulare, florile viu colorate și copacii ușor legănați de briză. Hotelul nu avea decît două etaje și o terasă de stuc ce înconjura etajul de sus și în care răspundeau ușile camerelor. Sub terasă era o galerie boltită, umbrită și răcoroasă, cu jaluzele albastre și galbene ce dădeau spre grădină, și în care erau risipite măsuțe și scaune pentru oaspeți.

Un lungan de portar indian, îmbrăcat în kaki și cu o pălărie tropicală de modă veche, se înclină politicos în fața lui.

— Cu ce vă pot fi de folos, *sahib* comandor ?

Era de ani și ani în serviciul hotelului Royal și ajunsese să cunoască toate gradele din cele trei categorii de forțe armate mai bine decît mulți din Marea Britanie.

— Nu sînt anunțat. Doresc să știu dacă una dintre pasagerele hotelului se găsește în camera ei.

Pe fața lunganului se așternu un zîmbet radios.

— Desigur, desigur, *sahib* comandor. E o onoare pentru mine să mă interesez.

Fără să ia în seamă protestele lui Ainslie, îl conduse în holul hotelului. După lumina orbitoare de afară, Ainslie abia de putea desluși cîte ceva în hol și fu gata-gata să se împiedice de un scaun de răchită.

Lucrurile luau o întorsătură nedorită, pripită.

La recepție apăru o altă mutră și o voce mieroasă întrebă :

— Ce dorește domnul ?

Ainslie oftă. Acum va trebui să strecoare în două palme diferite cîte un bacșiș.

— Caut o domnișoară Torrance. A sosit astăzi.

Se blestemă în gînd. Probabil că fata era încă în pat, încercînd să se odihnească și să uite.

Funcționarul cercetă cu mare ostentație registrul de oaspeți.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Se pare că nu se află nici o...

— Domnule comandor Ainslie !

Ainslie se răsuci pe călcîie, fîstîcit de precipitarea evenimentelor.

Aproape că n-o putu recunoaște. Purta o rochie simplă, albă, cu un batic verde înnodat la gît. Părul îi era strîns într-un coc pe ceafă și care, departe de a-i da un aer sever, îi sublinia ovalul feței, de la frunte pînă la bărbie.

— Funcționarul îmi spusese că... am crezut că...

Își curmă vorba cînd fata îi întinse mîna stîngă. O mînă mică și frumos modelată, dar Ainslie nu văzu altceva decît verigheta.

Natalie îl lămuri cu glas potolit.

— A avut dreptate.. Dumneata ai întrebat de domnișoara Torrance, înțelegi ?

— Da, am înțeles. Îmi pare rău, urmă, ferindu-și privirea în lături.

Tînăra îl conduse spre una dintre măsuțele din galerie.

— Aș fi vrut să-ți mulțumesc înainte de a fi plecat de pe navă. Pentru că ne-ai salvat viața. Ridică din umeri. Și pentru toate celelalte. Dar ai auzit cum au decurs lucrurile. Amiralul și-a trimis aghiotantul să ne ia pe sus.

Un chelner se învîrtea pe lîngă masă și Natalie întrebă :

— Dorești un ceai, domnule comandor ? Apoi, urmărindu-i șovăiala : sau poate că ceva mai tare ?

Ainslie zîmbi fascinat. Era formidabilă. Nu numai că avea o înfățișare atrăgătoare, dar nu trăda prin nimic calvarul pe care-l îndurase. Ar fi trebuit să-și dea singur seama. O fată ca ea n-ar fi putut rămîne nemăritată aici. Îi răspunse :

— Aș vrea o băutură lungă și rece, cu condiția să mă secondezi și dumneata.

Natalie făcu un semn chelnerului, după care îl întrebă pe Ainslie :

— Totul e în ordine acum ?

Comandorul își privi mîinile, amintindu-și cum îi lunecau pe mînerele periscopului.

— E ceva mai bine. Rîse. Voiam să te invit la o petrecere. Se pare că m-am cam prostit.

Chelnerul se întoarse cu un pahar înalt, aburit de gheață. Fata îl avertiză pe un ton serios :

— Amestecul special al hotelului Royal. Nouăzeci și nouă la sută gin la gheață. Își luă și băutura ei și duse paharul la buze :

— În sănătatea dumitale.

Ainslie simţi ginul rece alunecîndu-i pe gît ca apa la gheaţă. Amestecul mai conţinea benedictină şi cherry brandy.

— A fost foarte drăguţ din partea dumitale să vii să mă cauţi.

O frîntură de secundă faţa ei îşi schimbă expresia şi ochii i se înceţoşară.

— Sora mea n-a avut dreptul să-ţi vorbească aşa! Mi-a fost ruşine.

Ainslie ar fi vrut să-i atingă mîna. Era cu neputinţă să se convingă că aceasta-i mîna care se înfipsese în braţul lui, însîngerîndu-i pielea, atunci cînd fata fusese adusă de la infirmeria bordului.

— Sora dumitale nu putea înţelege. Nici eu n-am făcut-o de bună voie. M-a durut mult că a trebuit să-i las pe oamenii aceia acolo!

Ainslie îşi coborî privirile, evitîndu-i ochii.

— Şi, continuă el, gîndul mă hăituieşte şi acum, nu mă slăbeşte o clipă.

— Mie mi-ai salvat viaţa, Eu, cel puţin, am datoria să fiu sinceră cu dumneata. Am plecat să-i vizitez pe Shelly şi pe soţul ei, Mike, pentru că aveam nevoie de un sfat, de o evadare, dacă vrei. Dar totul a fost fals. Ei se certau tot timpul, se încăierau ca şoarecele cu pisica. Mike era un bun inginer, dar nu se pricepea deloc să se poarte cu femeile, cu atît mai puţin cu o fată ca Shelly. Ea e moartă după distracţii şi are o teribilă dexteritate de a-i juca pe degete pe bărbaţi, pînă cînd îşi pierd capul.

Natalie îşi lăsă mîna pe masă, lîngă pahar.

— Pe urmă, continuă ea, a început atacul. Nu ne venea să credem că inamicul o să străpungă cu atîta uşurinţă liniile de apărare. A fost aşa de cumplit, încît nici acum nu pot accepta ideea că s-a întîmplat cu adevărat, adăugă ea cu un tremur al buzelor. Poate că atunci cînd o voi accepta va fi și mai rău.

Ainslie simțea că venise timpul să plece. Dar, totodată, își dădea seama și de faptul că nu putea.

— Curînd vom ieși din nou în larg...

Natalie îl privi cu ochi mirați.

— Dar credeam că... după tot ce ai avut de făcut...

— Din păcate lucrurile nu merg cum ar trebui. Misiunea mea de aici e foarte bizară. De parcă aș avea propria mea flotă.

— N-am voie să pun întrebări. Brusc Natalie își lăsă mîna pe mîna lui. Era foarte catifelată și surprinzător de rece. Dar ai să te întorci la Singapore ?

— N-am voie să răspund. Își privi mîna. Da, cred că am să mă întorc.

— Bine, sper că... Își retrase repede mîna și exclamă : Trebuie să fie mai tîrziu decît mi-am închipuit.

O femeie în uniformă de infirmieră străbătea holul. Ducea de mînă o fetiță și, cînd zări masa lor, se îndreptă spre ei. Ainslie se ridică în picioare. Fetița avea vreo șase ani și n-ar fi fost nevoie să i se spună că era fiica Nataliei Torrance. Același păr negru, lucios, aceiași ochi.

— O duc sus, în apartament, doamnă Torrance, spuse dădaca. Se poate odihni puțin înainte de prînz.

Copilul se uită fix la Ainslie. Apoi îi văzu chipiul pe scaun și îl luă cu mîna care era liberă.

— Te rog, Frances, pune-l la loc.

— Nu face nimic, eu... zîmbi Ainslie. Apoi văzu durerea zugrăvită pe chipul fetiței și se lăsă în genunchi în fața ei. Copila ținea chipiul cu mare grijă, privind fix la frunzele de stejar de pe cozoroc. Dar pe fața ei nu se deslușea nici un licăr de înțelegere sau de recunoaștere. Era ca o mică mască, o replică mută a chipului mamei ei.

Dădaca îi luă chipiul din mînă și i-l întinse lui Ainslie, fără să rostească un cuvînt. În timp ce se îndreptau spre scară, Ainslie îi spuse Nataliei :

— Îmi pare foarte rău. N-am înțeles.

Privirile ei continuau să urmărească dădaca și copilul.

— A avut loc un accident, care a afectat creierul fetiței. Mai păstrez speranțe. Privea dincolo de Ainslie, cu ochi voalați. Dar nu știu nici eu ce să mai cred.

Senzația de nesăbuință și de dezamăgire care-l copleșise pe Ainslie se spulberase cu totul. Îi luase locul o caldă duioșie pentru fata asta tristă și frumoasă. Dar era un simțămînt neputincios.

Observase însă că, în discuție, nu se referise nici un moment la soțul ei.

— Cred că ar trebui să mă întorc la bază.

Cîțiva dintre oaspeții aflați la celelalte mese îl măsurau cu priviri curioase. Așa cum se uitau și la fotografiile înrămate de pe pereți, înfățișînd vizitatori de seamă care luaseră parte la ospețe de gală cu mulți ani în urmă. Fracuri pîntecoase, chipuri mustăcioase, lipsite de zîmbet. Proprietari de plantații de cauciuc de prin Malaya, înalți funcționari guvernamentali, ofițeri districtuali. Altă epocă.

Natalie continuă cu glas molcom :

— Frances are nevoie de multă îngrijire. Soțul meu are bani. Apoi, întorcîndu-și ochii spre el : Aș face orice pentru Frances.

„Și eu aș face orice pentru tine."

Adăugă cu glas tare :

— Dacă-ți pot fi vreodată de ajutor...

Ea dădu din cap, studiindu-i fața :

— N-am să uit. Dar, te rog, nu ne invita la petrecerea voastră, adăugă luîndu-și poșeta. Îi atinse brațul cu o mișcare impulsivă și continuă : Ar fi cu neputință. Sper însă că ne vom mai întîlni.

— Aş dori, răspunse el privind-o cum se îndepărta.

Portarul îşi atinse cu un gest servil pălăria tropicală.

— Totul în ordine, *sahib* comandor ?

— Nu, răspunse Ainslie, vîrîndu-i cîteva monede în mînă.

Apoi se topi în îmbulzeala de gură-cască de pe stradă. Un taxi trecu pe lîngă el şi intră pe poarta hotelului. Lui Ainslie i se păru, o clipă, că cei doi din taxi erau Shelly, sora lui Natalie, şi locotenentul David Forster.

Salonul iahtului *Lady Jane* era încins ca un cuptor. Toate hublourile erau închise şi acoperite cu capacele etanşe, ca urmare a noilor dispoziţii cu privire la apărarea antiaeriană, iar ventilatoarele vasului erau cu totul ineficiente faţă de masă compactă de musafiri. Aşa cum se întîmplă de obicei la sindrofiile marinăreşti, era mai multă lume decît ar fi fost permis.

Ainslie stătea înghesuit într-un colţ, întrebîndu-se ce ar fi spus vechii proprietari ai iahtului dacă ar fi văzut acest talmeş-balmeş. Se aflau acolo ofiţeri de toate gradele şi de toate vîrstele, de la bază şi din atelierele docurilor. Cîţiva funcţionari superiori cu soţiile lor. Cîteva fete din birourile guvernamentale, cu feţe strălucind de transpiraţie şi vorbind cît le ţinea gura.

— Reuşită petrecere, spuse Quinton. Se distrează cu toţii de minune. Dintr-odată se încordă : Dumnezeule, ia te uită la minunea asta !

Minunea era ofiţerul cu navigaţia, David Forster, la braţ cu o fată strălucitoare. Fata purta o rochie roşie ca flacăra, care-i ascundea foarte puţin farmecele şi lăsa încă şi mai puţin pe seama imaginaţiei.

— Drace, e fata pe care am cules-o din barcă, adăugă Quinton. Shelly şi cum o mai fi chemînd-o. Nu prea arată a văduvă îndoliată. Îşi înălţă paharul : Asta-i viaţa !

Forster izbuti să se strecoare prin mulțime, luînd două pahare de pe platoul unui steward transpirat care servea.

— Vă cunoașteți, desigur, zîmbi el radios către Ainslie. Ne-am întîlnit întîmplător pe țărm, domnule comandant.

Fata îl măsură calm. Era cu un an sau doi mai tînără decît sora ei și foarte frumoasă. Lucru de care părea extrem de conștientă.

Ainslie îi întinse mîna, așteptîndu-se oarecum ca ea să i-o refuze. Părea a fi cu totul altă persoană decît tînăra zdrențăroasă, isterică, de pe *Soufrière*.

Îi strînse mîna spunîndu-i :

— Frumos din partea voastră că m-ați chemat. Am să-ți spun Bob. În fond, nu fac parte din echipajul dumitale, nu-i așa ?

— Nu s-ar zice, rînji Quinton.

— Arăți bine, adăugă Ainslie.

Fata nu-și desprinsese nici o clipă privirile de pe fața lui. Avea ochii scînteietori, zeflemitori. Rîdea de el, poate ? De ce o fi venit ?

O barcă se lovi de iaht la acostare și Quinton propuse :

— Ar fi mai bine să ies pe punte ca să întîmpin noii oaspeți. Dacă mai sosesc mulți, încep să mă îngrijorez și aici de asieta navei.

Fata îl urmări cum își croia drum spre ușile dinspre pupa.

— Ăsta trebuie să fie australian.

— Hai să luăm o băutură, o îndemnă Forster.

O prinse de cot, dar tînăra îi îndepărtă mîna. Ainslie îi urmări privirea cu care fixa ușile de la capătul salonului și palpitul care-i agita sînii aproape goi. Era ațîțată ca o fiară sălbatică.

Ușile se deschiseră și noii oaspeți coborîră pe scara de pe puntea superioară.

Natalie Torrance se uită fix la el, peste capetele celorlalți, pînă cînd ajunse jos și, o clipă, se pierdu în mulțime. Dar chiar în acele frînturi de secundă Ainslie își putuse da seama de paloarea chipului ei. Părea un animal prins în cursă. În spatele ei venea un bărbat în smoking alb, cu o față foarte bronzată și o mustață tunsă scurt, milităreşte. Probabil, soțul ei.

Forster rămase ca vrăjit, cu privirile ațintite asupra noilor veniți, care-și făceau drum prin îngrămădeală.

— Domnule comandor Ainslie, ți-l prezint pe soțul meu.

Natalie își înălță ochii, cu o expresie rugătoare, către bărbatul care o însoțea. Acesta îi oferi lui Ainslie o viguroasă strîngere de mînă.

— Amicii îmi spun Guy, îl informă el rînjind. Printre multe alte nume.

Avea o voce groasă, răsunătoare, de om vîrstnic, deşi nu părea să fi depășit treizeci de ani.

Un steward se apropie cu un platou cu băuturi ; luă un pahar și continuă :

— Ai făcut o treabă frumoasă, dom'le comandor. Era timpul ca cineva să mai săvîrşească şi un act de bravură pe aici. Clătină din cap. Păcat că n-am putut urca la bordul submarinului dumitale. Poate altădată, da ? Dumnezeule, cînd mă gîndesc cum o fi fost ! Ce trebuie să fi simțit dumneata !

Un alt pahar fu ridicat de pe platou și golit într-o clipită.

Ainslie furișă o privire spre Natalie. În ciuda evidentei ei stinghereli, arăta parcă și mai frumoasă. Purta o rochie neagră, care-i lăsa brațele dezgolite și-i sublinia perfecta armonie a siluetei.

— Parc-ai fi pescuit două sirene, nu ? continuă Torrance cu jovialitate.

— N-a fost așa, replică ea.

— Mă rog, urmă el ; păru să-și scormonească gîndurile. Dar cînd Shelly ne-a vorbit de petrecerea asta, ne-am invitat și noi, înțelegi ?

Ainslie se uită spre Shelly. Deci, așa stăteau lucrurile, era isprava ei.

Urmărise să provoace ceva, sau pe cineva.

Locotenentul Ridgway, care era ofițer de gardă la bordul submarinului, își făcu apariția printre vizitatorii gălăgioși. Veni spre Ainslie, anunțîndu-l :

— Socotesc că e bine să vă raportez acum, domnule comandant. O înștiințare de la comandamentul bazei : Încărcarea munițiilor va începe mîine la 7.30.

Ainslie cumpăni lent informația, oferindu-și timp de gîndire.

În cele zece minute de cînd sosise la bordul iahtului, Guy Torrance consumase cel puțin șapte băuturi, de dimensiuni considerabile. Nu era de mirare că Natalie refuzase să vină. Probabil că știa bine ce avea să se întîmple. Cum de putea trăi alături de el ? Părea un alcoolic de cea mai joasă speță. Tipul bețivanului rezistent, care-i trage pahar după pahar, fără să trădeze nici un semn de beție, pînă în momentul final al exploziei.

Ainslie își aminti de fața ei, așa cum o văzuse la hotel. De cuvintele ei : „Aș face orice pentru Frances.“ Asta era rațiunea pentru care rămăsese alături de el.

Ridgway primi, recunoscător, o băutură adusă de Forster.

— Aveți vreun răspuns, domnule comandant ?

Ainslie clătină din cap.

— Anunță-l pe șeful de echipaj și confirmă recepția înștiințării. Totul e în ordine ?

Ridgway se uită la cele două tinere. Evident, nu recunoscuse pe nici una dintre ele.

— Activitate de patrulare în nord, domnule comandant. Nu se prea semnalează schimbări.

Se întoarse spre ceilalți cînd se auzi glasul tunător al lui Torrance :

— Hei, tinere ! exclamă cu un rînjet aprig, adresîndu-se lui Forster. Văd că măsori pieptul rochiei soției mele. E drept că ai ce vedea, dar nu-i de nasul tău ! Își lăsă capul pe spate și rîse zgomotos. Drace, asta-i bună !

Forster se uită spre Ainslie, roșind și bîlbîindu-se stînjenit :

— Nu am... vreau să spun... Nu voiam...

— E în ordine, navigatorule. Fii atent la ce-ți spun. Adu-i aci pe aviatorul Christie și pe Deacon. Adu-i pe sus, cu viteză sporită, și pune-i să toarne în Torrance cîtă băutură îi încape în burtă.

Ainslie știa că atît Christie cît și Deacon aveau faimă de oameni care țin la băutură.

Atinse brațul lui Natalie și o simți tresărind.

— Aș dori să ți-l prezint pe mecanicul șef de pe nava mea.

Îl văzu pe Christie detașîndu-se din mulțime, cu o expresie de strălucită hotărîre pe față. Își închipuia, probabil, că Ainslie urmărea să-l îmbete pe Torrance, pentru a-l da în spectacol față de nevastă-sa. Nu era un lucru neobișnuit la petrecerile la bord.

— Frumoasă reprezentație ! bubui Torrance, răsucindu-se pe călcîie și răsturnînd cîteva pahare goale, cînd Christie i se prezentă singur, spunîndu-i :

— Domnule, sînteți un gentleman englez. Mecanicul ăsta necopt pretinde că nimeni nu se poate măsura cu el în ce privește capacitatea de a bea. Cutează să ne provoace la întrecere pe amîndoi.

— Nu, zău ? rînji Torrance. Apoi, pocnind din degete : Steward ! Aici, băiete ! Coniac, dar o sticlă întreagă.

Deacon aruncă o privire spre Christie și-i făcu semn cu ochiul.

Ainslie se mai asigură odată de felul cum decurgeau lucrurile. Îl văzu pe Torrance dîndu-și capul pe spate, văzu păienjenișul roșu așternut pe ochii lui în timp ce sorbea coniacul dintr-o înghițitură.

O simți pe Natalie tremurînd și-și dădu seama că unii dintre oaspeți se întrerupseseră din discuții pentru a urmări întrecerea.

— Putem ieși pe punte, dacă dorești, îi spuse lui Natalie.

În comparație cu atmosfera îmbîcsită din salon, afară părea aproape rece, dar aerul era proaspăt și cerul fără nor. Probabil că celor care locuiau pe lîngă țărm li s-o fi părut foarte curios că pe navele ancorate nu licărea nici o lumină, dar Ainslie se obișnuise cu această beznă. Se resemnase.

Îi spuse cu glas scăzut :

— Sînt convins că ofițerul meu cu navigația nu a știut că lucrurile se vor desfășura astfel.

— E vina lui Shelly. Ea creează un adevărat haos, apoi triumfă peste supraviețuitori. Cred că uneori mă urăște.

Ainslie o conduse dincolo de bucătărie, unde băieții chinezi spălau și lustruiau frenetic paharele. O femeie și un ofițer oarecare se ghemuiau înlănțuiți lîngă o barcă cu motor și, chiar în lumina palidă a stelelor, Ainslie putu desluși că femeia era pe jumătate goală.

— Petrecere în lege, spuse el stînjenit.

Natalie se opri lîngă balustradă și privi în jos, la apă.

— De cînd a avut Frances accidentul, Guy a luat calea beției. Și e din ce în ce mai rău.

Nu se uita la Ainslie și acesta abia îi distingea cuvintele.

— Am venit aici din Anglia pentru a prelua afacerile tatălui lui Guy, la Rangoon. Armator de vapoare, transporturi de mărfuri și altele de felul ăsta. Guy a extins afacerile pînă aici, de asta ne găsim la hotel. Acum, însă, s-ar zice că întreaga noastră lume se prăbușește. Poate că și Rangoon e în primejdie. Ce-a fost asta ? întrebă arătînd cu degetul.

Ainslie văzu o creastă de spumă albă ondulînd molcom printre umbrele întunecate ale navelor ancorate.

— Barca de rond. Speră, probabil, să le pice ceva de băut de la noi.

Natalie se întorsese spre el și simțea că-l privește cu atenție. Îi spuse :

— Acum vorbește-mi despre dumneata. Eu mi-am descărcat toată povara necazurilor mele, dar dumneata nu mi-ai spus nimic.

Ainslie zîmbi.

— Adevărul este că n-am mare lucru de spus. Sînt fiul unui om al mării care, la rîndul lui, era fiul altui om al mării. M-am născut la Dundee, dar cea mai mare parte a vieții am trăit-o în Anglia.

— Ești căsătorit ?

— Nu.

— Mă surprinde, răspunse ea cu o undă de ezitare în glas.

— Era cît pe aci să mă însor. Dar am lipsit prea multă vreme din Anglia. Și, între timp, ea s-a măritat cu un fermier cumsecade și chibzuit.

Natalie o porni încet pe punte, spre prova. Ainslie o prinse de braț pentru a o feri să se împiedice de ochețîi din punte și de colacii de parîme.

— O să am grijă ca soțul dumitale să fie coborît în siguranță pe țărm, spuse Ainslie, fără să știe de ce stîrnise din nou această chestiune. Secundul meu se pricepe la de-alde astea. Simți brațul ei devenind rigid. A fost o prostie din partea mea, urmă el ; n-am avut intenția să ajung la așa ceva.

Natalie se întoarse cu fața spre el, lăsîndu-și brațele de-a lungul trupului.

— Am văzut ce-ai pus la cale, spuse ea. E cumplit să urmărești cum se distruge singur.

— Știu că cele ce-ți voi spune par o nebunie, răspunse Ainslie, dar doresc atît de mult să-ți plac, încît aș fi în stare să fac orice.

Își puse mîinile pe umerii ei, conștient că i se învîrtejește mintea. Un singur cuvînt greșit și totul avea să se spulbere. Să se facă țăndări.

Îi simțea pielea sub palmele lui. Foarte catifelată. Se apropie pînă cînd capul ei îi atinse umărul.

— Nu am de gînd să stric totul. Nu vreau decît să fiu cît mai aproape de dumneata.

Ea își înălță privirile și, în întuneric, fața-i părea să fie numai ochi. Dar nu rosti nici un cuvînt.

Încet, încet, o lipi de el, simțindu-i trupul suplu pe sub rochie, apăsarea sînilor pe pieptul lui.

Apoi Natalie se descătușă. O clipă păruse contopită cu el, pentru ca în următoarea să se rezeme de balustradă, de parcă totul nu fusese decît o nălucire.

Ainslie își auzi propriul glas rostind :

— Te rog din nou să mă scuzi, dar să știi că nu sînt doar un admirator în plus care-ți cerșește favorurile. Poate că faptul de a fi fost atîta amar de vreme pe mare m-a înăsprit și nu mai știu cum să mă port. Dar cuvintele pe care ți le-am spus au fost purul adevăr, urmă el, privind-o cu disperare. Tot ce ți-am spus.

— Ar fi mai bine să plec, dacă se poate, răspunse Natalie.

Trecu pe lîngă el și apoi se întoarse cu repeziciune, își înălță fața și-l sărută pe gură.

— Nu mă strînge în brațe. Nici eu nu-s făcută din piatră Nu mai mult decît dumneata.

În clipa următoare dispăru.

Quinton se ivi pe punte, spunîndu-i :

— Domnul Torrance a căzut beat mort. Dacă vă interesează, a cîștigat întrecerea. Christie și Arthur Deacon au picat și ei lați. Mamă, ce băutor !

— Cheamă barca, secund ! O să-i conducem la hotel. Doamna va fi îngrijorată din pricina fetiței. S-ar putea să aibă loc un raid aerian.

O ușă se deschise cu zgomot și pe punte țîșniră cîteva siluete scuturate de hohote de rîs și scăldate în lumina din interior.

De pe apă se auzi mugind vocea omului din barca de rond :

— Hei, stingeți luminile acolo ! Ce dracu faceți ?

— Are și un copil ? întrebă Quinton.

— Da. Ainslie întoarse capul. Mai bine debarcă personajele astea cît mai repede, înainte de a avea loc vreun incident neplăcut.

Halliday se desprinse din întuneric și Ainslie se îndreptă spre pupa către scara din bord.

— O petrecere pe cinste, ce zici, șefule ? întrebă Quinton salutîndu-l din cap.

— Depinde dacă-ți place genul ăsta de distracții, oftă Halliday. Știu vreo doi care or să se scoale mîine dimineață cu capul cît o baniță.

Quinton urmări silueta vagă a lui Ainslie, care dădea mîna cu unul și cu altul, ajutîndu-l pe Forster și pe cîțiva marinari care se străduiau să-i împiedice pe oaspeți să cadă în apă.

— Comandantul se simte bine ? întrebă Halliday.

— Nu-s prea sigur, răspunse Quinton privindu-l îngîndurat pe mecanicul șef. Era unul dintre puținii oameni în care se putea încrede. Îmi pare că ultima misiune a avut un efect cam prost asupra lui. Prea de multă vreme e folosit în treburi din astea și fără nici o pauză.

Quinton se gîndi la fata în rochie lungă, neagră, care trecuse pe lîngă el. De așa ceva ar fi avut nevoie Ainslie. Dar asta era strîns înnădită, și încă cu bețivanul ăla.

Se auzi rîsul isteric al unei femei și Quinton văzu rochia roșie ca flacăra pîlpîind ca un duh printre oamenii din barcă. Pe asta pusese mîna Forster. Quinton zîmbi acru. O să-l mănînce pe pîine, la micul dejun.

Ainslie se dezlipi de balustradă, ținîndu-și mîna ridicată în aer, în timp ce barca se îndepărta, legănîndu-se în întuneric. Petrecerea se terminase și, cînd își iscodi mintea pentru a afla vreo părere de rău, nu descoperi decît o senzație de ușurare.

Forster reapăru pe punte, gemînd :

— A mai rămas unul la bord, domnule comandant. Zăcea încîlcit printre parîme la prova. Va trebui să rechemăm barca.

Dar Ainslie trecu pe lîngă el, fără să audă un cuvînt.

9

VICTIMA

— La suprafață!

După ore întregi de schimbări de drum și de cotă, în sinuosul lor marș spre coastă, acțiunea bruscă de revenire la suprafață părea cu atît mai violentă. Ainslie deschise tambuchiul chioșcului strîngînd din pleoape cînd îl împroșcă o ploaie de stropi sărați, în timp ce bîjbîia să apuce o balustradă și încerca, totodată, să-și apere binoclul de umezeală.

Ca de obicei, după imersiune, aerul părea mai amețitor, mirosurile mai pronunțate. Alergă în partea din față a punții de comandă, la timp ca să vadă o săgeată de spumă albă lansată de prova cînd străpunse apa, ieșind la suprafață.

Cîțiva nori scămoșați se plimbau peste stele și peste o așchie de lună, ca o frîntură de scoică, încă și mai puțin impresionantă decît îi apăruse în periscop. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, începu să deslușească apa din borduri, ca sticla topită, plescăind din cînd în cînd de-a lungul tancurilor de balast, sau lăsînd în urmă-i tentacule de fosforescență, ce marcau lenta lor apropiere.

Oamenii de veghe și artileriștii își luară posturile în primire cu ușurința pe care ți-o dă rutina și doar cîte un scrîșnet sau un sporadic clinchet de oțel trădau că la bord se întîmplă ceva.

Ainslie își plimbă încet binoclul de-a lungul para-vîntului, trăgînd adînc aer în plămîni pentru a-și domoli nervii.

Îl auzi pe maistrul semnalizator controlînd dacă tuburile portavoce erau deschise și dacă se stabilise legătura dintre puntea de comandă și postul central.

Locotenentul Ridgway se cățără pe puntea de comandă și așteptă ca Ainslie să-l ia în seamă.

— ASDIC raportează că totul e liniștit, domnule comandant. Nimic în jur.

Își ascundea bine sentimentul de frustrare pentru înlăturarea torpilelor lui.

— Bine. Spune șefului mecanic să treacă pe motoarele termice și să înceapă încărcarea bateriilor.

Se reîntoarse la para-vînt pe a cărui sticlă groasă continuau să se prelingă picăturile de apă sărată.

Halliday, probabil, se găsea în așteptarea ordinelor. Motoarele diesel fuseseră cuplate și duduiau gîlgîind prin apă, imprimînd chioșcului o vibrație regulată.

Într-o oră aveau să ajungă. Ultimul efort, partea cea grea. Prefera să nu se gîndească la nava de sub tălpile lui, încărcată vîrf cu toate soiurile de muniții la care te puteai gîndi.

Se întrebă o clipă ce o fi zicînd pestrițul lui echipaj despre toate astea, despre schimbările atît de rapide de rol. Cottier, ofițerul francez, cerea să vină pe punte, așa cum făcea ori de cîte ori ieșeau la suprafață, pentru a verifica sistemele de comunicații. Era ciudat să te gîndești la el, la Lucas și la cei cîțiva marinari francezi liberi, care ajunseseră pînă la urmă în acest chip pe *Soufrière*. Nu mai existau delimitări clare ale războiului. Totul era la fel de vag și de obscur ca și coasta de care se apropiau.

Potrivit cu cele mai bune informații de care dispuneau, inamicul continua să înainteze, dar într-un ritm mai lent. Era greu de spus dacă acest fapt se datora unei intensificări a rezistenței sau lipsei de ajutoare, dar cele mai avansate unități japoneze se aflau la trei sute de mile de

Singapore. Părea o distanță mare dacă te gîndeai la Anglia și la Canalul Mînecii. Dar în strîmtoarea Johore nu existau stîncile albe de la Dover.

— Țin cap compas doi-șapte-zero, domnule comandant.

— Foarte bine.

Ainslie scrută bezna, simțind tangajul lent și ruliul provei. Abia de putea distinge cele două țevi lungi de tun, orientate în axul navei, trecînd ca doi colți de elefant peste valul tăiat de etravă.

Farrant și oamenii lui erau în turelă. Probabil că ofițerul cu artileria era și mai plin de sine, acum cînd știa că întreaga apărare a submarinului se găsea numai pe mîna lui.

— E timpul să schimbăm de drum, domnule comandant.

Ainslie își privi cadranul luminos al ceasului de mînă, simțind cum ploaia de stropi îi lipea șuvițele de păr pe frunte.

— Schimbă-l.

Quinton și Forster conduceau navigația de jos, din postul central. Amîndoi mai mult decît capabili.

Schimbarea de drum fu atît de ușoară, încît abia de se lăsă simțită. Dar așa și trebuia să fie, ba ici, ba colo, o serie întreagă de pase scurte pe tot drumul spre intrînd. Dacă ar fi fost lumină de zi, marea ar fi apărut calmă și prietenoasă, dar hărțile spuneau cu totul altceva. Zone neașteptate cu fund mic și bancuri de nisip compact, insulițe nu mai mari decît o stîncă, presărate pretutindeni sub suprafața apei, ca niște lungi bariere de dinți colțoși.

Forster, cu un creion între dinți, aplecat asupra mesei care vibra ușor, se gîndea concentrat la toate acele linii de pe hartă, își controla calculele și însemna cîte o cruce.

Inclinați în față sau aplecați pe scaunele lor de oțel, ceilalți membri ai echipei din postul central aveau preocupări în afara domeniului lui Forster, iar senzația de izolare ce-l cuprinsese pe acesta era sporită de lumea încremenită a hărților și coordonatelor.

Era unul dintre motivele pentru care își iubea munca. Simțea că poartă răspunderea întregii nave, poate că în mai mare măsură chiar decît ofițerul secund care, la urma urmelor, nu era decît o extensie a ultimei comenzi a comandantului.

— Șapte brațe, domnule comandant.

Forster se uită la Quinton care se afla la postul său obișnuit, între timonier și periscopul înălțat. Împărțea veghea prin periscop cu Christie, pilotul hidroavionului, căruia comandantul îi ceruse să cunoască perfect, ca o dublură, activitatea fiecăruia, cu excepția mecanicului șef.

Gîndurile lui Forster se întoarseră brusc la fata pe care o strînsese în brațe cînd o vizitase, cu puțin înainte de a reveni la bord. Încă un avantaj al funcției sale de ofițer cu navigația : spre deosebire de ceilalți, putea încropi oricînd o scuză pentru a coborî pe uscat.

Dumnezeule, o fi fiind ea văduvă, lucru pe care Forster nu izbutise nici un moment să și-l alunge din minte, dar nu-i lăsase nici o îndoială asupra faptului că tare i-ar mai fi plăcut....

Forster privi în sus, tresărind și lovindu-se cu capul de o portavoce.

— Ce-ai zis ? Repetă !

De obicei nu era atît de repezit și tonul lui stîrni o undă de resentiment în glasul gradatului care repetă :

— Șapte brațe, domnule locotenent.

Forster înșfăcă grăbit riglele paralele și le plimbă de-a lungul hărții. Nu era cu putință. Harta indica zece brațe. Un strop de nădușeală îi pică pe încheietura mîinii în timp ce se străduia să-și pună ordine în gîndurile care o luaseră razna. Drumul de urmat era doi-opt-cinci, exact.

Umbra lui Quinton se așternu asupra hărții, înainte ca vocea lui să întrebe calm :

— Ai greutăți, navigatorule ?

— Nu. Nu propriu zis greutăți. Fundul mării trebuie să se fi schimbat prin locurile astea în intervalul de cînd a fost corectată ultima oară harta, deși...

Quinton își plimbă privirea de la calculele lui Forster la repetitorul giro, peste capul timonierului.

— Crucea și dumnezeii... exclamă Quinton într-o șoaptă șuierătoare. Cască ochii, omule ! Am deviat de la drum cu cinci grade.

Forster își ridică ochii de pe hartă la fața mînioasă a lui Quinton și bîigui :

— Probabil că a înțeles greșit, domnule ofițer secund.

Quinton se îndepărtă repede spre partea opusă.

— A înțeles greșit, pe dracu ! Am auzit ordinul cu urechile mele. I-ai spus să țină cap compas doi-opt-zero. Se apropie de timonier și-i spuse : Schimbă de drum, timonier. Ține doi-opt-cinci !

Apoi se întoarse la masa hărților ; fața smeadă îi era toată crispată.

— E bine așa ?

Forster cercetă harta.

— Ar trebui să fie bine. Dar fundul pe aici este foarte nesigur.

Își curmă vorba, mintea lui refuzînd să accepte propria-i greșeală. Îl auzi pe Quinton raportînd la comandă, cu ton tăios :

— Domnule comandant. Vorbește ofițerul secund. Am deviat de la drum cu cinci grade. Bănuiesc că de vreo patru minute. Urmă o pauză după care adăugă : Da, a fost greșeala mea. Ar fi trebuit să supraveghez, continuă el, întorcîndu-se pe jumătate spre Forster.

— Amîndouă încet înainte !

Ordinul repetat mai slăbi puțin din tensiune.

La panoul său, Halliday urmărea luminile pîlpîitoare și cadranele, dar se gîndea la cuvintele lui Quinton și la cele pe care Ainslie le lăsase, probabil, nerostite.

Încetinire totală. Își imagina lighioana. Ca o balenă uriașă, dar o balenă oarbă, acum că Forster o făcuse de oaie. Halliday îl văzu pe cartnicul său ciocănind cu un deget unsuros într-un aparat de măsură și-i simți satisfacția că la el toate sînt în regulă.

Probabil că de la petrecerea aceea i se trăsese lui Forster, își spuse el. Halliday simți că i se urcă sîngele la cap. Un dobitoc !

Din poziția lui avantajoasă, din vîrful chioșcului, Ainslie își alungă din minte vocea lui Quinton, auzindu-l pe Menzies care striga :

— Semnale luminoase, domnule comandant ! În prova tribord !

Ainslie încuviință din cap, verificînd în același timp și ora. La precizie, în ciuda a tot ce se întîmplase.

— E semnalul corect, Menzies ?

— Da, domnule comandant.

Cînd Menzies era emoționat, accentul său scoțian devenea mult mai pronunțat.

Ainslie își tamponă fața udă, nu știa dacă de spumă sau de transpirație.

— Confirmă. Pe urmă, cheamă-l te rog sus pe comandorul Critchley.

Capacitatea lui Critchley de a dormi era de-a dreptul enervantă. Putea să doarmă, după ce trăgea perdelele cușetei, la fel de adînc ca și cum s-ar fi aflat într-un han de țară. Explicase că, dacă s-ar învîrti prin postul central, n-ar face altceva decît să le stea tuturor în drum, iar dacă nava s-ar scufunda, nu s-ar pricepe nici măcar în ce parte s-o apuce.

Dar Ainslie știa că atunci cînd se va întoarce în Anglia, Critchley le va lipsi tuturor de la bord. Glasul marinarului de la portavoce raportă :

— Patru brațe, domnule comandant.

— Exact cît ne trebuie, răspunse Ainslie.

Era o prostie, firește. În lumina zilei, submarinul s-ar fi conturat deasupra imaginii sale reflectate în apă și ar fi fost o țintă imposibil de ratat. Dar el avea datoria să fie atent la fiecare vorbă pe care o rostea. Dacă omul de la portavoce ar simți o cît de mică îndoială sau îngrijorare la comandant, ar putea fi cuprins de panică și, ca urmare, să înțepenească tambuchiul în timp ce nava intra în imersiune. Asta nu însemna că submarinul ar fi putut plonja în acel loc. Dacă ar fi bombardați, ar sta cu toții cocoțați pe chioșc și pe lăcașele periscoapelor, fără ca măcar să-și ude picioarele.

— Domnul comandor Critchley vine sus, anunță timonierul alergător.

Ainslie își aținti binoclul spre țărm. Avea impresia că-l distinge. O creastă întunecată sub lumina stelelor. Intrîndul trebuia să se găsească drept în față.

Încercă să și-i închipuie pe oamenii aceia care așteptau și pîndeau sosirea navei *Soufrière*. Probabil că fuseseră înștiințați prin radio, dar cei aflați sub arme nu prea țin seama de asigurările venite de sus.

Glasul lui Critchley răsună cu un ecou straniu în chioșc.

Apoi, cînd capul acestuia se ivi prin tambuchi, Ainslie simți deodată că-și pierde echilibrul, de parcă fusese aspirat de o forță invizibilă. Aproape că se prăvăli în drum spre portavoci, auzind glasurile speriate de jos și ordinele scurte ale lui Quinton, care încerca să redobîndească controlul asupra navei.

— Stop mașinile ! strigă Ainslie.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Critchley, cu voce calmă.

Ainslie îl aşteptă pe Quinton să vină la portavoce, şi-i spuse :

— Ne-am pus pe uscat.

— Da, domnule comandant. ASDIC-ul tocmai a raportat o pantă bruscă. Numai cîţiva iarzi dacă mai apucam să mergem, treceam cu bine peste banc. Quinton nu-şi putea ascunde amărăciunea : Totul e din cauza greşelii pe care am raportat-o mai înainte.

— Nu mai are importanţă acum. Eliberaţi toate compartimentele din prova. Adunaţi toţi oamenii la pupa. Am să încerc să-l scot de pe uscat cu motoarele termice.

Putea să vadă, cu ochii minţii, cum se întîmplase, de parcă i-ar fi stat scris în faţă cu litere de-o şchioapă. Refluxul. Realitatea bruscă, violentă, a punerii pe uscat. Dar greşeli surveneau mereu. O singură neatenţie, o mică abatere, şi...

— Postul central către comandant ! Toţi oamenii disponibili, cu excepţia armamentului turelei, sînt adunaţi la pupa, domnule comandant.

— Ia-i şi pe cei de la turelă. Pentru moment nu plănuiesc nici o bătălie !

— Ar mai fi nevoie de nişte scoţieni, acolo, jos, bombăni Menzies. Nu putem face totul numai noi.

Ainslie se uită la el şi-i spuse :

— Îţi mulţumesc, domnule maistru. Ai dreptate.

Critchley atinse braţul maistrului semnalizator.

— Ai făcut o treabă bună.

Critchley intuise subita îngrijorare a lui Ainslie şi o simţise atît de palpabil, ca pe o schimbare de direcţie.

— Amîndouă încet înapoi !

Ainslie se căţără pe parapet la tribord şi privi spre pupa la brusca răbufnire a spumei zbuciumate. Dacă inamicul ar fi avut o singură navă de patrulare, cu un comandant pe jumătate orb, și tot ar fi putut detecta submarinul în actuala-i situație.

— Babordul pe drum înapoi !

Își imagină figura tăcută a lui Halliday la panoul lui. Răsturnarea violentă a sensului unui motor, în opoziție cu celălalt, nu era modul cel mai indicat de a trata mașinile. Dar aveau de ales între aceasta și ceva mult mai grav.

Auzi un chiot înăbușit.

— A început să se miște, domnule comandant !

Ainslie trecu în grabă pe lîngă niște siluete nedeslușite, alergînd spre repetitorul giro.

— Stop mașinile ! Își simțea mintea pulsînd de atîta efort. Maistrul semnalizator, ia din nou legătura cu ostașii ! Îl auzi pe Menzies sugîndu-și dinții. Trebuie să fac punctul mai cu precizie. Nu știu sigur unde ne aflăm.

Simți submarinul lunecînd fără zgomot îndărăt în virtutea inerției și apa plescăind și gîlgîind de-a lungul balasturilor.

Păcăniturile regulate de la lampa de semnalizare a lui Menzies spărgeau tăcerea ca niște focuri de armă. Din fericire, ostașii se așteptaseră, probabil, la unele încurcături și răspunseră pe dată, luminița ivindu-se jos, lîngă apă, ca un ochi galben.

— M-am lămurit ! Dar dacă mai dăm peste vreun banc de nisip... Ainslie bîjbîi după portavoce. Amîndouă încet înainte ! Ține cap doi-șapte-șase !

Nava giră spre dreapta, ascultînd de impulsul în sens opus. Dacă n-ar fi fost luminița de pe țărm, s-ar fi avîntat orbește înainte ca într-un zid de cărămidă.

Ainslie așteptă să i se domolească răsuflarea. Dar buzele și gîtlejul îi erau uscate ca iasca.

— Spune-i secundului să armeze din nou turela. După aceeași rutină.

Douăzeci de minute mai tîrziu, *Soufrière* se legă la rămășițele unui cheu părăginit, fiind pilotat pe ultimii cîțiva iarzi de doi ostași într-o barcă pneumatică.

Ainslie urmări siluetele fantomatice care se desprindeau din beznă, întinzîndu-se să apuce bandulele sau sărind pe balasturile dinspre cheu ca să dea o mînă de ajutor.

— Dă liber la mașini ! Deschideți tambuchiul prova. Adunați echipajul !

Ainslie îl auzi pe cartnicul Voysey strigîndu-și instrucțiunile către oamenii de pe cheu și se simți mulțumit văzînd pe cîțiva dintre marinarii lui sărind pe țărm pentru a întinde springurile și traversele pînă la eventualele obiecte care ar fi putut primi gașa. De pe cheu se auzea răspunzînd o voce guturală și, o clipă, Ainslie avu impresia că era Sawle. Avea un accent cockney atît de pronunțat, încît omul părea să fi picat acolo direct din piața Whitechapel.

Quinton urcă pe puntea de comandă :

— Toate legăturile în ordine, domnule comandant. Mecanicul șef controlează valvele și pompele pentru a vedea dacă nu cumva a pătruns ceva mîl cînd ne-am pus pe uscat.

Se dădu la o parte, și o serie de alți marinari grăbiți se iviră prin tambuchi și coborîră din chioșc pentru a li se alătura celor de la tambuchiul prova.

— Vine un militar la bord, domnule comandant, anunță Ridgway.

Era un căpitan tînăr, care părea cam încurcat acum cînd submarinul sosise într-adevăr.

Ainslie îi strînse mîna, spunîndu-i :

— V-am adus totul, numai chiuveta de la bucătărie mai lipsește. Acostați șlepul în bordul liber și să pornim treaba.

Militarul se uită cu neîncredere la marinarii și cartnicii care păreau în pericol să cadă în apă de pe puntea supraaglomerată. Apoi spuse :

— Tocmai ăsta-i necazul, domnule comandor. Ieri ne-au bombardat. Au distrus cea mai mare parte din dană și toate ambarcațiile de care dispuneam. Comandantul meu a trebuit să mute jumătate din forțele noastre la șase mile depărtare, pe drumul de coastă, pentru a întări batalionul de acolo. Își întinse mîinile în lături într-un gest de neputință și adăugă pe un ton de scuză : Am două plutoane aci, plus plutonul punctului de comandă, în refacere.

— Mai aveți nevoie de aprovizionările pe care vi le-am adus ? întrebă Ainslie liniștit.

Timp de o clipă, tînărul ofițer își trădă întreaga încordare la care era supus. Își scoase chipiul și-și trecu degetele prin păr, după care răspunse :

— Batalionul din flancul stîng s-a retras ieri. Sînt cu toții la pămînt. Nu erau oameni pregătiți să facă față la așa ceva. Funcționari și bucătari, tot felul de ciurucuri rămase de la primul asalt.

Apoi păru să-și dea seama de ceea ce îl întrebase Ainslie și adăugă posomorît :

— Avînd aprovizionările, ar fi o chestiune de timp. Fără ele, am putea lăsa totul baltă chiar în clipa de față.

Quinton îi șopti lui Ainslie :

— Nu va fi cu putință să le descărcăm pînă la ziuă, domnule comandant. Avem nevoie de macarale, măcar niște capre de bord și tot ne-ar prinde bine. Și avem nevoie de oameni care să debarce încărcătura și s-o ascundă pe țărm.

Ainslie își lăsă privirile să rătăcească în gol. Quinton avea dreptate. Era cu neputință să descarci în cîteva ore o încărcătură atît de dispersată în toate ungherele. Apoi se adresă ofițerului :

— Adu toți oamenii de care poți dispune. Și întorcîndu-se spre Quinton : Spune-i lui Farrant să atașeze palancuri la cele două tunuri. Vom folosi energia turelei, făcînd-o să acționeze ca o macara dublă.

O licărire roșie străbătu cerul și se stinse pe dată. Pe undeva, războiul mergea înainte.

Quinton își frecă bărbia.

— Chiar și așa, nu vom putea isprăvi la timp.

Ainslie se rezemă de ecran și urmări oamenii care se agitau de-a lungul a două schele improvizate. Una conducînd spre navă, cealaltă deja încărcată de oameni care se poticneau, aproape frînți în două sub povara primelor lăzi cu provizii.

— Știu. Va trebui să ne petrecem ziua aici și să ne descotorosim de încărcătură.

Se întoarse să urmărească un soldat care alerga de-a lungul cheului și striga :

— Ai văzut, Jim ? Ți-am spus eu că afurisita asta de flotă n-o să ne lase să crăpăm ?

— Și nici eu n-am să vă las, murmură Ainslie cu glas stins.

Ainslie își croi drum prin postul central și-l văzu pe Halliday discutînd cu asistentul său, sublocotenentul Deacon, și cu șeful electrician.

Cînd se apropie de ei își îndreptă spinarea, dar și acest efort i se păru o suferință în plus.

— Mecanic șef, e totul în ordine ?

Dumnezeule, cît de istoviți arătau cu toții ! Era dimineața și trudiseră din greu întreaga noapte. Singur postul central mai păstra-o aparență de ordine și luciditate. Pe tot restul navei, fiecare palmă de loc era înțesată cu maldăre de lăzi sau coșuri abandonate, ghemotoace de hîrtie de ambalaj și articole mai mici ce așteptau să fie cărate pe țărm în spinare. Oamenii erau ca furnicile. Cățărîndu-se pe scări, coborînd scări, oprindu-se ca să tragă alt balot, transmis apoi mai departe de către un cartnic plasat la un capăt al navetei sau de un sergent aflat la celălalt.

Halliday îl cercetă obosit.

— Da, domnule comandant. Nimic care să nu se poată aranja.

— Foarte bine, spuse Ainslie, mergînd mai departe. În curînd se vor distribui sandvișuri și ceai.

— Domnule comandant, nu credeți că s-ar cuveni să vă mai odihniți și dumneavoastră un pic ?

Lucas își scoase o țigară și scutură din cap :

— Nici nu te aude.

— Ar fi fost timpul să-l cunosc. Dar mereu mă uluiește, oftă Halliday.

Ainslie urcă scara lucitoare și privi la ovalul de cer albastru, zdrențuit la margini de frunzele verzi culese de pe țărm de echipa sublocotenentului Southby și aranjate astfel ca să încropească un camuflaj rudimentar.

Pe puntea de comandă era o căldură zăpușitoare și, după ce întunericul răcoros se risipise, apăruse cu brutalitate la vedere aspectul țărmului. Petice mari, negre, acolo unde pîrjolise focul după atac. Gropi săpate grosolan de-a lungul plajei, marcate de cîte o cască de oțel sau o cruce cioplită în lemn. Nu se vedea nici urmă de punct de sprijin, și Ainslie bănui că se afla pe undeva îngropat adînc în jungla care mărginea ce mai rămăsese din șosea. Se auzea întruna, ba crescînd, ba descrescînd, vuiet de mortiere și de foc de artilerie, de parcă o jivină uriașă se tîra tînguindu-se prin junglă.

Cît de deși și de groși arătau copacii ! Dacă te aflai printre ei, aproape că nici nu era cu putință să zărești cerul, își spuse el, și cu atît mai greu să auzi înaintarea furișă a inamicului.

Ridgway stătea pe punte, urmărind activitatea de descărcare, fața lui nerasă șiroind de sudoare în arșiță. Îl văzu pe Ainsile și salută.

Acesta din urmă veni lîngă el, spunîndu-i :

— Cobor o clipă pe țărm. Spune secundului să preia supravegherea.

Privi valurile leneșe care plesneau ușor balasturile. Pe măsură ce se golea de mortala încărcătură, *Soufrière* se înălța simțitor deasupra apei.

Ainslie coborî de pe punte și așteptă pînă se putu alătura forfotei de oameni care mergeau în șir spre țărm.

Pe cheu, un caporal cu figura ostenită, îi puse pumnul în piept :

— Hei, camarade, încotro ai pornit-o ? La cură la Southend ?

— E comandantul nostru, bă, netotule ! strigă cartnicul Voysey.

Ainslie încuviință din cap către caporal. Ieșise pe țărm fără chipiu și purta o cămașă pătată, pe care n-o mai schimbase de la Singapore.

— Liniștește-te, caporal. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să car și eu ceva în spinare.

Îl lăsă în urmă pe caporalul uimit și o porni cu plăcere pe sub cel mai apropiat șir de copaci. După mirosul de oameni și de oțel, de motorină și sudoare, miresmele pătrunzătoare ale junglei și ale vegetației putrezite aproape că îl amețeau.

O sentinelă îl conduse spre o ușă căptușită cu saci de nisip, care părea a fi tăiată de-a dreptul într-o movilă de pămînt și piatră și, cîteva secunde mai tîrziu, se găsi față în față cu ofițerul comandant. Tînărul căpitan îl prezentă:

— Domnule colonel, dumnealui e comandantul submarinului.

Colonelul îi strînse mîna lui Ainslie și-l pofti să ia loc pe un șezlong viu colorat. Înainte de a se așeza, Ainslie observă că pe spătar era o pată întunecată. Sînge uscat.

Colonelul așteptă ca celălalt militar să iasă din încăpere, și apoi turnă niște whisky în două căni smălțuite. Era un om mărunt, foarte îngrijit, în ciuda uniformei sfîșiate și a bocancilor pătați.

— O fi cam devreme pentru așa ceva, amice. Dar bănuiesc că la amîndoi ne-ar prinde bine o dușcă. Noroc ! Se așeză încet pe scaun și se strîmbă : Am cam îmbătrînit pentru șmecherii de soiul ăsta.

Ainslie simți alcoolul lunecîndu-i în stomacul gol și, totodată, senzația de relaxare care îl însoțea. Îi reveni în minte expresia lui Natalie în timp ce-și urmărea bărbatul bînd pahar după pahar, la petrecere, și apoi cînd acesta făcuse remarca grosolană cu privire la Forster care i-ar fi admirat pieptul rochiei.

Colonelul continuă să vorbească :

— Pot să-ți spun că ați fost o mană cerească pentru noi. Acum că am căpătat provizii, ne-am întărit poziția aici, dar sînt necăjit din pricina flancului nostru stîng. Mai trase o înghițitură de whisky. M-am bucurat să vă văd, continuă el distrat. Cînd eram un băiețandru, obișnuiam să mă duc la Portsmouth ca să privesc navele de luptă. Dar taică-meu mă menise să fiu ostaș, așa că iată-mă. Apoi deveni, dintr-odată, foarte serios : Nu știu în ce măsură ești la curent, dar lucrurile merg al naibii de prost. Japonezii au controlul absolut al spațiului aerian. Nu mai putem face o mișcare pe șosea fără să fim mitraliați și bombardați. În două zile am avut cincizeci de oameni scoși din luptă. Împinse sticla către Ainslie. Servește-le ! Altminteri or să se servească din ea blestemații de japonezi !

— Chiar așa de rău stau lucrurile ?

— Ba și mai rău chiar, dacă-i cu putință. Refugiații curg puhoi, povestind despre atrocități cumplite. Se pare că japonezii încearcă să dividă naționalitățile în diverse facțiuni pe care le asmut unele împotriva altora : pe chinezi împotriva indienilor, pe malayezi împotriva tuturor celorlalți și așa mai departe. Pun rămășag că au împînzit frontul și cu sabotori. Se frecă la ochi cu furie. Ce să-ți spun, domnule comandor, dacă cei de la Înaltul Comandament din Singapore n-au de gînd să se miște, pînă-n Crăciun frontul ajunge pe insulă !

Un telefon care atîrna pe perete prins cu șnur, bîzîi nerăbdător și colonelul îl duse la ureche, închizînd ochii, epuizat. Ascultă în tăcere timp de un minut, apoi puse cu grijă receptorul în furcă.

— Mi-e teamă că flancul stîng s-a prăbușit. Brigada trimite întăriri, iar eu trebuie să acopăr drumul cale de o milă spre vest de aici. Nu ne-ar strica să se întîmple un miracol.

Își înălță privirile cînd un sergent apăru în ușă.

— Ce este, Roach ?

— Un mesaj de la submarin, domnule colonel. Ochii lui se îndreptară spre Ainslie. Aviația de recunoaștere a fost văzută imediat la sud de poziția noastră. Au mai fost ei și înainte pe aici, dar s-ar putea să detecteze submarinul dumneavoastră. Am sfătuit oamenii să mai întindă pe el niște rețele de camuflaj. Privirile i se întoarseră din nou spre colonel : Aveți de dat vreun ordin, domnule colonel ?

— Nu, sergent, totul e în deplină ordine.

Omul se retrase și colonelul adăugă cu vehemență :

— Îmi vine să urlu pentru că-s obligat să menţin aparenţele astea idioate ! Oamenii mei sînt aur curat şi mi se cere, ba chiar mi se *ordonă*, să-i reţin aici cu orice preţ.

Telefonul bîzîi din nou şi colonelul zîmbi scuzîndu-se:

— Peste un minut aduc eu şi ceva de-ale gurii. Luă telefonul : Aici, colonelul.

Ainslie se lăsă pe spătarul pătat al şezlongului. Al cui sînge o fi fost ? Al vreunui plantator din nordul ţării ? Un sărman suflet simplu care încă nu crezuse că s-ar putea întîmpla aşa ceva.

Colonelul repuse telefonul în furcă şi rosti rar :

— M-a chemat medicul meu militar. A mai avut loc o pierdere. Privi spre Ainslie şi adăugă : Ofiţerul dumneavoastră de la Serviciul de Informaţii Navale. L-a nimerit un franctiror.

Ainslie se ridică în picioare clătinîndu-se. Îi juca în faţa ochilor chipul lui Critchley, aşa cum îl văzuse în zorii acelei zile. Cînd coborîse pe ţărm, îl auzise sporovăind cu cîţiva marinari.

— E mort ?

Colonelul confirmă dînd din cap.

— Franctirorul ăsta mi-a prăpădit şi mie cîţiva oameni. Aghiotantul meu ar fi trebuit să aibă grijă să-l prevină pe ofiţerul vostru. Îşi examină mîinile. Dar de zile întregi n-a închis un ochi. Şi-o fi spus probabil că omul vostru ştie. Se ridică în picioare. Îl aduc acum aici.

Ceva mai tîrziu, în timp ce un invizibil avion de recunoaştere sforăia pe undeva la sud de intrînd, iar dinspre sutele de mile de junglă bubuiau şi se reverberau ameninţător salvele de artilerie, Ainslie ridică pătura de pe brancarda purtată de doi oameni cu căşti de oţel, care stăteau nemişcaţi ca doi cai de povară, cu ochii sticlind de oboseală.

Critchley arăta foarte calm, nu trăda prin nimic șocul rapidei și fatalei agonii.

Lui Ainslie îi răsunau în urechi cuvintele lui : „Înapoi în bătrîna Londră, Domnul s-o țină !“

Medicul militar întrebă :

— Să-i pun pe oameni să-l îngroape ?

„Să-l îngroape ?“ Ca pe un morman de gunoi !

— Nu. O să-l iau cu noi.

Privi cerul, urmărind sforăitul persistent al avionului. „Dacă s-a zis și cu noi, ne va fi alături.“

Se răsuci pe călcîie și se reîntoarse pe cheu, fără să se uite nici în stînga, nici în dreapta.

Cînd urcă la bord, Quinton îl văzu cum arată la față și, cu toate că ghicise ce s-a întîmplat, fu izbit de înfățișarea lui.

— Echipajul să continue descărcarea, secund. Vreau să se descarce pe mal totul, pînă la ultima uncie, înainte de a pleca.

— Lăsați pe seama mea, spuse Quinton liniștit.

Ainslie se întoarse brusc spre el, ochii lui albaștri scăpărînd de durere și furie. Dar se struni pe dată, spunîndu-i :

— Nu. O s-o facem împreună. Încercă să schițeze un zîmbet. Așa cum ai spus singur, „vechea firmă“. Îți aduci aminte ?

Apoi se lăsă în jos prin tambuchi.

Quinton își ridică binoclul și încercă să se uite printre rețele și frunze către locul de unde se auzea zgomotul persistent al avionului. Apoi i se adresă lui Ridgway :

— Spune-i lui Sawle să ducă ceva mîncare și băutură în cabina comandantului. N-o să se atingă de ele, dar dacă stă un timp liniștit, s-ar putea să adoarmă.

Își roti repede binoclul, dar umbra pe care o zărise nu era decît o pasăre solitară.

Ainslie fusese pe punctul de a se răsti la el. Și de ce nu, după greșeala comisă de Forster și neputința lui de a-și fi dat seama la timp ?

Dar făcuse un efort pentru a menține unitatea, așa cum procedase totdeauna și în trecut.

Un proiectil greu explodă în junglă, zgîlțîind nava de parcă o sonetă ar fi izbit în șosea.

Văzu o brancardă acoperită care se apropia de cheu, în timp ce ostașii cu spinările goale și marinarii se dădeau la o parte pentru a-i face loc. „Bietul Critchley“ își spuse Quinton. Apoi rosti cu glas tare :

— Onorul la schelă ! Comandorul Critchley urcă la bord !

10
O MOARTE ARE OMUL

Ainslie se deşteptă cu o tresărire violentă, mintea lui refuzînd să accepte că adormise sau că se lăsase biruit de istoveală. Încleştă în mîini marginile cuşetei şi-l văzu pe Quinton aplecat asupra-i şi privindu-l, iar în spatele acestuia o altă figură, sublocotenentul Southby, foindu-se în dreptunghiul de lumină care răzbea din culoar.

— Ce este ?

Ainslie îşi dibui ceasul, privind la mîncarea neatinsă aşezată lîngă cuşetă şi îşi dădu seama că, probabil adormise chiar în clipa cînd respinsese hrana.

— Scuzaţi-mă că vă tulbur, domnule comandant. Quinton se retrase puţin cînd Ainslie coborî, împleticindu-se, din cuşetă. Dar tocmai am primit un semnal de alarmă de la armată. Japonezii atacă în adîncime. Nu sună prea promiţător.

Ainslie se privi în oglinda prinsă de corpul navei şi, văzîndu-şi căutătura sălbatică din ochi, îşi aduse aminte, cu surprinzătoare claritate, că tocmai visa, cînd Quiton îi atinsese umărul ca să-l trezească. Visase o plajă, fata îmbrăcată în aceeaşi rochie lungă, neagră, dar cu picioarele goale pe nisipul umed, bătătorit. În aer plutea primejdia. O primejdie cumplită, dar nevăzută. Încercase să ajungă la fată, să o prevină, dar cuvintele nu i se puteau desprinde de pe buze, gura îi era îndesată cu nisip.

Încercă să-şi adune gîndurile şi întrebă :

— Oamenii noştri sînt la bord ?

Cum de putuse să se lase furat de somn? Oboseala; deznădejdea brusc sporită de amintirea morții lui Critchley făceau ca glasul să-i sune mai tăios.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit să mă chemați!

Quinton își menținea justificarea:

— Avem nevoie de dumneavoastră odihnit, domnule comandant. La descărcare se pricepe și un tont. Acum armata își aduce răniții la bord. Este tot ce putem face.

Resemnarea liniștită a lui Quinton îl ajuta mai mult decît orice altceva. Dar, brusc, Ainslie deveni conștient de o serie de zgomote, amortizate de coca navei, dar păstrînd o rezonanță amenințătoare. Răpăitul neîntrerupt al armelor de foc, vibrația punților cînd un proiectil cădea în apropiere de intrînd.

Era vremea amiezii. De necrezut. Însemna că dormise patru ceasuri. Spuse cu glas tare:

— Va trebui să rămînem locului pînă se înserează. După aceea...

Nu-și termină fraza. Își îndesă cămașa în pantaloni și își dădu la o parte părul de pe frunte. Privirea îi întîrzie cîteva clipe pe chipiul aflat pe birou. Își aminti de fața fetiței din Singapore. De dădaca, prudentă și ostilă, gata să se retragă în cameră pentru a-și feri pupila de comentarii.

— O să cobor pe țărm. Spune mecanicului șef să fie pregătit pentru plecare. Știe el lucrul ăsta, dar, oricum nu strică să i-l repeți.

Ainslie se uită la Southby. În lumina umbrită arăta ca un băiețandru, plin de hotărîre, dar incapabil să-și ascundă îngrijorarea.

— Sublocotenent, vino cu mine. Mergem să-l vedem pe colonel.

După falsa umbră de pe chioșcul cu camuflajul său din rețele și straturi de frunze de palmier, căldura radiată de puntea de oțel era aproape insuportabilă.

Aerul umed era greu și încărcat de miasme. Mirosuri de ars, de lemn carbonizat, de cordită.

Coborî pe țărm, unde cartnicul Voysey și cîțiva marinari stăteau cinchiți pe vine sau întinși lîngă schelă, gata să moleze parîmele, sau să fugă, sau să moară dacă lucrurile vor lua o întorsătură proastă.

Ainslie trecu pe lîngă ei, cu Southby pășind în umbra sa. Îi strigă lui Voysey :

— Ai făcut o treabă bună. Nava se simte mai ușurată acum, că a scăpat de toată încărcătura aceea !

Voysey chicoti, cu fața jegoasă și obosită :

— M-aș bucura s-o întindem de aici, dom' comandant. Pînă și la Chatham e mai bine decît în locul ăsta.

Sări în picioare cînd primul convoi de răniți apăru dintre copaci :

— Fiți gata, băieți. Dați o mînă de ajutor.

Soldații răniți trecură pe lîngă Ainslie fără o privire, susținuți de camarazii lor, șchiopătînd sau fiind purtați ; cadavre vii, cu chipurile crispate într-o expresie de jale și de înfrîngere.

—Par cu totul doborîți, domnule comandant, murmură Southby printre dinți.

Un stol de păsări viu colorate se înalță din copaci cu țipete ascuțite cînd răsună dinspre strîmtoare ecoul unei împușcături, ca o șfichiuire de bici.

Ainslie urmări un soldat care se îndoi, frîngîndu-se în două. Franctirorul mai bîntuia deci pe acolo. Țintind probabil o nouă victimă. Așa cum a fost Critchley sau cîțiva dintre supraviețuitorii aceștia buimăciți, care se împleticeau pe picioare.

Atacul creștea și se extindea. Deși navigator, Ainslie mai asistase la asemenea atacuri. Clămpănitul imparțial al mitralierelor, ca niște ciocănitoare într-o după-amiază însorită din Anglia. Bufniturile adînci și bubuitul proiectilelor de aruncătoare, pîrîitul puștilor.

Îl găsi pe colonel la postul lui de comandă, de parcă nici nu s-ar fi mișcat de acolo. Ainslie observă totuși că găsise timp să se bărbierească și să-și pună o cămașă curată, deși peticită.

— Tocmai voiam să trimit după dumneata. Colonelul îi făcu semn să se așeze în șezlongul pătat de sînge : La loc ! Vorbea precipitat la telefonul de campanie : Da, da, fir-ar să fie, știu asta, Simpson ! Spune geniștilor să mai pună niște mine și încearcă să redeschizi drumul de legătură către brigadă.

Lăsă receptorul din mînă și anunță pe un ton lipsit de expresie :

— Japonezii înaintează pe șosea chiar în clipa de față. Au tancuri ușoare și artileria lor a creat un gol mare în apărarea noastră.

Ainslie așteptă, auzind lîngă el răsuflarea întretăiată a lui Southby. Colonelul își plimbă privirea de jur împrejurul adăpostului :

— Nu reușesc să stabilesc contactul cu brigada și întregul flanc e pe fugă.

— Ce veți face ?

Vocea lui Ainslie suna mai strident decît de obicei.

— Ce-am să fac ? Întocmai ce mi s-a ordonat. Să rezist aici pînă cînd voi primi alte dispoziții de la postul de comandă al brigăzii sau pînă cînd divizia se va putea regrupa. Își înălță de pe teancul de hărți ochii înroșiți de oboseală. Eu n-am calitatea să dau ordine marinei, dar vă sugerez să o luați din loc, indiferent dacă e zi sau noapte. După toate probabilitățile, japonezii vor încerca să debarce noi trupe în sud. Asta căuta avionul lor de recunoaştere. Un loc propice pentru debarcare. Colonelul oftă auzind din nou bîzîitul telefonului. Oricum, vă mulţumesc pentru ajutorul dat. Cred că acum vom avea nevoie de toate muniţiile pe care ni le-aţi adus.

Se întoarse către telefon, fără să se mai sinchisească de Ainslie şi de *Soufrière*.

Ainslie ieși din nou în lumina fumegoasă a soarelui, simţindu-şi mintea năpădită de o subită ameninţare. Să pornească pe mare în plină zi părea o nebunie. Dar nici să rămînă aici, complet izolat, nu era mai bine.

Văzu un soldat cu o banderolă de Crucea Roșie pe braţ, aplecîndu-se asupra unui cadavru întins jos la marginea drumului. Îi scotea plăcuţa de identitate de la gît și portvizitul cu acte din buzunar. În aceeași clipă se auzi un pocnet și un clinchet metalic, ascuţit. Infirmierul se prăbuși, fără să scoată un sunet peste celălalt cadavru, iar de sub casca de metal în care glonţul franctirorului făcuse o gaură de grosimea unui deget, ţîșniră șiroaie de sînge proaspăt.

Southby dădu să fugă într-acolo, dar Ainslie îl opri răstit :

— Stai locului ! E undeva pe aci.

Doi soldaţi din preajma celor două cadavre porniră să tragă orbește focuri de pușcă mitralieră în copacii din jur. Se auzi o greutate căzînd printre crengi, fără să atingă, însă, pămîntul.

Ainslie înaintă încet în direcţia celor doi ostași și văzu un cadavru atîrnînd într-un soi de ham și legănîndu-se încet, înainte și înapoi, ca un pendul.

Unul dintre soldaţi comentă, pe un ton mohorît :

— Așa fac ticăloșii ăștia, se leagă ca să nu cadă și să-și trădeze poziţia dacă sînt răniţi.

Soldatul rotunjea vocalele, amintind de accentul din vestul țării al cartnicului Vernon.

— Se mișcă ! spuse Southby într-o șoaptă răgușită.

Păcănitul hîrșîit al puștilor mitraliere făcu păsările să țipe din nou.

— Acum nu mai mișcă, replică soldatul care trăsese.

Ainslie îi sălută din cap pe ostași și-și continuă drumul pe povîrnișul care ducea spre apă. Îl văzu pe franctiror. Înfășurat din creștet pînă în tălpi în cîrpe verzi, pentru a-și camufla poziția, evocînd o figură de coșmar. Pînă și pușca puternică îi era legată de trup.

După toate probabilitățile, era același franctiror care-l omorîse pe Critchley. Ce gîndise oare cînd îi văzuse fața prin vizorul telescopic ? Ainslie scoase un suspin adînc. Probabil că nu simțise altceva decît ceea ce simțea el cînd țintea un obiectiv prin firele reticulare ale periscopului.

Aceleași vechi rațiuni : „Dacă nu-l omor eu, mă omoară el pe mine". Războiul, supraviețuirea. Totul și nimic.

— Cînd or să facă ceva ca să-i oprească, domnule comandant ?

Ainslie îl simțea pe Southby urmărindu-l, îi simțea îngrijorarea, încrederea care se dărîma.

— Va trebui să se facă ceva foarte curînd. Poate că trupele de întărire au și debarcat la Singapore. Se aștepta un convoi de trupe care să vină prin Ceylon.

Ridică ochii auzind un uruit de avion deasupra capului și mitralierele hămăiră înainte ca aparatul să zumzăie jos, deasupra copacilor și să se facă nevăzut.

Ainslie își aminti de enervarea lui Critchley cînd sosiseră prima dată la Singapore, de insistențele lui cu privire la importanța acoperirii aeriene. Dar chiar și atunci fusese prea tîrziu.

Focurile de armă răsunau fără întrerupere, deși Ainslie nu-și da seama din ce direcție veneau.

Îl văzu pe locotenentul Ridgway ştergîndu-şi faţa în timp ce discuta la malul apei cu un grup de ostaşi, şi-i observă expresia de uşurare cînd îl zări :

— Domnule comandant, oamenii ăştia vor să vină cu noi.

Răniţii păreau să fi dispărut în pîntecul submarinului, iar cei cîţiva ostaşi de lîngă ofiţerul cu torpilele erau nevătămaţi.

Unul dintre ei, un caporal, vorbi morocănos :

— Don' comandor, n-are nici un rost să mai rămînem aici. Se uită la camarazii lui şi adăugă cu disperare : Ştiu ce gîndiţi, don' comandor, dar nu-i aşa. Ce rost au toate astea ? Îşi flutură braţele în aer. Din iadul ăsta nu mai scăpăm vii, nici o şansă. Blestematul de post de comandă şi-a luat tălpăşiţa, şi cer ca noi să rămînem pe loc şi să ne lăsăm măcelăriţi.

— Dar asta înseamnă dezertare, sări Southby. Înseamnă...

Îşi curmă vorba cînd văzu privirea lui Ainslie. Acesta din urmă li se adresă oamenilor, cu calm :

— Da, dar colonelul vostru, la postul lui de comandă, face tot ce poate pentru noi toţi. Urmări cum cuvintele lui mergeau drept la ţintă, ca nişte cuie bătute într-un coşciug. Îmi dau seama ce simţiţi, dar ofiţerul meu are dreptate. Ar însemna o dezertare, ba chiar şi mai rău.

Unul dintre ostaşi îşi trecu puşca pe umăr şi spuse :

— Las-o baltă, don' caporal. Oricum, o moarte are omul.

Soldaţii se întoarseră încet, unul cîte unul, într-un şir amărît, către pădure şi către accentuatul crescendo al focurilor de artilerie.

— Eram pe punctul de a-i primi la bord, domnule comandant, spuse Ridgway

Ainslie continuă să se uite după mica ceată de siluete kaki. „Pe punctul de...", asta-i expresia care-ţi stă mereu în cale. Dacă n-ar fi fost ea, războiul s-ar fi încheiat la Dunkerque.

Un proiectil de aruncător explodă printre copaci cu o detunătură violentă. Înainte ca praful şi fărîmăturile exploziei să se reaşeze, Ainslie auzi vaietul unui om şi şi-l închipui zăcînd acolo, printre arbori, stingîndu-se.

Apoi spuse :

— Formaţi o echipă şi cercetaţi dacă mai sînt ceva răniţi. În cazul cînd îi găsiţi, aduceţi-i în mare viteză la bord. Îşi consultă ceasul. Ne pregătim de plecare. Urmărind schimbul de priviri dintre oameni, adăugă : Dacă se va putea.

Quinton aştepta jos, lîngă chioşc, cu tocul pistolului deschis, parcă pentru a sublinia apropierea primejdiei.

— Pregăteşte barca pneumatică, îi spuse Ainslie, şi ia-l şi pe maistrul semnalizator cu dumneata. Vreau să vîsliţi pînă la capătul intrîndului, dar feriţi-vă să fiţi descoperiţi. Armata de uscat nu se sinchiseşte prea mult de ceea ce face flota japoneză. Au şi aşa destule pe cap. Dar noi ne sinchisim, adăugă el, văzînd licărirea de înţelegere rapidă din ochii lui Quinton.

Se mira singur cît de mult i se limpezise mintea, iar sleiala i se evaporase din trup, de parcă ieşise de sub efectul unui narcotic.

O clipă se uită la submarinul lui, dîndu-şi seama cu o tresărire, cît de puţin trecuse de cînd Poulain îşi trăsese un glonţ în tîmplă.

Acum, el şi nava formau un singur tot şi ştia că aceeaşi senzaţie o încercau cei mai mulţi dintre membrii echipajului. Nu-i de mirare că Poulain fusese hotărît să o păstreze, indiferent dacă justificările lui erau drepte sau nu. A văzut lumea lui fărîmiţîndu-se, aşa cum şi caporalul acela a văzut apropierea unei înfrîngeri zdrobitoare, acolo, în inima junglei.

Farrant se afla în postul central, într-o atitudine rigidă și fără ca fața-i îngustă să trădeze vreun semn de încordare. Raportă pe un ton tranșant :

— Răniții au fost transportați cu toții înăuntru, domnule comandant. Hunt spune că vreo doi dintre ei s-ar putea să moară, dacă nu sînt duși de îndată la un spital.

Îl urmă pe Ainslie la masa hărților, unde Forster ștergea cu radiera unele calcule făcute în creion ; fața lui era încordată de concentrare.

— Apropo, domnule comandant. TFF-istul a decodat un semnal de îndată ce ați coborît de la bord.

Farrant își răsfoi carnețelul, cel în care-și nota observații și critici la adresa oamenilor din echipa lui.

— Cartnicul Vernon gîndea că o să vă intereseze, domnule comandant. Ochii i se fixară pe pagina cu pricina. Submarinul *Psyche* a fost scufundat în Mediterana. Nici un supraviețuitor.

Ochii lui reci se înălțară spre fața lui Ainslie, în așteptarea unei reacții.

Ainslie dădu încet din cap. În ciuda a tot ce se întîmpla aci și la o milă mai sus, exista încă lumea cealaltă, îndepărtată, cea pe care o lăsase de atît de puțină vreme în urmă.

Cartnicul telegrafist Vernon își folosea, probabil, aparatul de recepție ca pe o ancoră de salvare. Încuiat în cabina lui de metal, împreună cu asistenții săi, el asculta, în timp ce toți ceilalți stăteau în așteptare.

Ainslie răspunse cu glas scăzut :

— Prima mea imersiune am făcut-o pe *Psyche*, pe cînd eram încă sublocotenent la Dolphin.

Și acum *Psyche* pierise, ca și *Seamist*, ca și *Tigress*, ca și toate celelalte nave presărate pe fundul mării. Fără îndoială că Vernon își aducea aminte. Fusese tînăr telegrafist la bordul navei *Psyche,* în același timp cu Ainslie.

Forster abia de mai putea respira. Avea senzația că-i strivit sub o imensă greutate sau sufocat cu o pătură groasă. *Psyche* se scufundase tîrîndu-l la fund, odată cu ea, și pe soțul lui Daphne. Dumnezeule, nu se gîndise nici un moment că așa ceva s-ar putea întîmpla, deși soarta submarinelor era din ce în ce mai tragică

Se gîndise la Daphne, și mai mult la el însuși. Acum era singură, rugîndu-se să primească o scrisoare de la el, un firicel de speranță.

Ainslie se apleca peste hartă.

— Vom pleca de aci la suprafață, dar pe o rută mai nordică. Îi aruncă o privire lui Forster : Te simți bine ?

Se gîndea că pe Forster încă îl mai rodea greșeala pe care o săvîrșișe și că se necăjea probabil pentru faptul că aceasta o să-i afecteze șansele de promovare.

Forster înghiți în sec.

— Mă gîndeam la *Psyche,* domnule comandant. L-am cunoscut, cîndva, pe comandantul ei. Drăguț om.

Ainslie își dădu seama că Forster mințea, dar nu-și putea imagina motivul. Răspunse :

— Ei, hai să ne vedem de treabă, navigatorule, că altfel venim noi la rînd.

Puțin mai încolo, în careul navei *Soufrière,* cîțiva ofițeri beau ceai și molfăiau rămășițele sandvișurilor lui Sawle.

Halliday ședea cu coatele pe masă și o ceașcă în mîini, ascultînd zgomotul înăbușit al focurior de artilerie. Un proiectil de aruncător, ca să nu mai vorbim de unul de artilerie, ar fi fost deajuns ca să avarieze submarinul. Auzi murmurul unui generator și știu că omenii lui continuau să verifice totul .

De partea cealaltă a mesei ședea asistentul său, sublocotenentul Arthur Deacon, trîntit ca un sac murdar, cu fața mînjită de ulei și privind, fără să vadă, la peretele din față. Un mecanic iscusit, dar lipsit de imaginație. Se gîndea probabil la soția lui din Gosport și la casa pe care aveau de gînd s-o cumpere.

Halliday își mută privirea la cei doi francezi, Cottier și Lucas. Pînă atunci, pentru Halliday toți francezii erau la fel : străini. Dar, în ultimul timp, începuse să-l îndrăgească pe plăpîndul Lucas, ba chiar se văzuse nevoit să admită că era un mecanic de prima mînă. Cottier însă, era cu totul altfel. Părea întotdeauna atît de mulțumit de sine și avea un aer de superioritate pe care nu-l egala decît Farrant. Ciudat era însă că cei doi francezi nu prea păreau să se înghită unul pe celălalt. Lui Halliday îi ajunsese la ureche că antipatia provenea din faptul că, în ochii lui Cottier, care era parizian, bretonul Lucas nu valora nici cît o ceapă degerată.

Halliday se întrebă ce s-o fi întîmplat cu toți marinarii francezi liberi care-i ajutase să se antreneze și să se pregătească pentru capturarea lui *Soufrière*. Se răspîndiseră, probabil, pe alte nave. Nu zăceau într-o băltoacă roșiatică, așteptînd să le pice în cap o tonă de explozibil.

Southby intră în careu anunțînd cu o voce obosită :

— Tocmai am văzut niște ostași ucigînd un franctiror. Luă ceainicul, dar constată că era gol. Comandantul zice c-o luăm din loc.

Locotenentul Christie se uită la Jones, observatorul său, și comentă :

— Foarte bine. Dar dac-ar fi să mor, aș prefera să cad de la cinci mii de picioare înălțime.

Cottier își scoase țigara din gură și zîmbi :

— Ei, n-ar fi fost mai bine dacă ați fi lăsat submarinul *Soufrière* sub vechiul lui pavilion ? Își întinse mîinile în lături, savurînd figurile încruntate ale celorlalți. Ar fi fost acum în siguranță în Anglia, pe cînd așa...

Lucas interveni cu glas calm :

— Nu vorbește serios. Așa-s ăștia de felul lui, numai gura de ei.

Cottier sări în picioare ; buna dispoziție i se spulberase, dar Halliday îl apostrofă :

— Odată, cînd eram electrician la bordul unui vechi submarin de tip H, se afla printre noi un ins căruia îi sărise o doagă. Își duse un deget la frunte și-l învîrti semnificativ, lăsîndu-și pe tîmplă o pată unsuroasă. Asta înseamnă că era țicnit, înțelegi ?

Cottier îi aruncă o privire de gheață.

— M-am obișnuit cu limbajul lipsit de respect al englezilor.

Pe fața lui Halliday nu apăru nici urmă de zîmbet.

— Al scoțienilor, dacă nu ți-e cu supărare. În orice caz, pe individul acela am fost nevoit să-l las lat, lovindu-l cu o cheie de piulițe. Și pe tine te așteaptă aceeași soartă dacă nu-ți închizi clonțul. E limpede ?

— Ai dreptate, dom' Șef, rînji Christie. E și momentul potrivit pentru demonstrarea de C.O. În fața expresiei nedumerite a lui Lucas îl lămuri : C.O. înseamnă „calități ofițerești". Din întîmplare, eu unul nu dețin așa ceva, adăugă, rînjind cu gura pînă la urechi.

Cottier se așeză, netezindu-și uniforma, ca o pasăre care-și ciugulește penele. Apoi declară :

— Niciodată nu mi-aș fi imaginat așa ceva.

Ridgway apăru în prag, cu cămașa neagră de sudoare.

— Omagiile comandantului, băieți, și pînă într-o oră o pornim la drum. Apoi, întorcîndu-se spre Southby : Tu trebuie să montezi sus încă o mitralieră.

— Cum dracu... ?

— Asta-i treaba ta, nu a mea, răspunse înălțînd din umeri.

Forster trecu pe lîngă el, dîndu-l la o parte și se îndreptă spre dulăpiorul lui de la celălalt capăt al careului. Toți ochii îl urmăriră, căutînd să-i observe reacția, pentru a o compara cu propriile lor temeri.

Cottier i se adresă cu voce suavă :

— Te simți gata să ne asiguri direcția bună ?

Forster îi aruncă o privire cercetătoare :

— Ce vrei să insinuezi ? Recunosc că am greșit o dată, dar n-am nevoie să mi-o spui tu.

Cottier își examină vîrful aprins al țigării.

— Desigur. Și eu aș fi pățit la fel după o aventură cu o fată ca aia.

Forster părea gata să facă explozie.

— Tacă-ți gura asta spurcată ! Cînd vom coborî pe uscat, să te păzești !

Cottier se ridică și părăsi careul. Cînd draperia căzu în urma sa, rosti :

— Dacă vom mai coborî, vreodată, pe uscat.

Forster se așeză, respirînd agitat.

— Scuzați-mă cu toții. Încercă să zîmbească. M-a făcut să-mi ies din fire.

Halliday se aplecă peste masă și-l scutură pe Deacon, deșteptîndu-l din lîncezeală.

— Haide, Arthur, e timpul să ne mișcăm. Și tu, băiete, adăugă, adresîndu-se lui Lucas.

Unul cîte unul părăsiră și ceilalți careul, ca să se pregătească, ei și sectoarele respective, pentru momentul cînd aveau să dea jos camuflajul.

În încăpere rămaseră doar Christie și Forster ; aviatorul întrebă :

— Pot să te ajut cu ceva ?

Urmări cum expresia de aspru resentiment de pe fața lui Forster se îndulcea.

— Mulțumesc, zise acesta, dînd din cap. Nu știu nici eu. E vorba de o femeie din Anglia. Am primit o scrisoare.

— E însărcinată, nu ? întrebă Christie fără ocolișuri.

Forster încuviință din cap, iar Christie îi simți chinul sufletesc care-l frămînta ca o durere fizică.

— Și tu ce simți pentru ea ?

— Tocmai asta-i, răspunse Forster înălțînd din umeri. Acum nu mai sînt sigur. Înainte, voiam să scap de ea.

— Înainte de ce ?

— De scufundarea submarinului *Psyche,* în Mediterana. Bărbatul ei era comandantul navei.

Christie se cutremură.

— Dumnezeule !

Forster se îndreptă cu pași mari spre ușă.

— Oricum, Jack, păstrează secretul. Am și așa destule pe cap în momentul de față.

— Fii fără grijă, Dave.

Christie se uită prin careul gol. O, de-ar putea pluti din nou printre nori, chiar transportînd turiști în scurte zboruri de agrement, oriunde, numai să nu se afle aici. Nu-i nimic, după război o să-și reia meseria. Pe avionul lui personal. Cînd s-o termina războiul, or să fie milioane de avioane. Și o să plece undeva departe. În Tahiti, da, ăsta era locul potrivit.

Jones, observatorul, se zgîi la el.

— Jack, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să șparlim o pușcă mitralieră veche, tip Lewis, sau ceva în genul ăsta ? Există la avion un dispozitiv de montare. Rînji. În felul ăsta vom fi și noi în stare să ne apărăm.

Christie se ridică în picioare și căscă :

— Cu o amărîtă de armă Lewis ?

Dar îi dădu încuviințarea cu un semn din cap. Orice era mai bun decît să mocnească aici.

Ainslie stătea în centrul careului și privea fețele care-l înconjurau. Simțea submarinul trepidînd ușor sub picioarele lui, în timp ce mecanicii controlau și reverificau fiecare secțiune. Plutea o atmosferă de așteptare, de tensiune. Tot ce putea face era să-și stăpînească propriile sentimente în timp ce le vorbi :

— Secundul s-a întors cu vești proaste. A depistat două nave de patrulare inamice, nu departe de aici, și faptul că nu se trage în ele denotă că artileria locală s-a retras sau a fost distrusă.

Simți îngrijorarea care-i cuprinse pe toți, aceeași îngrijorare pe care o încercase și el la aflarea veștilor lui Quinton. Continuă :

— Totuși, ne pregătim de plecare. E limpede că japonezii nu știu încă nimic de prezența noastră aici. Altfel ne-am fi trezit de mult cu jumătate din aviația lor pe cap. Așa încît avem de partea noastră surpriza, viteza și un armament bun.

Îl văzu pe Farrant dînd din cap a aprobare, așa cum făcuse și cînd le arătase cum intenționează să procedeze.

— Și cele două nave de patrulare zac pur si simplu aici și așteaptă, domnule comandant ? întrebă Ridgway.

— Da.

Știa el bine ce voia să spună Ridgway. Inamicul era atît de sigur de sine, încît își permitea să stea în expectativă. Adăugă :

— Gîndiți-vă cu cît e mai rău de soldații rămași aici pentru a acoperi retragerea.

Cîțiva oameni dădură din cap, iar Halliday întrebă :

— Cît timp o să ne ia, domnule comandant ?

Era unica întrebare importantă.

— O oră, răspunse Ainslie. Dac-am putea avaria una din navele alea și apoi să ajungem la apă adîncă, avem multe șanse să scăpăm cu bine.

Se uită la Christie. Dintre toți cei de acolo era singurul care își dădea seama că aviația inamică n-ar fi avut nevoie decît de jumătate din timpul scontat pentru a-i ajunge.

— Asta-i, domnilor. De acum ne bazăm din nou numai pe forțele noastre.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cartnicul Voysey și echipa sa de manevrare a parîmelor se agitau de-a lungul cheului, culcîndu-se la pămînt ori de cîte ori vreo explozie stîrnea în văzduh o erupție de țărînă și așchii de lemn, sau cînd, vreo schijă metalică le vîjîia primejdios deasupra capului.

Schelele fură ridicate în grabă și una dintre ele căzu în apă cînd oamenii lui Halliday balansară motoarele diesel pentru a pregăti plecarea.

Pe punte, Ainslie, cu chipiul tras pe ochi, își îndreptă binoclul deasupra junglei, încercînd să zărească vreun avion, dar descoperi numai nori deși și pale de fum, străpunse la intervale regulate de țîșniri de flăcări roșii.

— Pupa liberă, domnule comandant !

— Atenție la mașini.

Ainslie văzu cîțiva ostași care alergau printre copaci frîngîndu-se în două, puștile agățîndu-li-se în hățiș, pînă cînd dispărură cu totul, învăluiți în fum. Țac-țac-ul armelor automate devenea tot mai strident și Ainslie înțelese că micul colonel se angajase acum în luptă cu cei care-l atacau de pe șosea.

— Mola prova !

— Tribordul încet înapoi !

Parîma prova-înainte plescăi în apă și fu ridicată în grabă la bord, dar în clipa cînd marinarul rămas pe cheu dădu să sară pe punte, un proiectil explodă pe plajă și omul căzu la pămînt, scoțînd un strigăt.

— Trăiește încă, nenorocitul, murmură Menzies.

Ainslie se sili să-și smulgă privirile de la silueta singuratică, albă, care se căznea să se tîrască pe cheu către submarinul ce se îndepărta încetișor. Efortul îl doborî însă și bietul om se rostogoli cu fața în jos, dînd la iveală pata mare, roșie, de pe spinare.

— Babordul încet înapoi !

Confirmarea răsună prin portavoce :

— Amîndouă mașinile încet înapoi, cîrma zero, domnule comandant.

Ainslie trecu în grabă pe lîngă mitraliori și pe lîngă Southby, pentru a putea privi peste partea din spate a punții de comandă, în timp ce *Soufrière* se strecura încet spre apa puțin adîncă de lîngă celălalt mal al intrîndului.

Se îndepărtaseră îndeajuns.

— Amîndouă stop !

Continuă să aștepte, ciulind urechea la bubuitul exploziilor și gîndindu-se la apărătorii care se împuținau din ce în ce. La caporalul care-l întrebase : „Ce rost au toate astea ?“

— Babord încet înainte ! Tribordul jumătate înapoi !

Reveni la locul de pe puntea de comandă.

— Cîrma banda dreapta !

Urmări jungla tenebroasă care luneca pe lîngă prova, în timp ce *Soufrière* continua să pivoteze în spațiul îngust. Fum, explozii, o îngrozitoare senzație de neputință. Era de mirare cum toți ostașii din trupele acelea nu dezertaseră și nu năvăliseră pe bord.

Marea se ivi în sfîrșit. Netedă, de un albastru puternic, ca o întindere de sticlă prinsă într-un clește de pămînt.

— Stop amîndouă !

Ochii îi lăcrimară cînd scrută marea prin binoclu. O privire scurtă la repetitorul giro și o scormonire rapidă prin gîndurile lui.

— Amîndouă încet înainte ! Ține cap compas zero-șase-zero !

Ceva se izbi cu zgomot de corpul navei, un glonț rătăcit, o schijă de proiectil, n-avea idee. Părea însă un ultim contact, o dojană din partea celor care erau gata să piară.

Un banc de nisip lunecă la travers, o barcă pescărească părăsită, cu prova pe jumătate carbonizată, fu împinsă cu mare grijă din calea navei și apoi lăsată în voia ei. Cînd se uită îndărăt, Ainslie abia mai putu distinge cheul și drumul care ducea la postul de comandă și la locul unde murise Critchley.

— Amîndouă jumătate înainte !

Simți imediata aplicare a comenzii și văzu valurile din prova rostogolindu-se îndărăt și măturînd barca pescărească de parcă ar fi fost o buturugă plutitoare.

— Fă-mi legătura cu turela, semnalizator !

Menzies încercă micul interfon și apoi i-l înmînă.

— Ofițer cu artileria, cam în cinci minute dublăm promontoriul.

Și-l imagină pe Farrant la celălalt capăt al firului. Era probabil bucuros că-l lăsase pe Southby la comanda mitralierelor de pe punte. Se simțea bine în împărăția lui, avînd viețile tuturor în mînă.

— Am înțeles, domnule comandant !

Ainslie îi restitui lui Menzies interfonul. Probabil că Farrant avea dreptate. Nu mai era nimic de adăugat.

Ainslie urmărea uscatul mistuindu-se la babord, pe măsură ce *Soufrière* înainta în larg.

Își coborî privirile spre girocompas și luă două relevmente rapide înainte de a comanda :

— Schimbați de drum ! Luați cap compas zero-șapte-zero !

Simțea soarele arzîndu-l prin cămașă, scrijelindu-i pielea. Căldura părea să radieze din interiorul punții, făcînd-o să scapere.

Dacă cele două nave japoneze se aflau încă în zona în care le detectase Quinton, trebuiau să le zărească în curînd. Auzi turela scrîșnind pe postamentul ei și o văzu cum începe să se rotească foarte încet. Știa că Southby se uita la ea și se gîndea, probabil, că ar fi fost mult mai în siguranță în spatele pereților groși, decît aici sus, expus oricărui atac.

Prin portavoce se auzi confirmarea :

— Cap compas zero-șapte-zero, domnule comandant.

Southby zise :

— Focurile s-au întețit la capătul intrîndului, domnule comandant.

Ainslie nu-și coborî binoclul de la ochi și răspunse liniștit :

— Dă-le uitării, sublocotenent ! Le-am lăsat în urmă. De acum încolo fii atent la mare ! Apoi își înălță glasul ca să poată fi auzit de oamenii de cart : Vegheați numai în sectoarele voastre. Restul nu vă privește !

Cît de albastră arăta marea, pustie și pură, oferind parcă siguranță. N-ai fi zis că era atît de puțin adîncă, atît de presărată cu bancuri de nisip, și stînd parcă la pîndă cu alte primejdii mai mari.

— Navă ! În prova tribord !

Strigătul omului de veghe îi făcu pe toți să tresară.

— Măriți numărul de rotații pînă la viteza maximă ! ordonă scurt Ainslie.

Puntea începu să vibreze cînd sala mașinilor puse comanda în aplicare.

Ainslie se strădui să nu se mai gîndească la surpriza navei japoneze de patrulare cînd avea să i se ivească brusc submarinul, asemenea unui monstru marin turbat.

— Deschideți focul !

Tunul din dreapta trase pe dată, de parcă degetul lui Farrant apăsase pe trăgaci înainte de a fi primit ordinul. Întregul chioșc se zgîlții violent și, înainte de a reveni la normal, tunul din stînga își făcu reculul în frînele sale, bubuitura reverberîndu-se peste ape ca un tunet.

O coloană înaltă de apă țîșni de-a lungul micii nave de război și o alta în spatele ei. Ambele tunuri de 203 mm sfîrîiau ușor în turelă, în timp ce Farrant corecta înălțătorul, pentru loviturile următoare. Era competent, era iscusit. Prima salvă încadrase perfect ținta.

Ainslie urmărea nava de război, estompată de ceață și de depărtare și-și dădu seama că abia atunci comandantul ei realizase ce se întîmpla. Un vîrtej de spumă se ridică în clocot la pupa, și nava păru brusc că se răsucește, că se micșorează.

— Tunul dreapta, foc !

Auzi vocea fantomatică a lui Farrant răsunînd în difuzorul turelei și apoi se lăsă pe vine cînd detunătura trecu de-a curmezișul provei și lungi trîmbe de fum inundară puntea ca un nor înăbușitor.

Dar, în același timp, zări flacăra strălucitoare, cînd proiectilul lovi bordul navei japoneze. O cutremurătoare explozie izbucni în centrul navei cînd cel de al doilea proiectil își atinse ținta cu precizie.

Un mitralior urlă :

— Cea de a doua navă, domnule comandant ! La travers tribord !

Cînd submarinul ieși complet de sub protecția intrîndului, Ainslie zări cealaltă navă, licărirea amenințătoare a tunurilor ei, și mintea lui înregistră toate detaliile, în chiar clipa cînd două proiectile îi șuierară pe deasupra capului și explodară în apele puțin adînci de lîngă țărm. Cea de a doua navă japoneză arăta mai mare decît fusese în stare Quinton să distingă și Ainslie își dădu seama că era ancorată, că mai multe amabarcații mici fuseseră acostate la ea, iar una se și deplasa în viteză spre țărm.

Ainslie apucă interfonul cînd turela începuse să-și schimbe direcția de tragere.

— Ăștia debarcă trupe, artileristule! Am de gînd să ne apropiem de ei!

Se uită din nou la giro, alungînd din minte orice alt gînd străin de ciorchinele de nave de debarcare.

— Cîrma cincisprezece grade dreapta! Vino la drum unu-patru-zero.

Asta o să-i dea de furcă lui Forster.

Benzile de alimentare a mitralierelor zăngăniră ciocnindu-se de bordajul de oțel, cînd coca navei se înclină sub efectul schimbării subite de drum.

Auzi alte două proiectile vîjîind peste chioșc, de data asta la mai mică distanță, pînă cînd se înecară în marele cazan de spumă clocotindă.

După aceea, ambele tunuri ale lui Farrant traseră și șocul fu atît de puternic, încît o clipă s-ar fi spus că însăși turela s-ar fi rostogolit într-o parte.

Ainslie își încleștă dinții cînd două dîre luminoase de gloanțe trasoare se înălțară de pe puntea navei inamice și plonjară în direcția lui. Atinse brațul lui Southby.

— Deschide focul!

Mitralierele grele, amplasate de o parte și de alta a chioșcului, prinseră viață clănțănind, iar trasoarele roșii zburară cu înșelătoare grație către inamic, înainte de a șfichiui nava și vasul de debarcare asemenea unui bici de oțel.

— Impact !

O ciupercă de vîlvătăi aprige izbucni dinspre pupa navei inamice, sfărîmăturile ei împroşcînd ca nişte proiectile ambarcaţiile risipite.

Ainslie se uită spre mitraliera din babord şi-l văzu pe servant dezgolindu-şi dinţii într-un rictus şi închizînd pe jumătate ochii orbiţi de soare şi de sudoare, înainte de a trimite spre inamic o altă ploaie de gloanţe. Zări apoi prima navă cu prova înfiptă în apă şi cu puntea uşor înclinată către el, începînd să se răstoarne. Nu era mai mare decît o corvetă, deci nu se putuse măsura cu proiectilele grele ale lui Farrant. Dar dacă *Soufrière* s-ar fi găsit în imersiune şi mica navă de luptă deasupra lui, rolurile ar fi fost cu totul altele.

Gloanţe plesneau şi zăngăneau izbindu-se de chioşc, iar din punte ţîşneau scîntei, şi Ainslie îşi dădu seama că trupele de debarcare, văzînd pericolul în care se aflau, se grăbeau să se alăture luptei navale.

Farrant continua să tragă în nava mai mare, pînă cînd, cu o nouă explozie zguduitoare, aceasta se smulse din ancoră şi începu să scuipe flăcări şi fum gros prin toate părţile, cu excepţia punţii de comandă.

Ainslie îşi simţi obrazul stropit de sînge şi se întoarse în clipa în care un marinar se prăbuşi, sufocîndu-se, pe grătarele chioşcului. Pretutindeni se vedeau băltoace de sînge şi Southby privea împietrit la omul care se zvîrcolea.

Menzies interveni prompt :

— Duceţi-l pe rănit jos. Tu, Dyke, treci în locul lui ! Cu un brînci viguros îl împinse pe celălalt marinar către mitraliera fumegîndă şi-i strigă : Trage în ticăloşii ăia, omule !

Şi iată, o navă de debarcare ajunse bord la bord cu submarinul. I se perindau prin faţa ochilor imagini ca de coșmar, fețe înălțate ce păreau neomenești sub căștile micuțe, în timp ce trăgeau cu puști și pistoale. Unii ostași se îngrămădeau să fugă în celălalt bord al ambarcației, cînd nava lor se lovi de balasturile submarinului și fu săltată și răsturnată ca o ladă supraîncărcată.

Un mitralior răcnea ca smintit în timp ce secera cu arma automată, biciuind marea și făcînd-o să spumege, preschimbîndu-i culoarea din albastră în roșiatică.

Nava inamică încetase cu totul tragerea; părea împrejmuită de combustibil aprins, prin care soldații și marinarii se zvîrcoleau și urlau pînă cînd flăcările îi amuțeau pe vecie.

— Încetați focul! Ainslie se șterse la gură cu pumnul. Postul central, aici comandantul. Reluați drumul și controlați toate compartimentele pentru constatarea avariilor.

Soufrière naviga cu maximum de turații, îndepărtîndu-se de uscat, de intrînd și de toate celelalte, în afară de cîteva măguri ascunse de cușme de fum.

Prima navă inamică dispăruse în adîncuri, dar cealaltă plutea încă, cuprinsă de flăcări. De pe puntea unde se afla, Ainslie distingea exploziile din interiorul ei, bubuielile munițiilor care luaseră foc și spera că le auzeau și micul colonel cu oamenii săi.

Două proiectile căzură, fără să explodeze, undeva între submarin și nava de debarcare distrusă. Trimise de inamic sau de rămășițele artileriei britanice, nimeni nu putea ști.

La patruzeci și cinci de minute după ce Farrant își pusese la punct tunurile înfierbîntate, oamenii de veghe zăriră un avion, la mare distanță, spre stînga, minuscul și îndepărtat, ca un ciob de sticlă pe cer.

Ainslie îl urmări cu binoclul, atent la orice schimbare de direcție. Se îndrepta spre fumul care înfășura orizontul într-un giulgiu cafeniu.

Își ținu răsuflarea, numărînd secundele, așteptîndu-l să se întoarcă și să zboare direct spre lentilele lui.

— Poștul central către comandă ! Avem fund de douăzeci de brațe, acum, domnule comandant.

Ainslie se uită la Southby. Și el era stropit tot de sînge, iar părul îi era înnegrit de fum.

— Ia-ți mitraliorii și duceți-vă jos, sublocotenent. Reacția se ivi lent pe fața lui Southby. O reușirăm și pe asta !

După aceea se întoarse spre maistrul semnalizator, dîrz ca o stîncă.

— Eliberează comanda, maistre. Apăsă de două ori pe butonul de semnalizarea imersiunii. Și, îți mulțumesc.

Zece minute mai tîrziu, marea arăta din nou netedă. Nimic nu trăda că *Soufrière* trecuse vreodată pe acolo.

11

TIMP DE PLECARE

Contraamiralul Granger își scoase pipa din gură și spuse :

— Mi-a părut foarte rău cînd am auzit de moartea comandorului Critchley. Eu nu l-am cunoscut prea bine, dar am aflat lucruri foarte frumoase despre munca lui la Serviciul de Informații. Foarte frumoase.

Fumul pipei îi atîrna nemișcat deasupra creștetului, întrucît ventilatorul nu funcționa.

Ainslie se uită peste capul amiralului la harta din perete. Panglica galbenă mai înaintase spre sud, iar de-a curmezișul apei, spre est, apăruseră cîteva săgeți noi, care împungeau prin Sarawak spre Borneo.

Amiralul încuviință :

— Operație amfibie pe scară mare. Australienii au mai adus în linie niște trupe, dar n-au prea avut succes.

Comandorul Armytage, care stătuse pînă atunci în picioare lîngă fereastră, interveni :

— Submarinul ăla japonez, pe care l-ați întîlnit cînd l-ați capturat pe *Soufrière*, asta făcea, probabil ; depista locuri prielnice pentru debarcare. Pentru prima dată vorbea și el pe un ton domol. Japonezii se răspîndesc prin insule ca furnicile. O să fie nevoie de ani de zile pînă să-i putem izgoni.

Amiralul părea grăbit să pună capăt întrevederii :

— În orice caz, mă bucur că v-ați întors cu bine. Și cu încă două nave scufundate la activul dumitale.

— Astăzi nu s-a recepţionat nici un semnal din sectorul acela, spuse Armytage. Se pare că, pînă la urmă, inamicul a cucerit şi poziţia asta.

Ainslie îşi privi mîinile care arătau puternic bronzate în contrast cu uniforma curată, de doc.

Acostase în acea după amiază, dar de data asta nu la vechea navă care fusese mutată într-un loc de ancoraj mai la sud, la Keppel Harbour. Baza îi apăruse foarte pustie, cînd văzuse, la întoarcere, doar cîteva ambarcaţii auxiliare ale portului şi nişte vechi canoniere fluviale, singurele care aveau să-i ţină companie.

Pe de altă parte însă, străzile forfoteau de lume, iar atmosfera era încărcată de zvonuri şi presupuneri. Avuseseră loc cîteva raiduri aeriene de scurtă durată, ale căror pagube materiale fuseseră mici, în comparaţie cu efectul moral de-a dreptul devastator.

Se vorbea şi despre prădăciuni, despre dezertori care jefuiau casele părăsite. Se menţiona şi prezenţa unor spioni şi sabotori, deşi majoritatea pagubelor se datorau, probabil, neglijenţei şi lipsei de întreţinere, întrucît oamenii însărcinaţi cu asemenea treburi plecaseră prin alte părţi. Simplul fapt că ventilatorul amiralului se defectase, era grăitor pentru cele ce se întîmplau în restul insulei.

— Comandorul Armytage va prelua conducerea, îl anunţă amiralul. Dumneata vei primi prin el noile ordine, deşi Dumnezeu ştie cînd vor sosi acestea.

— Sînt convins că ne vom înţelege bine, spuse Armytage cu voce mieroasă.

Ainslie se uită la Granger.

— Pot să vă întreb unde plecaţi, domnule amiral ?

— O, voi fi prin preajmă. Nu prea departe, răspunse acesta cu un zîmbet lipsit de căldură.

— Domnul amiral preia problemele de mişcare a marinei comerciale, preciză Armytage.

În mintea lui Ainslie se perindară imaginile infirmierului împușcat, a marinarului prăbușit pe cheu, a omului însîngerat căzut în chioșcul submarinului. Întrebă cu voce potolită :

— Vreți să spuneți că pregătiți evacuarea ?

— N-am spus una ca asta, fir-ar să fie, sări Armytage, furios. Tragi prea multe concluzii după capul dumitale, mult prea multe.

Amiralul interveni plictisit :

— Nu vrem să ne luăm prea multe riscuri, Ainslie, asta-i tot. Trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

— Cînd ne vor sosi întăririle, lucrurile vor lua aici cu totul altă înfățișare, se amestecă Armytage, iritat. Japonezii nu pot întinde prea mult coarda în ce privește liniile lor de aprovizionare. O să le arătăm noi !

— Căpitanul comandor Critchley lăsase să se înțeleagă că *Soufrière* va pleca în curînd spre Anglia, continuă Ainslie. Ar fi o navă foarte utilă pentru patrulări de lungă distanță sau chiar pentru transport de aprovizionări în Malta.

Armytage își privi ceasul :

— Mă rog, Critchley nu mai este printre noi. Vom vedea ce părere are Amiralitatea. La momentul oportun, adăugă el cu o privire dură.

În clipa aceea se produse zarvă pe coridor și Ainslie auzi o voce vag cunoscută, exclamînd furios :

— Să nu-mi spui mie ce am și ce n-am voie să fac, idiot țîfnos ce ești ! Eu nu te întreb, eu îți spun, înțelegi ?

Ușa fu izbită de perete și Guy Torrance năvăli în încăpere. Costumul său dintr-o stofă subțire, bine croit, era pătat de transpirație, iar fața îi era periculos de congestionată.

Aghiotantul amiralului se strecură în urma lui spunînd :

— Nu l-am putut opri, domnule amiral !

Granger întrebă încruntat :

— Ei bine, domnule ? Cărei chestiuni datorăm această zgomotoasă intruziune ?

Torrance îi aruncă priviri mînioase.

— Am aici două șalupe în construcție, pe bază de contract. Ambarcații pentru firma mea care se ocupă și cu echiparea de faruri și are sediul la Rangoon.

Amiralul dădu din cap :

— Au fost rechiziționate pentru caz de forță majoră. Ale dumneavoastră împreună cu multe altele.

— Caz de forță majoră, nu zău ? tună Torrance. Ce naiba, omule, săptămîna trecută nimeni nu se sinchisea de ele. Ce aiureli îndrugi acolo ?

— Ia ascultă, domnule, cum te-o fi chemînd... izbucni Armytage.

Dar amiralul scutură din cap și spuse :

— O să cercetez situația. Lasă totul pe seama mea.

Ainslie zărise semnul pe care amiralul îl făcuse subalternului său. Fie că Torrance era un tip de mare influență, fie că se temea de el, să nu toarne gaz peste focul zvonurilor și să creeze astfel panică.

— Atunci e-n regulă, răspunse Torrance, părînd satisfăcut în parte.

Se întoarse și dădu pentru prima oară cu ochii de Ainslie. Privirile i se aprinseră, fixîndu-l, ca două lunete de pușcă.

— Robert Ainslie, nu-i așa ? Cel care le-a pescuit pe fete din apă. Rînji. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte să te găsesc în lada asta de vechituri !

— Domnul comandor Ainslie tocmai se pregătea să părăsească... hm... lada asta de vechituri. Granger îi aruncă lui Ainslie o privire de avertizare. Vă poate conduce la mașină.

După ce ieșiră din birou și după ce trecură de dactilograful aferat, Torrance mormăi :

— Capete încuiate ! N-ar fi în stare să-și dea seama ce-i ăla caz de forță majoră, chiar dacă i-ar lovi drept în fund.

Ainslie își potrivi pasul după el. Soarele se lăsa în cumpăna cerului și marea părea ciudat de ostilă.

Se vedeau mai mulți militari pe străzi și cîteva amplasamente, adăpostite de saci cu nisip, în preajma bazei.

Torrance se opri lîngă un automobil elegant și întrebă :

— Unde mergi ? Te găsești într-o mică permisie ? Nu așteptă răspunsul și adăugă : Am glumit. Am aflat eu că ai fost iar plecat cu submarinul ăla blestemat al dumitale. Am prieteni sus-puși, știi ? Nu mă înșeală pe mine uniforma asta elegantă pe care o porți. Dumnezeule, dacă n-ar trebui să fac munca de mare importanță pe care o fac, aș fi și eu în uniformă. Și le-aș da eu o lecție japonezilor. Făcu o pauză, după care întrebă : Ei, bine ?

— Din păcate nu-i vorba de nici o permisie. Cel puțin deocamdată.

Privirile lui Ainslie poposiră pe un malaiez zdrențăros, cu mîinile în cătușe, escortat de un soldat din poliția militară, un tip cu față dură. Torrance îi urmări privirea :

— O s-o încaseze, ăsta. O fi jefuit, bănuiesc.

Deschise portiera automobilului, dîndu-l uitării pe nefericitul arestat.

— Urcă. Hai să bei un pahar la hotel. Serviciul e ca dracu, dar băutura-i bună.

Ainslie simți cum i se spulberă orice încercare de refuz.

— Aș putea telefona de acolo la bază ?

Urmări fața lui Torrance pentru a detecta vreo urmă sau umbră de bănuială. Dar mintea acestuia părea să sară de la un lucru la altul, fără nici un fel de legătură.

— Sigur că poți. Apăsă nerăbdător demarorul. Joci golf ?

Mașina o porni în viteză, aproape răsturnînd un om care venea înspre ei, ducînd un platou cu Moși Crăciuni din celuloid. Ainslie își dădu seama, cu o tresărire, că mai erau doar două zile pînă la Crăciun.

Torrance conducea cu o viteză nepermisă, claxonînd vehement ori de cîte ori îi apărea cineva în cale. La un moment dat, spuse :

— Apropo, soțul cumnatei mele trăiește. E prizonier pe undeva la japonezi. Ne-a adus vestea un muncitor de fermă, care a reușit să se strecoare prin linia frontului.

Ainslie se gîndi la tînăra femeie, cum țipase la el, făcîndu-l laș. Și, după aceea, pe iaht, fremăta toată de excitație erotică. Se gîndi la felul în care sora ei îi descrisese căsătoria. Ce-o fi simțit la aflarea veștii ? Soțul ei trăia, dar, după toate probabilitățile, nu avea să-l revadă ani și ani de zile, dacă o să-l mai revadă cumva vreodată. Întrebarea lui își găsise singură răspunsul.

Mașina se opri și Torrance îi spuse :

— Doar o înghițitură înainte să intrăm. Se aplecă sub scaun și scoase un flacon de argint masiv, pe care-l scutură : În ordine !

Nu-i oferi și lui Ainslie și-și ținu flaconul la buze timp de un minut, fără să clipească măcar, parcă absorbit de cine știe ce gînd de-al lui.

— Asta-i ! Acuma sîntem gata.

Se șterse la gură și puse din nou mașina în mișcare, fredonînd vesel.

— Te întorci la Rangoon, după ce-ți termini treburile aici ? întrebă Ainslie.

Cînd își dădu seama de greșeala pe care o făcuse, era prea tîrziu.

— A, ți-a spus ea ? întrebă Torrance, amuzat. Asta nu-i prea seamănă. Nu-i foarte sociabilă. Cu totul altfel decît soră-sa, ce părere ai ?

Trecură în viteză pe lîngă hotelul Raffles, ocolind cerșetorii și negustorii ambulanți care tîndăleau pe acolo în speranța de a pune mîna pe vreun militar ageamiu, iar Torrance adăugă :

— Nu ne întoarcem la Rangoon, ci probabil în Anglia. Ea ține să consulte un medic de mare faimă. Răsuci volanul și continuă pe un ton schimbat, mînios : Dumnezeu știe de ce. Nu vrea să se lase. Ar fi mai bine să-și scoată totul din cap.

Portarul indian se grăbi să le deschidă ușa, salutîndu-i. Îl zări pe Ainslie și-i făcu o plecăciune :

— A, *sahib* comandor, ce plăcere să vă revăd !

Ainslie furișă o privire spre Torrance, dar acesta părea să nu fi auzit nimic.

Ainslie îi răspunse un „Mulțumesc“, și-i strecură cîteva monezi în palma întinsă.

La una dintre măsuțele din galerie ședea ea, îmbrăcată în aceeași rochie albă.

Cînd se apropiară, rămase foarte liniștită, cu ochii ațintiți asupra soțului ei, dar — într-un fel — privindu-l și pe Ainslie.

— Ți-am adus prietenul. Mi-am zis că nu i-ar strica o băutură. Pocni din degete către chelner. Dumnezeule, mi s-a uscat gîtlejul.

Ainslie îi strînse mîna. În clipa aceea ea îl privi în ochi, cu buzele ușor întredeschise, de parcă-l vedea pentru prima oară.

— Mă bucur că ai venit. Ia loc. E o căldură groaznică, nu ?

Torrance vorbea cu chelnerul, descriindu-i cu gesturi mărimea și calitatea băuturilor pe care le comanda.

— Ne-am întîlnit la bază, o informă Ainslie, cu glas moale. Eu de-abia m-am întors.

Natalie dădu din cap ; o vînă îi pulsa pe gît.

— Știu. M-am gîndit mult la dumneata, în ultima vreme.

Vorbea pe un ton nefiresc, foarte banal, dar ochii ei spuneau mult mai multe.

Un băiat de la recepție se apropie de Torrance, spunîndu-i :

— Sînteți chemat la telefon, domnule.

Torrance se ridică grăbit :

— Păstrați-mi băuturile mele. Apoi, făcîndu-i cu ochiul lui Ainslie : Ține-ți ambele mîini la vedere, auzi ?

Se îndepărtă rîzînd.

Ainslie se uită la Natalie, dar aceasta părea să nu fi luat în seamă observația vulgară a soțului ei ; își spuse că era probabil obișnuită cu așa ceva.

I se adresă în grabă :

— Pot să-ți spun ceva ? O văzu încordîndu-se, iar în ochi îi citi alarma. Ești încîntătoare. N-ar trebui să declar așa ceva unei femei măritate, dar nu mă pot reține.

Natalie zîmbi, măgulită sau stînjenită, nu-și putea da seama. Apoi îi spuse :

— Am crezut că ai uitat de noi doi.

Privi de jur împrejur, dar Torrance se afla în celălalt capăt al încăperii, cu spatele la ei, dînd din cap în timp ce vorbea la telefon.

— Arăți atît de obosit, reluă ea discuția, dar n-am să te întreb ce ai făcut. Îi atinse brațul cu o mișcare impetuoasă : Mă bucur să aud cele ce mi-ai spus. Nu rîde de mine, te rog. Mai tîrziu, vreau să spun, cînd...

Văzîndu-l pe Torrance reîntorcîndu-se de la biroul de recepție, Natalie se lăsă pe spătarul scaunului, punînd capăt clipei de comuniune.

— Era amiralul vostru. S-a mai gîndit și a schimbat decizia cu privire la vasele mele. Zîmbi radios. Știam eu că așa o să se întîmple.

Dădaca se ivi pe ușă ținînd fetița de mînă.

— Frances, uite-l pe tăticu !

Dar copila trecu pe lîngă el fără să-l vadă, ținîndu-și ochii ațintiți pe chipiul lui Ainslie, așezat pe un scaun.

— Am terminat cu tîrguielile de Crăciun, doamnă Torrance, spuse dădaca.

Guy Torrance se uită la copil și întrebă :

— Toate bune, Frances ? Fetița nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit, dar el continuă : Ești o fetiță cuminte. Și acum te duci sus, da ?

Se ridică în picioare, dîndu-și băutura pe gît dintr-o singură înghițitură și exclamă :

— Fir-ar să fie ! Mi-am lăsat niște documente importante în mașină. Mă duc să le iau, înainte ca vreun șmecher din ăștia iute de mînă să mi le însface.

Cu aceste cuvinte se îndepărtă cu pași mari, ca un om zorit să nu piardă trenul.

— S-a dus să mai bea, comentă Natalie.

Vorbea fără amărăciune și fără resentiment.

Ainslie întinse mîna spre copil, simțind cum dădaca îl supraveghea ca un șoim ocrotitor.

— Bună, Frances.

Fetița se uită cîteva secunde la el, apoi se întoarse, îndreptîndu-se spre scări.

— Domnul Torrance spunea că s-ar putea să plecați în Anglia ? o întrebă pe Natalie cu blîndețe în glas.

Altădată, gîndul unei lungi călătorii pe mare, de la Singapore către apele infestate de submarinele germane ale Atlanticului, i s-ar fi părut o inițiativă foarte hazardată. Dar acum, după ce văzuse ce se întîmpla pe peninsulă, nu mai știa nici el ce să creadă.

— Dacă va fi posibil, răspunse ea. Frances trebuie să atingă o anumită vîrstă înainte de a i se putea aplica un tratament special. Dar chiar și atunci...

Înălță din umeri cu un gest dureros. După care, adăugă cu voie bună forțată :

— Oricum, nu de necazurile mele ai dumneata nevoie.

Se simțea că se străduise să-și impună veselia măcar în voce și adăugă cu calm :

— În orice caz, îți mulțumesc. Acum nu mă mai simt atît de singură. E ridicol, nu ? Mi-ai salvat viața și asta ar trebui să fie deajuns.

Ainslie își coborî privirile :

— Dar nu e deajuns, nu-i așa ?

Torrance reintră cu zgomot :

— Se vede că le-am lăsat la șantier. Doamne, ce omenire e pe stradă ! Parc-ar fi la carnaval !

Ainslie se ridică încet în picioare. Avea senzația că pășește pe gheață subțire.

— Trebuie s-o întinzi, da ? îl întrebă Torrance posomorît. Sper să te mai vedem.

Ainslie luă mîna lui Natalie.

— Sînt nevoit să plec. Dar n-am mai putea lua odată o băutură împreună ? Poate de Crăciun ?

— Ar fi plăcut, răspunse ea fără să-și retragă degetele din mîna lui.

Ainslie ieși în atmosfera zăpușitoare a amurgului, lăsîndu-și gîndurile să zăbovească încă asupra cuvintelor ei. Ce se întîmpla cu el ? Era nebunie curată să se lase antrenat. Natalie încercase să-l îndepărteze cu finețe, să lămurească lucrurile. Ba chiar îl avertizase că avea nevoie de soțul ei, dacă nu pentru altceva, măcar de dragul fetiței.

Totul era lipsit de sens. Doar s-o revadă, să-i simtă apropierea, asta era maximum la ce se putea aștepta.

Își aduse aminte brusc ce-i răspunsese cînd îl întrebase de ce nu e căsătorit : „S-a măritat cu un fermier cumsecade și chibzuit." Dar nu așa se întîmplaseră lucrurile. O iubise pe Penny sau își imaginase că o iubește. Ea însă nu fusese în stare să se obișnuiască cu modul lui de viață. Pur și simplu. De cîte ori pleca pe mare, ea suferea, și cînd se întorcea teafăr, nu se putea împiedica să-i arate prin ce trecuse.

Poate că, într-adevăr, războiul îl schimbă pe om. Dar poate că numai ceilalți observă această schimbare la tine, pe cînd tu, cel aflat direct în cauză, nu-ți dai seama de nimic pînă cînd nu țîșnește la suprafață. Citise în ochii lui Quinton îngrijorare în legătură cu el, ba chiar și în ochii lui Halliday. Să fi fost situația chiar atît de serioasă ?

Portarul hotelului stătea la umbră, ținîndu-și ponosita pălărie tropicală în mînă. Avea capul complet chel și constatarea că era mult mai bătrîn decît își închipuise îl tulbură pe Ainslie.

Portarul își puse cu grijă pălăria pe cap și se înclină :

— Doriți un taxi, *sahib* comandor ?

— Nu, mulțumesc.

Omul îl însoți pînă la poartă.

— Dar feriți-vă de hoți, domnule. Apoi, muindu-și glasul : O să fie bine, nu-i așa, *sahib* comandor ?

Cînd Ainslie îl cercetă din priviri, adăugă șovăitor :

— Cu războiul, cu hotel Royal, cu toate celelalte.

Lucrurile astea însumau toată viața lui, își spuse Ainslie, brusc mișcat.

— Pînă la urmă toate or să se aranjeze, îl liniști el.

Omul păru satisfăcut.

— N-au ei curajul să ne invadeze. O să-i zvîrlim în mare.

Ainslie porni pe trotuarul înțesat de lume. Cu atîția oameni în jur, se simțea în siguranță. Dar, deodată, auzi la distanță zăngănit de geamuri sparte și șuierul fluierelor polițienești.

Intră într-un bar micuț în care mai fusese odată. Se găseau înăuntru cîțiva ofițeri ai armatei de uscat și un locotenent de marină, gata să plece. Dar înainte de a ieși, acesta făcu un gest surprinzător. Se îndreptă spre o chelneriță chinezoaică și-și lăsă mîinile pe umerii ei.

— La revedere, Ana. Ai grijă de tine.

După aceea o sărută și se răsuci pe călcîie.

Ainslie văzu că fata plîngea : lacrimile îi lunecau pe obraji și îi picau pe rochia de mătase.

Locotenentul îl zări pe Ainslie și, automat, luă o poziție regulamentară.

— John Welsh, nu ? îl întrebă Ainslie.

— Exact, răspunse locotenentul, întinzîndu-i mîna și uitîndu-se la tresele de pe epoleți. Am auzit că ați făcut niște fapte mărețe. Rînji : Domnule comandor.

— Rămîi să bem împreună ceva ?

Locotenentul răspunse pe un ton scăzut :

— Și așa am băut prea mult. Plecăm peste trei ore. Întreaga flotilă.

— Încotro ?

— Australia. Anglia, nimeni nu ne spune nimic. Departe de Singapore, asta-i tot ce știm. Nu vă faceți griji, domnule comandor. o să ne urmați foarte curînd, n-am nici cea mai mică îndoială. Apoi, arătînd spre chelneriță : Dacă vă dă ghes inima, luați-o de drăguță. E o fată bună.

Ainslie se uită după el : un om pe care-l cunoscuse cîndva, acum un locotenent ușor amețit. Plecau. Nu putea să fie adevărat. Pînă și flota ?

Părăsi localul fără să fi băut nimic. Trecu pe lîngă o dugheană și-l văzu pe patron gata să tragă obloanele. Chiar lîngă ușă zări o jucărie, un elefant mare, galben.

— Cît vrei pe el ?

Omul îl măsură bănuitor, cîntărindu-și șansele de a-l trage pe sfoară.

— Pentru dumneavoastră, domnule, îl las foarte ieftin. Se dezumflă însă ușor, sub privirea fixă a lui Ainslie. Mai ales că-i Crăciunul, vi-l las la o nimica toată.

Ainslie luă elefantul și-i înmînă negustorului cîteva bancnote.

— E bine ? Mai ales că-i Crăciunul ?

Omul nu luă ironia în seamă.

— Exact cît face.

Ainslie porni mai departe, strîngînd la piept elefantul umplut cu cîlți și observînd zîmbetele de pe fețele militarilor care treceau pe lîngă el și îl salutau dinadins, pentru a vedea cum se descurcă cu mîinile ocupate.

Reuși pînă la urmă să oprească un taxi și-i ceru șoferului să-l ducă la bază. Omul nu scoase o vorbă, nici măcar nu încercă să se tîrguiască pentru taxa de întoarcere, dat fiind că-l ducea atît de departe. Era și el necăjit. Ca și toți ceilalți.

Lucrurile stăteau destul de rău și pentru echipajul de pe *Soufrière*, dar mai văzuseră ei d-alde astea și știau că, la nevoie, pot oricînd pleca.

Dar ce trebuie să fi simțit oamenii aceștia simpli ? Atmosferă încărcată de zvonuri și amenințări. Fantoma de neconceput a unei forțe înfricoșătoare care venea înspre ei, în sud, înghițind și năruind totul în cale.

Găsi baza cufundată în întuneric, înconjurată din toate părțile de sentinele înarmate, iar cînd urcă la bordul submarinului, Quinton îi spuse :

— N-a sosit încă nici un ordin pentru noi, domnule comandant.

Îl urmă pe Ainslie în cabină și rînji cînd dădu cu ochii de elefant.

— O mascotă ?

— L-am luat pentru fetița de care ți-am vorbit.

Quinton aprobă din cap.

— Bună idee. Pot să jur că și ai mei, acasă, au făcut toate pregătirile. Un curcan rotofei, cu tot dichisul, la un soare și o căldură de plus treizeci de grade.

Ainslie răsfoi registrul de schelă. Oamenii erau pe uscat, iar mîine, ca de obicei, vreun mașinist va fi acuzat de scandal la beție. Ca întotdeauna.

— Aștept să-i văd pe cei aflați în învoire cînd se întorc la bord, zise Quinton. După cîteva halbe la cantina flotei, or să fie puși pe încăierări.

În cabina lui, Ainslie se așeză și-și turnă o băutură. Elefantul îl fixa din celălalt colț al camerei cu o privire imobilă.

Se dezbrăcă și se întinse în cușetă, cu mîinile împreunate la ceafă.

„Oare ce-o fi făcînd ea acum ? se întrebă. Se pregătește de culcare în timp ce bețivanul ei de bărbat o urmărește cum se dezbracă."

Își răsuci fața pe pernă și încercă să judece rațional. Dar nu reuși să se simtă mai bine, iar cele treizeci de mile ce se așterneau între cușeta lui și hotelul Royal păreau să se dilate tot mai mult.

Comandorul Armytage se uită aspru la Ainslie, peste biroul lui.

— Mîine am să-ți comunic noile dispoziții. Dactilograful meu nu-i aici.

Critchley i-ar fi răspuns : „Dar e zi de Crăciun, domnule comandant !“ Ainslie se mulţumi să se uite la harta de pe perete. Era de necrezut. Unităţile japoneze avansaseră pînă în colţul de sud-vest al peninsulei. În ciuda aerului sufocant, simţi un fior rece de-a lungul şirei spinării. Încă o sută cincizeci de mile şi aveau să ajungă la strîmtoarea Johore şi la şosea. Părea un coşmar nebunesc, o plăsmuire a fanteziei.

Şi totuşi, în ultimele două zile simţise, într-un fel, brusca schimbare. Mult mai multe raiduri aeriene asupra insulei, iar bateriile antiaeriene masate acolo prefăceau cerul în arabescuri vii de proiectile şi trasoare.

Se părea că retragerea îşi înteţise ritmul, iar unităţile militare care se căzneau să stăvilească avansul inamicului nu aveau altă speranţă decît fîşia aceea îngustă de apă din spate, făgăduiala de siguranţă care îi aştepta pe insulă.

Amiralul Granger fusese foarte ocupat, iar Ainslie constatase, din ordinele de zi, că mai multe vase mari comerciale părăsiseră portul, încărcate cu familiile rezidenţilor britanici şi cu funcţionari civili. Ceas de ceas, debandada retragerii creştea.

— Îmi veţi ordona să ne mutăm la Keppel Harbour ?

— Mă rog, asta doreşte domnul amiral. Dac-ar fi după mine, v-aş cere să distrugeţi motoarele de pe *Soufrière* şi să-i folosiţi tunurile pentru a acoperi şoseaua, prin trageri din poziţia unde e acum acostat.

Ainslie fu surprins că nu-l mîniase sugestia comandorului. Armytage îşi pierduse cu totul capul şi masca acest lucru sub vechea lui fanfaronadă.

— Asta-i tot, domnule comandor ?

— Pentru moment. Mişcă de la locul lor două dosare, apoi le reaşează exact în aceeaşi poziţie : Executarea !

Cînd Ainslie se ridică să plece, Armytage i se adresă pe neașteptate :

— Ține pentru dumneata ceea ce-ți spun : pe mîine se așteaptă căderea Hong-Kongului.

S-ar fi zis că enormitatea acestei informații era prea covîrșitoare pentru a o păstra numai pentru el. Lovitura de grație, deșteptarea din autoamăgire. Adăugă :

— Și după aceea se pare că urmează Borneo. Pretutindeni e același lucru.

Ainslie închise ușa în urma lui și se uită la măsuța cu mașina de scris abandonată, amintindu-și de expresia dactilografului în ziua cînd se oprise să tragă cu urechea la observațiile sarcastice ale lui Armytage.

Telefonă imediat la submarin pentru a se asigura că toate sînt în ordine și că Quinton își petrecea Crăciunul atît cît se putea aștepta să-l petreacă.

La telefon, vocea lui Quinton avea parcă un accent australian mai puternic ca de obicei.

— Ne distrăm de minune ! Domnul să ne aibă în pază dacă ar trebui tocmai acum să molăm parîmele și să ieșim în mare !

— Eu mă duc în oraș, John. Mă întorc cam într-o oră, sau cam așa ceva. Dacă e nevoie de mine, telefonează la hotelul Royal.

Urmă un interval lung de tăcere, după care Quinton spuse :

— Nădăjduiesc să-i placă elefantul.

O dubiță de patrulare îl duse pe Ainslie în oraș, iar marinarul care conducea se oferi să-l aducă și îndărăt cînd va dori. N-a dat multe explicații, dar — evident — gîndise că e periculos pentru un ofițer să circule singur.

Faptul că era zi de Crăciun nu făcea decît să înrăutățească lucrurile, își spuse Ainslie. Cînd intră în hotel, văzu podoabele de hîrtie și un steag al Regatului Unit prins deasupra unui portret al regelui. O casă de peste drum fusese lovită de o bombă, iar în interiorul hotelului observă că scările care duceau la pivniță fuseseră întărite cu grinzi și saci de nisip, iar deasupra era atîrnată o placă pe care scria: „Adăpost antiaerian. Numai pentru pasagerii hotelului."

Băutorii erau mulți la număr. La o masă, o pereche de vîrstnici, cu pălăriuțe de hîrtie pe cap, stăteau față în față, sorbind șampanie, cu fețe nespus de amărîte.

Unii se îmbătaseră de-a binelea și adormiseră pe unde apucaseră, sau se uitau în jur după chelnerii ocupați.

Spre deosebire de prima dată, nimeni nu-l întrebă pe Ainslie ce dorește. Urcă scările și se opri în fața apartamentului. Apoi apăsă pe butonul soneriei.

Ușa se deschise pe dată și dădaca îl întîmpină:

— Sărbători fericite, domnule comandor Ainslie.

Ainslie îi zîmbi și intră. Un chelner al hotelului strîngea resturile cinei de Crăciun, iar fetița ședea pe un covoraș, înconjurată de cadouri și de hîrtii de ambalaj viu colorate.

Într-un colț fusese instalat chiar și un brad, împodobit cu figurine de șocolată și cu reni.

Ainslie îl văzu cu surprindere pe contraamiralul Granger așezat într-un fotoliu adînc, ținînd un pahar în mînă și pufăindu-și, ca de obicei, pipa. Îi zîmbi cu gura pînă la urechi:

— Intră, Robert. Nu te sinchisi de mine. Sînt prietenul familiei.

O văzu pe Natalie privindu-l din ușa camerei alăturate. Purta o rochie lungă de un galben pal, cu o floare roșie prinsă pe umăr. Părul nu-i mai era strîns într-un coc, ci-i atîrna liber pe spate.

Ainslie întinse elefantul :

— Pentru Frances.

Veni spre el, fără să-l părăsească o clipă din priviri.

— Foarte drăguț din partea dumitale. Se asortează cu rochia mea. Ia te uită, Frances !

Dar fetița nu-și dezlipea ochii de pe colecția ei de cadouri.

— Nu pot să rămîn. Am vrut doar să trec ca să vă urez...

Se opri din vorbă, simțindu-se total neajutorat.

Natalie îi luă mîinile într-ale ei.

— Ba ai să rămîi. Te rog. Soțul meu s-a dus cu Shelly în vizită la niște prieteni. Tocmai au plecat.

— Așază-te, Robert. Fă ce-ți spune Natalie, interveni Granger. Apoi adăugă cu o figură devenită brusc serioasă : Eu mă aflu aici din alte motive. Mîine îi îmbarc pe un vapor. Unul din ultimele vase mari care părăsesc portul.

Ainslie se uită la ea, bucuros să o știe în siguranță, dar întristat, în același timp, de brusca apropiere a sfîrșitului. „Sfîrșitul a ce ?“ se întrebă. Cu glas tare, rosti :

— Asta-i o veste bună. Îi zîmbi. Acum voi dormi mai liniștit.

Granger își consultă ceasul :

— Trebuie s-o șterg. E nevoie să arunc o privire la cîteva dintre vapoare. Să le dau binecuvîntarea, ca să spun așa.

O urmări din priviri pe Natalie, care se ducea să-i ia chipiul și-i murmură lui Ainslie :

— E de rău. Întăririle nu sosesc. Dacă nu le putem ține piept la strîmtoarea Johore, atunci e o chestie de săptămîni, nu de luni.

Cînd Natalie se întoarse în cameră, o întîmpină cu un zîmbet larg :

— Foarte bine. Acum plec.

Ea îl sărută pe Granger pe obraz și-i spuse :

— Mulțumesc c-ai venit.

Chelnerul ieși odată cu amiralul și în cameră se așternu, brusc, tăcerea.

Ainslie își sorbea băutura și o urmărea cum aranjează cadourile fetiței ; după aceea, puse elefantul pe jos, lîngă copil.

Ce fel de om era soțul ăsta al ei ? Cum de plecase cu soră-sa, sub un pretext oarecare ? Gîndul îl mîhnea de dragul ei.

Natalie veni spre el și i se uită în pahar.

— Încă o băutură ?

— Peste un minut.

Se așeză pe brațul fotoliului lui și se uită la copil.

— O să-i placă elefantul.

Ainslie i se adresă foarte liniștit :

— Ai să-mi lipsești. Foarte mult.

O clipă i se păru că nu auzise, dar ea își duse mîna la spate și-i prinse mîna lui, strîngîndu-i-o atît de puternic, încît îl duru.

— Nu am nici un drept, absolut nici un drept, urmă el. Dar prezența dumitale aici însemna totul pentru mine.

Se întoarse spre el și, cînd îl privi, părul ei îi atinse umărul.

— Și pentru mine înseamnă foarte mult. Crede-mă. N-o spun numai pentru că plec. Nu sînt genul ăsta de om.

Dădaca trebăluia în camera alăturată, dar din punctul lor de vedere s-ar fi putut la fel de bine găsi pe altă planetă.

Ainslie își lăsă ușor mîna pe coapsa ei, simțindu-i căldura trupului sub rochie. Natalie nu se îndepărtă de el, ci continuă să-l privească cu ochi scînteietori. După o clipă îi spuse cu glas răgușit :

— Încetează, te rog!

Se ridică în picioare, continuînd să-i țină mîna. Se ridică și el, cu mintea încețoșată.

— Ar trebui să pleci înainte de a se întoarce ei, îi spuse Natalie. Ainslie îi întîlni privirea și o văzu înălțîndu-și bărbia cînd adăugă : Nu vreau să ne strice momentul ăsta.

Se îndreptară împreună spre ușă. Cum va trece de prag, totul va lua sfîrșit ! Era greu de acceptat și mai greu de crezut.

Pusese mîna pe clanță, cînd ea îi spuse :

— Sărută-mă, te rog.

Stătu nemișcată, cu ochii închiși, cînd el își petrecu brațele în jurul trupului ei și o sărută pe gură ; o simțea lipită de el, iar bătăile repezi ale inimii li se îngemănau.

— Doamnă Torrance !

Glasul dădacei îi făcu să se rupă din îmbrățișare, cu un sentiment de vinovăție.

Dar dădaca nu părea să se sinchisească de îmbrățișarea lor sau de ce însemna aceasta. Arăta cu degetul spre copil, care se îndrepta foarte încet către ușă.

Cînd ajunse lîngă ei, se uită în sus la Ainslie, cu aceeași fetișoară lipsită de orice expresie. Apoi, cu gravitate, se întinse spre el, deschizîndu-și mînuța.

Ainslie se uită la floarea de hîrtie din mîna fetiței. Dădaca rosti calm :

— S-ar putea să nu însemne nimic, doamnă Torrance. Nu vă faceți prea mari speranțe !

Dar Natalie Torrance se lăsase în genunchi, strîngînd copilul la piept și bîiguind :

— O. Frances, scumpo, vrei și tu să-i dai un dar !

Copila se desfăcu din brațele ei și se înapoie la elefant, fără să mai arunce vreo privire.

Ainslie o ajută pe Natalie să se ridice în picioare şi o lipi de el, împărtăşindu-i micul moment de speranţă.

— Te-a recunoscut, Robert, te-a recunoscut cu adevărat. Niciodată nu a mai făcut aşa ceva.

Ainslie îi înălţă bărbia cu degetele şi-i cercetă faţa.

— Natalie, de astă dată chiar plec. Am să-ţi las o adresă unde mă poţi găsi cînd sînt în Anglia. Fireşte, dacă vei dori să mă vezi. Făcu un pas îndărăt, simţind-o cum îi lunecă din braţe. Şi ai grijă de tine.

Ea dădu din cap, parcă neputînd să articuleze bine cuvintele :

— Şi tu.

Uşa se închise în urma lui. Totul se sfîrşise.

Cînd ieşi din raza hotelului, îl găsi pe contraamiralul Granger aşteptîndu-l într-un automobil de campanie tip Humber.

— Te însoţesc. Rămase tăcut pînă ce Ainslie se instală, apoi continuă : Am ghicit eu cum stau lucrurile. Mi-am zis că v-aţi putea face mult bine unul celuilalt.

Maşina se strecura prin înghesuiala de pietoni şi amiralul adăugă :

— S-a întîmplat ceva, nu-i aşa ?

— Copilul. Ea crede că m-a recunoscut. Mi-a dat asta, urmă el, scoţîndu-şi floarea de hîrtie din buzunar.

— E mare lucru. Amiralul scutură din cap. Soţul ei, Guy, a început să bea mult mai rău după accident. S-a întîmplat aşa : cel ce conducea maşina era beat, după cum s-a constatat la anchetă, şi bănuiesc că şi Guy dăduse un pahar, două pe gît, dar el a ieşit basma curată. Copila a fost proiectată într-un copac. Urîtă treabă.

Ainslie căzu pe gînduri. Pînă atunci îşi închipuise că accidentul avusese loc din cauza lui Guy Torrance.

— Îi îmbarcaţi mîine pe vasul acela, domnule amiral ?

— Da, le-am asigurat o escortă bună. E nevoie. Japonezii au și scufundat cîteva din vasele noastre de transport, în afara portului.

Intrară în bază, trecînd pe lîngă cîteva sentinele care îi salutară. La despărțire, amiralul îi spuse :

— Fii cu ochii în patru dacă te vei mai întîlni vreodată cu familia Torrance. O fi el bețiv, dar are putere și n-ar pregeta nici o secundă s-o folosească împotriva ta. Rîse. Îmi bat gura de pomană, nu-i așa ?

Demară ; pipa i se proiecta din gură ca o țeavă de tun.

Ainslie porni printre clădirile pustii, către dană. Oricît se străduia nu putea uita expresia feței lui Natalie cînd închisese ușa după el.

Și nici nu voia s-o uite. Niciodată.

19

OBLIGAȚII

Quinton își duse mîna streașină la ochi și scrută portul. Arăta ca un adevărat balamuc. Întreaga radă, de la un capăt la celălalt, era înțesată cu toate categoriile și mărimile de ambarcații, bărci pescărești și jonci.

În mijlocul acestui haos, cîteva mari vase comerciale, vechi cargoboturi, își completau în grabă operațiile de încărcare, bigile lor aplecîndu-se și scormonind prin șlepuri asemenea unor scheletici monștri preistorici devorîndu-și prada.

Cartnicul Voysey strigă din prova :

— S-a luat volta peste tot, domnule comandant.

— Dați liber la mașini, îi răspunse Ainslie, făcîndu-i semn cu mîna.

Fusese o călătorie ciudată drumul acesta parcurs din strîmtoarea Johore, dublînd capul Changi, și pînă aci la golful cel mai important din sud. Și, tot timpul, o senzație de fugă, de pierdere.

Și acum ce urma ? Așteptarea de noi ordine. Să ia drumul spre Anglia. Sau să rămînă și să evacueze ștabii de la comandament. Sau să saboardeze submarinul și să plece pe altă cale.

— Parc-ar fi un ospiciu de nebuni, comentă Quinton. Ia uitați-vă la ei !

Cînd lumea își va da seama că nu mai există vase mari și, deci, nici o speranță pentru masele de refugiați în panică, situația se va agrava neînchipuit de mult. Toate vechile uri și ranchiune înnăbușite, barierele rigide dintre rezidenții albi și cei de culoare, vor răbufni la suprafață, într-un război separat.

O sirenă mugi melancolic și maistrul semnalizator anunță :

— Cel mai mare dintre vasele de transport, *Bengal Princess*, a ridicat ancora, domnule comandant. Înainte de asta, făcea cursa regulată spre Japonia. Acum totul pare o glumă de prost gust.

Ainslie își îndreptă binoclul spre cargoul piturat în culori mohorîte, care tocmai începuse să se desprindă lin din aglomerarea de vase. Probabil că Natalie se afla undeva la bord, poate chiar că zărise coca cenușie a submarinului *Soufrière*, înainte ca vasul să fi ieșit din golf și să se fi alăturat escortelor care-l așteptau.

Quinton îl urmărea îngîndurat :

— Ceva ordine, domnule comandant ?

Ainslie privi în jos, spre marinarii care strîngeau cablurile de prisos, în timp ce Voysey, sub căutătura rece a lui Farrant, ofițerul cu artileria, verifica dacă parîmele sînt bine întinse și se pregătea să dea schela la mal.

Fie timp de pace, fie timp de război, un comandant de navă trebuie să urmeze aceeași rutină a vieții la bord.

— Întrebați la spital cum se mai simte marinarul nostru.

Era un lucru de necrezut, dar omul acela care fusese rănit chiar pe punte, supraviețuise. Medicul le spusese că avea o gaură în șold de-ți puteai vîrî pumnul în ea. Lui Hunt, infirmierul, i se datora faptul că marinarul mai trăia.

Dat fiind că intrîndul fusese invadat și ocupat de inamic, nu mai putuseră primi vești în legătură cu celălalt marinar, cel doborît pe cheu de un proiectil de aruncător și nu știau dacă mai trăia sau murise. Va trebui să expedieze o scrisoare părinților lui. „Dat lipsă“. Ăsta era un lucru și mai trist. Să nu știi nimic. Să-ți pierzi speranțele pe zi ce trece.

Rosti, cu glas posomorît :

— Spuneți mecanicului șef să verifice totul la mașini. Dacă are nevoie de piese de rezervă, va trebui să facem cît mai repede rost de ele. Am impresia că sîntem cam izolați în tot talmeș-balmeșul ăsta.

Quinton dădu să se îndepărteze. Dar se opri să întrebe:

— A ieșit bine totul ? Vreau să spun, cu elefantul și cu celelalte ?

— Da, dar acum au plecat.

Timonierul își scoase la iveală, prin tambuchi, silueta masivă, ochii lăcrimîndu-i la contactul cu lumina crudă a soarelui.

— Ce se aude cu învoirile, domnule comandant ?

Ainslie ridică din umeri.

— Aștept și eu să aflu. Dar, presupun, că vor fi îngăduite numai în perimetrul local.

Gosling căzu pe gînduri.

— Rămînem aici, domnule comandant ?

— Mă îndoiesc. Dat fiind că raidurile aeriene se întețesc, ar fi prea primejdios să stăm locului.

Cuprinse cu privirea rada pitoresc colorată. Toată lumea știa acum de existența submarinului *Soufrière*. Inclusiv japonezii.

Se lăsă în jos prin tambuchi și se îndreptă spre cabina lui.

Forster îl aștepta acolo, cu o figură abătută.

— Tot te mai roade boacăna aceea pe care ai făcut-o, navigatorule ? Scoate-ți-o din minte. Presupun că n-o să se mai întîmple.

Dar Forster nu trădă nici un semn de ușurare la auzul acestor cuvinte. Replică :

— Vă mulțumesc mult, domnule comandant. Dar altceva mă roade. Voiam... voiam să vă întreb dacă aș putea emite o comunicare specială de aici. Aș vrea să anunț pe cineva să nu-și facă griji. Să aștepte pînă mă întorc, încheie cu glas jalnic.

Ainslie se așeză și-l măsură din priviri.

— E vorba de o femeie, desigur.

— Soția comandantului de pe *Psyche*, domnule comandant.

Ainslie dădu din cap :

— Deci văduvă.

— Mă rog, da, dar... Își încleștă pumnii. Vreau să mă însor cu ea.

— E vreun copil la mijloc ?

— Un copil care se va naște, domnule comandant.

— Înțeleg.

Ainslie voise să facă un duș, să rămînă un timp singur, dar îngrijorarea lui Forster îi alungase toate aceste dorințe din minte. Poate că, pînă la urmă, Forster începuse să se maturizeze. Era de sperat că nu va regreta mai tîrziu pasul pe care voia să-l facă.

— Ești sigur de intențiile dumitale ?

— Foarte sigur, domnule comandant.

— Bine. Vom trimite comunicarea azi, dacă-mi vei da toate detaliile. Aș spune că va aduce o notă nouă, încurajatoare, între celelalte radiograme de la Singapore.

Forster ieși din cabină cu figura osînditului care și-a mărturisit în ultimul minut păcatul.

Cartnicul Vernon bătu la ușă :

— Am dat legătură telefonică la mal, domnule comandant. Rînji pe sub mustață. Va fi o variație.

După ce ușa se închise, Ainslie se lăsă pe spătarul scaunului și-și trecu degetele prin păr. Știa ce voise să spună Vernon. În alte vremuri, un submarin, fie el și marele *Soufrière*, ar fi fost în coada listei pentru telefoane. Dar acum, nu erau decît puține nave sub pavilionul marinei militare.

Cînd telefonul bîzîi, se uită la el, amintindu-și de alte prilejuri similare, ca de pildă cel în care micul colonel primise vestea morții lui Critchley. Ridică receptorul. Îi vorbea contraamiralul Granger.

— Bun. Deci, te afli aici. Vocea i se auzea ca de la foarte mică distanță și avea un ton îngrijorat. Îmi pare rău că trebuie să te smulg atît de curînd de acolo și să te trag pe uscat. A survenit ceva. Ceva urgent. Comandantul șef dorește să te înființezi imediat în biroul lui.

— În cincisprezece minute voi fi pe țărm, domnule amiral.

Așteptă la aparat, gîndindu-se la toți ofițerii de stat Major care nu aveau nici o navă de supravegheat.

— Ești gata de ieșit în mare ? întrebă Granger.

Ainslie se lăsă să alunece pe marginea scaunului, vechiul său instinct lansîndu-i un avertisment.

— Da. Am plinul de combustibil, de torpile, îmi lipsesc doar ceva muniții pentru mitraliere.

— O să iau legătura cu biroul comodorului în privința asta.

În glasul amiralului răsuna o notă de ușurare.

Ainslie reașeză telefonul în furcă. Altă misiune. Se așteptase doar la așa ceva, de ce naiba se simțea tulburat? Se ridică, uitîndu-se după chipiu.

Cînd trecu de pichetele de gardă și de barierele de sîrmă ghimpată, un automobil al Statului Major sosi să-l ia. Îl duse la o clădire proaspăt rechiziționată de la marginea orașului, bine protejată cu baterii antiaeriene și autoblindate de cercetare.

Ainslie îl mai întîlnise doar o singură dată pe comandantul șef. Un tip înalt, cu înfățișare austeră, favoriți îngrijiți, cărunți, o față victoriană.

Mai erau cu el un general din forțele aeriene militare și un străin, îmbrăcat într-un costum dintr-un material ușor, gălbui.

Se afla și Granger acolo și arăta obosit, ba chiar deprimat.

Amiralul comandant șef făcu prezentările :

— Dumnealui este vice-mareșalul Thomas, omologul meu pentru aviație, iar dumnealui este maiorul Zahl, din Serviciul de Informații american.

Își strînseră cu toții mîinile, cîntărindu-se din priviri și formîndu-și punctele de vedere, fără să rostească vreun cuvînt.

Un locotenent îi aduse lui Ainslie un scaun, iar amiralul începu fără nici un fel de introducere :

— Probabil că dumneata cunoști situația noastră actuală mai bine decît noi toți, așa încît nu mai e nevoie să recapitulez. Știi tot ce s-ar fi putut face, ce s-ar fi putut preveni și așa mai departe. Acum ne-a ajuns cuțitul la os. Nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să împiedicăm ca un dezastru să devină și o rușine națională.

Făcu un semn din cap americanului.

Maiorul Zahl vorbea pe un ton degajat, în total contrast cu cele ce avea de comunicat :

— Fapt este, domnule comandor, că angajarea forțelor americane în Pacific gravitează încă în jurul lui Pearl Harbour. Anul viitor s-ar putea ca lucrurile să ia altă desfășurare, cine știe ? Dar în momentul de față ne aflăm în imposibilitate de a-l ajuta pe comandantul șef de aici. Înălță ușor din umeri. Singurul lucru pe care-l putem face este acela de a-i împărtăși informațiile noastre.

Ofițerul de aviație îl întrerupse :

— Maiorul Zahl ne-a adus vestea existenței unei **noi** nave portavion japoneză. *Sudsuya.* Un portavion dintre cele mai noi și mai perfecționate.

Ainslie se uită la el, și-i văzu disperarea.

Fără îndoială că nu-i era deloc ușor, cu aerodromurile și avioanele lui distruse.

— Portavionul se află în Indochina, la Cam-Ranh, continuă amiralul. Americanii l-au bombardat săptămîna trecută, dar avariile nu-s prea serioase. Ni s-a raportat că peste cîteva zile își va relua activitatea.

Zahl confirmă din cap.

— Agenții noștri ne-au transmis informații cît se poate de clare. Scopul principal este acela de a întări forțele nipone, dar, ca să fim mai la obiect, de a zădărnici orice șansă de evacuare a orașului Singapore. Fără acoperire aeriană...

— Știu, domnule maior, răspunse Ainslie, cu un zîmbet încordat. Am mai văzut așa ceva.

— Te-am chemat aici, Ainslie, reluă amiralul, care părea gata să facă abstracție de toți cei de față, ca să-ți expun situația pe șleau. Voi trimite nava *Soufrière* să atace *Sudsuya*, pentru că nu dispun de nimic altceva. Nu *există* nimic altceva.

Tăcerea era apăsătoare, asemenea acalmiei ce precede o furtună tropicală.

— Înțeleg, domnule amiral, răspunse Ainslie.

Înțelegea oare într-adevăr ? Chiar dac-ar fi izbutit să scufunde portavionul, acest lucru n-ar fi făcut decît să întîrzie, dar nu să împiedice inevitabilul.

Amiralul și vice-mareșalul schimbară o privire între ei, după care Granger întrebă :

— Ai nevoie să-ți procur ceva ?

Ainslie scutură din cap.

— Doar un glob de cristal vrăjit, domnule amiral. E singurul lucru care ne-ar putea ajuta.

— Dorești să le vorbesc eu oamenilor dumitale, domnule comandor ? întrebă amiralul. Să le explic cît de importantă s-ar putea dovedi această misiune pentru toți?

Ainslie se ridică.

— Vă mulțumesc, dar nu e nevoie, domnule amiral. Îi cunosc foarte bine, pe unii dintre ei chiar de multă vreme.

— Bine, îți propun să începi pregătirile.

Vice-mareșalul de aviație își consultă ceasul.

Ainslie părăsi încăperea aproape fără să-și dea seama, iar Granger îl însoți, scormonindu-și buzunarele în căutarea pipei.

— Măgar emfatic, mormăi Granger, dar nu lămuri ce voise să spună.

Cînd ajunseră la ușă, Granger i se adresă brusc :

— Apropo, familia Torrance nu s-a îmbarcat pe *Bengal Princess.* A intervenit o ceartă între ei, nu știu exact pe ce motiv. Apoi, privindu-l pe Ainslie cu fermitate : Nu ți-am spus mai înainte, pentru că știam că ai fi acceptat misiunea doar de dragul ei. Am avut dreptate ?

Ainslie încuviință din cap, cu inima grea.

— Probabil. Și acum ce vor face ?

— O, îi aranjez eu într-un fel. Am o rezervă de vase. Las' pe seama mea.

Își strînseră mîinile și Granger îi spuse :

— Ți se cere foarte mult.

— De astă dată inamicul știe de existența noastră, nu va fi ușor, răspunse Ainslie.

Dar, de fapt, nu se gîndea decît la Natalie. Deci se afla încă aici, în oraș. Părea o irealitate. Totul era ireal.

— Le veți îmbarca pe Natalie Torrance și pe Frances pe un vapor, oricare ar fi el ? îl întrebă pe Granger.

— Ți-am spus să lași lucrul ăsta pe seama mea, răspunse amiralul cu un zîmbet trist. Bineînțeles că o să am grijă.

Automobilul militar îl aștepta ca să-l transporte înapoi în port. O clipă se simți ispitit să-i ceară șoferului să-l ducă pe altă rută, care trecea pe la hotelul Royal. Dar o revedere nu le-ar fi făcut bine nici unuia dintre ei. Mai cu seamă în momentul de față.

Vice-mareșalul de aviație coborî scările în grabă, tocmai cînd automobilul pornise, învăluit într-un nor de praf.

— E pus totul la punct ?

Granger îl privi cu răceală. Vice-mareșalul urma să părăsească insula pe cel dintîi vapor disponibil.

— Da. Omul ăsta căruia tocmai i-am strîns mîna e un ofițer valoros.

— Firește.

— Prea valoros ca să fie zvîrlit în groapa cu lei !

Granger o porni cu pași mari, roșu la față și foarte furios.

În timp ce înserarea cuprindea golful, *Soufrière* și-a molat legăturile fără mare zarvă și și-a întors prova spre larg.

În acea după-amiază, după o ciondăneală cu poliția militară locală și după o lapidară convorbire telefonică cu Granger, Ainslie reușise să obțină un hambar încăpător de pe doc, destinat depozitării mărfurilor în tranzit. Era unica încăpere suficient de spațioasă pentru a se putea adresa întregului echipaj deodată.

Fusese o întrunire impresionantă din multe puncte de vedere. Ainslie se cocoțase pe o ladă, în timp ce ofițerii și marinarii, fără să mai țină seama de rang, se adunaseră în jurul lui.

Li se adresase deschis, pentru că știa din experiență că atunci cînd e vorba de viața omului, minciunile nu-s de nici un folos.

Le explicase unde plecau și de ce. În timp ce glasul îi răsuna în hambarul vast, Ainslie urmărea chipurile oamenilor săi, amintindu-și de toate întîmplările, de momentele de încordare sau de haz care, într-un fel, îi sudaseră.

Gosling, arătînd șleampăt și bătrîn alături de prietenul lui, Menzies. Sawle, care cunoștea nevoile ofițerilor mai bine decît oricare altul. Hunt, în halatul lui alb, cu buzele țuguiate într-o expresie de vagă dezaprobare. Tînărul Southby, lîngă Halliday în costumul său de mecanic. Farrant. Christie, aviatorul, și toți ceilalți.

Avusese loc și un incident la care nu se așteptase.

Tocmai cînd se pregătea să plece, Quinton se cățărase pe ladă în locul lui și strigase :

— Vă rog ca acum să mă ascultați cu toții și pe mine. Probabil că unii dintre voi gîndesc că ni se cere o treabă împuțită, care nu face parte din misiunea ce ni s-a încredințat. Mă rog, poate că așa e. Dar ține tot de războiul ăsta blestemat și avem cu toții aceleași motive de a ne duce misiunea cu bine la capăt, misiunea *noastră*.

Apoi se întoarse să privească peste tot spațiul hambarului, către locul de lîngă intrare, unde se oprise Ainslie, și adăugă :

— Și dacă există vreo posibilitate să o scoatem la capăt fără să ne lăsăm măcelăriți, atunci cunosc un singur comandant care poate face lucrul ăsta. Și asta e o realitate, încheie el, ducîndu-și mîna la chipiu și salutînd.

Acum, cînd Ainslie stătea lîngă Forster, la masa hărților, ascultînd rapoartele și instrucțiunile care se transmiteau necontenit în întreaga navă, îi răsuna încă în urechi izbucnirea de urale sălbatice care l-a urmărit de după uşile hambarului, pînă departe.

Quinton alesese bine momentul. Dac-ar fi început cu cîteva secunde mai înainte, ar fi putut cu toţii să-şi vadă comandantul doborît de emoţie.

Opt sute de mile de parcurs, cu ordinul de a ignora orice alte obiective.

Se îndreptă spre un tub portavoce.

— Alo, comanda, aici comandantul !

Farrant se afla acolo sus, fiind de cart, în timp ce treceau pe lîngă ultimele vase mici de patrulare.

— Ordonaţi, domnule comandant !

— Toată lumea sub punte, intrăm în imersiune !

Claxonul ţipă răguşit, iar Ainslie se uită de la Quinton la Halliday.

— Pornim !

Auzi bufniturile tambuchiurilor închise şi forfota obişnuită a oamenilor de veghe care coborau bocănind.

— Gata ?

— Da' domnule comandant, răspunse Halliday, cu un zîmbet strîmb.

Ainslie ascultă sforăitul domol al motoarelor electrice, impulsurile redeşteptate ale sondei ultrason. Dar în faţa ochilor vedea chipul lui Natalie şi îi simţea inima pulsînd, lipită de pieptul lui, de parcă ar fi fost acolo, alături de el.

Rosti cu glas aspru :

— Amîndouă încet înainte. Deschideţi purjele. Cotă patrusprezece metri.

Cînd apa năvăli mugind în balasturi, iar puntea luă asieta pentru imersiune, Ainslie se îndreptă spre periscop şi scrută orizontul în căutarea uscatului, dar nu descoperi altceva decît primele stele.

— Jos periscopul !

Se dădu îndărăt, în timp ce periscopul scîrțîia, lunecînd în puțul lui. Erau pe drumul bun.

La o zi și opt ore după ce ieșise din rada portului, submarinul *Soufrière* trecea de paralela a șasea, îndreptîndu-se spre nord, aproximativ la jumătatea drumului dintre peninsula Malaya și coasta Indochinei.

Oricînd, în alte timpuri, ar fi fost o călătorie plăcută. Vremea era blîndă și nu zăriseră, nici nu detectaseră, altă navă.

Plutind la suprafață, cu motoarele diesel mormăind continuu, în timp ce Halliday completa o nouă încărcare a bateriilor, submarinul spinteca apa netedă aproape fără s-o răscolească.

Ainslie stătea pe puntea de comandă, privind stelele care începuseră să pălească. Curînd aveau să se ivească zorii și vor trebui să intre din nou în imersiune.

În jurul lui, marinarii de veghe, foarte conștienți de prezența sa, scrutau sectoarele respective, în timp ce Ridgway, care era ofițer de cart, își ținea binoclul îndreptat spre punctul unde, în scurt timp, urma să se contureze orizontul.

— Mă duc jos.

Ainslie se opri o clipă și trase adînc aer în plămîni. Alt vechi obicei. Apoi se lăsă să lunece în jos, în postul central, în acea altă lume, separată și totuși legată de lumea pe care tocmai o părăsise.

Quinton controla din nou asieta, iar Halliday purta o discuție serioasă cu servantul de la panoul de comandă. Locotenentul francez Cottier studia un plan de conexiuni electrice, încercînd să descopere ce era în neregulă cu luminile de deasupra cadranelor indicatoare ale funcționării pompelor.

— Comunicare pentru dumneavoastră, domnule comandant, spuse Forster, întinzîndu-i notiţa. Nimic nou în legătură cu portavionul, decît că se găseşte încă la ancoră.

— Deci care-i vestea ? întrebă Ainslie, privindu-l calm.

— Convoiul de refugiaţi a fost atacat, domnule comandant, şi cîteva dintre vase au fost scufundate, lîngă insula Banka. Printre acestea şi *Bengal Princess.* Iar japonezii continuă să înainteze, adăugă el, uitîndu-se la Ainslie care se sprijinise de masă.

Studia harta, pentru a da răgaz minţii lui să digere comunicarea scurtă, crudă.

Dacă ea s-ar fi găsit la bordul vasului de transport, ar fi fost acum moartă sau s-ar fi străduit să se menţină pe valuri, pînă cînd japonezii ar fi capturat supravieţuitorii.

Se simţea cuprins de panică. Dar, pe de altă parte, dacă evacuările nu mai erau posibile şi cei din Singapore se vedeau forţaţi să aştepte ca armata japoneză să pătrundă în insulă ? Îşi înfipse unghiile în palme pînă cînd durerea îi potoli îngrijorarea.

Granger îi făgăduise solemn. Va fi evacuată. Era mai apărată într-un vas mai mic şi mai rapid, care să se poată strecura printre numeroasele insule, sau să se ascundă peste zi de avioanele de recunoaştere şi de navele militare.

— S-a întîmplat ceva ? întrebă Forster.

— Mesajul dumitale a fost transmis, navigatorule Sper să aibă efect.

— Vă mulţumesc, domnule comandant.

Forster părea să nu fi observat că întrebarea lui rămăsese fără răspuns.

În navă plutea un miros de slănină prăjită, care-i făcea pe oamenii de veghe să-şi frece ochii obosiţi şi să-şi lingă buzele. Dinspre postul de radiotelegrafie se auzeau țăcănit de morse și fîșîitul precumpănitor al difuzoarelor sub tensiune. Se auzea și niște muzică, stranie și distorsionată, probabil de la un post japonez.

Ainslie se învîrtea cu neastîmpăr prin postul central. Se gîndea la ordinele primite. Bănuia că cineva foarte suspus, din Whitehall, făcuse ca lucrurile să se precipite. Situația nu mai semăna deloc cu cea care-l întîmpinase la sosirea lui aici. Poate chiar Winston Churchill pusese un cuvînt, după ce aflase știrile de la Wasnington și de la Singapore. Se pregătea pentru ziua cînd vestea unui alt dezastru avea să cadă asupra omenirii, dar mai ales asupra poporului greu încercat al Marii Britanii. Distrugerea uneia dintre cele mai mari nave de luptă japoneze putea constitui o oarecare compensație pentru pierderea lui *Prince of Wales* și a lui *Repulse*. S-ar putea să amortizeze, pentru un timp, ecoul brutal al înfrîngerii.

— Asieta este reglată, domnule comandant. În cinci minute intrăm la posturile de imersiune.

Quinton așteptă, cercetîndu-i starea de spirit.

— Foarte bine. În seara asta vom pătrunde în zona de patrulare a inamicului. Zona F. Va trebui să ne menținem mintea limpede. Zîmbi. Poate că o gustare suculentă ne-ar ajuta.

Quinton se îndepărtă de timonier.

— Am auzit veștile în legătură cu convoiul, domnule comandant.

— Nu se aflau la bord, John. Văzu o expresie de ușurare licărind pe chipul negricios al lui Quinton și adăugă: E ceva pentru care s-ar cuveni să fim recunoscători. Dumnezeule, ce-a păcătuit, biata de ea, ca să fie supusă la atîtea încercări !?

Quinton se întoarse să se uite la marinarul care le mai căra ceai oamenilor de veghe. Fața îi era concentrată, ca aceea a unui profesor.

— Ei, prietene, așa cum te cunosc eu, ai schimba toate astea dac-ai avea cea mai mică posibilitate, nu ?

Ainslie îl bătu pe umăr și se îndreptă spre cabina sa, știind bine că Quinton se uita lung după el.

La noapte vor veni din nou la cotă periscopică și vor lua legătura cu baza. După aceea, viețile tuturor vor fi în mîna lui.

Chibzuia încă la acest lucru cînd claxonul sfîșie tăcerea și interfonul urlă : „La posturile de imersiune ! La posturile de imersiune !"

Cînd se repezi la postul central îl auzi pe Sawle spunînd :

— Două ouă, domnule comandant. Sînt gata într-o clipită !

Ce grozav să fii în pielea lui Sawle, sau a marinarului cu ceștile de ceai !

— Rotații pentru șase noduri ! Regim de tăcere !

Ainslie se uită la ceasul de pe panou. Sus trebuie să fi fost întuneric beznă. Ascultă distrat la comenzile date în șoaptă, la uruitul înăbușit al motoarelor.

Fusese o zi proastă, stătuseră aproape tot timpul în imersiune, ridicîndu-se doar cînd se dovedea necesar să arunce cîte o scurtă privire în jur.

Ainslie era foarte conștient că se apropiau din ce în ce de coasta ocupată de inamic. În cîteva rînduri, „urechile" lui *Soufrière* raportaseră prezența unor nave rapide în vecinătate, după toate probabilitățile patrule antisubmarine. La un moment dat, în timpul unei scurte scrutări a mării și a cerului, Ainslie văzuse un avion, un hidroavion de fapt, care se rotea deasupra lor, de parcă îi și reperase. Au luat imediat o cotă cît mai mare, în așteptarea grenadelor antisubmarine sau a zgomotului de elice rapide de distrugător trimis să-i nimicească.

Ainslie își spuse că nu era greu să zărești nava *Soufrière* de la înălțime. Ar putea fi vizibilă chiar și cînd se află la cotă mai mare decît cea periscopică. O umbră compactă. Lighioana. Poate că japonezii aflaseră de ei și-i așteptau să-i prindă într-o poziție fără scăpare.

De s-ar stîrni măcar vînt, ca să vălurească suprafața mării, iscînd creste de spumă care să mascheze ochiul periscopului.

Vocea liniștită a lui Forster îi curmă firul gîndurilor.

— E timpul să schimbăm de drum, domnule comandant. Drum compas nouă-zero-trei-zero.

— Foarte bine, încuviință Ainslie.

Le îngădui lui Quinton și mătăhălosului timonier să răsucească submarinul cu cele cîteva grade indicate și încercă să-și evoce imaginea poziției lor, convertind liniile și semnele de pe hartă în stînci și pămînt, copaci și rîuri. Înainte de miezul nopții se vor apropia de delta fluviului Mekong, dar vor trebui să se mențină în larg, la apă adîncă, evitînd curenții de coastă.

— Nu se detectează nici un efect hidrofonic, domnule comandant. Marea e liberă, anunță Quinton.

— Foarte bine. Cota periscopică, vă rog.

Același mecanic tînăr aștepta să manevreze butonul; fața îi strălucea de transpirație, în timp ce Ainslie se ghemuia pe vine lîngă puțul periscopului.

Quinton urmărea indicatoarele pentru cîrmele de asietă și pentru cotă, în timp ce Halliday și oamenii lui verificau brusca schimbare de flotabilitate, survenită în urma admisiei aerului comprimat în balasturi.

— Cotă patrusprezece metri, domnule comandant.

Ainslie își frecă palmele de coapse.

— Spuneți postului de radiotelegrafie să fie gata.

Se uită la mecanic și-și dădu seama că acesta îl fixa. Se strădui să zîmbească și buzele îl durură în urma efortului.

— Ești gata, Tamlyn ?

Tînărul dădu din cap :

— Gata, domnule comandant.

Ainslie își înfrînă nevoia de a căsca știind că așa ceva i-ar impresiona neplăcut pe cei din jur. Teama, nesiguranța, îi strangulau măruntaiele ca niște gheare.

Își înălță încet mîna :

— Acum, Tamlyn, ușurel !

Se tîrî ca un crab în jurul puțului, fără să ia seama că-și zgîria genunchii și încheieturile, în încercarea de a studia cît mai repede îngrăditul său perimetru de vizibilitate.

Întuneric și ceață și nici o adiere de vînt.

Fără să-și desprindă ochii de la mica imagine împîclită, întrebă :

— Tot continuă să fie liniște ?

— Da, domnule comandant. ASDIC-ul a făcut un tur complet. Nimic, doar dacă...

Quinton își reteză vorba.

Ainslie răsuci unul dintre mînere, privind în sus la stelele palide, la un fir de nor străveziu. „Doar dacă." Doar dacă acolo, sus, nu se afla o navă de patrulare, cu motoarele oprite, așteptînd să-i pice victima în plasă.

Trînti mînerele și se ridică în picioare.

— Fiți gata de ieșire la suprafață. Făcu semn oamenilor de veghe îngrămădiți sub chioșc : Fiți gata !

Cinci minute mai tîrziu, aflat pe puntea de comandă, care șiroia de apă, tremura din toate mădularele în răcoarea neașteptată, în timp ce scruta tenebrele în căutarea vreunui posibil inamic.

Marele portavion se îndrepta acum, probabil, spre ei, navele de escortă formînd o mortală săgeată de oțel în capul formației.

Va fi nevoie de toată dibăcia și de toate trucurile pe care le văzuse la alții și le învățase în fiecare din misiunile sale. O jerbă completă de torpile, pentru că o a doua ocazie de a lansa nu va mai exista.

Brusc gîndul i se întoarse la Natalie Torrance și se întrebă ce-o fi făcînd în clipa aceea. Se pregătește de culcare sau îi citește copilei care își pierduse graiul ? Poate că Granger le și îmbarcase pe un vas.

— Alo, comanda, aici postul central. Era glasul lui Quinton. O radiogramă. Foarte urgentă.

— Citește-mi-o, te rog.

Continuă să-și țină binoclul la ochi, ascultînd cuvintele lui Quinton :

— „Portavionul *Sudsuya* se află încă în golf. Va mai fi reținut. Imperioasă nevoie să fie distrus. Situație critică.“ Sfîrșitul radiogramei, domnule comandant.

— Mulțumesc.

Ainslie își coborî binoclul de la ochi și-și îndreptă spatele. Se înșelaseră asupra gravității avariilor suferite de portavion. Vor mai trece cîteva zile pînă să pornească în larg. Dar *Soufrière* nu putea patrula în sus și în jos, așteptînd cîte o frîntură de informație, surd și orb la faptele reale.

„Situație critică.“ Formularea era mai grăitoare decît oricare alte cuvinte de încurajare afectivă.

Soufrière avea datoria să se angajeze cu orice preț. Chiar dacă ar trebui să pătrundă într-o zonă puternic apărată, cu șanse minime sau chiar cu nici o șansă de supraviețuire.

Își aplecă fața spre portavoce.

— Spune navigatorului să deschidă plicul cu informațiile asupra intrării în baia Cam-Ranh.

Avu impresia că-l aude pe Quinton înăbușindu-și o exclamație.

— Trebuie să procedăm cu prudență extremă, adăugă el.

Golful Cam-Ranh este descris ca unul dintre cele mai frumoase de pe coastă, dispunînd de un loc de ancoraj potrivit pentru orice tip de navă, de-a lungul întregului an. Era de așteptat, de asemenea, să fie unul dintre golfurile cele mai bine apărate.

— ASDIC raportează efect hidrofonic slab, la roșu nouă-zero, domnule comandant.

Glasul lui Quinton îl readuse la realitate, cu o tresărire. S-ar putea ca nici să nu ajungă la golful Cam-Ranh.

— Toată lumea sub punte ! Imersiune, imersiune, imersiune ! Luați cotă treizeci de metri !

În timp ce oamenii de veghe se îmbulzeau să coboare, iar Ainslie bîjbîia după mînerul de zăvorîre al tambuchiului exterior, își înălță privirile spre stele, simțind imboldul de a rămîne pe locul unde se afla, pînă cînd valurile aveau să se repeadă asupra lui mugind, înghițindu-l, cufundîndu-l în absoluta uitare.

Dar, după o clipă, sări două trepte de scară deodată și, cu răsuflarea întretăiată, trînti tambuchiul deasupra capului.

Nu avea de ales. Nu avea decît obligații.

13
ŢINTA

Pe parcursul întregii nopţi, ultima înainte de atingerea destinaţiei, Ainslie fu silit să ţină submarinul în imersiune. Compartimentul ASDIC raporta o navă după alta, deşi, după toate probabilităţile, majoritatea erau vase de cabotaj sau pescăreşti ; dar ar fi fost deajuns ca una singură să fie navă de luptă.

În submarin, aerul era îmbîcsit şi stătut. Cea mai mare parte din timp păstraseră regim de tăcere, aşadar ventilatoarele şi conductele care nu erau de imediată necesitate fuseseră închise. Plăcile curbe ale corpului rezistent erau umede din pricina condensului care se prelingea peste pitură şi aburea cadranele, iar oamenii din bordul liber, ca şi cei de serviciu, erau la fel de muiaţi de năduşeală.

Ainslie recapitulase de două ori, împreună cu Quinton şi cu ceilalţi ofiţeri direct implicaţi, planul de atac pe care şi-l propuneau. Observare. Metodă. Concluzii. Dar totul se desfăşura deocamdată pe hîrtie. Drumul şi viteza, adîncimea şi curentul, răsăritul soarelui şi unghiul de iluminare. Toate detaliile unei scheme complexe, care trebuiau puse la punct, înainte ca Ridgway să fi avut măcar un singur element de introdus în „storcătorul lui de fructe."

Cei mai mulţi oameni din echipaj n-ar fi fost în stare să deosebească dacă era zi sau noapte. Cei de serviciu în sala maşinilor şi la motoare veneau şi plecau, încrucişîndu-și drumul cu oamenii din echipa postului central și cu cei din compartimentele de torpile, o masă mereu în mișcare, ca forfota unor vietăți captive într-o vizuină de oțel. Toți erau arțăgoși și cu nervii pe muchie. Dacă încercai să furi un ceas de somn îndărătul draperiilor jilave ale cușetei, puteai fi sigur că un idiot oarecare se va strecura pe lîngă tine sau pe sub tine, ca să-și ia o ceașcă de ceai înainte de a intra de cart.

Și în tot acest timp erau conștienți de uruitul înăbușit al motoarelor, care-i purtau prin ape nevăzute, către ținta lor.

Era aproape o ușurare să fii chemat la post sau să-ți imaginezi că ai început, într-adevăr, să-ți îndeplinești misiunea.

Cum ordinele erau transmise din om în om, în fiecare compartiment, ofițerii și marinarii își luau posturile în primire în liniște.

În postul central, Ainslie îi dădu lui Sawle ceașca goală de ceai și-și consultă ceasul. Simțea cum nava își inviora puterile, pe măsură ce echipajul trecea la posturi.

— Întreg echipajul se află la posturile de luptă, domnule comandant, îi spuse Quinton, privindu-l. Se asigură încă o dată în ce dispoziție se află comandantul, înainte de a adăuga : La mulți ani !

Timonierul cel gras se întoarse pe scaunul lui și mormăi :

— Sfinte Dumnezeule, e Anul Nou !

Se uitară cu toții unul la altul. Conștiința că era prima zi a unui nou an se transmise ca o rumoare în interiorul întregii nave.

— Am uitat, spuse Ainslie zîmbind cu gravitate.

Halliday își înălță ochii la panoul său :

— Și scoțianul a uitat ! Mai bine să păstrăm secretul, domnule comandant.

Walker, operatorul de la ASDIC, nesesizînd gluma din pricina căștilor de la urechi, raportă flegmatic :

— Totul liniștit, domnule comandant.

Ainslie își trase la o parte cămașa de pe piept. Ajunsese ca o cîrpă udă.

— Secund, ia hai să aruncăm o privire. Cota periscopică, vă rog !

Folosindu-și întreaga iscusință Halliday înălță masivul submarin aproape de suprafață, fără să determine vreo vibrație care să marcheze schimbarea de cotă.

Ainslie se lăsă în genunchi, lîngă periscop. De cîte ori, oare, repetase acest gest ? Printre ghețarii plutitori. Pe lîngă coasta Africii de Nord. În amarnicul Atlantic. Și, întotdeauna, cu acea spaimă care-i crispa și-i storcea stomacul. Așteptarea morții.

— În ce relevment, navigatorule?

Forster, cu părul căzut pe frunte, cercetă harta.

— Ar trebui să fie în roșu patru-cinci, domnule comandant. Distanță trei mile.

Întocmai așa. Dacă stăteai să te gîndești, era ca un fel de mic miracol. Să-ți schimbi direcția și cota, să revii pe același drum pentru evitarea unor efecte hidrofonice amenințătoare, să-ți dibui tot timpul calea, și totul numai cu ajutorul instrumentelor și al calculelor neîntrerupte. Și, bineînțeles, cu un dram de noroc.

Făcu semn tînărului mecanic.

— Dă-i drumul cînd ești gata, băiete !

Periscopul se înălță cu prudența cu care se înălțase și nava. Ainslie își miji ochii ca să citească inelul de alamă de deasupra capului său și răsuci periscopul în relevmentul estimat. Ușurel. Încet și fără zgomot. Își ținu răsuflarea cînd lumina izbi lentilele și le împroșcă cu bășicuțe minuscule, ca niște bobițe de oțel sau ca bomboanele argintii cu care se împodobeau torturile pe vremuri. După aceea, cînd lentilele ieşiră la suprafaţă, abia iscînd o unduire, se ivi şi cerul luminos şi senin.

Ajustă periscopul pentru mărirea maximă şi, drept răspuns, promontoriul cel mai apropiat se contură limpede, de parcă nava făcuse un salt peste apă.

Rosti printre dinţi :

— Promontoriul sudic în prova babord. Bine calculat, navigator !

Mişcă foarte încet periscopul, descriind un tur complet de orizont. Marea era sclipitoare ca o foaie de staniol, ondulîndu-se sub hula uşoară, ca într-o respiraţie domoală.

Totul era cufundat în tăcere. Orele şapte dimineaţa. Îşi concentră din nou atenţia asupra promontoriului, încercînd să numere secundele, riscul prelungit.

Singurul semn de viaţă era constituit de nişte ambarcaţiuni cu vele, de pe lîngă promontoriu, asemenea unor molii pe apă în lumina orbitoare.

Manevră mînerele cu mare precauţie, apoi spuse :

— Imediat după cap se găseşte un vas, nu ştiu de care fel. Pare ancorat. S-ar putea să fie o estacadă sau un vas de obstruare. Se ridică în picioare : Jos periscopul !

Se îndreptă spre masă frecîndu-şi bărbia. *Sudsuya* era, probabil, ascuns de promontoriu. Potrivit informaţiilor americane, portavionul fusese lovit de cel puţin una din bombele lansate de o formaţie de cinci avioane. Cu excepţia unui singur avion, toate celelalte fuseseră doborîte în cursul atacului, iar pilotul care supravieţuise nu se aflase îndeajuns de aproape ca să-şi poată da seama de proporţia avariilor ; nu ştia decît că nava fusese lovită în pupa tribord.

Din moment ce comandantul japonez adusese nava pînă aici, fără să fi fost remorcată, însemna că avariile fuseseră de importanţă locală, probabil la mecanismele de guvernare.

Era vorba de ceva ce putea fi reparat de el și echipajul lui, fără să apeleze la docuri. Altminteri s-ar fi muncit să-și ducă nava mult mai în sud, în amonte pe unul din brațele sinuoase ale fluviului, spre Saigon.

Cu glas tare rosti :

— Probabil că e fixat bine cu un ancorot în pupa, care să-l amboseze și să-l împiedice să joace prea mult în ancoră. În felul acesta este mai ușor de apărat cu plase antitorpile, iar, pe de altă parte, i se asigură o poziție fermă în timpul mareei, pentru ca reparațiile să poată fi executate fără întrerupere.

Vedea parcă aievea nava, cu ochii minții, în toată măreția celor douăzeci și șapte de mii de tone ale ei. Se știa că poate lua la bord șaizeci de avioane de luptă, probabil chiar mai multe la vreme de război. Ar fi putut nimici convoaiele de refugiați ale lui Granger așa cum un om strivește o muscă.

— Trebuie să ne mai apropiem. Vreau să mai arunc o privire. Schimbați de drum spre promontoriul nordic. Rotații pentru șase noduri.

Ascultă clinchetele și zornăitul care răspunseră comenzilor lui și confirmarea lui Gosling în privința luării noului drum.

Ainslie continua să chibzuiască, mintea fiindu-i alertată acum cînd avea o problemă de înfruntat. Intrarea în baia Cam-Ranh era foarte largă, accidentată ici, colo de cîteva insulițe și recife. Dincolo de promontorii golful se îngusta pentru a se lărgi apoi din nou, oferind un loc de ancoraj vast, sigur, cu o adîncime care rareori ajungea la mai puțin de patruzeci de picioare. Un loc care salvase multe vapoare de furtuni sau de atacatori.

— Cred că portavionul se găsește în baia exterioară, spuse Ainslie.

Forster își continua lucrul pe hartă, măsurînd mișcările navei pe fiecare palmă de drum parcurs.

— Poate că bestia a și ieșit în mare, domnule comandant, și ne-a scăpat în întunericul nopții.

— Ar fi fost de dorit să se deplaseze de la țărm, zise Quinton. Dar o navă de asemenea dimensiuni, ca să nu mai vorbim și de escorte, Dumnezeule, putea fi auzită de aici și pînă în Darwin !

Ainslie studie harta pe care creionul lui Forster făcu o nouă cruciuliță.

— Să mai arunc o privire.

Se îndreptă spre periscop. Situația era atît de importantă, încît ar fi vrut să înalțe și al doilea periscop, pentru ca și Quinton să-i confirme ceea ce vedea. Dar alungă pe dată asemenea gînd. Poate că tocmai în acest moment un binoclu puternic era ațintit asupra lor, peste petecul acela de apă. Micul periscop, abia ieșit la suprafață, era greu de detectat, dar două periscoape, cu nelipsitele șuvoaie de spumă care le trădau, ar fi însemnat un risc prea mare. Făcu semn mecanicului :

— Acum !

În cele cîteva minute care trecuseră, peisajul își schimbase aspectul. Putea desluși dealul de pe promontoriul nordic, tremurînd în aburul ceții, ca o uriașă gelatină pe o tipsie.

Micile ambarcații cu vele se vedeau acum mai aproape, tîrîndu-se parcă dinspre uscat, risipite. „Probabil că pescuiesc", își spuse.

Se întoarse din nou către vasul nemișcat. Prin fața lui trecea o șalupă a cărei înaintare era marcată de o impozantă mustață de spumă albă.

Pierdu mai mult timp scrutînd de jur împrejur și cerul de deasupra, în căutarea altor nave sau a avioanelor, dar totul părea pustiu. Deși era încă devreme, dimineața, probabil că acolo văzduhul era încins ca într-un cuptor. Readuse periscopul pe intrarea în baie, clipind cînd stropii plesniră, jucăuș, sticla.

— Mai este un vas în golf și vine spre noi, cred, anunță Ainslie. Cargobot, un singur coș, cam o mie de tone.

Îl auzi pe maistrul lui Ridgway notînd aceste scurte observații în jurnalul de bord.

— Încă nimic, domnule comandant, spuse Walker.

— Nu. Cargoul e mascat probabil de promontoriu, murmură Quinton liniștit.

— Exact.

Ainslie era gata să facă semn pentru coborîrea periscopului, cînd zări ceva în colțul imaginii, ceva ca o pată într-o pictură. Răsuci din nou mînerul pentru a obține mărirea maximă și ațînti obiectivul asupra primului vas, cel imobil. Pluteau în jurul lui fuioare de ceață și abur, iar, în spate, se vedea o clină de deal verde. Dar chiar la limita imaginii apărea o dungă rigidă, cenușie. Era fie pupa, fie prova, celui mai mare portavion pe care-l văzuse vreodată.

— Jos periscopul ! Se uită la Quinton. Cotă treizeci de metri ! Apoi, adresîndu-se către Forster : Trasează un drum care să ne ducă la șase mile sud-est de punctul în care ne aflăm. Uitîndu-se spre Ridgway, adăugă : L-am văzut pe *Sudsuya,* ori de nu, era sora lui geamănă.

Forster confirmă, oficial :

— Drum de urmat unu-cinci-zero, domnule comandant.

— Ai auzit, secund ? Așteptă pînă ce puntea își reluă asieta la noua cotă. Schimbă de drum, te rog, adăugă.

Apoi se adresă tuturor celor din postul central :

— Cred că am văzut o navă de patrulare venind în urma cargoului. În această situație nu ne va fi posibil să ne apropiem.

Cînd *Soufrière* luă noul drum, îndepărtîndu-se de coastă, Ainslie îi reuni pe Quinton și pe Forster la masa hărților, în timp ce Ridgway preluă cartul.

— Lucrurile se vor desfășura întreaga zi în felul ăsta, începu el. Patrulări repetate, dar nimic special, pînă în momentul cînd portavionul va ieși în mare împreună cu navele de escortă. Fiți siguri că atunci vor acoperi întreaga zonă, folosind, bănuiesc, și aviația.

Quinton se uită posomorît la hartă. Gîndea probabil același lucru ca și Forster. Șase mile înspre larg însemnau alte șase mile de parcurs înapoi, fiecare cablu din această distanță fiind acoperit fie de nave de patrulare, fie de aparate de detecție de la uscat. Portavionul nu va fi lăsat nici o secundă la voia întîmplării. O flotă în stare să scufunde două nave grele britanice într-un interval de o oră va fi învățat pînă acum însemnata lecție a vigilenței.

— Probabil că este înconjurat cu estacade, plase și tot tacîmul, spuse Quinton, morocănos. O să ne ia prea mult timp. N-avem încotro, va trebui să așteptăm.

— Și să așteptăm și navele de escortă, secund ? întrebă Ainslie, urmărindu-i fața și încercînd să-și ascundă senzația de hotărîre definitivă, de totală și finală angajare.

— Care-i alternativa ?

— Noi proiectasem inițial un atac în zori, astăzi sau mîine dis-de-dimineață. Își simțea picioarele tremurînd și o subită uscăciune îi cuprinse gîtlejul. Dar înseamnă să așteptăm prea mult ; din punctul ăsta de vedere ai dreptate. Constituim un obiectiv prea voluminos pentru a ne îngădui un drum normal de atac.

O picătură de condens se scurse pe marginea mesei și tremură sub efectul trepidației.

Quinton se dădu un pas îndărăt, cu mîinile în șold.

— Pe toţi dracii, domnule comandant, intenţionaţi să-l atacaţi la suprafaţă !

Ainslie își plimba privirile de la Quinton la Forster, care pălise brusc.

— Îmi poţi sugera altă soluţie, în afara aceleia de a lăsa totul baltă și a o șterge dracului de aici ? Cumpăni o clipă, uitîndu-se la ei. Dacă atacăm la suprafaţă, avem de partea noastră viteza și, în plus, elementul de surpriză. Și dacă atacăm pe întuneric, avem șanse sporite. Enumeră pe degete fiecare din argumente. Într-un atac normal, chiar dacă reușim să ajungem la poziţia de lansare, ne-am pierde cele mai multe din torpile în plasele de apărare. Pe cînd așa, putem pintena estacada, putem ilumina obiectivul cu proiectile luminoase și avem posibilitatea să și băgăm în el cîteva boabe de 203 mm, ca să fim mai siguri. Ce părere ai ? întrebă, uitîndu-se la Quinton.

Acesta își umezi buzele.

— Dacă n-aţi fi comandantul meu, v-aș spune că v-aţi pierdut minţile. Apoi, dînd foarte încet din cap : Dar merită o încercare.

— Oricum, Peter Farrant o să aibă o bucurie, spuse, răgușit, Forster.

— Peter ? rînji Quinton. Așa-l cheamă ? Credeam pînă acuma că-l cheamă Isus Hristos.

Ainslie îi privi, înmărmurit de hotărîrea lui și de acceptarea lor. Era un fel de acces de nebunie, un incontrolabil impuls de a distruge cu preţul de a te lăsa distrus.

— Tot ce avem de făcut deocamdată e să stăm liniștiţi. Îi văzu pe Halliday și pe Lucas uitîndu-se la el.

— Pînă diseară, adăugă Ainslie.

— Avem cap compas trei-zero-zero, domnule comandant.

Gosling părea cu totul absorbit, degetele lui groase manevrînd foarte ușor timona de alamă încoace și încolo.

Ainslie se uită la ceasul din perete, aflat lîngă emblema navei *Soufrière*, cu plăcuța constructorului deasupra. „Construit la Cherbourg, în 1934". Străbătuse multe mile de atunci încoace, dar nici una atît de primejdioasă cum aveau să fie acestea cîteva din urmă.

— Ei, navigatorule, cum stăm cu lumina zilei ?

Forster își ciocăni buza de jos cu creionul.

— Se înserează, domnule comandant. Vizibilitatea este încă destul de bună.

Ainslie se duse la masa hărților. Încă două mile de străbătut. Prova era îndreptată direct spre intrarea în golf. Acum nu mai exista posibilitate de întoarcere. Era uluitor că se putea simți atît de indiferent, atît de detașat. Ca un spectator.

Prin ușa etanșă, acum deschisă, văzu pe cîțiva dintre artileriștii lui Farrant ; cu glugile și echipamentul lor para-flăcări păreau a fi membrii unui straniu ordin călugăresc.

Peste zi, cît timp se învîrtiseră înainte și înapoi, într-un dreptunghi îngust din largul mării, Ainslie stătuse de vorbă cu Quinton între patru ochi. Dacă se va întîmpla ca puntea de comandă și comandantul să primească vreo lovitură directă în timpul atacului, atunci secundului îi revenea misiunea de a continua acțiunea, fie că trebuia dus atacul mai departe, fie că nu.

Quinton nu vorbise mult, dar fiecare dintre ei simțise prezența trecutului, a legăturilor puternice care îi uniseră întotdeauna.

Marea problemă o constituia ceea ce se mai afla în golf. Aparent, inamicul se mulțumise să blocheze intrarea mai strîmtă din partea din fund a băii, care forma un foarte prețios loc de ancoraj pentru nave. Probabil că aveau destule alte aranjamente pentru protejarea portavionului, dar era de sperat că nu au și mine, cum se spunea că s-ar găsi pe fluviu la intrarea în Saigon.

Starea de spirit a celor de pe navă părea să se fi schimbat peste zi. Oamenii se bărbieriseră și-și puseseră haine curate. Ba chiar izbutiseră să savureze și o masă bună, cea mai bună pe care o putuse pregăti Noake, bucătarul, din teancurile lui de pachețele și cutii de conserve.

Poate că se pregăteau cu toții să moară ? Curați și îngrijiți, așa cum fuseseră oamenii lui Nelson la Trafalgar, în timp ce așteptau ca flotele să ia contactul.

Aproape că sări în sus, cînd Walker strigă brusc :

— Efect hidrofonic la verde unu-șapte-zero, domnule comandant.

Quinton se și afla lîngă Walker, privind peste umărul acestuia, în timp ce manipula cu răbdare concentrată aparatul al cărui ac indicator se rotea în jurul cadranului.

— Efectul hidrofonic crește. Se mută ușor spre stînga.

Quinton se uită la Ainslie :

— Vreun ticălos care ne urmărește !

Ainslie confirmă.

— Informează-l pe ofițerul cu artileria. Are nevoie să știe lucrul ăsta.

Un gradat transmisionist făcu legătura între interfonul ofițerului cu artileria și compartimentul ASDIC.

— Dacă ne ajunge din urmă, ne detectează, zise Quinton.

Pentru a-i confirma parcă spusele, Walker adăugă :

— Efectul hidrofonic se apropie rapid, domnule comandant. După toate probabilitățile, o navă de patrulare.

Ainslie străbătu încăperea de la un capăt la altul. Asta era cel mai mare ghinion dintre toate. Poate că se pripise să pornească acțiunea. Dacă ar mai fi întîrziat cîteva minute, poate că ar fi reușit să facă un ocol și atunci ei ar fi fost cei care ar fi urmărit nava de patrulare la intrarea în baie. Spuse :

— Verificaţi dacă mitraliorii sînt înştiinţaţi asupra noului nostru însoţitor.

Îşi forţă buzele să zîmbească şi-l văzu pe timonierul alergător de lîngă setul de telefoane făcîndu-i cu ochiul unuia dintre mecanici. Aproape că putea auzi ce se petrece în mintea omului. „Păi dacă nu e îngrijorat comandantul, de ce să fim noi ?“

— Măriţi numărul de rotaţii pînă la opt noduri.

Ainslie îşi încrucişă braţele pe piept, nu mai ştia ce să facă cu ele, de parcă-i tot stăteau în cale. Trebuia să rişte prin mărirea vitezei, să aleagă între posibilitatea de a fi detectat dinspre golf şi primejdia reală de a fi atacat din pupa.

Se uită la cele două periscoape care licăreau stins în lumina scăzută. În momente ca acesta, nu doreai altceva decît să poţi vedea, să ştii ce se petrece la suprafaţă.

— Efectul hidrofonic nu mai creşte, domnule comandant, spuse Walker.

Ainslie încercă să-şi imagineze, pe cît putea, cealaltă navă. Un vas venit întîmplător sau una dintre navele locale de patrulare care se întorcea noaptea la bază ? Doamne, prin ce şoc vor trece peste puţin, cînd vor descoperi că se află drept în pupa unui submarin !

Forster se uită la carnetul de lîngă cotul lui.

— E timpul să schimbăm de drum, domnule comandant. Trei-zero-cinci.

— Foarte bine. Timonier, vino la noul drum.

Ainslie supraveghea repetitorul giro care ticăia domol. Ca un ornic nemilos, care-ţi măsoară ceasurile pe care le mai ai de trăit.

Apoi Forster rosti :

— Cinci minute, domnule comandant.

Ainslie stătea lîngă el și examina liniile distincte și calculele. Promontoriul cel mai apropiat trebuia să se afle acum în prova babord, întinzîndu-și brațul să-i cuprindă pe măsură ce se apropiau de țărm. Poate că bărcile cu vele, acelea pe care le zăriseră, se aflau acum chiar deasupra lor ; dacă-i așa, curînd aveau să-și piardă plasele sau undițele.

— Închideți ușile etanșe. Fiți gata pentru atacul cu grenade A/S.

Ainslie aruncă o privire semnificativă lui Ridgway și maistrului său.

— Gata ?

Locotenentul își umezi buzele :

— Da, domnule comandant. Nu mai avem decît să deschidem capacele exterioare de la tuburile prova ; apoi...

Vocea lui Walker îi reteză vorba :

— Efectul hidrofonic crește, domnule comandant. Relevment unu-șapte-cinci.

„Fir-ar să fie !“ Cu glas tare. Ainslie zise :

— Echipa punții de comandă să-și ia locul la tambuchi.

Își strînse cureaua binoclului în jurul gîtului, pironindu-și ochii pe ceasul din postul central și pe secundarul său roșu. Tic... tic... tic...

— Deschideți tambuchiul interior !

Cîteva picături de apă rămase de la ultima imersiune îi împroșcară, ca niște alice, pe marinarii de jos.

— Efectul hidrofonic se apropie rapid, domnule comandant.

Ainslie se strădui să-și mențină mintea limpede și sub control. Acum putea auzi cealaltă navă, bătaia elicelor rîcîindu-i creierii ca un bisturiu.

— Fiţi gata pentru ieşire la suprafaţă !

Nu mai era nevoie să se uite la Halliday şi la Quinton. Erau profesionişti, dedicaţi trup şi suflet acestui moment unic, disperat.

Ainslie privi în sus spre tunelul întunecat al chioşcului şi apoi porni să urce, oamenii de veghe şi mitraliorii îngrămădindu-se în spatele lui, alcătuind o împletire strînsă de braţe şi picioare, neîngăduindu-şi nici un spaţiu liber între ei, scurtînd la maximum secundele necesare pentru a se căţăra pe puntea de comandă. Nici ei nu aveau nevoie să li se spună ce au de făcut.

Încercă manivela de zăvorîre şi apoi începu s-o răsucească pentru a o desţepeni.

— La suprafaţă !

Auzi vuietul aerului comprimat şi simţi în timpane schimbarea de presiune pe măsură ce uriaşul submarin luneca spre suprafaţă.

Apoi răsună şuierul fluierului lui Quinton şi împinse tambuchiul cu umărul şi cu greutatea corpului.

Unul dintre oameni înjură de mama focului cînd cineva îl călcă pe degetele mîinii, în graba nebună de a se strecura prin deschizătura ovală. Apoi auzi zăngănitul şi clincănitul metalului cînd armele fură trase în sus, în timp ce marinarii gîfîiau şi alunecau pe spumă.

Ainslie alergă spre grătarul din prova comenzii, căutînd să-şi alunge ameţeala care-l cuprinse cînd dădu cu ochii de golf, de nava ancorată, toate devenite, subit, incredibil de apropiate, de clare.

Creasta turelei lui Farrant, scînteind de sare şi spumă, îşi schimbă culoarea cînd sferele strălucitoare ale trasoarelor zburară pe deasupra periscoapelor. Nava de patrulare se găsea acum chiar în pupa, o pană brun-cenuşie înfiptă în valul din prova smintînos, şarjînd în urmărirea lor.

— Deschideți focul !

Mitralierele grele de pe puntea de comandă se lansară în clănțănitul lor dement, lungile benzi cu cartușe tîrîndu-se prin tambuchi, trasoarele roșii fulgerînd spre pupa în arcuri gemene, încrucișîndu-se cu ale inamicului înainte de a plonja spre țintă.

Ainslie auzi vocea aspră a lui Farrant în interfonul turelei și văzu cele două tunuri începînd să se rotească spre babord ; marinarul care se repezise din turelă ca să scoată dopurile de la gurile țevilor, se afla tocmai la jumătatea drumului de întoarcere către protecția turelei, cînd o serie de gloanțe izbiră oțelul gros, ricoșară peste creasta curbă și-l sfîrtecară. Omul muri pe loc, ciopîrțit în bucăți, sîngele revărsîndu-i-se pe turelă și amestecîndu-se cu spuma de pe punte.

Cîteva mîini smulseră cadavrul și ușa se închise cu un pocnet.

— Dă la o parte chestia aia din drum ! scăpără vocea lui Farrant. Ce naiba, nu sta ca un popîndău !

Ainslie dibui după interfon :

— Tunarule, deschide focul !

Tunul din dreapta trase cel dintîi și, cîteva secunde mai tîrziu, trase și celălalt. Ainslie își potrivi binoclul, ținîndu-și capul cît mai în jos, în timp ce gloanțele se ciocneau de chioșc și ricoșau pe mare.

Cele două proiectile luminoase făcură explozie dincolo de promontoriu, preschimbînd lumina leșioasă într-o orbitoare strălucire arctică.

Și iată acolo totul : marele portavion în stînga golfului, cu cîteva bărci și platforme legate în jurul pupei, și o linie rigidă, neagră, care se întindea peste apa scînteietoare către vasul comercial ancorat. O estacadă, întocmai cum prevăzuse Ainslie.

Fără să ia seama la activitatea care se desfășura în spatele lui, strigă în portavoce :

— Toate tuburile gata de lansare ! Auzi periscopul scîrțîind deasupra capului și își imagină figurile încordate din compartimentul prova, cele opt tuburi încărcate, capacele exterioare deschise, oamenii lui Ridgway pregătiți să reîncarce. Dacă vor mai avea prilejul.

Un proiectil explodă în babord, între navă și uscat, zvîrlind o trîmbă de apă în văzduh. În lumina mistuitoare a vîlvătăilor părea o coloană solidă de gheață.

O nouă ploaie de gloanțe în coca navei și în chioșc, dar pînă acum nici un rănit printre oamenii de pe puntea de comandă.

Ainslie își apăsă fruntea să privească prin vizor, urmărind portavionul printre firele reticulare. Dumnezeule, cît era de mare ! Ca un gigantic și urît fier de călcat. Coșurile nu erau vizibile, fuseseră construite ca niște imense trunchiuri, întinzîndu-se pe jumătate din lungimea navei și prelungindu-se în afara bordului, la pupa, ca niște cozi groase. Puntea de comandă era joasă, la nivelul punții de zbor. În lumina flăcărilor care păleau, putu desluși cîteva avioane adunate pe punte, sclipind în strălucirea fantomatică, asemenea unor jucării viu colorate.

— Spuneți ofițerului cu artileria să continue să tragă cu proiectile semi-perforante.

Nu cuteza să-și desprindă ochii de la vizor. Un marinar alergă către telefonul conectat cu turela, dar se rostogoli brusc într-o parte cînd o schijă străpunse placa de oțel a chioșcului și-l doborî. Un altul îi luă locul, transmițînd ordinul printre vomismente și gîfîieli, în timp ce rănitul se tîra pe grătar, iar viața se scurgea din el.

„Eu trebuia să fiu în locul lui !“ Lui Ainslie i se puse un nod în gît. „O secundă în plus și aș fi zăcut eu acolo, în locul lui !“

Simţi coca navei zguduindu-se cînd estacada se despică sub lovitura etravei submarinului şi auzi inelele de fier ale plasei paratorpile hîrşîind, frecîndu-se de balasturi în timp ce se scufundau, dispărînd din vedere.

Clipi repede, ca să-şi limpezească ochii.

— Acum ! Tubul unu, foc !

Percepu zgîlţîirea uşoară în momentul cînd torpila ţîşni din tub.

— Continuaţi lansarea după cronometru !

Ainslie se lăsă pe vine, cînd o salvă de trasoare se prelinse dinspre vasul ancorat.

— Ofiţer cu artileria ! Schimbă obiectivul !

Cele două ţevi de tun binate scîrţîiră rotindu-se încet, apoi se opriră şi traseră, ambele proiectile lovind vasul cel vechi în plin bordaj, în dreptul cuplului maestru, ridicînd un zid de flăcări şi scîntei. Distanţa era atît de redusă, încît bucăţi din bordajul cargoului căzură în apă, pe lîngă submarin.

Satisfăcute de isprava lor, ţevile de tun se rotiră la loc, orientîndu-se din nou spre portavion. Doar strigătele răguşite ale ochitorilor şi încărcătorilor trădau că există şi un control uman.

Dar înainte ca Farrant să fi putut trage, prima torpilă îşi lovi ţinta, coloana de apă izbucnind în înalturi în bordajul portavionului şi despicînd văzduhul cu bubuitul exploziei. Şi apoi altă torpilă, şi alta, şapte înfigîndu-se în carena imensă, iar a opta trecu pe lîngă provă şi explodă printre stînci.

Fascicolul unui reflector mătură cerul venind dinspre golf, se prelinse pe deasupra submarinului ca un braţ lung, palid, apoi reveni, poposind asupra chioşcului, orbindu-i cu neaşteptata-i tărie.

Tunurile reculară, urmară cele două explozii la impactul proiectilelor, şi flăcări izbucniră în bordul portavionului. Răsună o explozie interioară și cîteva avioane azvîrlite se balansară prin aer, parcă bete, înainte de a se prăvăli printre celelalte epave. Două vîrtejuri nebune de apă țîșniră la mică distanță de bordajul submarinului și o cascadă de spumă mînjită de fum și de cordită se revărsă, în torent, peste puntea de comandă.

Una dintre navele de escortă se dovedise a fi la înălțime. Prea tîrziu pentru *Sudsuya,* dar nu și pentru atacatorul ei.

Trasoarele vîjîiau pe deasupra punții de comandă, iar cîteva obuze făcură explozie în apă. Fumul se îngroșa și se lățea, jos, deasupra apei, deșirîndu-se în reflexe roșietice cînd focurile scormoneau în compartimentele interioare ale portavionului și se reflectau pe ambarcațiile din jur, săltate de hulă.

— Cîrma banda tribord !

Ainslie își dădea perfect seama de eforturile lui Halliday. Fiecare nit părea să sară de la locul lui, în clipa în care marile motoare diesel treceau la maximum de rotații.

— Cîrma zero !

Ainslie încercă să șteargă spuma de pe girocompas și simți cum îi năvălește fierea în gîtlej. În țîșnirile de lumină, mîna lui apărea neagră, dar știa bine că era mînjită de sîngele marinarului mort.

— Ia cap compas unu-trei-zero !

Îl auzi pe Quinton, strigînd :

— Sîntem la drum, domnule comandant !

Ainslie își șterse fața cu încheietura mîinii, urmărind cum se legăna uscatul în fața provei, iar tunurile pivotau pe postamentul lor, continuînd să urmărească prada.

Atunci văzu pentru prima oară limpede nava de patrulare, îndepărtîndu-se, preschimbîndu-se din urmăritor în urmărit, cînd submarinul, ieșit la suprafață, se întoarse să-i facă față.

— Schimbați obiectivul ! Navă de patrulare la roșu unu-cinci !

Un proiectil inamic explodă imediat în fața etravei submarinului ; fusese ca o uriașă izbitură de ciocan, inundînd puntea și turela într-un ocean de apă și fum. Ce urmări avusese la compartimentul prova și ce se întîmplase cu torpilorii era cu neputință de spus.

Ainslie simți capul bîțîindu-i-se cînd tunurile reculară din nou, încadrînd nava de patrulare în coloane albe, silind-o să se răsucească violent, dezvăluindu-și întreaga lungime cînd gongul de foc răsună încă o dată. O lovitură ratată, o a doua în plin, valul smîntînos din prova pulverizîndu-se cînd sala mașinilor explodă prefăcîndu-se în țăndări și aburi mortali.

Ainslie alergă la capătul din spate al punții de comandă și văzu că un alt marinar se prăbușise în genunchi, încleștîndu-și stomacul cu mîinile și horcăind în agonie, în timp ce Menzies se căznea să-l tragă spre tambuchi.

Întregul golf părea cuprins de vîlvătăi și fum și, cînd reuși să-și îndese binoclul la ochi, văzu că *Sudsuya* începuse să capoteze, avioanele răsturnîndu-se peste bord și unul dintre ele luînd foc în cădere, ca un fluture de noapte prins în flacără.

Strigă sălbatic prin fum și prin vacarm :

— O făcurăm și pe asta !

Două noi proiectile explodară lîngă submarin. Cel puțin una dintre navele de luptă era în urmărire. Pentru a-l pedepsi pe călăul portavionului, sau pentru a-i culege pe supraviețuitori, ce va decide oare comandantul ei ?

Ca răspuns la întrebarea lui nerostită, altă pereche de proiectile explodă înspre tribord.

Ainslie urlă prin tubul portavoce :

— Pregătiți de lansare tuburile pupa ! S-ar putea să-l dăm gata și pe ăsta cînd dublăm promontoriul.

Nu auzi nici o confirmare a ordinului său pentru că, în același moment, ceva îl izbi cu violență în umăr. O clipă crezu că explozia sfărîmase unul dintre periscoape și că o bucată căzuse peste el. Pe urmă însă, cînd durerea sfredelitoare îi încleștă tot trupul, începu să se prăbușească, sîngele care-i inundase brațul scînteind în lumina proiectilelor trasoare.

Menzies îngenunche lîngă el, adăpostindu-l și trăgîndu-l în partea opusă celei în care apăruseră, pe neașteptate, două găuri.

Ainslie șopti întretăiat :

— Spune-i secundului, spune-i să...

Dar durerea își înfipse mai aprig gheara și Ainslie porni să lunece în jos, pe spiralele unui abis de întuneric.

14

SUPRAVIEŢUIREA

Primul lucru de care şi-a dat seama Ainslie a fost că i se tamponau faţa şi gîtul cu ceva răcoros, dar cînd vru să deschidă ochii avu senzaţia că pleoapele îi sînt încleiate.

Totul era tulbure şi nedesluşit, lipsit de contur şi, într-un fel, nelegat de mintea lui mahmură.

Un chip i se ivi indistinct, cartnicul infirmier Hunt examinîndu-şi, cu ochii mijiţi de grijă, pacientul.

— Vă simţiţi bine, domnule comandant ?

Ainslie avu senzaţia că mintea lui se fereşte şi-şi dădu seama că ceva e pe cale să se întîmple. Apoi auzi vîjîitul ameninţător al unor elice şi şocul brusc al exploziilor pe lîngă coca navei. Puntea se legăna în sus şi în jos, înainte şi îndărăt, şi o vagă amintire îşi făcu drum în conştiinţa lui. Văzu că se află întins pe un pat de campanie, de care era legat cu o bandă trecută peste piept, ca să-l ţină în siguranţă. Se simţea buimac, mădularele îi erau la fel de amorţite ca şi mintea, care aproape că nu-i mai funcţiona.

Auzi zgomot de sticlă spartă şi de obiecte care cădeau pe punte şi cînd încercă să-şi ridice capul, proptindu-l de spătarul patului, văzu că pretutindeni domnea harababura. Sticle şi eprubete sfărîmate, bandaje rupte şi un vas plin cu pansamente pătate de sînge.

Zgomotul reveni, sfredelindu-i creierul, apoi deasupra capului răsunară două bubuituri de grenade antisubmarine.

Așadar scăpaseră și erau din nou în imersiune. Gemu și se căzni să se miște, dar Hunt îl înșfăcă și-l sili să stea liniștit. Mîinile infirmierului erau netede și moi ca ale unei femei, dar strînsoarea lor era de fier. Îi spuse :

— Sînteți rănit, domnule comandant. Am ordin să vă oblig să vă odihniți.

Ainslie se uită la priciul de deasupra capului său.

— De cît timp ?

— De vreo două ore, răspunse Hunt ridicînd din umeri. Poate ceva mai mult. Se clătină pe picioare cînd submarinul se opinti puternic și apoi, timp de cîteva secunde, se aplecă într-o parte. Dumnezeule, urmă el, mi-e o frică de mor !

Ainslie se uită la el, văzîndu-i spaima și admirîndu-i hotărîrea de a nu și-o trăda.

Cineva scoase un geamăt, și cînd privi peste marginea patului îl văzu pe marinarul care căzuse la pupa punții de comandă. Era proptit în capul oaselor, legat cu bandaje și curele într-un colț al infirmeriei.

Hunt îl lămuri cu glas ostenit.

— L-am anesteziat cît mi-a stat în putință, domnule comandant.

Ainslie se mai uită odată la rănit. Fața îi era pămîntie, iar pansamentele muiate de sînge.

— Nu pot să-l țin întins și să-l las să-și dea duhul în pace, domnule comandant, adăugă Hunt, pe un ton scăzut. A fost lovit la plămîni. Asta-i tot ce pot face pentru el. Dacă ar zăcea întins s-ar îneca în propriul lui sînge.

Ainslie întinse mîna și-și pipăi umărul, simțind bandajele și brațul care-l ustura la cea mai mică mișcare.

— O schijă, domnule comandant, explică Hunt. Rană urîtă, dar nimic fracturat, din cîte îmi pot da eu seama.

Bum... bum... bum ! O triplă explozie pe undeva prin apropiere și iarăși vîjîit de elice pe deasupra capului. O sticlă se rostogoli pe podea, ceea ce însemna că submarinul schimba de drum și de cotă în același timp.

Și asta dura de peste două ore. Gîndul îl îmboldi ca un pinten și rosti cu glas întretăiat :

— Ridică-mă ! Trebuie să ies de aici !

Hunt se sili să rînjească :

— Doar peste cadavrul meu, domnule comandant.

Pași scrîșniră peste cioburile de sticlă și sublocotenentul Jones, observatorul hidroavionului, intră, împleticindu-se.

— M-a trimis domnul ofițer secund să văd cum vă simțiți, domnule comandant.

Aproape că-și pierdu echilibrul cînd nava se aplecă din nou și toate luminile pîlpîiră amenințător.

— Sînt bine. Ainslie simțea durerile revenindu-i. Probabil că anestezicele lui Hunt își încetaseră efectul. Ce se întîmplă ?

Jones se lăsă pe vine lîngă patul de campanie, ținîndu-se de el cu ambele mîini.

— Trei distrugătoare de la baza japoneză, domnule comandant. Ne-au hăituit toată noaptea. Dar și noi le-am scufundat o altă navă de-a lor, torpilînd-o cu tuburile pupa, îndată ce am plecat de acolo. Întocmai cum ați spus dumneavoastră chiar înainte de-ați căzut.

Fața îi era scăldată de transpirație și Ainslie îi simțea spaima ca pe ceva palpabil. Sus, în tăriile cerului, cățărat într-un avion fragil, alături de pilotul lui destoinic și repezit, Jones ar fi fost în stare de orice. Dar aici, în fundul apelor, era cu totul altceva. Probabil că tocmai de asta îl trimisese Quinton la el, ca să-i dea ceva de făcut și să-i mai împrăștie gîndurile.

— La ce cotă sîntem ?

Jones scutură din cap.

— Am uitat, domnule comandant.

— Spune-i secundului că mă simt bine. Ochii i se opriră pe Hunt. Cîţi oameni am pierdut ?

— Doi morţi, răspunse Jones, înălţînd din umeri. Se ferea să se uite la rănitul proptit în colţ. Un altul pe moarte şi patru răniţi, trîntiţi de smuciturile navei.

Hunt se cinchi pe călcîie cînd se auzi din nou apropiindu-se bubuitul de elice.

— Dumnezeule mare, murmură el, nu mai pot răbda !

Ainslie se încordă, ţinîndu-şi răsuflarea pînă cînd capul începu să i se învîrtească, în tot timpul cît maşinile distrugătorului bubuiră tare, tot mai tare, şi apoi, brusc, începură să se stingă în depărtare.

Se uită la Hunt şi rămase uimit cînd văzu lacrimi prelingîndu-i-se pe obraji. Îşi împreunase mîinile aşteptînd ca ultima salvă de grenade să spintece carena submarinului.

Ainslie ar fi vrut să-l încurajeze, să-i mulţumească pentru tot ce făcuse ca să-i ajute pe răniţi şi pe muribunzi. Dar nu reuşea să articuleze nici un cuvînt şi îşi simţi mintea prăbuşindu-i-se iar în tunelul şerpuit.

După aceea îl văzu pe Quinton aplecat asupra lui, cu fruntea însîngerată de aşchii de sticlă şi faţa brăzdată şi secătuită de încordare.

Se strădui să vorbească lucid :

— John, pe ăsta din urmă, l-am auzit. S-a dus ?

Quinton se uită în jos spre el şi-i zîmbi :

— Asta a fost în urmă cu două ceasuri, domnule comandant. Aţi leşinat din nou.

Era cu neputinţă. Poate că era pe moarte şi ei încercau să-i îndulcească sfîrşitul. Cum ar fi putut să fie două ore de atunci ? Privi peste marginea patului şi văzu că rănitul dispăruse din colţ, în schimb, lîngă uşă, zăcea un cadavru acoperit cu un cearceaf.

— S-a terminat cu toate, domnule comandant, urmă Quinton, cu glas potolit. Am ieșit noi puțin cotonogiți, pe ici pe colo, dar o făcurăm și pe asta. Datorită dumneavoastră.

Se auzi un glas în interfon :

— Domnul ofițer secund la postul central.

Quinton își trecu degetele prin păr, scuturîndu-și fulgi de vopsea scorojită și nisip.

— Mă întorc îndată, domnule comandant.

Privi cu tîlc spre infirmier și, cînd Ainslie întoarse capul, văzu o siringă pătrunzîndu-i în braț.

Încercă să protesteze, dar era prea tîrziu.

În postul central arătau cu toții ca niște supraviețuitori uluiți, printre indicatoarele sparte și echipamentele căzute de pe consolele lor, în urma bombardamentelor necurmate.

Cîțiva dintre oameni continuau să privească în sus, spre punte, căutînd să capteze zgomot de distrugătoare, hăituitori pe urmele prăzii. Alții stăteau cu privirile pierdute în gol și ochii stinși de oboseală, vlăguiți, gata parcă să leșine.

Forster își ținea capul în mîini și coatele proptite pe masa hărților mereu în vibrare.

Supraviețuise, o dată în plus.

Halliday termină de înfășurat un bandaj în jurul brațului unui mașinist și bombăni morocănos :

— Băieți, ar fi mai bine să ne întoarcem la posturi. Nu se știe niciodată. S-ar putea să ne vină iar în spinare.

Lucas aprobă din cap ; își simțea mintea amețită de vacarm, de senzația că fusese prins într-o menghină de suferință și de violență. Îl obseda imaginea lui Ainslie însîngerat, cărat jos de pe puntea de comandă, ca și dîrzenia neclintită a lui Halliday în timp ce toți ceilalți erau copleșiți de derută, sau figura lui Quinton stăpînind nava, bine înfipt pe picioarele rășchirate, strigînd comenzi și înjurînd, încurajîndu-i și suduindu-i, ținîndu-i pe toți laolaltă sub forța lui.

— Ai dreptate, șefule, încuviință Quinton. Dar mai întîi o să căpătăm ceva de-ale gurii și niște băutură. Se sili să zîmbească. Comandantul o să-și revină.

Cînd începură să se regrupeze, Gosling îi cedă timona lui Voysey. Își îndreptă spinarea, simțindu-și oasele pîrîind și degetele îndurerate de cît încleștaseră timona.

Se uită la maistrul semnalizator și-i făcu cu ochiul.

— Cred c-ai avut dreptate, Jock. Dacă mai scăpăm teferi de aici, mă duc și cer o slujbuliță tihnită pe uscat.

Dar amîndoi știau prea bine că nu va face așa ceva, deși numai cu cîteva ceasuri în urmă păruseră să-și joace ultima carte și scăpaseră ca prin urechile acului.

Ainslie își amintea prea puțin din drumul de întoarcere la Singapore. Anesteziat pînă la o stare de semiconștiență, pierduse cu totul noțiunea timpului și a spațiului.

În momentele de luciditate, cînd durerea usturătoare a rănii îl făcea să se zbuciume și să asude în patul lui de campanie, auzea zgomot de pași pe lîngă infirmerie și bocănituri de reparații răsunînd parcă din toate colțurile.

Numai Quinton și Halliday veneau să-l vadă, dar vizitele lor erau rare și foarte scurte. Ainslie bănuia că se înțeleseseră cu Hunt să nu-l tulbure și să-l ferească de participarea la treburile navei care se întorcea, foarte lent, la bază.

Hunt își dădu mare osteneală ca drumul lui Ainslie pînă la spital, cînd, purtat pe o targă, părăsi submarinul să se desfășoare cît mai lin cu putință.

Ainslie avea senzația că se luptă cu un coșmar, sau că e beat pînă la nesimțire. Își aducea vag aminte de lumina soarelui, de umbra chioșcului înalt, dominîndu-l, în timp ce era transportat spre schelă. De fețele oamenilor care se uitau în jos la el, unii zîmbindu-i, alții pur și simplu privindu-l, amintindu-și poate că împărțiseră laolaltă aceeași primejdie.

Ceea ce a urmat după plecarea de pe *Soufrière* apărea la fel de estompat în amintirea lui : lunecarea de-a lungul unor coridoare fără de sfîrșit, mintea lui toropită încercînd să numere lămpile care-i treceau deasupra capului.

Apoi o liniște răcoroasă, alte fețe aplecîndu-se asupră-i, foarfeci tăindu-i pansamentele, ochi fără de chipuri deasupra măștilor albe, priviri care nu trădau nimic.

Și apoi, un pat pe undeva, o cămăruță mică, albă, fără ferestre, despre care ghicea că se află la subsol.

Rana, cantitatea mare de sînge pe care o pierduse îi sporeau moleșeala și-l făceau să somnoleze cea mai mare parte a timpului.

O dată sau de două ori, se trezise luptîndu-se cu cearșafurile, la auzul unor explozii îndepărtate. Dar erau explozii de bombe, nu de grenade antisubmarine, așa cum îi explicase un sanitar :

— O să vă ia mult timp, domnule comandor. Trebuie să vă deprindeți cu ideea că nu mai sînteți în plină luptă. Cel puțin pentru moment.

Dar gîndurile îl frămîntau întruna. Revedea în minte submarinul lui și portavionul japonez scufundîndu-se în flăcări. Cu acea demnitate istovită pe care o vădesc cele mai multe nave cînd își dau sufletul. Pe măsură ce se scurgeau zilele și puterile i se înviorau, Ainslie se simțea în măsură să-și pună gîndurile în ordine, să-și reamintească secvențe din acel ultim și teribil atac. Nu era chiar atît de simplu, cum își închipuia sanitarul, nu era lesne să-ți ștergi din minte, să uiți.

În cele din urmă veni să-l viziteze contraamiralul Granger, însoțit de un medic însărcinat să supravegheze ca discuțiile să nu-l obosească pe pacient.

Granger se așeză pe unicul scaun din cămăruță, încrucișîndu-și picioarele grăsune și oferind o imagine oarecum incompletă din cauză că-i lipsea pipa.

— Aș fi venit mai curînd, îi spuse, dar am socotit nimerit să te las în pace. Aruncă o privire prin cameră. Ești bine îngrijit ?

Ainslie încercă să se ridice, sprijinindu-se într-un cot, dar fără succes. Căzu din nou pe spate și murmură printre dinți :

— Dacă nu vă supărați, domnule amiral, aș vrea să știu și eu ce se mai întîmplă.

Granger dădu încet din cap.

— Desigur. Isprăvile dumitale din zona F au făcut mare vîlvă. Secundul dumitale a alcătuit un raport amănunțit și, adăugînd la acesta ceea ce aflasem și eu, se poate spune că ați realizat imposibilul. Dacă am fi știut cîte nave de luptă japoneze se ascundeau în golf, cred că nu v-am fi lăsat să plecați. Dar e un fapt împlinit și *Sudsuya* zace pe fundul mării.

Ainslie își închise ochii, simțind furnicarea emoției, apropierea leșinului, a șocului.

— Ce se aude cu mine, domnule amiral ?

Granger răspunse voios :

— Presupun că or să te scoată de aici. Și eu mă aflu în aceeași situație ca toți ceilalți. Aștept noi ordine.

Ainslie își deschise ochii și se uită la el. N-avea nici un rost. Granger nu-i spusese, de fapt nimic. Continuă să-i pună întrebări :

— Am reușit să respingem inamicul, domnule amiral?

Granger păru să ia o hotărîre :

— Nu. După părerea mea, pînă în două săptămîni japonezii vor fi la strîmtoarea Johore. După asta, oricine poate ghici ce-o să urmeze. Aș putea să te mint, dar prea ai făcut multe și ai văzut multe ca să meriți asemenea gen de înşelăciune. Situaţia e proastă din toate punctele de vedere. Organizez un nou convoi pentru evacuarea în continuare a femeilor şi civililor. E o întrecere cu timpul, nimic altceva.

Ainslie rămase nemişcat, conştient de pulsaţia puternică a rănii pe sub bandaje şi de liniştea nefirească a cămăruţei de subsol.

— Şi ce-i cu familia Torrance, domnule amiral ? Ce s-a întîmplat cu ei ?

Granger îşi examină pantofii.

— Sînt încă aici. Guy Torrance ne-a cam făcut greutăţi în legătură cu vapoarele pe care le-a construit. Acum avem nevoie de ele, dar el se lasă al naibii de greu, ca să întrebuinţez un eufemism. Din nefericire, mai sînt mulţi care procedează ca el, dar asta să rămînă între noi. Mai deunăzi am auzit de alt caz. Nenorocita de armată de uscat a vrut să sape nişte tranşee care treceau de-a curmezişul terenului de golf, dar secretarul clubului nici n-a vrut să audă. În orice alt loc, armata i-ar fi tras un picior în fund. Dar aici lucrurile stau altfel. Bătrînul Singapore n-o să cadă niciodată în faţa unei cete de japonezi, asta-i mentalitatea lor, adăugă el cu subită amărăciune.

Ainslie simţea cum îl părăsesc puterile, în ciuda eforturilor pe care le făcea.

— Aş dori să-mi reiau comanda de îndată ce va fi posibil, domnule amiral.

— Fără îndoială.

Granger îl văzu pe doctor încruntîndu-se la el.

— Foarte curînd vei fi mutat de aci, murmură. Mai mult de atît n-am ce să-ţi spun. Se ridică scoţînd un oftat din străfundul rărunchilor. Tare aş fi vrut să mă aflu acum pe mare. Asta-i tot ce ştiu cu precizie.

Ainslie văzu ușa închisă și își dădu seama că nu mai era nimeni în cameră. Granger și medicul în halat alb se evaporaseră, asemenea muribundului din colțul infirmeriei.

Se simți inundat de un val de spaimă. Dacă șocul i-a tulburat cumva mintea, nu va mai căpăta niciodată comanda unei nave. Nici măcar a vreunei hodorogite nave de escortă, ca să nu mai vorbim de un submarin.

Va trebui să se întoarcă. Neapărat. Simți lacrimi pe obraji. Disperarea, mila de sine, ba chiar și furia împotriva neputinței de a-și regăsi judecata limpede îl făcură să geamă cu glas tare.

În cîteva clipe un sanitar răsări lîngă el.

— Nu mă atinge cu blestemata aia de siringă ! spuse Ainslie cu glas slab.

Omul se hlizi :

— De data asta nu-i vorba de injecție, domnule comandor. De data asta-i un musafir.

Ainslie își întoarse capul și se uită la ușă. Natalie stătea chiar în prag, îmbrăcată într-o rochie de culoare deschisă și cu părul atîrnîndu-i pe umeri, ca în noaptea de Crăciun.

Fața sanitarului radia.

— Cînd a venit ieri domnul amiral Granger a spus că se poate.

Ainslie înghiți cu greutate.

Ieri ? Să fi fost cu putință ?

Natalie străbătu camera și se așeză pe scaun. Pe buze îi juca un zîmbet, dar ochii îi erau îngrijorați și plini de milă. Îi vorbi cu blîndețe :

— Nu mi-au dat voie să vin mai curînd. Locotenentul Quinton m-a căutat la hotel și mi-a povestit. Cred că mi-a ascuns o serie de lucruri, dar și cît mi-a spus, tot a fost destul.

Ainslie aproape că se temea să răspundă, ca nu cumva să-și piardă din nou cunoștința. Îi șopti doar atît :

— Arăți minunat. Doamne, cred că dacă n-ai fi fost tu, mă duceam de tot.

Ochii ei se dilatară.

— Asta aveai de gînd ? Își lăsă ușor degetele pe umărul lui gol. Nu te înfierbînta. Mi s-a vorbit despre rana ta.

Cu toată îngrijorarea care o stăpînea, nu-și putea opri buzele să nu-i tremure și nici degetele să nu se înfigă în carnea lui.

— Dar acum te-ai întors, adăugă ea. Și ăsta-i singurul lucru care contează.

— Ar fi trebuit să pleci. Cînd am auzit că *Bengal Princess* a fost scufundat, mi-am dat seama cît de primejdioasă a devenit situația. Ainslie încercă să se tragă mai aproape de ea. Trebuie să pleci. N-aș putea suporta gîndul că te-ai afla încă aici cînd vor...

Ea îi astupă gura cu palma.

— Ssst ! O să ne aranjăm noi. Ai să vezi.

Pe buzele lui Ainslie miji un surîs. Simțea parfumul cărnii ei, îi simțea pielea catifelată care o învelea ca încă o rochie.

Natalie îi intui brusca anxietate și-l liniști.

— Nu, Robert, de astă dată e adevărat. N-ar fi trebuit să vin aci. O știi și tu, o știu și eu. Își retrase mîna și își dădu la o parte părul de pe frunte. Dar n-am vrut să se sfîrșească.

Undeva, la o sută de mile depărtare, răsună o bătaie de clopot și ea adăugă :

— De ce, de cîte ori dorești să rămîi, sosește timpul de plecare ? Numai lucrurile neplăcute dăinuie pe vecie !

Ainslie o privi cum se ridică și-și netezește rochia.

— Cînd o să te mai pot vedea ?

— În curînd.

Il privi cu gravitate, ca și cum ar fi vrut să rețină totul, să împartă durerea cu el.

— Arnold Granger va încerca să ne ajute. E un om tare drăguț.

Ușa se deschise și sanitarul își făcu din nou apariția.

— Ora de încheiere a vizitelor, domnule comandor.

Natalie se aplecă peste pat și-l sărută pe Ainslie ușor pe gură, părul ei mîngîindu-i umerii ca o mătase caldă.

— Ai grijă de tine, îi spuse el.

— Și tu, îi răspunse, îndreptîndu-se spre ușă.

Și plecă.

Următorul vizitator a fost Quinton, ciudat de străin în uniforma albă, imaculată, după înfățișarea-i jigărită din submarin.

— *Soufrière* a fost aproape repus în funcțiune, îl anunță el. Am executat singuri majoritatea operațiilor de sudură și cîrpeală. Indivizii din docuri sînt prea speriați și-și apără pielea. Dar sîntem destul de bine ocrotiți, golful e înconjurat de artilerie antiaeriană de toate calibrele.

— Încă nu ți-am mulțumit, John.

Din nou valul de emoție, imposibilitatea de a găsi cuvintele potrivite.,

— Nu știu cum de-ai reușit s-o scoți la capăt, dar îți mulțumesc.

Quinton îi zîmbi.

— Dumneavoastră ați fost cel care ne-a salvat, și în atac, și la întoarcere. Restul n-a fost decît o problemă de a gîndi mai iute decît comandantul japonez. Din fericire noi avem mult mai multă experiență decît ei în treburi din astea. Apoi continuă pe un ton serios : Situația e cam albastră. Am auzit că frontul se apropie cu viteză chiar de insulă, ai noștri se retrag. Înseamnă că vor arunca în aer trecerea peste Johore și-și vor săpa poziții de apărare. Secția de operații e de părere că japonezii vor încerca un nou atac naval, acum cînd au Malaya în buzunar. Dar pe mine nu mă interesează decît să vă scot pe dumneavoastră de aici. V-am trimis-o pe doamna. E-n regulă ? întrebă rînjind.

Ainslie întinse brațul și-i prinse încheietura mîinii.

— E-n regulă.

Era tot ce-i putea spune.

Quinton își consultă ceasul.

— Trebuie să plec. Pe băieți i-am consemnat în zona golfului. În oraș, treburile nu prea merg bine. Toți sînt atît de preocupați să dea vina pe alții, încît n-au ochi să vadă primejdia care vine drept spre ei.

Quinton nu prea avea chef să se rupă de Ainslie.

— Nu vă faceți gînduri, domnule comandant. Am eu grijă de navă pînă vă întoarceți. Își potrivi chipiul pe cap. La revedere.

Se mai scurseră trei zile de incertitudine, pînă cînd Ainslie fu anunțat că părăsește spitalul.

Începuse prin a face cîțiva pași prin cămăruță, ajutat de același sanitar, ba i se îngăduise chiar să-și vadă cicatricea îngrozitoare de pe umăr, în ziua în care medicii o cercetară din nou pentru a se asigura că nu mai rămăsese nici o fărîmă de schijă.

Îmbrăcat cu grijă într-o cămașă largă, albă, și un șort, urmat de sanitarul care-i ducea chipiul și simțindu-se ca un elev în prima zi de școală, Ainslie fu condus spre o ambulanță de campanie. Medicul i se adresă cu voioșie :

— O să ai nevoie de cîteva zile pînă să-ți reajustezi proporțiile lucrurilor, bătrîne. După asta, mai vedem noi, da ?

Șezînd sprijinit în ambulanța care înainta cu viteză foarte redusă, Ainslie revăzu pentru prima oară, de trei săptămîni încoace, orașul Singapore. Pretutindeni se înșirau clădiri bombardate ; căruțe sau alte vehicule răsturnate fuseseră trase pe străduțele laterale, unde zăceau abandonate ca niște mormane de fiare vechi. Polițiștii roiau și cete de militari colindau străzile, ca o armată fără căpătîi.

— Acum că forțele aviației s-au regrupat pe insulă, avem o mai bună acoperire aeriană, domnule comandor, observă sanitarul. Dar cam prea tîrziu, zic eu.

Ambulanța se hurducă trecînd peste niște cărămizi risipite și se înscrise apoi pe un traseu familiar.

Prin fața ochilor lui Ainslie trecu hotelul Raffles, aparent neatins. Inima începu să-i bată cu furie.

Ce-i spusese ea ? „Granger va încerca să ne ajute".

Se răsuci pe locul lui și se uită la hotelul Royal. O aripă îi fusese pur și simplu retezată, lăsînd în locu-i o învălmășeală de lemnărie carbonizată și de moloz. Vechea clădire arăta desfigurată. Insultată.

Poarta era păzită de soldați înarmați. Un caporal, după ce aruncă o privire, făcu semn ambulanței să intre în curte. Pe zid fusese lipit un anunț mare : „Intrarea oprită pentru particulari".

Sanitarul îl ajută pe Ainslie să coboare din ambulanță, lămurindu-l :

— Am preluat o parte din hotel pentru răniții ambulatorii, domnule comandor. Au mai rămas și cîțiva civili pe aici, dar nu prea mulți.

Ainslie îi aruncă o privire. Părea limpede că omul nu știa nimic. Era un fel de taină foarte prețioasă.

Îl văzu pe portarul indian ieșindu-i în întîmpinare și fu șocat constatînd cît de mult îmbătrînise. Haina îi era pătată și peticită, iar pălăria tropicală purta o urmă de arsură.

— Vă doresc numai bine, *sahib* comandor.

— Mulțumesc, îi răspunse Ainslie zîmbind. Văd că nu-i deajuns să cadă cîteva bombe ca să te sperie pe dumneata.

Bătrînul își șterse ochii și pufni :

— Le arătăm noi lor cine sîntem, *sahib*.

Se îndepărtă, tîrșîindu-și picioarele, ca un om a cărui lume se prăbușise.

La biroul de recepție era de astă dată un sergent care sări în picioare cînd Ainslie păși țeapăn în umbra răcoroasă.

— Să trăiți, domnule comandor ! Apoi făcu semn unor oameni de serviciu. O să vă instalăm în camera 'mneavoastră. În caz de atac aerian, ni se cere să coborîm în pivniță. Ca să vă spui drept, eu unu', prefer să mor în patu' meu, decît să mă duc acolo, jos, adăugă el fără urmă de zîmbet, și cu același fel de a prescurta cuvintele.

Sanitarul îi înmînă sergentului cîteva hîrtii și valiza lui Ainslie, în timp ce doi servitori chinezi se postară alături, așteptîndu-și instrucțiunile. Ainslie examină holul mare, parcă simțind că-l sfidează cu înfățișarea lui jerpelită : o crăpătură în peretele din fund, pornind în zig-zag și lărgindu-se la bază, o bucată de tencuială atîrnînd din tavan, cadranul spart al ceasului, geamurile plesnite la tablouri.

Dar în jurul măsuțelor ședeau cîțiva civili, îmbrăcați îngrijit și cu fețe împietrite.

— Domnule comandor, vreți să urcați ajutat de oamenii ăștia ? întrebă sanitarul.

Ainslie se întoarse țeapăn și o văzu coborînd scările. Natalie rosti cu voce calmă :

— O să-l conduc eu pe domnul comandor în camera lui.

Se uita fix la el, statornicind parcă, din ochi, legătura dintre ei, legătura care-i excludea pe toți ceilalți.

— Foarte bine, domnişoară. Sanitarul îi făcu sergentului cu ochiul. Mă întorc mîine.

Sergentul se uită după picioarele tinerei femei în timp ce urca scara şi o văzu strecurîndu-şi mîna pe sub braţul comandorului. Bărbatul ei fusese pînă ieri în hotel, dar acum plecase pentru cîteva zile.

„Aşa-i pe lumea asta, unii au mare baftă !" îşi spuse în sinea lui, coborîndu-şi privirile.

Ainslie deschise ochii şi privi fix la tavan, în timp ce mintea lui încerca să sesizeze detaliile nefamiliare care-l înconjurau. Era întuneric beznă în cameră, deşi printre crăpăturile jaluzelelor se filtrau cîteva şuviţe de clar de lună.

Îşi simţea gura uscată ca iasca şi gemu cu glas tare, cuprins de o subită furie. Probabil că iar i-au dat somnifere. Era noapte şi linişte deplină. Îşi amintea, vag, că se lăsase dezbrăcat şi că un alt sanitar îi adusese un ceai. Apoi totul se mistuise din nou în uitare, pînă în această clipă.

Ceva ca un tunet surd zgîlţîi jaluzelele. Focuri de arme, de artilerie, la mare depărtare. Plutind ca o ameninţare.

O umbră se contură pe fîşiile de clar de lună şi o clipă Ainslie gîndi că e sanitarul.

Dar îi simţi mîna pe frunte şi auzi clinchetul sticlei cînd îi turnă puţină apă dintr-o cană. Apoi glasul cald :

— Bea. O să-ţi facă bine.

Îşi trecu mîna pe sub capul lui, înălţîndu-i-l astfel ca apa rece ca gheaţa să-i poată aluneca pe gîtlej.

— De cînd eşti aici ?

Se simţea ruşinat că îl vedea în halul ăsta. Transpirase îngrozitor şi cearşafurile i se lipiseră de trup.

— Am venit de îndată ce am culcat-o pe Frances.

O simţi întorcîndu-se şi uitîndu-se către peretele opus, dincolo de care dormea copila.

— Te zvîrcoleai în aşternut. Mi-am spus că ar fi mai bine să te veghez.

O simţi din nou aşezîndu-se pe marginea patului şi învăluindu-l cu prezenţa ei, cu căldura ei.

— Ce mai face Frances ?

— Cred că mai bine, răspunse, cu un glas nervos, nesigur. Din ziua aceea de Crăciun, nutresc mari speranţe. Nu se desparte nici o clipă de elefantul pe care i l-ai adus tu.

— Poţi sta aici ? N-aş vrea să-ţi pricinuiesc neplăceri, după tot ce ai făcut pentru mine.

O simţi scuturîndu-se uşor, dar n-ar fi putut spune dacă de rîs sau de plîns.

— Ce-am făcut pentru tine ? Ce altceva decît să te amestec în toate necazurile mele ? Îşi zvîrli capul pe spate, în felul pe care i-l cunoştea atît de bine. Oricum, Guy e plecat. S-a dus într-una din călătoriile lui de afaceri, ca să vadă ce se întîmplă cu preţioasele-i vapoare. Sînt însă fericită că a făcut atîta tărăboi în legătură cu ele. Altminteri n-am fi fost acum împreună, adăugă, atingîndu-i uşor umărul.

Ainslie îi luă mîna şi şi-o lipi de obraz.

— Ştiu. Şi sînt recunoscător providenţei.

— Vrei să plec acum ? Crezi că ai să te simţi mai bine ? Ar trebui să încerci să dormi.

Ainslie se întinse şi-i prinse braţul prin mîneca rochiei de casă. Se simţea neputincios, stîngaci, inapt să gîndească limpede. Senzaţia cărnii ei sub degetele lui, bătăile repezi ale inimii, totul făcea să i se învîrtească mintea. Îi răspunse cu glas şovăielnic :

— Sînt egoist, dar am să-ţi spun adevărul. Te vreau aici. Acum şi întotdeauna.

Natalie se ridică încet în picioare și, o clipă, Ainslie gîndi că ratase totul şi o făcuse să plece. Apoi văzu jaluzelele ridicîndu-se şi silueta ei profilîndu-se pe argintul clarului de lună. Cu mişcări încete, Natalie lăsă capotul să-i lunece de pe umeri şi se întoarse spre el.

Pielea ei reflecta lumina, radiind un luciu ca de statuie. O clipă mai tîrziu se afla din nou lîngă el, mîna ei apăsîndu-i pieptul, silindu-l să rămînă nemişcat cînd lunecă în pat, lipindu-se de trupul lui.

— Nu. Eşti bolnav. Nu vreau să-ţi faci rău.

Îi amuţi protestele cu un sărut, şi cu încă unul, părul ei lung revărsîndu-se şi învăluindu-i pe amîndoi, făcînd ca îmbrăţişarea lor să fie şi mai tainică.

Se îndepărtă de el foarte încet şi o simţi privindu-l, spatele şi umerii ei arcuindu-se asupră-i în lumina lunii.

Apoi, la fel de încet, se lăsă în jos, pînă cînd sînii ei îl atinseră, înfierbîntîndu-i sîngele de-i venea să strige.

— Te iubesc, şopti Ainslie răguşit. Ştii bine.

Părul lung îşi risipea valurile peste tot, şi cînd trupul ei îl cuprinse, îmbrăţişîndu-l, ţinîndu-l captiv, o auzi murmurînd :

— Da, ştiu. Şi am să-ţi arăt cum ştiu.

Apoi îl absorbi cu totul, dăruindu-i-se şi primindu-l, pînă cînd se contopiră într-o singură făptură.

Părea că tortura pasiunii şi iubirii nu avea să mai ia sfîrşit ; în cele din urmă, cu un geamăt, se lăsă moale peste el, buzele ei murmurîndu-i în ureche, degetele dezmierdîndu-l pentru a-i reaţîţa focul patimii.

Rămase cu el pînă tîrziu, cînd luna îşi schimbă lumina cu zorii, şi-l văzu lunecînd într-un somn adînc. Atunci, se ridică foarte încet din pat, şi stătu un lung răstimp sorbindu-l din priviri, înainte de a-l înveli cu cearşaful.

De afară, din curte, răzbi bocănit de cizme şi Natalie îşi trase capotul pe ea şi se duse la fereastră, să privească oraşul.

În lumina cenuşie a dimineţii părea aproape frumos. Îşi strecură mîna pe sub capot, atingîndu-şi sînii mîngîiaţi de el, şoptindu-i încetişor numele, numai pentru ea.

Apoi trase jaluzelele şi se retrase din încăpere, ca să se cufunde într-o linişte nouă.

15
TAINA

Comandorul Philip Armytage, în calitatea sa de comodor, ciocăni cu o baghetă în harta prinsă pe zid și rosti cu voce seacă :

— Trăim un moment trist, domnilor, totuși cred că ne oferă avantajul de a mai reduce din primejdia poziției noastre.

Ainslie își roti privirea prin camera mică și îmbîcsită, uitîndu-se la ceilalți participanți. Cîțiva ofițeri de marină și doi maiori din armata de uscat. Și totuși, Armytage vorbea pe tonul cu care te adresezi mulțimilor.

Postul de comandă temporar în care Armytage își adusese statul major era un fel de pivniță, așezată între oraș și aerodromul Kallang. Harta de pe perete era cea pe care o folosise și amiralul Granger, dar banda galbenă fusese înlăturată, s-ar fi zis că din considerație pentru prăbușirea finală a tuturor punctelor de rezistență din Malaya continentală.

Ainslie se întreba ce anume o fi gîndind Armytage *cu adevărat*. Șoseaua și trecerea peste strîmtoare fuseseră aruncate în aer, ultimile ariergărzi din junglă, infanteria australiană și oameni din unitățile de Highlanders din Argyll și Sutherland se retrăseseră pe insulă. Bătălia finală pentru apărarea fortăreței putea să înceapă.

Golful se prezenta presărat cu epave, pentru că japonezii persistau în raidurile lor aeriene și nu îngăduiau nici o clipă ca realitatea războiului să fie dată uitării. Se părea că forța implacabilă a inamicului se apropie cu o viteză vertiginoasă și fiecare zi aducea noi vești despre înaintări și debarcări, de la Borneo pînă la insula Celebes. Împotriva lor, dar pare-se că într-o altă lume, se alcătuise o formație de nave de luptă olandeze, australiene, britanice și americane, a căror comandă era la fel de neunitară ca și metodele folosite. Și totuși, Armytage recursese cu puțin înainte la expresii ca „luptăm cu spatele la zid“ sau „lupte de întîrziere“ de parcă nu era decît o chestiune de timp pînă cînd rolurile aveau să se inverseze.

Ainslie se rezemă de spătarul scaunului, lăsînd ca spusele lui Armytage să treacă peste el. Inevitabilul se întîmplase și totuși, în ultimele zile, descoperise mai multă fericire decît ar fi putut vreodată nădăjdui.

De îndată ce fusese în stare să se reîntoarcă la datorie, folosise orice prilej ca s-o viziteze pe Natalie Torrance. În pofida veștilor din ce în ce mai rele și a tensiunii care se infiltra în oraș, asemenea unui gaz otrăvitor, ei își dăruiseră unul altuia bucurie, furînd fiecare clipă prețioasă și făcîndu-și din amintiri un zid de apărare.

Soțul ei fusese absent cea mai mare parte din timp. Cînd pleca din hotelul dărăpănat, era cuprins de toate furiile, iar cînd se întorcea, era prea beat ca să se poată face înțeles.

Ainslie tocmai stătea întins lîngă ea, într-un moment cînd o furase somnul, strîngîndu-i în brațe trupul neted, ascultîndu-i bătăile inimii și întrebîndu-se ce se va întîmpla cu ei, cînd se auzi soneria telefonului de pe noptieră. O așteptă să se trezească și să ridice receptorul și-i simți șira spinării încordîndu-se cînd răspunse : „Foarte bine. Am să-i comunic.“ După care se lăsase pe spate, cu ovalul feței conturat de pletele lungi.

— Era locotenentul Quinton, spuse în cele din urmă. Japonezii au ajuns la strîmtoarea Johore. Comunicarea cu insula a fost tăiată.

Nu-şi mai amintea cît timp rămăseseră aşa, împreună. Strîngîndu-se în braţe fără să rostească vreun cuvînt, gîndindu-se la crudele vicisitudini ale războiului, încercînd să-şi imagineze cum aveau să-i afecteze pe ei.

Ainslie ridică privirile cînd îl auzi pe Armytage spunînd :

— Vom continua cu evacuările organizate de contra-amiralul Granger ; vom folosi orice fel de ambarcaţie de care putem dispune. Oamenii mei au întocmit listele de evacuare, şi toţi cei ce urmează a fi transportaţi de convoaie vor fi imediat mutaţi în vecinătatea golfului. Îi aruncă lui Ainslie o căutătură vicleană : Voi avea nevoie de echipe de lucru date de fiecare navă de sub comanda mea, iar dumneata, domnule comandor Ainslie, fiind cel mai vechi în grad după mine, mă vei ajuta la punerea în aplicare a acestui plan.

Ainslie încuviinţă din cap, simţind privirile celorlalţi aţintite asupră-i. Majoritatea erau rezervişti tineri şi lipsiţi de experienţă. Ce mai cale de a învăţa ce înseamnă războiul !

Pe neaşteptate îi reveni în minte întoarcerea sa pe *Soufrière*, de îndată ce medicii îl declaraseră perfect sănătos. Quinton făcuse minuni în ce priveşte reparaţiile, dar cicatricile rămase în urma luptei şi a retragerii din baia ocupată de japonezi erau mai grăitoare decît pot spune cuvintele.

Încă nu sosiseră dispoziţii cu privire la submarin. La momentul potrivit, va fi probabil întrebuinţat pentru evacuarea în continuare a personalului. Era, fireşte, un gînd enervant, dar nici un moment nu putea întrezări altă posibilitate decît cea a înfrîngerii. Aceasta fusese hotărîtă în clipa cînd Înaltul Comandament se convinsese că inamicul nu se va mulțumi cu înaintări locale. În momentul de față, japonezii se avîntau în afara și în jurul Mării Chinei de Sud, pecetluind întreaga zonă, ca și cum ar fi strîns băierile unei pungi.

Victoria lor trebuia să fie definitivă, zdrobitoare, o victorie care să constituie o amenințare pentru întreaga omenire, o pildă de ceea ce se va întîmpla oricui ar încerca să le opună rezistență sau să se amestece în treburile lor.

Armytage încheie :

— Asta am avut de spus, domnilor. Vă voi ține la curent prin ordinele de zi. Se uită apoi spre Ainslie și adăugă :

— Mai rămîi, te rog, puțin.

După ce toți ceilalți ieșiră la aer curat, i se adresă :

— Cred că am prevăzut totul.

Și cînd Ainslie se abținu să facă vreun comentariu, se răsti la el :

— Ei ?

— După părerea mea, domnule comandor, comandantul șef ar trebui să solicite, ba chiar să ceară, mai multe nave și un portavion cu avioane pe măsura celor ale inamicului. Armata de uscat nu va putea să reziste pe insulă atîta timp cît nu are acoperire aeriană și contraamiralul Granger nu va izbuti să scoată trupele de aci, dacă va primi un asemenea ordin, atîta timp cît nu i se dau nave și avioane. Tăcu un timp, respirînd cu greutate și simțindu-și rana care pulsa odată cu bătăile inimii. De astă dată nu se va repeta situația de la Dunkerque.

Armytage își lăsă privirile în pămînt.

— Tot mai pedalezi pe ideea asta ? Mă rog, acum sîntem mai bine pregătiți pentru o apărare în încercuire. Vocea i se sparse subit. Și celelalte lucruri de genul ăsta, urmă el.

Ainslie se uită la el, izbit de această bruscă prăbușire, îngrozit de semnificația ei. Înaltul Comandament nu avea intenția să retragă trupele dacă insula avea să cadă. Deci se lepăda de toți oamenii aceia ca de niște leproși, lăsîndu-i la cheremul armatelor japoneze.

În orice alt moment ar fi putut simți înțelegere, chiar milă față de un om ca Armytage. În toți anii de pace nu se exersase, nu se pregătise ca să se poată schimba odată cu timpurile.

Dar prețul avea să fie cumplit și soarta celor mulți lăsați în urmă era prea înfiorătoare ca să te poți măcar gîndi la ea. Toate invidiile și urile stîrnite de influența colonialismului britanic vor fi zăgăzuite și pecetluite aici, fără nici o putință de evadare.

— Mă înapoiez la nava mea, domnule comandor, spuse Ainslie, cu amărăciune.

Simțea nevoia să plece, să se detașeze de atmosfera aceea de disperare și rușine.

— Ah, mai e ceva. Armytage încercă să-și recapete stăpînirea de sine, dar fără succes. La bord te așteaptă o comunicare. Am să-ți spun eu acum, în linii mari, despre ce e vorba.

Se încruntă, ochii aproape dispărîndu-i printre riduri, în timp ce încerca să-și adune gîndurile.

— E o comunicare din partea Amiralității. Amiralul din forțele franceze libere, aflat la Londra, a primit un raport amănunțit cu privire la isprăvile dumitale. E foarte îngrijorat. Nu la așa ceva s-a gîndit cînd oamenii săi au acceptat să te asiste în misiunea inițială de capturare a submarinului.

Ainslie își încleștă pumnii.

— Pe atunci nu știam de Malaya și de Pearl Harbour, ce părere aveți, domnule comandor ?

Făcea tot ce putea spre a-și ține vocea sub control.

— Mă rog, asta este. Deocamdată nu s-a hotărît nimic. Starea de urgență de aici are prioritate. Dar ce știu eu e că *Soufrière* urma să fie cea mai mare navă a forțelor franceze libere, de îndată ce ai fi adus-o în Anglia. Cred că înțelegi punctul lor de vedere.

— Ca să fiu sincer, nu. Ainslie își îndesă chipiul pe cap. Dar presupun că ce gîndesc eu nu interesează pe nimeni.

Ieși din încăpere, în fața ochilor perindîndu-i-se tot felul de imagini. „Capitaine" Poulain zăcînd cu un glonț în tîmplă, lîngă biroul său. Ochii lui Lucas cînd tricolorul francez fusese coborît de pe chioșc. Marinarul care murise în colțul infirmeriei, proptit de perete ca să nu se înece în propriul său sînge. Fiecare dintre ei, chiar și Poulain, făcuse ceea ce socotise a fi cel mai bun lucru de făcut și acum, cînd ei înfruntau asemenea tragedie, cei din Londra se tocmeau și se tîrguiau.

O sentinelă îl salută și-i spuse :

— Alarmă aeriană, domnule comandor. Privi chiorîș spre orizontul înserării. Mare păcat, nu ?

Ainslie aproape că nici nu se putea uita la omul acela. Un soldat obișnuit, cu înfățișarea familiară pe care o vezi în jurnalele de actualități. Norvegia și Creta. Dunkerque. Și acum aici.

Dar în trecut a apărut întotdeauna cîte un miracol, chiar și în ceasul al doisprezecelea. Navele de luptă, semnele de reușită făcute cu degetul mare, fețele istovite urmărind dîrele de abur de pe cer, întrebîndu-se dacă nu cumva miracolul o să le fie smuls îndărăt.

Deodată îl văzu pe Quinton așteptîndu-l, așezat la volanul unui autoturism și strigîndu-i :

— M-am gîndit că s-ar putea să vă mai prind totuși, domnule comandant. Am fost la comandament să iau listele oamenilor care urmează să fie mutați în zona portului. Și vă așteaptă și o comunicare.

Ainslie se urcă în mașină alături de el.

— În legătură cu *Soufrière* și francezul de la Londra ?

— Da. Quinton ambală motorul. S-au țicnit de-a binelea.

Ainslie îi aruncă o privire cercetătoare. Niciodată încă nu-l văzuse pe Quinton atît de aproape de a fi beat. Beat și furios.

— De unde ai mai scos și mașina asta ?

Quinton ocoli cîțiva oameni care împingeau niște roabe.

— Ce nu poți obține azi în schimbul promisiunii unei cabine pe un vas care să-i scoată din Singapore ? Apoi adăugă : Mă gîndesc la toți oamenii ăștia ai noștri. Or să fie abandonați, acum, la greu. Am știut-o de la bun început. Ticăloșii, lichelele alea împuțite !

Quinton se stăpîni și întrebă apoi pe un ton mai calm :

— Vrei să ne întoarcem pe drumul care trece pe la hotel ? Cred că ar trebui să faci ceva pentru fata aia. Fără a mai pierde nici un minut.

— Tocmai voiam să te rog să mă conduci acolo. Ainslie își întinse brațele ca să nu fie zvîrlit prin geam, cînd Quinton frînă brusc.

Un lungan de polițist sik se ivi în partea laterală a mașinii și le strigă înfrigurat :

— Alarmă aeriană ! Coborîți imediat, repede !

Quinton răspunse pe un ton atît de scăzut încît omul trebui să-și vîre capul pe geamul mașinii ca să-l audă :

— Piei din calea mașinii, că dacă nu, te azvîrl în primul canal.

Porni mai departe, în timp ce polițistul răcnea amenințător în urma lor.

— Nemernicul! mormăi Quinton. Pun mîna în foc că el și fîrtații lui or să poarte steagul cu soare-răsare cînd japonezii or să mișune pe aici!

Încetiniră și intrară pe poarta hotelului Royal. Niște vehicule militare încărcau o serie de bagaje și cîțiva soldați tîndăleau pe lîngă ele, sporovăind și fumînd, trăgînd cu urechea la cîte un lătrat răzleț al artileriei antiaeriene.

Mașina mare a lui Guy Torrance derapase pe un răzor de flori și una dintre portiere atîrna deschisă.

— Dumnezeule, ziceam că eu sînt un șofer infernal! exclamă Quinton, cu gravitate.

— Așa și ești, răspunse Ainslie coborînd din mașină. Dar n-are importanță. Vino!

Cînd se apropiară de scară, auziră, dinăuntru, glasul lui Torrance. Ocăra cît îl ținea gura, vocea lui tunătoare umplînd întregul etaj ca furia unui nebun.

Sergentul de la recepție, care-l urmărea pe funcționarul hotelului ce-și golea seiful, le spuse:

— Așa-i zice întruna de cînd s-a întors. Ai dumneavoastră i-au rechiziționat vapoarele. Nici că mai pomenește de altceva!

Cei doi se apropiară de ușa apartamentului, uitîndu-se unul la celălalt. Torrance zbiera:

— Bandiții naibii! Își închipuie că mă pot învăța ei pe mine ce trebuie să fac!

Răsună un zgomot de sticlă spartă și Ainslie auzi vocea lui Natalie:

— Te rog! Nu în fața lui Frances!

— Tu și smiorcăita asta! Asta-i tot ce poți gîndi! Urmă o nouă bufnitură. Las' că vă arăt eu vouă!

Ainslie împinse ușa cuprinzînd dintr-o privire întreaga scenă, cu personajele încremenite în atitudinile lor de spaimă sau de mînie.

Sertare larg deschise, cu conținutul împrăștiat pe jos. Farfurii sparte și bucate risipite pretutindeni. Probabil că Torrance trăsese fața de masă cu mîncare cu tot.

Dădaca stătea lîngă ușa din fund, vizibil înspăimîntată, ținîndu-și mîinile osoase pe umerii copilei, care se ferea de tatăl înnebunit de băutură.

Natalie Torrance era așezată pe brațul unui fotoliu. Rochia îi era ruptă la un umăr și pe obraz i se ivise o pată îmbujorată, de parcă primise o palmă sau chiar un pumn.

Torrance se răsuci pe călcîie și se uită la cei doi ofițeri de marină, dezgolindu-și dinții într-un rînjet, pregătindu-se parcă să sară la ei.

— Zău ! Zău ! Zău ! Ce căutați aici ?

Cravata îi era pătată de băutură și costumul alb murdărit peste tot. Căzuse, se vede, în repetate rînduri. Era greu de conceput cum de izbutise să conducă mașina.

Ainslie se uită la ea, ferindu-se să-l privească pe Torrance pentru a nu se simți ispitit să-l atace.

— Te simți bine ? o întrebă strunindu-și vocea, cînd văzu spaima din ochii ei preschimbîndu-se în speranța deznădejdii.

— Ah, da ! Acuma se simte foarte bine ! Ochii injectați și demenți ai lui Torrance se interpuseră în cîmpul lui vizual. Ai venit s-o ocrotești, da ?

Scoase un hohot de nebun și Ainslie văzu copila înghircindu-se și mai mult în colțul ei. Observă că-și înghesuise acolo și elefantul galben, ca și cum ar fi vrut să-l protejeze.

— Ce dracu' nu-ți pui lacăt la gură ? întrebă Quinton tărăgănat. Avem și așa destule necazuri.

Torrance nici nu-l luă în seamă, iar Ainslie văzu parcă nebunia din mintea lui crescînd și umflîndu-se cînd răcni :

— Sau poate c-ai venit să-ți vîri mîna pe sub fusta ei, asta cred mai curînd !

Ainslie răspunse cu glas stăpînit :

— Trebuie să plecați spre golf. Acolo se vor găsi vase de transport...

Torrance se împletici spre el, pe față așternîndu-i-se brusc o paloare cadaverică.

— Dumnezeule, e adevărat ! Îi înșfăcă brațul și se clătină, gata să-și piardă echilibrul. Citesc pe fața ta blestemată, cîine !

— O, Guy, termină odată ! strigă Natalie.

Torrance îi eliberă brațul și se dădu un pas îndărăt, mișcînd întruna din cap, cu ochii ațintiți asupra lui Ainslie, în timp ce continua pe același glas încleiat :

— Da, da, în tot timpul ăsta ! Pe mine nu mă lăsa să-i ating nici cu un deget prețiosul ei corp, Doamne ferește ! Și tu, cu medaliile tale și cu gloria ta de ucigaș, cu tine își făcea plinul, pun rămășag !

— Să-l pocnesc, domnule comandant ? întrebă Quinton aspru.

Torrance se întoarse către figura nemișcată de pe fotoliu :

— Las' că ți-arăt eu ție, fetițo ! Ai să vezi tu cine cîntă în casa asta. Umbra lui se apropie de ea, acoperind-o, dar Natalie nu clinti în clipa cînd îl auzi adăugîndu-i : Palma aia n-a fost nimic, crede-mă ! Apoi, privind în direcția dădacei : Nu uita că eu plătesc totul, cu banii mei ! Dădu din cap, bule de salivă prelingîndu-i-se pe bărbie. Da, da, micuții mei puritani, o să mi-o plătiți voi scump !

Ainslie făcu un pas înainte, călcînd pe cioburile de farfurii sparte.

— Dacă mai încerci să te atingi de ea, o să te...

— O să mă ce ? Torrance se lăsă pe spate și se izbi de zid. O să mă dai în judecată pentru că încerc să-mi domesticesc nevasta ?

Rînjea ca un smintit, amuzîndu-se, pervers, de întreaga scenă. Mai tîrziu, lucrurile aveau să ia altă față.

Își clătină degetul, în chip amenințător :

— Ai putea să-ncepi să-ți cauți altă slujbă. Dacă-mi pun mintea cu tine, ai să zici săru' mîna dacă o să-ți dea să comanzi o rață de cauciuc.

Ainslie trecu pe lîngă el, așteptîndu-se să fie atacat. Știa că dacă Torrance l-ar atinge, ar face moarte de om. Rosti cu calm :

— Secundul meu o să vă conducă, pe dumneata, doamnă Torrance, și pe Frances la biroul din port. Apoi, adresîndu-se dădacii : Impachetează-le cîteva lucruri.

Natalie se ridică de pe brațul fotoliului și încercă să-și tragă peste umăr rochia ruptă.

— Îmi pare rău că te-am amestecat în toate astea.

Își înălță privirile spre el și din nou se regăsiră, o clipă, pe o insulă numai a lor, de parcă primejdia și nebunia nici nu-i atingea.

— Eu am dorit să mă amestec, îi răspunse Ainslie. O conduse spre ușă : Dacă uiți ceva, vei putea reveni.

În clipa aceea se auzi un șuier subțire, concentrat, și Ainslie se simți strivit de o explozie. Căută să înțeleagă ce se întîmplase și, o clipă, își închipui că Torrance trăsese în el.

Pe urmă, tușind și gîfîind, se opinti în picioare, eliberîndu-și umărul rănit de ceva despre care-și dădu brusc seama că era o bucată de acoperiș.

Pretutindeni se învîrtejeau fumul și praful și cînd, împleticindu-se, își croi drum prin moloz, auzi șuierături stridente, de fluiere, și țipete sfîșietoare ca de fiară torturată.

Pe Natalie o găsi întinsă pe coridor, cu părul acoperit de moloz și rochia aproape smulsă de pe ea.

Îngenunche, ridicînd-o în brațe, murmurîndu-i numele. Cînd îi înlătură părul de pe față, Natalie deschise ochii și se uită la el. Ainslie așteptă, abia îndrăznind să respire și să spere pe măsură ce vedea înțelegerea și groaza redeșteptîndu-se în ochii ei.

Buzele ei articulară un nume : „Frances".

Ainslie întoarse capul și se uită la grinzile și mormanele de zidărie prăbușită, la fumul gros care plutea : simțea primejdia, mirosul de incendiu.

Deasupra norului de praf văzu cerul de seară și abia atunci își dădu limpede seama că hotelul fusese lovit direct. Numai de nu s-ar mai auzi urletele acelea de fiară ! Îi spărgeau timpanele și o făceau pe femeia din brațele lui să tremure toată.

Pași își căutau loc printre dărîmături și, deodată, îl auzi pe Quinton exclamînd răgușit :

— Slavă Domnului ! Credeam că s-a isprăvit cu voi !

Ținea în brațe fetița care, la rîndul ei, reușise, prin nu știu ce minune, să-și salveze elefantul galben, pe care-l strîngea la piept.

Se înghesuiră unul în altul ca o mînă de refugiați pe o plută. Quinton își trecu degetele prin părul încîlcit și le spuse :

— S-a prăbușit acoperișul și cred că și jumătate din clădire s-a făcut praf. Apoi se uită cu subînțeles la Ainslie : Du-le de aici ! Dădaca a fost sfîrtecată în bucăți. Ea a fost cel mai greu lovită de suflul exploziei.

— Ce-i cu Torrance ?

Quinton înălță din umeri.

— Trăiește, dar e prins sub grinda principală a acoperișului. Nu cred s-o mai ducă mult. Se uită, apoi, în jos, spre copilă.

Ainslie o ajută pe Natalie să se țină pe picioare, urmărindu-i cel mai mic semn de șoc sau de slăbiciune. Priviră spre ușa făcută țăndări, cînd îl auziră pe Guy Torrance gemînd tare.

— Mă duc la el, spuse Natalie.

Din afara clădirii se auzeau strigăte şi oameni alergînd. Dar urletele acelea nu mai conteneau, ca și cum nu aveau să mai ia vreodată sfîrșit.

— Vin cu tine, îi spuse Ainslie. Apoi i se adresă lui Quinton : Rămîi cu copila, John.

Torrance era țintuit sub grindă. Probabil că îndura chinuri groaznice, avînd spinarea zdrobită de imensa greutate care-l strivea. Îi văzu și șopti :

— Ați venit să vă bucurați sufletele ?

— Guy, te rog, încetează, spuse ea ferindu-și privirile.

Torrance închise ochii și murmură gîfîit :

— Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-o pe Frances să mai țipe !

Ainslie aruncă o privire în spate și o văzu pe fetiță stînd tăcută și nemișcată, cu mînuța în mîna lui Quinton.

— Nu țipă Frances. A scăpat teafără.

Dar Torrance părea să nu-i fi auzit răspunsul. Începu să delireze :

— Exact ca în ziua aceea blestemată. Și atunci țipa. Din vina ei s-a întîmplat totul. Dacă n-ar fi fost afurisita asta mică, Dicky ar mai trăi și acum, iar eu... Vocea i se stinse, apoi mormăi din nou : Bietul Dicky ! A zis c-o să treacă el la volan, ca eu să stau cu copilul, să-l liniștesc. Torrance scutură din cap, zîmbind pe măsură ce retrăia momentul. Pe dracu ! i-am răspuns eu. Bucăți de tencuială îi cădeau peste gură, dar el nu le lua în seamă. M-am întors ca să-i ard una fetei și ticăloasa de mașină a derapat.

Ainslie se uită la tînăra femeie de lîngă el. În tot timpul care se scursese de la accident fusese convinsă de nevinovăţia soţului ei. Şi, în realitate, probabil că el fusese azvîrlit din maşină fără să păţească nimic şi se întorsese apoi să-l aşeze la volan, în locul lui, pe amicul mort.

Grinda grea se mişcă încet, stîrnind nori de moloz în încăpere. O briză uşoară adie printre dărîmături, spulberînd puţin praful şi Ainslie văzu înfiorătoarele pete de sînge de pe zidul din faţă, acolo unde căzuse zdrobită dădaca.

— Sosesc ajutoare, spuse el.

Torrance îşi aţinti privirile asupră-i :

— A, tu erai ! Eu nu uit niciodată o faţă !

Grinda alunecă din nou şi Torrance scoase un ultim, cumplit horcăit.

Încetaseră şi urletele, îşi dădu Ainslie seama.

— Vino, Natalie, s-a terminat.

O conduse prin coridorul prin care îşi făceau drum cîţiva soldaţi, înarmaţi cu funii şi topoare, încercînd să pătrundă în camere.

Quinton se adresă unui caporal :

— Aici sînt doi morţi, băiete !

Coborîră cu greu scara înecată de moloz şi cioburi de sticlă. Tot hotelul era o ruină.

În curte, stăteau înşirate aceleaşi camioane militare, unul dintre ele în flăcări. Pe lîngă maşini zăceau întinşi soldaţii pe care-i văzuse Ainslie sporovăind, adică ceea ce mai rămăsese din ei.

— Unde este sora ta ? se sili s-o întrebe pe Natalie.

— În oraş, nu-i în hotel.

Se agăţa de braţul lui, iar el încerca s-o ferească de priveliştile şi vaietele care-i înconjurau.

— Maşina noastră pare să fi rămas întreagă, spuse Quinton. A fost adăpostită de zid. Deschise portiera. E bine să plecăm cît mai repede. S-ar putea să mai revină pe aici.

— Un moment, ceru Ainslie, cu glas calm.

O ajută pe Natalie să se urce cu fetița în mașină și apoi se reîntoarse spre hotel. Undeva, în spate, probabil la bucătărie, clădirea năruită luase foc. Nimeni nu avea să-și mai dea osteneala să stingă incendiul. Vechiul hotel Royal murise.

Ainslie se opri să ridice o bucată de copertină vărgată. Apoi se aplecă asupra bătrînului portar indian. Era mort, ucis de suflul exploziei, în timp ce se grăbea să alerge la datorie. Îl acoperi cu copertina și rosti în șoaptă :

— Biet nenorocit ! Mai bine c-ai scăpat în felul ăsta !

După aceea urcă în mașină și-și petrecu brațul în jurul umerilor lui Natalie.

— Gata, John.

Cea mai mare parte din drum o parcurseră în tăcere, împietriți de grozăviile prin care trecuseră, prea șocați ca să poată accepta gîndul că supraviețuiseră.

La ultimul punct de control, înainte de intrarea în port, Quinton opri mașina și spuse :

— Trebuie să întreb unde urmează să ne prezentăm. Mi-am pierdut lista la locul bombardamentului.

Cînd rămaseră singuri în mașină, Ainslie vorbi :

— Natalie, nu știu cum o să ieșim din tot iadul ăsta, dar dacă scăpăm cu viață, vrei să fii soția mea ?

Cum ea nu-i dădu nici un răspuns, adăugă cu disperare :

— Eu n-am mulți bani, dar o s-o putem scoate la capăt, și în Anglia o s-o ducem pe Frances la specialistul acela, așa cum vrei tu.

Natalie se uită la el cu ochii scăldați în lacrimi.

— Știi bine răspunsul. Cu tine m-aș duce oriunde, căsătorită sau nu.

Amîndoi se uitară uimiţi la fetiţa care se ridicase de pe locul şoferului şi-şi întinsese mînuţele, agăţîndu-se de gîtul mamei ei.

— Oh, Robert, iubitule ! Natalie abia de se mai putea stăpîni. Frances mi-a vorbit ! Mi-a vorbit ! A încercat să-mi spună ceva. Îi înconjură cu braţele pe amîndoi. Acuma ştiu că totul se va sfîrşi cu bine !

Ainslie îşi lăsă gîndurile s-o ia razna, întrebîndu-se cum de putea un om să simtă adevărata fericire în mijlocul infernului ?

Quinton se înapoie şi se reaşeză la volan.

— Am luat-o !

Porni maşina, dîndu-şi seama că în timpul absenţei sale se întîmplase ceva formidabil. Dar fiindcă era Quinton, se mulţumi să anunţe sec :

— Apropo, poliţistul acela m-a reclamat pentru exces de viteză !

Ainslie îşi puse mîna pe rochia ruptă a tinerei femei, vrînd parcă prin acest gest să izgonească amintirea înfricoşătoarei lovituri de pe urmă şi a cumplitei taine a lui Torrance.

Era groaznic numai să te gîndeşti. Dacă ar fi ascultat de îndemnul poliţistului de a coborî din maşină în timpul raidului aerian, bomba oricum ar fi căzut pe hotel. Dar Natalie s-ar fi aflat în cameră împreună cu Torrance, în poziţia în care-i găsise. Şi ea stătuse exact sub grinda care-l ucisese pe el.

Ainslie îi strînse umerii, trăgînd-o mai aproape de el şi o simţi pierdută în gînduri. Poate că se gîndea la această ultimă ironie a războiului. Pilotul japonez nu va şti niciodată că bomba care-l răpusese pe bătrînul portar indian şi cine ştie cîte alte vieţi, provocase un şoc ce redeşteptase şansele de salvare a fetiţei. Fie că era reală sau nu, se ivise o nouă speranță și asta însemna mai mult decît îndrăzniseră vreodată să viseze.

Mașina stopă în fața unei clădiri simple, albe, unde cîteva infirmiere și niște civili cu înfățișare oficială îi verificau pe noii sosiți.

Se opriră cu toții din activitatea lor pentru a se uita la cei doi ofițeri de marină murdari și zdrențăroși, la tînăra cu păr negru și rochia sfîșiată la umeri și la fetița care strîngea la piept un elefant de pîslă, prăfuit dar intact.

Quinton îl urmări cu privirea pe Ainslie care le conduse, pe Natalie și pe Frances, și intră cu ele. Apoi, cu gesturi lente, își aprinse o țigară.

„Pot să jur că a fost o zi mare pentru ei", își spuse, pufăind. „Dealtfel și pentru mine".

Ainslie era așezat la biroul lui și privea teancul de note prinse cu o clamă mare. În pofida primejdiei și a amenințării de invazie, nimic nu putea stăvili noianul de comunicări.

Așezat pe scaunul din fața lui, locotenentul Halliday îl privea cu gravitate. Halliday părea să simbolizeze tot ce se întîmpla în lumea lor specială. Așteptarea și îngrijorarea, îndoiala asupra a ceea ce va aduce ziua următoare, sau ceasul următor.

Era pe la jumătatea după-amiezii și, afară, golful se scălda într-o lumină fumurie. Stăruia fumul lăsat de un atac aerian, deși de astă dată un tun reușise să doboare bombardierul inamic. Parte din fum provenea de la rugul funerar al japonezului.

Dar lucrurile nu mai puteau continua așa. Mai devreme sau mai tîrziu avea să fie lovit și *Soufrière* sau, în cel mai bun caz, va fi atît de avariat de suflul vreunei explozii, încît va trebui să fie abandonat. Comunicările sosite din Londra sau din partea amiralului francez nu mai aveau nici o importanță. Ainslie știa că cei mai mulți, dacă nu chiar toți membrii echipajului, gîndeau la fel. Realizaseră tot ce realizaseră, dar acum aveau *nevoie* de submarin. Nu reprezenta pentru ei numai o armă, ci un fel de simbol.

Răsfoi listele de reparații întocmite de Halliday și se minună cum de izbutise ofițerul mecanic să le alcătuiască.

— În regulă, șef. Dumneata și băieții dumitale ați făcut o treabă bună.

Halliday îl cercetă, observîndu-i mișcările repezi, nervoase, ale mîinilor. Dacă numai jumătate din ce aflase el era adevărat, starea comandantului ar fi fost mult mai îngrijorătoare dacă n-ar fi intervenit în viața lui tînăra aceea, Torrance. Se gîndi la soția lui, la căsuța lor de lîngă Podul Turnului Londrei și se rugă din toată inima să nu i se fi întîmplat nimic rău nevestei. Femeile pot fi sau o pacoste la viața omului, sau cele mai puternice ancore ale existenței.

— Inamicul se menține foarte liniștit pe coastă, cel puțin așa mă informează comandantul bazei, i se adresă Ainslie. Cîte un duel răzleț de artilerie, dar nimic altceva.

Ridică privirea cînd se auzi o ciocănitură în ușă și spuse : „Intră !“

Auzi ușa deschizîndu-se și, cînd draperia fu dată la o parte, își făcură apariția cei doi locotenenți francezi. Amîndoi foarte eleganți în uniformele lor albe și, totuși, atît de deosebiți unul de celălalt.

— Șef, discutăm mai tîrziu problema combustibilului.

Ainslie și Halliday schimbară o privire. Doar o singură privire, dar a fost deajuns.

Cînd draperia căzu din nou, mascînd ușa, Ainslie le spuse celor doi :

— Probabil că ați ghicit pentru ce v-am chemat. Luă dosarul de comunicări aflat deasupra teancului. După cum știți foarte bine, rolul dumneavoastră în această operație era acela de a ne ajuta în eventualitatea ivirii unor probleme cu privire la echipamentul mecanic și electric al submarinului. Ceva care să le fi scăpat instructorilor noștri din Londra. V-ați îndeplinit toate aceste îndatoriri, ba chiar ați făcut mult mai mult. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Cartierul dumneavoastră general naval din Londra a solicitat, prin intermediul Amiralității, să îmbarc întregul personal naval francez liber și să-l evacuez din Singapore cu primul convoi. Secundul meu tocmai se ocupă de acest lucru și voi sta personal de vorbă cu oamenii dumneavoastră înainte de plecare.

Întregul personal francez aflat la bord era alcătuit din șase cartnici și din cei doi locotenenți.

Ainslie îi privi pe fiecare în parte : Lucas, slăbuț, chiar plăpînd, Cottier înalt, aparent plin de încredere în sine. Adăugă calm :

— În calitate de ofițeri, dumneavoastră doi aveți latitudinea de a alege, fie să plecați împreună cu ceilalți, fie să rămîneți la bord. Dacă alegeți cea de a doua alternativă, nu vă pot făgădui nimic, pentru că nu știu nimic. Hotărîrea vă aparține. Din momentul în care va porni convoiul, va fi prea tîrziu să mai dați înapoi. După aceea, fiecare vas disponibil va fi folosit numai pentru populația civilă și pentru cazurile prioritare.

Lucas își plimbă privirea prin cabină, aducîndu-și aminte de clipa cînd urcase la bord împreună cu Ainslie, de graba nebună de a pune mîna pe submarin, pentru a evita un dezastru de ultimă clipă. Dar în situația actuală, de ce ar mai rămîne ? Acesta nu era războiul lui, războiul în care ar putea lupta împotriva germanilor, în care și-ar folosi iscusința lovind în cei care i-au ocupat patria. Dacă ar muri aici, sau dacă ar putrezi în vreun lagăr japonez de prizonieri, ar însemna să fie și mai departe de familia lui din Nantes, de părinții și de sora lui.

Simţi broboane de sudoare lunecîndu-i pe şira spinării, presiunea situaţiei fiind sporită de faptul că toţi carînicii de sub comanda sa se pregăteau acum de plecare.

Lucas crezuse că nu-i va înţelege niciodată cu adevărat pe englezi şi totuşi ajunsese să-i îndrăgească foarte mult. Plecînd, ar exista doar Canalul Mînecii între el şi Franţa, pe cînd aici...

Cottier fixa un punct deasupra umărului lui Ainslie. Era mult mai surprins de propriile sale simţăminte decît şi-ar fi imaginat. Parisul lui iubit se afla sub cizma teutonă, dar se deprinsese cu acest gînd. Mai devreme sau mai tîrziu, Parisul va reînvia şi va fi din nou cel mai frumos oraş din lume. Dar, pînă atunci, trebuie să se gîndească la propria lui viaţă.

Se mai gîndi şi la comandamentul francez din Londra. Cu toţii erau la fel. Gata să dea sfaturi, atîta timp cît greul era dus de alţii.

Dar *Soufrière* era o navă franceză. Orice cantitate de ceai sau de sandvişuri din alea oribile cu carne conservată de vită, cu care se delectau englezii, n-ar putea schimba acest fapt.

Cottier luă o hotărîre :

— Eu rămîn capitaine.

Lucas îl privi uimit. Nu înghiţea aerul de suavă superioritate al lui Cottier, manierele lui desăvîrşite, farmecul lui ostentativ. Se aşteptase să-l vadă plecînd cu ceilalţi.

Ainslie încuviinţă din cap şi i se adresă lui Lucas :

— Dumneata ce-ai hotărît ?

Îi stătea pe limbă să-i repete ceea ce-i povestise Halliday despre el. Despre ceasurile lungi în care muncise ca un diavol ca să repună maşinile submarinului în perfectă stare de funcţionare. Ainslie cunoştea multe despre situaţia lui Lucas, despre familia sa din Franţa. Ce-ar fi simţit el în locul lui ? Ce-ar simţi acum, dacă ar lăsa-o în urmă pe Natalie, captivă în mîinile inamicului, de-ar fi ca Singapore să cadă fără nici un avertisment ?

Lucas răspunse cu glas moale :

— Şi eu rămîn. Privi spre punte. Cred că e mai bine să rămîn.

După ce plecară ofiţerii şi după ce-şi luă rămas bun de la cartnicii francezi, Ainslie rămase un lung răstimp în cabina sa, gîndindu-se la ei şi la toţi oamenii din lume care se străduiau să cîştige un război. Băieţi tineri în cea mai mare parte, conduşi de alţi băieţi tineri. Era nevoie de oţelul călit al unor Halliday sau al unor Quintoni ca să le mai dea un fir de speranţă.

În noaptea aceea, în timp ce zăcea lungit în cuşetă, complet îmbrăcat, scrutînd întunericul umed, ascultă zgomotele submarinului care-l înconjurau de pretutindeni. Acele sunete care conferă oricărei nave personalitate, viaţă, ca să spunem aşa. Cei de pe uscat rîd de acest lucru. Şi, totuşi, este o realitate.

Închise ochii şi se gîndi la Natalie, aşa cum o văzuse ultima oară. De-ar putea s-o ducă într-un loc sigur, indiferent unde, ăsta era singurul lucru care conta.

Ainslie se trezi cu răsuflarea tăiată la auzul telefonului care-i suna în ureche. Dibui după întrerupătorul de lumină de deasupra cuşetei, în timp ce-şi ciulea urechile să audă, de dincolo de carenă, zgomot de bombe sau de artilerie.

— Aici comandantul. Glasul lui avea o notă de nefirească ascuţime.

— Sînt ofiţerul de serviciu pe comandament. Vă fac legătura.

Ainslie se ridică privindu-şi ceasul. „Vă fac legătura ?“ Ce tot îndruga omul ăla, de ce nu se făcea legătura direct prin centrală ?

— Alo ? Aici Granger.

Ainslie își relaxă fibră cu fibră trupul încordat, imaginîndu-și-l pe micul amiral rotofei, cu pipa lui.

— Ordonați, domnule amiral !

— Inamicul a debarcat pe insulă. Atacă cu toate forțele, cu nave de debarcare, pontoane, tot tacîmul. Urmă o pauză. Ești pe fir ?

— Da, domnule amiral.

Așadar, inevitabilul se întîmplase. Se așteptase, fusese pregătit pentru așa ceva și, totuși, vestea îi pricinuise un șoc. Era, în același timp, un succes de necrezut al japonezilor. Abia de trecuseră două luni din ziua cînd debarcaseră primele trupe pe țărmul Malayei și iată-i că ajunseseră aici. Brusca revelație îi dădu un fior rece.

Granger continuă pe un ton calm :

— Va trebui să expediez următorul convoi. Rîse scurt. Și m-am gîndit că poate vei dori să știi acest lucru.

Legătura se întrerupse și Ainslie se lungi din nou, întrebîndu-se cum de mai găsise timp amiralul să se gîndească la problemele personale ale unui subordonat.

Se auzi o bătaie în ușă și Quinton intră în cabină. Era complet echipat și purta un revolver.

— O comunicare, domnule comandant. Ne invadează. Se ordonă starea de pregătire numărul unu pentru toate unitățile. Să fim pregătiți pentru orice, de la răzmerițe pînă la pedeapsa divină. Părea uluit de veste. Ce credeți că vor încerca banditii ăia să facă ?

Ainslie se îndreptă spre lavoar și-și stropi fața cu puțină apă călduță. Avea un vag miros de motorină.

— Vor încerca să străpungă apărarea cum au făcut și în Malaya. După aceea vor pune mîna pe rezervoarele de apă. Și cînd le vor captura, totul va lua sfîrșit.

Quinton zîmbi scurt.

— Mă rog, cel puţin ştim. Mă duc să-i scol pe oameni, deşi majoritatea au stat de veghe jumătate din noapte.

Ainslie rămase cu ochii fixaţi pe uşă. Un lucru era sigur : acum va primi noi ordine.

Apoi părăsi cabina şi porni să străbată nava, aşa cum făcuse de atîtea ori pînă atunci. Siluete tăcute adăstau lîngă posturile de luptă respective, bînd ceai, ţinîndu-şi capetele uşor înclinate, de parcă s-ar fi aşteptat să detecteze un zgomot străin.

Îi salută din cap pe Lucas şi pe Halliday la panoul lor de comandă şi apoi începu să urce scara lungă, lustruită, care ducea spre puntea de comandă. Aci, mitralierele grele erau încărcate şi pregătite, ţevile lungi profilîndu-se negre pe cerul smălţuit de stele.

Pe puntea de comandă se aflău Forster şi Ridgway, privind la oraşul cufundat în beznă şi la luminiţile cît un vîrf de ac ce apăreau în depărtare, situate la prea mare distanţă ca să-ţi poţi da seama dacă sînt tunuri antiaeriene sau artilerie terestră.

— Tocmai am auzit nişte focuri de puşcă, domnule comandant, spuse Forster. Încercări de jaf, presupun.

Forster nu ştia singur dacă-i mai păsa de ceva sau nu. Vestea dramatică a morţii soţului lui Daphne pe mare, propriul său reviriment sufletesc, toate se amalgamaseră într-o nouă incertitudine. Nici o radiogramă pentru el, nici un mesaj. Oare Daphne era bine ? Sau îşi dusese la îndeplinire ameninţarea că se va sinucide ? Poate că o făcuse fără să fi aflat măcar că era văduvă.

— Dacă vom fi nevoiţi să plecăm, domnule comandant, interveni Ridgway, nu voi mai putea face rost de noi torpile. Va trebui să ne mulţumim cu ceea ce avem.

Ainslie aproape că nici nu-l auzi. Urmărea strălucirea roşiatică ce cuprindea din ce în ce mai mult cerul, amintindu-şi de toţi cei care nu mai erau ca s-o vadă. Şi se mai gîndea la Natalie și la copilă, aflate pe undeva pe acolo, în mijlocul umbrelor, așteptînd să sosească ordinul de îmbarcare. Zărise chiar și vechiul iaht *Lady Jane*, pregătit pentru cea mai primejdioasă dintre toate cursele sale. Și, printr-o ironie a soartei, alături se înșirau vapoarele noi-nouțe ale lui Torrance.

Va trebui s-o vadă încă o dată înainte de plecare. Poate că va fi pentru ultima oară. Încercă să alunge acest gînd, dar efortul îl făcea să-și simtă tîmplele pulsînd. Să fie despărțiți, după toate cîte se întîmplaseră, era mai rău chiar decît moartea. Natalie îi crease o rațiune de a trăi, singurul lucru de care nu-și dăduse seama pînă atunci că-i lipsea.

Ainslie își mută gîndul la submarinul lui. Va trebui să-și supravegheze și să-și controleze orice mișcare. Auzise de comandanți luați prin surprindere în momentele cînd dibăcia și vigilența lor neștirbite ar fi fost salvatoare. O casă bombardată, infidelitatea soției, un copil bolnav. Handicapuri care pot toci capacitatea unui om. Care-i pot duce la pieire pe toți cei ce se bizuie pe această capacitate.

Menzies traversă grătarul, binoclul atîrnîndu-i de gît.

— Curat cîștigul păgubașului, nu-i așa, domnule comandant ? Nu mi-ar părea deloc rău dac-ar fi s-o întindem de aici.

Ainslie se uită la profilul robust al maistrului semnalizator. Plin de încredere. Nici urmă de îndoială.

Sub chioșc, închiși în micul lor hangar, Christie și observatorul său, sublocotenentul Jones, se tîrau dedesubtul și împrejurul micului hidroavion. În ciuda ciocănelii zdravene pe care o încasase submarinul, aparatul nu suferise nici o avarie pe care ei doi să n-o fi putut repara. Prin șperțuri, furtișaguri și greu dobîndita abilitate a lui Christie, îl aduseseră în perfectă stare de funcționare.

Jones se uită la pușca-mitralieră Lewis pe care o montase la marginea carlingii sale și care era acum dezgolită, și întrebă :

— Ei, ce părere ai, Jack ? Acum vom fi în stare să ne purtăm singuri de grijă.

Christie rînji. Jones era un suflet simplu și dacă mai credea încă în miracole, asta nu făcea nimănui nici un rău. Îi răspunse :

— Eu, unul, nu doresc decît să scap de aci. Răsuflă adînc și se uită la oțelul nituit din jurul aparatului cu aripile pliate. Ca să pot respira din nou, adăugă el.

Jones nu înțelese prea bine dacă pilotul voia să scape din hangar sau din Singapore. Pînă acum supraviețuiseră. Nu vedea nici o rațiune pentru care să nu ajungă s-o scoată împreună cu bine la capăt.

Locotenentul Farrant era și el foarte ocupat. Îmbrăcat într-o salopetă albă, dintr-un material matlasat, și folosind o lanternă, își explora cu infinită grijă și minuțiozitate turela, urmat de la o discretă distanță de sublocotenentul Southby și de tunarul cel mai vechi în grad. De fapt, Farrant nu ar fi avut deloc nevoie de lampă, pentru că întreaga turelă era puternic iluminată, tavanul și pereții laterali, proaspăt vopsiți în alb, dîndu-i un aspect de sterilizată precizie. Cele două tunuri mari, ușor înălțate astfel încît lucioasele culate sclipeau ca aurul, cărucioarele de încărcare a proiectilelor, cablurile și firele șerpuitoare, balustrada de protecție deasupra elevatorului de muniție, toate acestea erau lumea lui Farrant.

Ofițerul se uită spre pupa, la cele două scaune de pe care el și Southby controlau și conduceau focul tunurilor. Se aplecă și culese de jos un ghemotoc de cîlți pe care-l înmînă unui ochitor. După care își notă pe loc cîteva observații în carnetul lui și porni mai departe.

Southby îl urmă, năduşind. Încă unul sortit să primească o chelfăneală. Cum de cuteza să murdărească turela lui Farrant ? Simţi că-i vine să rîdă sau să plîngă. Coborîse pe uscat, ca şef al unei echipe de corvoadă, şi luase contact, îndeaproape, cu tragedia oraşului Singapore. Văzuse cadavre arzînd mocnit, pe locurile unde căzuseră în urma unui atac aerian, şi oameni trecînd în grabă pe lîngă ele, fără să le arunce măcar o privire. Simţise duhorile morţii, văzuse roiurile de muşte. Oameni plîngînd pe stradă, alţii prea beţi ca măcar să ştie sau să se sinchisească de ceea ce se întîmpla cu ei.

Se ciocni de Farrant înainte de a-şi da seama că locotenentul se oprise din mers şi-l privea. Farrant i se adresă răstit :

— Sublocotenent, să ştii că o să ne luptăm, nu glumă. Să nu te îndoieşti nici o clipă de acest lucru. Aşadar, te rog să te controlezi ! Îşi împinse bărbia spre el, aproape atingîndu-i faţa : Asta ai fost instruit să faci.

— Da. Vreau... vreau să spun că da, domnule locotenent.

Southby îl văzu pe ochitor urmărindu-l cu simpatie şi compătimire, dar interesul lui era stîrnit de starea de spirit a lui Farrant. Acesta aştepta bătălia cu nerăbdare. Proaspăta vopsire a turelei fusese tot ideea lui. Marinarul care căzuse sfîrtecat acolo, pe scara turelei, transformase locul într-o scenă de coşmar sîngeros. Şi tot ce găsise Farrant să spună fusese :

— Îmi imaginez că la Abukir sau la Trafalgar ai noştri au avut de înfruntat lucruri şi mai groaznice. Aşa încît, să curăţăm totul lună.

Se vede că era nebun, sau foarte aproape de nebunie. Poate că de asta era atît de competent. Pe Farrant nu-l puteai prinde niciodată pe picior greşit.

Afară, pe punte, Quinton se apleca să se uite la apa care plescăia de-a lungul balasturilor. Verifica parîmele, își întindea mădularele, încerca în felul lui să se relaxeze.

Auzi clincănitul mașinăriilor din turelă. Judecînd după felul cum se îngrijea Farrant de tunurile lui, era de mirare că nu ceruse încă să-și mute și cușeta în turelă !

Dinspre țărm, răsună peste apă o bufnitură puternică și Quinton se gîndi că geniștii, dintr-un motiv sau altul, dărîmau probabil o clădire bombardată. Văzu o lumină roșcată răspîndindu-se o clipă deasupra golfului, dezvăluind epavele împrăștiate și vasele care stăteau în așteptarea ordinelor de plecare.

Își aminti de explozia de la hotel care încă îi mai răsuna în timpane ori de cîte ori se apleca. I se perindau prin fața ochilor imaginea bețivului turbat, vînturîndu-se prin cameră, fața tinerei femei, frumoasă în atitudinea ei sfidătoare, copilița care-l luase de mînă cînd ieșiseră, poticnindu-se, din încăperea năruită.

O nouă explozie detună în beznă. Bieții oameni de acolo, ce înspăimîntați trebuie să fi fost !

Și după toate astea, ce-o să urmeze ? Or să ajungă japonezii în Australia ? Își încleștă fălcile, încercînd să înfrunte ideea unei asemenea posibilități.

La extrema prova, sentinela se rezema de balustradă, cu mîinile în buzunare, privind în direcția orașului. Quinton i se alătură.

— Totul în ordine, Evans ?

— Da, dom' ofițer secund. Și cînd Quinton dădu să plece, îl întrebă : N-o să ni se întîmple nimic rău, nu-i așa, dom' ofițer secund ?

Quinton își ridică privirile spre silueta chioșcului. Acolo sus se afla comandantul, sperînd și rugîndu-se, așa cum făceau cu toții. „Măcar o dată să mai scăpăm", așa obișnuiau să se roage în trecut.

— Sper şi eu din toată inima. Drept să-ţi spun, nu mai suport deloc berea asta de pe aici.

Se îndepărtă, ştiind bine că marinarul se hlizea, uşurat. Ce uşor era să linişteşti oamenii !

La o milă sau două depărtare de submarin, contraamiralul Granger şedea la biroul lui fumîndu-şi pipa şi bînd cafea, fără să se întrerupă o clipă din lucru. Maşinile de scris ţăcăneau cu fervoare în camera de alături şi din tavan se cernea din cînd în cînd cîte o mică ploaie de praf. Se auzeau din depărtare focuri de artilerie, sau explozii de bombe, sau detunări ale geniştilor, nici el nu-şi dădea bine seama ce şi nici nu-i păsa prea mult. Se uită la ceasul de la încheietura mîinii grăsulii. Orele patru şi jumătate dimineaţa. Cu cîteva săptămîni în urmă n-ar fi putut obţine din partea nimănui să lucreze după-amiaza, darmite la asemenea ore neomeneşti.

Se auzi un zgomot de uşi trîntite, apoi de paşi tîrşiţi pe coridor, după care amiralul intră în biroul lui Granger.

— Bună dimineaţa, Arnold. Scuză-mă c-am dat buzna. Cum merge cu convoiul ?

Granger îşi scoase pipa din gură. O muşcase cu atîta furie încît îl durea maxilarul.

— Bine, domnule amiral. În cîteva zile îi dăm drumul.

Amiralul, curat şi dichisit de parcă venea de la paradă, îi răspunse :

— Mîine îi dai drumul, Arnold. Inamicul a început să străpungă liniile noastre. Ridică din umeri. Aşa că ar fi bine să te şi pregăteşti. Am dat ordin şefului spatelui bazei să-ţi ofere tot ajutorul necesar. Şovăi o clipă. Îmi pare rău, dar asta-i situaţia.

Granger se uită la el, incapabil parcă să sesizeze adevărul :

— Ne retragem, domnule amiral ?

Trăsăturile austere ale amiralului nu trădară nici o schimbare.

— Se vorbește de niște tratative cu Yamashita, comandantul trupelor japoneze din linie.

Granger se așeză cu greutate. Capitulau! Era de necrezut. Covîrșitor.

— Oricum, Arnold, dumneata trebuie să-ți faci datoria. Adevărul e că am primit informații în legătură cu o nouă forță navală care vine dinspre golful Cam-Ranh. Se află sub comanda viceamiralului Ozawa, un ofițer foarte destoinic. L-am întîlnit odată, la o paradă navală. Am fost informat că aceste noi forțe japoneze se îndreaptă spre Sumatra, așa că înțelegi de ce sînt îngrijorat.

— Da, domnule amiral, înțeleg.

Granger nu mai avea acum nevoie de hartă. Navele de luptă inamice vor străbate aceeași zonă ca și convoiul său.

— Bun. Amiralul se întoarse spre ușă. Așa încît trimitem submarinul *Soufrière*.

Granger rămase cu privirile ațintite pe ușa închisă. „Mă bucur că n-a trebuit să iau eu hotărîrea asta!“ își spuse. Apoi gîndurile îi rătăciră spre imobilele înțesate de pe țărm, spre flota de vase mici și inadecvate care se găsea sub comanda sa, spre oamenii care așteptau de la el să-i salveze.

Puse mîna pe telefon:

— Dă-mi pe ofițerul de serviciu de la centrul de transmisiuni.

16

ACUM ORI NICIODATĂ

— Avertizați sala motoarelor să execute comenzile date prin telegraf !

Ainslie își strînse mantaua impermeabilă în jurul gîtului și se aplecă peste parapetul comenzii. Rafala de ploaie fusese scurtă și nu reușise de fel să învioreze atmosfera. Își simțea trupul muiat sub mantaua impermeabilă, de parcă ar fi fost gol.

Ploaia venise după plecarea lor definitivă, ca o cortină menită să ascundă mizeria de pe insulă de ochii celorlalți.

— Mașinile sînt gata, domnule comandant.

Ridgway și Southby erau cu el, pe puntea de comandă, tăcuți ca și toți ceilalți care se pregăteau de drum.

Văzu fața umedă a lui Southby strălucind brusc în vîlvătaia unei noi explozii de pe țărm. Toată ziua fusese la fel. Zarvă, bombardamente, foc de artilerie, morți subite.

Simțea, sub tălpile pantofilor, tremurul marelui submarin, fiara care adulmecă prada, din ce în ce mai ațîțată. Încercă să se stăpînească. Era un soi de nebunie care punea vîrf la tot ce se întîmplase pînă atunci. Tocmai cînd s-ar fi zis că mijea o speranță. O șansă.

Ainslie revăzu în minte chipurile ofițerilor săi cînd le anunțase noile ordine. Anume, că trebuiau să atace și să abată din drum o forță navală a inamicului. Nu două nave, ci o întreagă blestemată de escadră. Știa că simt cu toții ceea ce simțise și el cînd își auzise propria-i voce sunînd ireal în spațiul îngrădit al careului.

Dacă cumva ofiţerii francezi încercaseră păreri de rău din pricina hotărîrii de a rămîne cu el, nu le trădaseră prin nimic.

Ar fi putut să le dea a înţelege că informaţiile, aşa cum se întîmplă adeseori, puteau fi şi greşite. Însă, dacă urma să moară cu toţii, aveau măcar dreptul să ştie pentru ce. Ainslie le arătase pe hartă uriaşa deschidere a Mării Chinei de Sud şi obiectivul inamicului care acoperea zona dintre Singapore şi Sumatra. Zăvorul ultim pe capcana în care fuseseră prinşi.

Quinton comentase cu glas neutru :

— Cel puţin ştim că japonezii nu au şi un portavion. Am avut noi grijă să-i lipsim de el.

Dar nimeni nu se simţise în stare să zîmbească.

De-ar exista măcar cea mai mică speranţă ! Ordinele ţinuseră seama şi de celelalte nave aflate în această zonă vastă. Pînă şi bătrînul crucişător *Exeter*, eroul bătăliei de la Rio de la Plata cu germanul *Graf Spee*, se afla, pe undeva, pe aici. Dacă vreo înaltă autoritate ar fi avut grijă să aducă din timp mai multe nave şi mai multe avioane, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Ainslie îşi repetă iar acest lucru, urmărind lanterna camuflată a lui Voysey, care se mişca pe punte, controlînd parîmele date la mal. Oare, într-adevăr, lucrurile ar fi stat cu totul altfel ? S-ar fi zis că japonezii îşi plănuiseră fiecare mişcare, pînă la ultimul glonţ.

Îşi văzuse oamenii aliniindu-se pe punte în aceeaşi după-masă în care convoiul lui Granger pornise la drum. Dacă marinarii încercaseră resentimente şi spaimă la auzul ordinelor, măcar înţeleseseră disperata necesitate. Vas după vas, convoiul părăsise golful, cele mai multe dintre vapoare fiind prea mici ca să disloce măcar o undă pînă la submarinul acostat.

Pe țărm, mulțimea adunată urmărise plecarea vaselor. Soți, prieteni, sau poate că unii care se agățaseră de speranța de a pleca de acolo. Acum avea să înceapă cealaltă bătălie, căci numai așa se putea numi, anume bătălia mituirilor și turnătoriilor.

Pilotat de o mică navă de patrulare, ca un cîine ciobănesc pe lîngă turmă, convoiul pornise pe un drum șerpuit printre epave și bancuri de nisip, pînă cînd se înșiră pe o distanță de cîteva mile. Niște avioane se învîrtiseră deasupra lui și în larg îl așteptaseră trei distrugătoare care urmau să-l escorteze. În viața lui nu mai văzuse Ainslie așa convoi, niciunde. Era o priveliște patetică, mișcătoare, disperată, dar deopotrivă de eroică, asemenea unei picturi înfățișînd un act de vitejie.

— Decuplați mașina tribord !

Depunea un real efort ca să se concentreze, să urmărească dacă fiecare ordin era repetat și executat. Va trebui să dea mai întîi înapoi ca să se depărteze de cheu, înainte de a porni spre ieșire. Un cargobot total avariat se rezema de piloni și chiar în spatele lor se găsea coca răsturnată a unei ambarcații de tip nedefinit. Era o minune că nu împărtășise și *Soufrière* aceeași soartă.

Mașina din tribord se opri pentru a fi pe dată înlocuită de motorul electric. Dieselurile nu erau înzestrate cu angrenaj pentru marș înapoi, la asemenea manevre complicate erau folosite motoarele electrice. Va trebui ca manevra să se facă foarte repede. Dacă s-ar descărca bateriile, Halliday și oamenii lui n-ar fi deloc încîntați.

— Mola peste tot !

— Pupa e molată ! Prova e molată !

— Tribordul jumătate înapoi ! Vino la stînga treizeci !

Ainslie simți răspunsul în trepidația elicelor și valul de spumă care mătură brusc balastul, cînd nava porni să se depărteze înapoi.

Cheul începuse să se estompeze, învăluit în mohoreala și lui Ainslie i se păru că deslușește o siluetă alergînd pe țărm și fluturînd din mînă, dar nu era prea sigur.

— Stop tribordul! Babordul jumătate înainte!

Simți cum *Soufrière* își încetinea viteza și auzi foșnetul mantalelor impermeabile pe care le dezbrăcau oamenii de veghe de pe punte. Ploaia se oprise. Nu se vedea decît o hulă înaltă, uleioasă. Uniformă și neștirbită.

Ainslie se duse spre pupa punții de comandă, trecînd pe lîngă oamenii de veghe și cei de la mitraliere. Oameni. Croiți din carne și din sînge, ca și el. Scrîșni din dinți. „Oprește-te!"

Ajunseseră destul de departe.

— Cuplați mașina tribord!

O scurtă privire de jur împrejur. O navă mică îi pilota printre epave, o luminiță albastră la pupa, legănîndu-se în hulă.

— Cîrma dreapta treizeci! Amîndouă, jumătate înainte!

Dezbrăcă mantaua impermeabilă și își dezlegă prosopul cu care își înfășurase gîtul; se porni să-și frece fața și grumazul pînă începură să-l usture.

— Cîrma zero! Ține așa! Ainslie se uită la giroscop și zări deasupra ecranului luminița albastră de la pupa, scînteind ca un licurici.

— Cap compas unu-trei-zero!

Auzea iar și iar detunăturile înfundate ale artileriei și bufniturile mai profunde ale obuzelor care explodau. Ainslie se gîndi la convoiul care-și croia drum prin beznă, înaintînd cu o viteză medie de șapte noduri. Dacă Granger ar fi avut timp la dispoziție, ar fi împărțit convoiul în mai multe grupe, dar în condițiile date și nedispunînd de mai multe escorte, fusese nevoit să se întoarcă la vechea metodă. Viteza convoiului urma să fie aceea a celui mai încet dintre vasele care-l alcătuiau.

Pînă la urmă se dovedise că iahtul *Lady Jane* nu era ambarcația cea mai discordantă din convoi. Văzuse acolo toate soiurile de vase, pînă și o canonieră acționată cu cărbuni, care trebuie să fi fost construită înainte de primul război mondial.

Ridgway își lăsă în jos binoclul de noapte.

— Să venim spre tribord, domnule comandant.

— Foarte bine. Cîrma dreapta zece ! Drept așa !

Cea mai stranie dintre coincidențe o constituise distrugătorul care făcea parte din escortă. Era *Arielle*, nava pe care o preluaseră în prima lor încercare de a captura submarinul *Soufrière* din mîna francezilor.

Quinton urmărise distrugătorul care dăduse ocol pentru a număra și a verifica formația vaselor escortate și exclamase :

— Ei, presupun că acum comandantul de pe *Arielle* a înțeles destul de bine cum vine treaba.

— Avem cap compas unu-trei-cinci, domnule comandant.

Capul și umerii lui Farrant se iviră peste parapetul comenzii.

— Toate parîmele au fost strînse și puse în siguranță, domnule comandant. Cer permisiunea de a da liber la posturile de manevră.

— Se aprobă, artilerist.

Scăpaseră de partea cea mai rea, doar dacă oamenii de veghe nu vor detecta în calea lor vreo epavă neraportată.

— Preia cartul.

Îl văzu pe Ridgway luîndu-și postul în primire și apoi se îndreptă spre prova pentru a mai arunca o privire pîlpîirilor de lumină de pe uscat, sclipitoarelor diamante de scîntei.

Convoiul, cu mica sa escortă, nu prezenta prea multă siguranță, dar oricum, era mai bine așa decît să fi rămas oamenii în Singapore.

Își șterse din nou fața, amintindu-și de ochii lui Natalie, de strădania ei de a da impresia că nu e înfricoșată.

Dacă ar fi cunoscut ordinele primite de *Soufrière*..

Un al șaselea simț se strecură printre gîndurile lui.

— Atenție la bucata aia de la tribord! Hula pare să se întrerupă în punctul acela. Probabil că e o epavă la mică adîncime, sau niște rămășițe!

Așteptă pînă ce Ridgway abătu submarinul pentru evitare și apoi reluă drumul normal.

Natalie! Aflată pe undeva, pe acolo, în căutarea adăpostului oferit de insule.

— Sawle cere permisiunea să vină sus cu niște cești de cacao, domnule comandant, anunță Southby pe un ton de încordare nervoasă.

Ainslie încuviință din cap. Sawle nu se dezmințea. Trebuie să începi cu lucrurile cele mai importante. Dacă i s-ar fi cerut, ar fi fost în stare să facă sandvișuri și la porțile iadului.

— Șalupa ne semnalizează, domnule comandant! Menzies descifră cu încetineală luminile străpungătoare... Trebuie să fie ageamii, de comunică așa de prost! Apoi spuse: Ne-au transmis: „Dați-le o lecție și în numele nostru!"

Ainslie luă o cană cu cacao și se uită la ea fără s-o vadă. „În numele nostru." Era vorba de toți cei pe care-i lăsau pe insulă.

— Răspunde-le: „Va fi o onoare pentru noi."

Urmări rotirea luminiței albastre, cînd șalupa se întoarse pentru a lăsa cale liberă submarinului.

În curînd dispăru cu totul, iar fumul des care plutea estompă focurile îndepărtate și exploziile, contopindu-le într-o tristă strălucire uniformă.

Ainslie îl întrebă pe Ridgway :

— Ai senzația că stăpînești nava ?

— Da, domnule comandant, răspunse Ridgway, dezgolindu-și dinții într-un surîs.

— Atunci mă duc jos să mă uit la hartă. Cheamă-mă de îndată ce...

Își curmă vorba. Ofițerul torpilor știa ce are de făcut. Cu toții știau.

Cînd Ainslie dispăru prin tambuchi, Southby se alătură locotenentului.

— N-am să uit niciodată orașul ăsta. Nu cred că voi mai revedea vreodată Singapore.

Ridgway își ajustă binoclul, gîndind cu melancolie : „Probabil că nu vei mai revedea nici un fel de oraș vreodată.“ Dar cu glas tare strigă :

— Băieți, faceți veghea cu grijă. Curînd ieșim în larg.

Ainslie se opri la piciorul scării chioșcului, agățîndu-se de trepte cu degetele încleștate ca niște gheare. Își controlă respirația și înghiți cu greutate. Cînd se întoarse cu fața și o porni pe sub luminile postului central, chipul său nu trăda prin nimic durerea, disperarea care-l măcinau. Era din nou comandantul navei.

— Sîntem la cotă periscopică, domnule comandant.

Ainslie făcu un semn mașinistului și se lăsă pe vine ca să apuce mînerele.

Era ora amiezii. De-a lungul nopții precedente și în acea dimineață înaintaseră de zor spre sud-est, deviind din cînd în cînd de la drum pentru a investiga un sunet, un ecou sau o pată de fum apărută la orizont. Pe undeva spre vest în raport cu poziția lor, convoiul lui Granger își croia, probabil, drum spre sud, ținîndu-se în apropiere sau printre numeroasele insule din strîmtoarea Malacca, gata să se disperseze și să se ascundă în cazul că navele ar fi fost detectate sau atacate. Înaintau cu viteza melcului.

Ainslie clipi nervos cînd periscopul spintecă apa ieșind la suprafață. Marea își schimbase din nou fața. Era mai verde, cu o muche de un albastru șters la orizont. Un cer spălăcit, aproape lipsit de culoare, și aceeași hulă fără de sfîrșit. Nu reușea să ferească lentila periscopului ba să fie acoperită de un val, ba să țîșnească la suprafață cu alarmantă bruschețe.

Nu se vedea nimic. Nici țipenie de vas. Înălță lentila și scrută cerul, tresărind cînd soarele îi țîșni în ochi. Unde naiba or fi japonezii ?

— Jos periscopul ! Își îndreptă spinarea și se uită la Quinton. Luați cotă treizeci de metri ! Continuați regimul de patrulare !

Se duse spre masa hărților, în timp ce pompele prindeau viață șuierînd, iar indicatoarele hidrofonului începură să se miște din nou.

Dar dacă informația amiralului era greșită ? Navele japoneze s-ar putea afla oriunde. Locul indicat era, fără îndoială, promițător. La vreo două sute de mile sud-est de Singapore se găsea insula Banka, un adevărat prag spre coasta Sumatrei. Golfuri, aerodromuri, petrol, o reală binefacere.

Oricum, nu era posibil ca navele să fi trecut fără să le observe. Pînă și Departamentul de Informații ar fi aflat dacă ar fi avut loc o nouă invazie.

— Cotă treizeci de metri, domnule comandant !

— Foarte bine. Spune bucătarului să încropească ceva de mîncare.

Quinton veni lîngă el, la masa hărţilor.

— Încă nimic ?

Ainslie scutură din cap. Cu fiecare oră care trecea, convoiul mai cîştiga cîteva mile.

— Amiralul japonez ştie, probabil, de existenţa noastră, spuse Ainslie. Ar putea gîndi că am părăsit zona, dar, pentru orice eventualitate, de data asta nu-şi va mai lua riscuri.

Quinton oftă, cu ochii aţintiţi pe servanţii de la cîrmele de asietă.

— Probabil că piloţii japonezi ne-au fotografiat în golf. Dacă nu, se vor găsi destule fotografii ca să le putem vinde şi lor cînd vor arbora steagul alb.

Vorbea fără amărăciune, dar Ainslie ghicea ce simte în legătură cu lapidara dar sfîşietoarea comunicare pe care o primiseră în cursul nopţii.

Începînd cu ziua de cincisprezece februarie, la Singapore aveau să înceteze toate ostilităţile, rezistenţa va lua sfîrşit şi trupele britanice urmau să depună armele. Din acel moment, generalul locotenent Percival va preda soarta armatei sale şi a tuturor locuitorilor de pe insulă în mîinile inamicului.

— De-am şti măcar cîte nave sînt şi din ce clasă. Dar în momentul cînd vor fi îndeajuns de aproape ca să ne dăm seama, or să se năpustească asupra noastră cu o tonă de bolovani.

Ce uşor era să împărtăşeşti totul cu Quinton ! Întotdeauna fusese aşa.

— Dacă se apropie, aşa se va întîmpla. Quinton îşi frecă bărbia cu mîna. Pun rămăşag că trimit cîteva nave în apropiere de Singapore ca să culeagă orice refugiaţi s-or mai fi găsind şi să încuie definitiv poarta asupra celor rămaşi. Se rezemă de masă, cămaşa udîndu-i-se de transpirație la subțiori și de-a lungul șirei spinării. Pentru treaba asta ar fi fost nevoie de șase nave, nu numai de submarinul nostru.

— Domnule comandant, îmi permiteți să vă fac o sugestie ?

Ainslie se întoarse și-l văzu pe Christie lîngă el.

— Dă-i drumu' !

— Dacă sînteți pregătit să vă luați riscul unei ieșiri la suprafață în plină zi, eu aș încerca să reperez navele. Rînji. Pare o nebunie, dar nu e, domnule comandant.

— Are dreptate. E un lucru rezonabil, aprobă Quinton.

— Stați așa, amîndoi. Ainslie cercetă harta pe îndelete. Se apropiau de un grup de insule. Apa era destul de adîncă și oferea protecție destul de bună. Simți emoția îmboldindu-l și spuse : Ne agățăm de un pai. Îți dai seama ce-mi ceri ?

Christie își lăsă greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

— Da, domnule comandant. E un submarin mare și, ieșind la suprafață, va fi ca o rață pe apă.

— Nu de submarin vorbesc, ci de dumneata. Ainslie îl măsură cu o privire gravă. Dacă va trebui să te părăsesc, înseamnă să rămîi de unul singur. Va trebui să aterizezi forțat sau să debarci pe vreo insulă. Sau să te duci în căutarea convoiului pînă ți s-o termina benzina.

— M-am gîndit la toate astea, încuviință Christie, dînd din cap. Și totuși, merită încercarea, domnule comandant.

— Am să-ți dau niște hărți foarte exacte, interveni Forster, dorind să fie de ajutor. Pentru orice eventualitate, Jack.

— Mulţumesc. Christie părea atît de uşurat, încît ceilalţi se uitară curioşi la el. Mă duc să-mi iau camaradul. Şovăi o clipă, lîngă uşa etanşă. De un singur lucru vreau să vă asigur, domnule comandant. N-o să-i las pe afurisiţii de japonezi să mă prindă de viu.

Mai trecu o oră pînă cînd se apropiară de următorul ciorchine de insule. Folosind ambele periscoape, cercetară fiecare colţ şi fiecare poziţie, fără să zărească nimic, nici măcar un pescăruş.

Ainslie simţea că se pune chestiunea „Acum ori niciodată". Îşi compară notele cu calculele lui Forster şi verifică pe hartă poziţia probabilă a forţei inamice.

Se întrerupse în repetate rînduri încercînd să situeze poziţia convoiului de refugiaţi. Presupunînd că totul se desfăşurase în condiţii perfecte, fără nici un handicap, tot nu putuse parcurge decît o mică distanţă. Îşi amintea de faţa ei, în clipa cînd o strînsese la piept. Îmbulzeala de oameni care se împingeau şi se înghionteau pe cheu alcătuise un fundal amorf, oarecum lipsit de sens, al întîlnirii lor.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, larma devenise tot mai puternică şi mai ameninţătoare. În cîteva rînduri, poliţia şi ostaşii care păzeau ţărmul fuseseră nevoiţi să zăgăzuiască năvala mulţimii, pentru a evita scufundarea bărcilor aflate la debarcader.

O văzuse pe sora lui Natalie coborînd laolaltă cu cîteva alte femei treptele bine păzite ce duceau spre un vechi cargobot pe care urmau să se îmbarce.

Se oprise locului şi se uitase la ei, părînd să nu se mai sinchisească de gloata ce-o înconjura şi de primejdia pe care urma să o înfrunte.

— Din nou fugim, comandor Ainslie, îi spuse ea. Apoi adăugă, făcîndu-i surorii ei semn cu capul : Sper ca de astă dată să-ţi meargă mai bine.

După aceea sosi momentul despărțirii. O rapidă strîngere în brațe, un sărut grăbit, și apoi o văzu îndepărtîndu-se de debarcader, aproape ascunsă de mîinile care fluturau în semn de rămas bun, ultima comunicare între cei ce se refugiau și cei lăsați în urmă.

Avea în fața ochilor și chipul fetiței. Îl vedea întocmai. Aidoma ca într-o fotografie. Cu ochii aceia care păreau prea mari pentru fețișoara ei, cînd se aplecase să o sărute.

— Ai grijă, Natalie !

Ce cuvinte serbede, cînd de fapt simțise nevoia să-i spună atîtea.

Ainslie luă un prosop și-și șterse din nou fața. Apoi își descheie cămașa și-și șterse și pieptul. De parcă avea importanță să fie neapărat curat, proaspăt.

— Cotă periscopică !

Ainslie privi spre compartimentul ASDIC, dar operatorii nu-i făcură nici un semn de avertisment.

Scrută marea, insula cea mai apropiată, de un verde încețoșat, cu un colier de brizanți într-o parte.

— Domnule comandant, se auzi vocea lui Forster, aflat la celălalt periscop. Barcă la roșu patru-cinci.

Ainslie își încleștă fălcile și răsuci periscopul încet, pe relevmentul indicat, reglîndu-l la mărirea maximă cînd barca îi apăru în cîmpul vizual. Se legăna puternic pe hulă, aplecîndu-se cînd într-o parte cînd în alta, de parcă încerca să se descotorosească de pasagerii care se clătinau inerți. Îl auzi pe Forster murmurînd :

— Dumnezeule mare !

Se aflau vreo doisprezece oameni în barcă, și dacă nu le vedeai fețele spuzite și ochii încremeniți, ai fi putut crede că sînt vii, așa cum se scuturau și se înclinau în mișcarea valurilor.

Așchii înalte ieșeau din bordaj asemenea unor ghimpi de arici și Ainslie își putu da seama că avionul măturase cu mitralierele deasupra bărcii o dată și încă o dată, pînă cînd pilotul se declarase satisfăcut.

Printre pasageri se aflau și două femei, sau mai curînd fete. Restul erau ostași. Dumnezeu știe de unde sau încotro fugiseră, dar acolo își aflaseră sfîrșitul.

— Jos periscopul ! Se uită spre Quinton. La posturile de imersiune. Îl catapultăm pe Christie.

Claxonul scheună strident și Halliday se apleacă peste panoul lui, cu mîinile în șold, ca un profesor.

Ainslie se gîndea la Christie, la felul cum revăzuseră împreună planul lui sau ce-o mai fi fiind. Dacă nu avea să repereze nimic, ar putea să însemne că e vorba de o alarmă falsă. Dacă avea să vadă inamicul, acest fapt ar oferi submarinului timp de manevrare.

Dar nu-și putea alunga din minte imaginea bărcii fantomă. Cei vinovați, cei care îngăduiseră asemenea masacru, ar trebui siliți să vadă barca, să desprindă plăcuțele de identitate ale morților, să privească în ochii aceia holbați, împietriți de groază. Una dintre fete avea pe cap o pălărie de junglă australiană. Cineva încercase să o ocrotească de lumina orbitoare cînd se dezlănțuise infernul asupra lor.

S-ar fi putut să fie și Natalie în locul ei.

— Sîntem gata de manevră, domnule comandant !

Ainslie își ajustă cureaua binoclului și urcă în grabă scara pentru a deszăvorî capacul tambuchiului exterior.

— Ieșiți la suprafață !

Invariabila rutină. Fețe încordate, apa scurgîndu-se în șuvoaie de pe puntea de comandă, picioare și degete cățărîndu-se în minimum de timp pentru a ajunge la locul potrivit.

Te-ai fi așteptat ca aerul să fie răcoros, dar, în chip straniu, îți dădea senzația că te afli într-un cuptor încins.

Binoclurile se plimbau deasupra mării, ignorînd barca rămasă în depărtare, scormonind orizontul în căutarea primejdiei.

— Deschideți hangarul! Faceți gata de catapultat hidroavionul!

Submarinul la suprafață, hangarul larg deschis. Momentul cel mai vulnerabil.

Auzi șuieratul aerului comprimat și scrîșnetul metalului și știu că se dirija catapulta din hangar.

Îl obseda aceeași idee. Și-o repetase de un milion de ori. „Acum ori niciodată!“

— Catapultați!

Ar fi dorit să-i fi urat noroc lui Christie. „În numele nostru.“ Micul hidroavion se desprinse mîrîind de pe catapultă și, după un șovăielnic plonjon spre apa cristalină, se înălță pieptiș, îndreptîndu-se către soare.

— Închideți hangarul! O privire rapidă la ceas. Secund, cînd sînteți gata, intrăm în imersiune.

În timp ce marinarii, urmați de maistrul semnalizator, părăseau în grabă puntea de comandă, Ainslie aruncă o ultimă și lungă privire către barca plutitoare. Spectatori muți. Avînd înainte întreaga eternitate.

— Imersiune! Imersiune! Imersiune!

Trînti capacul tambuchiului deasupra capului.

Christie privi prin ochelarii de protecție la altimetru și îl izbi cu pumnul. Era defect. Dar ce mai conta? Ăsta era necazul cu hidroavionul. Ferecat într-un hangar umed, hurducat din imersiune la suprafață, zgîlțîit de exploziile grenadelor antisubmarine. Cei care-l construiseră avuseseră de furcă, nu glumă.

„Bine că măcar compasul funcționează.“ Se instală mai comod în găoacea lui și aduse butucul elicei pe direcția insulei celei mai apropiate.

Știa bine că cei de pe submarin îl socotiseră nebun. Niciodată să nu te oferi voluntar, la nimic. Așa se spune. Dar să iasă la aer liber, să se descătușeze din colivia aceea de oțel, i se păruse o adevărată fericire.

Christie se răsuci pentru a-i arunca o privire observatorului. Sigur că și el încearcă același simțămînt, își spuse, sigur că se bucură să se înalțe în tăriile cerului.. Deschise butonul interfonului.

— Așa-i că-i mai bine, Jonesy ?

Jones dădu din cap în semn că da și-și plimbă pușca mitralieră Lewis dintr-o parte în alta, de parcă ar fi fost un zburător din corpul Aviației Regale, patrulînd deasupra tranșeelor.

Insula păru să se înalțe brusc pentru a-i întîmpina și Christie văzu lunecînd umbra hidroavionului, asemenea unui crucifix, peste hățișul verde. Se gîndi la barca fantomă, la toți ceilalți morți, la sufletele înnebunite de groază, presărate pe tot spațiul de aici și pînă la Singapore.

— Mai avem două insule în față, Jack, îl avertiză Jones. După ce trecem de ele s-ar putea să vedem ceva.

Christie aprobă din cap și bîjbîi după binoclu. Pe o plajă micuță zăceau cîteva canoe și se întrebă dacă or fi fost folosite de militari care se refugiau, sau de localnicii prea înspăimîntați ca să se arate. Se răsuci în carlingă ca să se uite după *Soufrière,* dar submarinul intrase în imersiune și se îndrepta, probabil, spre canalul dintre insule.

Zîmbi în sinea lui auzindu-l pe Jones fredonînd încetișor în interfon. Întotdeauna cînta același cîntec, pe melodia „Tipperary“, cu cuvinte schimbate : „Mary e doar o părere, și-i drum lung pîn' la ea...“

Trase de manșă și înălță botul hidroavionului deasupra crestei unui deal, palele elicei trasînd un cerc de argint în lumina soarelui. Jones avea probabil dreptate. După insula următoare, li se vor deschide mile întregi de vizibilitate. Vor fi adevăraţi spectatori. Nimic altceva.

Micul hidroavion mîrîi străpungînd un petec de ceaţă şi, deodată, sub aripă, iată din nou marea.

Christie simţi că i se taie respiraţia, în aceeaşi clipă în care Jones îi trase un ghiont în umăr, răcnind :

— Dumnezeule, ia te uită !

Totul se întîmplase atît de neprevăzut ! Nimic nu e niciodată aşa cum te-ai aştepta să fie.

Christie înclină hidroavionul, împingînd cîrma la maxim, în timp ce privea la navele aflate chiar sub el. Se strădui să-şi păstreze mintea limpede, pentru a-şi ţine aparatul sub control şi a putea număra formele acelea cenuşii.

Înjură în gînd, balansînd dintr-o parte în alta. „Şi acum, începe blestemata antiaeriană !"

Gogoaşe de fum cafeniu trecură pe lîngă el, în zbor leneş, inofensiv, dar aparatul se legăna şi-şi scutura botul în jos, iar Christie văzu două găuri dinţate în aripa din stînga.

— Jonesy, cobor !

Intră cu hidroavionul în picaj abrupt, încercînd să ignore exploziile artileriei antiaeriene şi zdrăngănitul schijelor ce se loveau de fuselaj. Trebuia să se uite de la mai mică distanţă. Pentru ca *Soufrière* să poată afla totul. Să se pregătească.

Îl auzi pe Jones hăulind ca un smintit, şi apoi clănţănitul ascuţit al puştii lui mitralieră, trimiţînd o rafală către nava cea mai apropiată, un distrugător care îşi rotea tunurile în direcţia lor.

— Arată-le ce ştii, Jonesy !

Se molipsise şi el de nebunia observatorului.

Umărul unui deal se arcui brusc, adăpostindu-l de nave. Dispăruseră ca și cum nici nu existaseră vreodată. Christie gîndea intens. Încerca să reconstituie totul, să pună lucrurile cap la cap. Un crucișător mare și cel puțin trei distrugătoare. Şi încă două vase de transportat trupe, camuflate. Probabil că se opriseră pentru a debarca pe țărm oameni care să cerceteze insulele. Se gîndi la barca fantomă și la toate celelalte grozăvii pe care le văzuse.

Cînd hidroavionul se înălță iar deasupra uscatului, îi apăru deodată în cîmpul vizual un vas mai mic, dar care trăgea în ei fără întrerupere. Şrapnele, trasoare, toată recuzita.

Christie continuă să zigzagheze dintr-o parte în alta. Un avion torpilor, chiar și o vechitură de „Stringbag", ar fi fost mult mai eficient decît toată manevra lui. Să înfigă măcar o torpilă în ticălosul ăla. Îl auzi pe Jones înjurînd de mama focului cînd pușca mitralieră i se blocă, și apoi țăcănitul cutiei încărcătorului nou introdus, după care deschise iar focul.

Soufrière se afla acum, probabil, pe la jumătatea canalului, iar navele japoneze se vor găsi exact acolo, aşteptînd submarinul sau orice altceva menit să le abată.

Christie văzu pe insula din fața lui o plajă ca o semilună albicioasă, apoi două dealuri printre care ar fi putut să zboare și apoi... Avionul se zgîlții îngrozitor și simți prin cizma costumului de zbor pumnalul unei dureri cumplite care-l frigea ca un fier înroșit în foc.

— Dumnezeule, Jonesy! Asta aproape că ne-a ras!

Îşi întoarse privirea și-l văzu pe observator atîrnînd pe jumătate afară din carlingă, brațele bălăbănindu-i-se în vînt. Fusese lovit la cap și ochelarii de protecție îi erau înecați în sînge.

Christie se întoarse din nou cu fața spre inamic, gîfîind, cînd simți durerea răspîndindu-i-se în trup.

— Îmi pare rău, Jonesy ! Sincer.

Ce tot îndruga ? Simţi că-l năpădeşte groaza şi privi în jos, la piciorul rănit. Peste tot era sînge şi, prin găurile făcute de schije, zări marea zburînd sub el. Îşi dădu seama că pierduse şi flotorul din dreapta.

— Un avion într-un picior, rîse el vlăguit.

Alte bufnituri şi un nor de fum care părea să se fi lipit de carlingă, ca un gaz.

— N-are nici un rost Jonesy, cîrîi Christie. O lăsăm baltă. Comandantul tot nu mai poate afla la timp. Nu mai poate acum, băiete !

Ca şi cum i-ar fi încuviinţat spusele, capul observatorului mort se scutură în jos şi se clătină peste inutila sa puşcă mitralieră.

— Oh, Doamne, ce durere !

Chinul păru să-i răzuie mintea, ca un scalpel. Dacă trece printre dealuri şi face un viraj brusc, la dreapta, pentru a-şi lua înălţime, poate c-ar mai reuşi să-l înştiinţeze pe Ainslie ! Deschise larg admisia.

— Hai, fetiţo ! Că doar te-am învăţat să înţelegi englezeşte, nu ?

Proiectilele explodau deasupra şi dedesubtul lui, fiindcă hidroavionul, în timp ce cîştiga altitudine şi se îndrepta spre insula următoare, se înfăţişa fiecărei nave în parte ca un fazan urmărit de vînători.

Din fuselaj zburau întruna bucăţi şi cînd o schijă i se înfipse ca un topor în şold, zăpăcindu-l, tăindu-i răsuflarea, Christie scoase un răcnet cumplit.

„Oh, Doamne Dumnezeule, ajută-mă !“ Cuvintele nerostite sau poate că urlate se spulberară neauzite, în timp ce Christie dibuia manetele şi trecea de dealul cel mai apropiat.

— Sus, haide, încă puțin ! Oh, Dumnezeule, ajută-mă !

Tir antiaerian, ghemotoace luminoase de trasoare, sfîșiind aparatul stîlcit, încleștîndu-l în gheare de foc.

Din nou marea... Sclipitoare, de un verde transparent.

Christie se aplecă s-o privească și capul lui atinse parbrizul carlingei. Văzu ulei țîșnind în jurul capotei motorului și primele dîre de fum de la acesta.

Marea era frumoasă. La locul ei.

Cîteva proiectile urmăriră hidroavionul, dar majoritatea navelor dispăruseră din nou, ascunse de insule.

— Parc-am fi în Tahiti, Jonesy ! Tu și cu mine ne mutăm aici cînd s-o termina cu blestemăția asta ! O să te învăț să zbori... ai să vezi... Jonesy !

Încercă să se răsucească, dar durerea îl prinse ca într-o menghină.

Hidroavionul lovi marea și făcu explozie, împroșcînd bucăți arzînde pînă departe. După un timp, nu se mai văzu nimic.

17

UN SIMBOL

Toţi cei de pe submarin auziseră bubuitura produsă de hidroavionul lui Christie cînd explodase în canal. Fusese mai curînd o senzaţie decît un zgomot şi a continuat să se reverbereze în carena submarinului multă vreme după ce rămăşiţele aparatului se risipiseră pe fundul mării.

Ainslie se îndepărtă de periscopul care lunecă şuierînd îndărăt în puţul lui. Nu vedea nici periscopul, nici faţa palidă a maşinistului ce manevra butoanele ; îi stăruia în ochi acea ultimă imagine, pe care tăcerea imparţială a lentilelor o făcuseră parcă şi mai cumplită.

Urmărise hidroavionul înălţîndu-se cu disperare deasupra insulei, zbătîndu-se şi prăbuşindu-se ca o pasăre rănită. Hăituit pe toată traiectoria de obuze şi trasoare, marcîndu-şi drumul dureros cu dîra propriului său fum.

Cînd se prăbuşise în apă şi se despicase într-o pălălaie de flăcări, detunătura subită, izbindu-se de carena navei, păruse şi mai înfiorătoare. Ca o intruziune în liniştea de pînă atunci.

Deşi erau cu spatele spre el, oamenii din postul central păreau să-l fixeze.

— A reuşit să lanseze vreun semnal, domnule comandant ? întrebă Quinton.

Ainslie confirmă din cap, abia cutezînd să vorbească.

— Da, cel mai eroic semnal pe care l-am văzut vreodată. Apoi, adăugă ca pentru sine : Ar fi putut să-şi ia zborul, să se ascundă, să se salveze și pe el și pe Jones. Ar fi putut face orice. Dar n-a făcut-o. Nu știm cîte nave inamice sînt, dar, pe Dumnezeul meu, știm unde se găsesc acum !

Luă microfonul interfonului.

— Vă vorbește comandantul. Explozia pe care ați auzit-o a fost a hidroavionului nostru. Înghiți cu greutate. Ne-au oferit șansa de a ajunge primii. Pot spune măcar atîta lucru. Cînd lucrurile se vor încinge, gîndiți-vă la toți acei oameni neajutorați din convoi. Aștept de la voi să reîncărcați tuburile golite mai iute ca oricînd. Și dacă va fi necesar să recurgem la tunuri, aștept să faceți tot ce vă stă în putere. Simțea înțepături în ochi de parcă avea ace sub pleoape. Nu precupețiți nimic ! Asta a fost tot.

Un murmur de aprobare străbătu postul central și Halliday i se adresă lui Lucas :

— Ăsta om, nu glumă. N-aș vrea să fiu în locul lui.

Forster încleștă cu mîinile masa hărților ca să-și stăpînească emoția. Toate grijile care-l roseseră pînă atunci și pe care le crease altora nu mai însemnau acum nimic. O să-și piardă viața, dar parcă nu mai avea importanță.

Timonierul cel gras își așeză mai comod fesele pe scaunul de fier și bodogăni morocănos :

— Eu zic că avem toate șansele, domnule comandant. Chicoti : Știți, m-am hotărît să-mi iau o muncă pe uscat.

Menzies, semnalizatorul, clătină din cap :

— Idiot bătrîn ! Tu, pe uscat ? Nici chiar de-ar fi să mai trăiești o mie de ani.

Ainslie se afla la masa hărților. Mintea i se limpezea în silă, pe măsură ce încerca să uite scena al cărei martor fusese. Cuvintele pe care le rostise i se păreau cu totul nepotrivite, serbede. Și ar fi vrut să spună atît de mult !

Ar fi vrut să le spună oamenilor ce însemnau pentru el încrederea și curajul lor, sacrificiul lor de care nimeni nu avea să știe vreodată.

Inamicul se afla dincolo de insulele acelea. Îndreptîndu-se, probabil, spre Sumatra, așa cum li se raportase. Nu avea un portavion, dar, mai important, nu avea nici hidroavion catapultat. Altminteri l-ar fi trimis în urmărirea hidroavionului lor. Pentru a-l doborî înainte de a fi putut semnaliza pericolul și pentru a descoperi de unde venise. Așadar forțele japoneze nu dispuneau de nave grele de luptă. Acestea erau întotdeauna dotate cu hidroavion.

Luă hotărîrea :

— Rotații pentru opt noduri ! Drum compas zero-unu-zero !

Făcu cîțiva pași înainte și înapoi și își lăsă apoi mîinile pe masa hărților care trepida. Pentru ei nu exista pericol imediat, decît dacă inamicul ar fi trimis o navă pe canal, pentru a căuta avionul prăbușit. Încercă să vadă insulele în închipuire, așa cum se prelungeau una spre cealaltă, cu apa adîncă dintre ele, devenită primejdioasă din cauza curenților neașteptați și a schimbărilor bruște de drum pe care le impuneau.

— Capul compas este zero-unu-zero, domnule comandant.

Încă o privire aruncată hărții. Simțea prezența lui Forster lîngă el, îi percepea disperarea și, ciudat, parcă și un soi de ușurare în același timp.

— E în ordine, navigatorule ? Ainslie îi aruncă o privire gravă. Ești foarte liniștit.

Forster își umezi buzele.

— Am s-o scot la capăt, domnule comandant. Se sili să zîmbească. Vă mulțumesc.

'„Pentru ce oare ?" Adăugă :

— Uită-te aici ! Vezi pe hartă stînca asta descoperită. O ciocăni cu distanțierul. E un loc infernal pentru o navă care trebuie să-și schimbe brusc drumul. Urmări trăsăturile încordate ale lui Forster luminîndu-se sub impulsul subitei înțelegeri. Mă refer la ei, nu la noi.

Ainslie întinse mîna după un contor și-l puse în funcție, acul roșu părînd să marcheze, mai bine decît orice clepsidră, timpul care le mai rămînea.

— Sus periscopul !

Trebuia ca totul să fie precis, altfel ar putea să-i puie cruce submarinului încă de pe acum.

Ainslie roti periscopul într-un arc lent. În pupa nu mai avea ce privi. Își stăpîni respirația agitată cînd descoperi insula pe care tocmai o studiase pe hartă. Aici era creasta înaltă de deal deasupra căreia se ivise Christie escortat de exploziile proiectilelor. În continuare, insula cobora în pantă lină spre mare, spre o buclă albă de brizanți ce păreau să se spargă la țărmul unei alte insule. Dar era o imagine înșelătoare. În acel punct, canalul cotea spre stînga. Larg, și dacă cercetarea fusese corectă, îndeajuns de adînc pentru a adăposti un submarin. Chiar și lighioana lor.

Îl văzu pe Ridgway urmărindu-l și pe cartnicul său așteptînd să-și îndoape prețioasa mașină cu relevmente și distanțe.

— Pregătiți tuburile de la unu la opt !

Ainslie își înălță încet lentilele, dar cerul era pustiu și petele de fum se evaporaseră.

Fixă linia orizontului, printre insule, pînă ce ochii începură să-l doară de atîta încordare.

— Cîrma stînga zece !

Ascultă alunecarea timonei și respirația greoaie a lui Gosling și văzu promontoriul din față mișcîndu-se încetișor în partea stîngă a cîmpului său vizual.

— Cîrma zero ! Întîmpină-i girația, timonier.

— Cîrma zero, domnule comandant. Cap compas trei-patru-zero.

Forster comandă calm :

— Adu-l la drum trei-patru-șase.

Vocea îi era înăbușită, de parcă se temea să intervină între submarin și comandantul lui.

— Tuburile sînt pregătite, domnule comandant, capacele exterioare de la prova sînt deschise.

Încă un minut, poate chiar mai puțin. Nu-și mai amintea să fi ținut vreodată periscopul ridicat atît de mult timp. În orice alt ocean ar fi însemnat sinucidere curată.

Se strădui să nu se gîndească la cruciulițele cu care marcase Forster pe hartă poziția aproximativă a convoiului de vase cu refugiați. Dacă nu vor reuși să-l rețină în loc pe inamic, s-a zis cu ele. Amiralul japonez va fi prea grăbit să-și îndeplinească partea ce-i revenea din întreaga operație, pentru a-și mai putea îngădui să piardă timpul. Va lua sub foc de artilerie micul convoi și-l va face fărîme, jonglînd în mîna sa cu supliciul și măcelul.

Ainslie revăzu în gînd fața lui Natalie. Fericită, îngîndurată, iubitoare. Răstimpul scurt pe care-l petrecuseră împreună însemnase foarte mult și ar putea să însemne mult mai mult dacă soarta le va îngădui. Ordonă :

— Reduceți la șase noduri !

Sforăitul motoarelor slăbi iarăși, în timp ce *Soufrière* își urma lent, ca o balenă, drumul prin canal. Ultima navă care trăsese asupra avionului fusese foarte aproape de mal, întrucît trasoarele se înălțaseră drept spre cer. Ceea ce însemna că era vorba de o navă mică, probabil o escortă antisubmarină sau așa ceva. N-avea nici un sens să ofere o pleașcă operatorilor de la hidrofonul acelei nave.

Își lipi fruntea de banda de cauciuc, dilatîndu-și ochiul de parcă ar fi vrut să consume fiecare secțiune a imaginii. Anunță :

— Navă, distrugător mic, mișcîndu-se de la dreapta la stînga, în relevmentul acesta, distanță patru mii de iarzi.

Ar fi vrut să-și înghită saliva, să-și umezească buzele, să nu mai audă glasul monoton al cartnicului lui Ridgway și țăcănitul mesei de calcul.

— Iată și a doua navă. Distrugător de escadră.

Urmări cea de-a doua navă, aflată mai departe în direcția mării, în relevment pupa față de micul distrugător, ceea ce făcea ca amîndouă să pară o singură siluetă prelungită.

— Tuburile de la unu la patru, fiți gata de lansare !

Simți puntea vibrînd ușor sub tălpile lui. Probabil că era efectul curentului, dar îți făcea impresia că *Soufrière* tremura de nerăbdare să înceapă masacrul.

— Foc tubul unu ! O tresărire îi furnică degetele. Foc tubul doi ! Continuați lansarea după cronometru !

Tocmai rotea periscopul spre tribord cînd, asemenea unui uriaș în armură, crucișătorul inamic se ivi încet în cîmpul lentilelor. Suprastructuri etajate la puntea de comandă. Îi venea greu să-și desprindă ochiul de la el, pentru a descoperi și restul navelor. Două distrugătoare la distanță mare de țărm și, apoi, două vase comerciale înalte la apă, cu bordajele împestrițate cu pitură de camuflaj, transportînd, de bună seamă, trupe pentru invazia Sumatrei.

Răsuci din nou periscopul și-l fixă pe crucișător.

— Crucișător greu, în relevmentul acesta !

Coca submarinului se hurducă puternic şi Ridgway anunţă răspicat :

— O navă a fost lovită !

O altă bufnitură violentă se reverberă peste apă, ecoul fiind amplificat de spaţiul îngrădit al canalului.

Ainslie văzu micul distrugător scuipînd fum şi flăcări, iar în urma lui, distrugătorul mai mare încetini viteza, de parcă ar fi vrut să-i ofere ajutor. Dar şi al doilea distrugător era învăluit în ghirlande de fum şi spumă şi cînd o nouă explozie aruncă un giulgiu de flăcări în sus, deasupra catargului, Ainslie îşi dădu seama că o torpilă îi incendiase grenadele antisubmarine de pe puntea pupa.

— Unu la patru, reîncărcaţi !

— Asta va fi ultima reîncărcare, domnule comandant, îl avertiză Ridgway.

Ainslie urmărea crucişătorul şi parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Quinton avusese dreptate. Amiralul japonez Ozawa trimisese o parte din forţele sale să participe la sărbătorirea umilirii şi capturării Singaporelui.

Văzu distrugătoarele scurtînd distanţa şi executînd o întoarcere rapidă către insule, retrăgîndu-se din locul în care izbucnise, pe neaşteptate, primejdia.

Crucişătorul se găsea acum parţial ascuns de insula cea mai apropiată, mărindu-şi viteza, ca să se apropie cît mai repede de cele două puternice escorte.

— Tuburile de la cinci la opt, fiţi gata de lansare !

Oamenii îşi înălţară privirile spre plafon cînd zgomotul unei nave care exploda izbi coca submarinului. O serie de bubuieli surde sugerau muniţii, combustibil, maşini grele tîrîte în voia valurilor. O navă care murea.

Ainslie îşi concentră atenţia pe distrugătoare.

— Măriţi din nou rotaţiile la opt noduri !

Schijele de proiectile brăzdau dîre livide pe mare. Navele trăgeau de zor într-o epavă, crezînd că era un periscop.

— E timpul să schimbăm de drum, domnule comandant, strigă Forster, cu glas răgușit. Vino la drum trei-zero-zero.

— Jos periscopul ! Ainslie se ridică și se uită la Quinton : Le dăm două minute. Urmări repetitorul giro ticăind sub impactul schimbării de drum. Foarte curînd cele două distrugătoare vor porni atacul. Trebuie ca pînă atunci să scoatem din circulație monstrul ăla mare, spuse el.

După aceea va urma sfîrșitul. O știa bine. Știau cu toții.

— Toate tuburile sînt încărcate, domnule comandant, raportă Ridgway. Aproape că zîmbea cînd adăugă : În jumătate din timpul obișnuit.

— Bine.

Ainslie se agăță de o valvă de deasupra capului ca să-și mențină echilibrul cînd ceva se izbi cu forță de coca navei, ricoșă îndărăt, apoi hîrșîi de-a lungul balasturilor din babord ca un fierăstrău uriaș.

— Ce dracu a fost ?

Voysey, timonierul secund, strigă :

— Cîrma de asietă prova e blocată, domnule comandant !

Ainslie îi aruncă o privire lui Quinton, conștient că i se citea în ochi disperarea, dar incapabil să-și stăpînească dezamăgirea, îngrijorarea.

Probabil că fusese vreo bucată desprinsă din primul distrugător, purtată de curent și împinsă să plutească drept în calea lor.

— Alarmă ! Faceți gata de ieșire la suprafață ! Pregătiți-vă pentru acțiune cu artileria !

Halliday își întoarse capul dinspre asistenții săi muiați de sudoare și-i murmură lui Lucas :

— Afurisitul ăla de hidroplan fusese fracturat cînd l-am reparat noi ultima dată. Așa că izbitura asta numai bine nu i-a făcut.

Ainslie se simțea ciudat de calm, detașat de siluetele care se zoreau, de ordinele lătrate în jurul lui.

În pofida eforturilor, ratase totul. Oamenii lui, convoiul. Și Natalie, mai presus de orice.

— Purjați balasturile principale !

Greoi, stîngaci, *Soufrière* ieși la suprafață și cînd apa se despică în fața provei șiroinde, Ainslie văzu hidroplanul blocat și încătușat de o bucată de metal îndoit. O porțiune din epava navei ; victima doborîtă dăduse o ultimă lovitură asasinului.

Cel dintîi proiectil căzu lîngă submarin chiar în timp ce motoarele principale vuiau intrînd în regim de viteză maximă, iar turela mare a lui Farrant se rotea lin către navele care îi asaltau.

Ainslie își fixă binoclul la ochi, urmărind distrugătorul cel mai apropiat. Dar adevăratul lor obiectiv era crucișătorul. Nici vasele care transportau trupe, nici distrugătoarele nu erau periculoase pentru convoi, chiar dacă erau mai mult decît periculoase pentru un submarin avariat, incapabil să intre în imersiune.

Auzi în spate un om de veghe exclamînd uimit :

— Ce faci acolo, maistre ? Ce-ți veni să înalți pavilionul ? Doar nu-i nimeni care să-l vadă !

Saula trasă făcu să scîrțîie raiurile și Ainslie își dădu seama că Menzies înălțase pavilionul pe tubul periscopului. Îl auzi replicînd calm :

— Or să-l vadă, băiete. Și-o să-l vedem noi !

Ainslie simți că i se pune un nod în gît.

— Toate tuburile pregătite de lansare ! O jerbă completă. Crucişător la verde unu-cinci, la o mie de iarzi.

Ajustă vizorul, cu degete alunecoase din cauza spumei împroşcate de ultimul proiectil.

— Începeţi lansarea !

Stînd ţeapăn pe scăunaşul de oţel al turelei, locotenentul Farrant simţi torpilele părăsindu-şi tuburile, fiecare dintre ele zgîlţîind uşor nava în clipa în care-şi lua drumul către obiectiv. Farrant nu le mai acordă nici o atenţie. Prin binoclul său puternic urmărea distrugătorul care se apropia ; îl contempla cu o senzaţie de detaşare, mai preocupat fiind de tăcerea totală de dedesubt, acolo unde cele două echipe de servanţi aşteptau cu ochii pironiţi pe culatele închise.

În stînga lui, sublocotenentul Southby, cocoţat pe un scaun asemănător, îşi apăsă binoclul la ochi, gata să raporteze lovitura, să execute corecţia, să facă orice i-ar fi dictat Farrant.

La peste două mii de iarzi în prova tribord. Farrant încleştă şi mai puternic trăgaciul de alamă, abia îndrăznind să respire, în timp ce grada momentul exact.

— Tunul dreapta... Foc !

Tunul reculă şi cartuşul gol fu azvîrlit în plasă, în chiar secunda în care servanţii se repeziră să încarce.

— Tunul stînga... Foc !

Farrant îşi trecu vîrful limbii peste buze văzînd cele două coloane de fum alb înălţîndu-se spre cer chiar în spatele navei celei mai apropiate.

— Scurtează doi !

Coca submarinului se zgudui violent cînd nişte proiectile explodară în apropiere, apoi fu zdruncinată de o convulsie, ceea ce însemna, gîndi Farrant, cel puțin o torpilă care-și atinsese ținta.

Oamenii se mișcau ca niște roboți, servanții de la închizătoare și încărcătorii îndesînd proiectile lucitoare și apoi dîndu-se deoparte cînd tunurile se înălțau pentru lovitura următoare.

Traseră încă o dată și Farrant văzu distrugătorul schimbîndu-și drumul și îndepărtîndu-se de explozia proiectilelor. Nici unul dintre ele nu marcase o lovitură directă, dar explodaseră atît de aproape de prova navei, încît trebuie să fi fost ciuruită ca o solniță.

Rînji și simți pe limbă cordita acruie, grăsimea și uleiul propriei sale mașinării.

Merita să se afle acolo numai pentru a-și imagina surpriza inamicului. A fi făcut zob de un submarin aflat la suprafață e un lucru greu de înghițit. Chestiune de obraz.

Southby își dezlipi ochii de la distrugătorul înecat în fum, cu tunurile lui care scoteau flăcări, pentru a se uita o clipă la Farrant. Rînjea cu gura pînă la urechi, desfătîndu-se, lipsit de frică, lipsit de orice sentiment.

— Amîndouă tunurile gata de tras, domnule locotenent !

— Foc !

Un obuz făcu explozie chiar alături de turelă și un încărcător fu zburat de pe scaun, capul ciocnindu-i-se ca un ou de peretele de oțel. Schijele rîciiră și pocniră oțelul și Southby se porni să vomite cu disperare, în timp ce omul continua să alunece în jos, pînă sub afet, țeasta spartă lăsînd o dîră roșie pe suprafața vopsită.

— Turela nu se mai lasă manevrată în direcție, domnule locotenent. Mecanismul e blocat !

— Încearcă, încearcă, încearcă ! răcni Farrant prin fum. De ridicat se ridică ? Răspunde, idiotule !

Caporalul încuviință din cap, cu fața ca de mort.

— Probabil că obuzul ăsta din urmă a dislocat unul din rulmenți, comentă Farrant, aproape nestingherit. Apoi apucă telefonul său roșu. Domnule comandant! Nu mai putem orienta turela. Vreți să preluați dumneavoastră?

O nouă explozie îngrozitoare cutremură nava și Farrant auzi apa năvălind în cascadă peste turelă ca un talaz în flux.

Sus, pe chioșc, Ainslie apucă telefonul și răspunse:

— Da, artilerist. Fă ce poți. Apoi se aplecă peste tubul portavoce și zbieră: secund, turela este înțepenită pe verde patru-cinci. Folosește periscopul de atac pentru a menține nava inamică pe acest relevment.

Era o nebunie curată, instinctul sălbatic de a răspunde la lovituri îi unea pe toți în aceeași neajutorare.

Pe de altă parte, crucișătorul continua să se îndepărteze, fugind din calea unor noi torpile. Comandantul lui n-avea cum să știe că submarinul care se vîrîse între nava sa și escorte nu mai avea torpile și, acum că turela se blocase, submarinul *Soufrière* devenise o țintă foarte vulnerabilă.

Ultimul obuz deformase puntea și omorîse doi oameni de pe ea. Ainslie și-i imagina pe cei de dedesubt, trudind ca niște draci, controlînd motoarele, căutînd să descopere spărturi ce puteau fi astupate, așteptînd moartea să sufle asupră-le. Nici măcar nu avuseseră satisfacția de a vedea două torpile lovind crucișătorul sub turelele de la pupa. Nu îndeajuns ca să-l scufunde, dar destul ca să-l pună pe fugă, cu puntea abia ivindu-se peste nivelul apei.

Turela licări prin fumul gros cînd cele două tunuri traseră din nou, sfîșiind văzduhul cu țipătul obuzelor proiectate către distrugător. Cea de a doua navă se îndrepta spre babord, pentru a diviza focul lui Farrant, asemenea dulăilor în urmărirea unui cerb. Văzînd că turela nu răspunde, vor ghici ce s-a întîmplat și se vor năpusti înspre partea lipsită de apărare a submarinului. Probabil că alte nave se și grăbeau să le vină în ajutor, avînd tot timpul să distrugă convoiul după ce-l vor fi dat pe *Soufrière* la fund.

Niște siluete dădură buzna prin tambuchi, repezindu-se spre partea laterală a chioșcului.

Ainslie îl înșfăcă pe Halliday de braț, răcnind :

— Unde naiba te duci ?

Halliday se închirci cînd un nou obuz explodă în apă, la cîtiva iarzi de submarin. Coca navei bubui ca o tobă și schije ascuțite se răspîndiră în stol prin văzduh, deasupra punții, în căutarea victimelor.

Halliday strigă :

— Hidroplanul ăla de la prova, dom' comandant. E singura noastră șansă ! Cînd Ainslie dădu să protesteze, îi ripostă ferm : Puteți spune ce vreți, puteți să mă deferiți mai tîrziu și Curții Marțiale, dacă aveți chef, dar eu acolo jos mă duc.

Se tîrî în urma micii lui echipe de oameni, printre care Ainslie îl recunoscu pe francezul Cottier, ținînd pe umăr un tăietor electric, pe care-l purta ca pe o spadă.

Puntea tresăltă sub bubuiturile gemene ale tunurilor lui Farrant și Ainslie se ghemui pe vine cînd un proiectil inamic explodă aproape simultan.

Forster venise pe puntea de comandă ca să ajute la manevrarea submarinului în concordanță cu tunurile. Strigă ca un disperat :

— Dumnezeule, unul din ei s-a și prăbușit !

Un mașinist căzu în genunchi, încleștîndu-și stomacul cu degetele, holbîndu-se la apa care năvălea de-a lungul balastului, pînă cînd fu doborît cu fața în jos și împins în elice.

Asurzit de detunături, orbit de fum și de spuma care țișnea peste prova, de parcă submarinul ar fi intrat în imersiune, Halliday ajunse la cîrma de asietă, oamenii lui căutînd locuri de care să se apuce cu mîinile, în timp ce Cottier conecta tăietorul la priză.

Halliday se clătină cînd, în urma unei explozii, valuri compacte măturară puntea.

— Băieți, pregătiți cricul. Apoi, bătîndu-l pe Cottier pe braț : Mai ușor cu chestia asta !

Privi la apa înspumată de sub el. Un pas greșit și s-a zis cu tine ! Halliday găsi timp să-și amintească de fața lui Ainslie cînd îl înfruntase pe punte. „Da' ce și-a închipuit, că o să-l las să-și piardă nava după tot ce a făcut el pentru mine ?“

Un șrapnel explodă la mare înălțime deasupra submarinului, scrijelindu-l cu bilele sale și biciuind marea în jur, trasformînd-o într-o fîntînă arteziană.

Ainslie căzu izbindu-se de balustradă, cu urechile vîjîindu-i și mușchii încordați pînă la ultima fibră, gata să suporte durerea. În acele cîteva clipe văzu totul. Două găuri micuțe într-un tub portavoce, la o distanță infimă de gura lui. O tăietură lungă în cămașă, și totuși schija nici măcar nu-i zgîriase pielea. Dar puțin mai încolo, un mitralior fusese omorît pe loc și apoi rostogolit de suflu pînă la capătul din spate al punții de comandă.

Pe urmă îl văzu pe Menzies, semnalizatorul, zăcînd pe spate cu ochii pironiți pe pavilionul înălțat de el, ca un gest de sfidare. Și Menzies era mort. Forster șchiopăta prin fumul care se tîra jos. Fața îi era albă ca varul și-și ţinea mîna la coapsă, încercînd să-şi oprească sîngerarea cu pantalonul strîns într-un ghemotoc roşu.

Ainslie îl trase într-o parte, rezemîndu-l de oţelul care vibra, sprijinindu-l cu o mînă, în timp ce cu cealaltă bîjbîia după ceva cu care să-l bandajeze.

Forster şuieră printre dinţi : „O, Dumnezeule !“ Se străduia să rămînă conştient, dar durerea rănii îi sugea toată vlaga.

Puntea se cutremură sub impactul altei cumplite explozii, venind de undeva din faţa turelei.. Schijele plouau peste chioşc, ca o grindină de metal, şi Ainslie îşi dădu seama că dacă Forster n-ar fi fost întins pe jos şi el nu s-ar fi aplecat să-i oblojească rana, nici unul dintre ei n-ar mai fi fost acum în viaţă.

Forster delira şi capul i se bălăbănea cînd într-o parte cînd în alta, în timp ce murmura :

— Voiam să mă însor cu ea, ştii. Voiam într-adevăr.

Ainslie îl întinse pe grătar şi-i îndesă chipiul sub cap, în chip de pernă. Îi spuse liniştit :

— Ai să te însori cu ea. Crede-mă, trebuie !

Nu ştia nici el de ce rostise aceste vorbe sau cum de-i mai păsa. Dar lucrul avea importanţa sa...

Ultimul obuz tras de celălalt distrugător făcuse explozie în apropierea turelei. Schijele erupseră prin fanta de observaţie a lui Southby, ucigîndu-l înainte de a fi putut măcar să strige sau să ştie ce se întîmplă. Trei dintre oamenii de la tunul babord fuseseră omorîţi sau grav răniţi, iar unul dintre încărcători se tîra pe sub culată, orbit şi scîncind după ajutor.

Farrant îşi dădu seama de ce se întîmplase exact în clipa cînd îşi aminti că tunul babord era inutilizabil. Chiar dacă mai putea încă să tragă, riscul unei explozii interioare sau al unui incendiu la magazia de muniții depășea orice eventuală șansă.

Acceptă și ideea că turela, din cauza avariilor, va trebui să rămînă cu ușile ei etanșe închise, dacă sau cînd submarinul va intra din nou în imersiune. Altfel, dacă turela ar fi fost inundată, oricine s-ar fi aflat înăuntru s-ar fi înecat.

Și totuși, în chip straniu, toate acestea păreau lipsite de importanță în comparație cu un unic fapt precumpănitor : ultimul obuz deblocase mecanismul de manevrare în direcție a turelei. Poate că nu fusese deteriorat de schije, așa cum crezuse el, ci doar blocat de vreo bucată de metal căzută de pe punte.

Urmări distrugătorul ivindu-se în cîmpul lui vizual. La perfecție. Precis.

— Foc !

De data asta n-a mai intervenit nici o greșeală. O ciupercă de flăcări portocalii izbucni din puntea distrugătorului, în timp ce în jurul său săreau în aer, în toate direcțiile, coșuri, bărci și catarge.

Farrant se lăsă pe spate în scaunul lui, aproape relaxat, începînd să orienteze turela în direcția celuilalt distrugător. Se simțea satisfăcut, dar ciudat de amețit.

Un încărcător se cățără pînă la el și, după ce aruncă o privire scurtă spre cadavrul ghemuit al lui Southby, exclamă :

— Hei, dom' locotenent, sînteți rănit !

Farrant îi aruncă o privire de gheață.

— Și crezi că nu știu, neghiobule ?

Se oţeli silindu-se să se uite în jos, la picioare. Era uimit că reuşea încă să mai trăiască, lăsînd la o parte faptul că nu simţea durerea.

Încărcătorul îl privi cu tristeţe.

— Stau aici, dom' locotenent, ca să vă ajut.

În timp ce omul îl susţinea, ajutîndu-l să stea drept în scaun. Farrant continua să orienteze turela înspre inamic

Cînd umbra celor două tunuri se plimbă pe deasupra punţii ciuruite, văzu şi Halliday bucata de metal îndoit căzînd din hidroplan şi pierind înghiţită de valul din prova.

Singurul ajutor care-i rămăsese, un electrician, îl luă de braţ şi o porniră împreună îndărăt, înspre chioşc, ca doi oameni beţi. Toţi ceilalţi zăceau morţi pe locul unde picaseră, cu excepţia lui Cottier, care căzuse peste bord, ucis, de îndată ce tăietorul său înlăturase ultima obstrucţie.

Halliday era chinuit de dureri înfiorătoare pentru că şi în spinarea lui se împlîntase o schijă. Şi totuşi se încăpăţîna să meargă, cu un soi de înverşunare în care se amesteca mîndria că reuşise să-şi ducă la îndeplinire misiunea asumată. Şocul şi pierderea de sînge făcură ca ultimii cîţiva metri pînă la chioşc să fie parcurşi într-o stare de buimăceală şi semiconştienţă. Halliday nu-şi mai aminti mare lucru pînă cînd deschise din nou ochii şi descoperi că era transportat prin postul central spre infirmerie. Reuşi totuşi să-şi înalţe capul şi să ciulească urechea, aşa cum făcuse de un milion de ori, ca să prindă bătaia motoarelor, a motoarelor *lui*.

Prin păienjenişul durerii îl văzu pe Lucas şi-i strigă :

— Preiei tu, băieţaş ? Eu nu mai pot fi de mare ajutor acum...

Lucas văzu siringa înfigîndu-se în braţul lui Halliday şi oftă uşurat. O clipă se temuse că moare, şi abia atunci își dăduse seama cît de important era pentru el ca Halliday să trăiască.

Își privi oamenii de la panou, de la purjele și cadranele care însemnau mijloacele de existență ale submarinului *Soufrière.*

Halliday avea încredere în el. Și asta însemna totul.

Quinton se îndreptă spre tubul portavoce, călcînd peste sticlă spartă și trecînd pe lîngă oameni răniți și năuciți. Plutea, chiar și aici, o duhoare de moarte, își spuse el.

— Vorbește secundul, domnule comandant. Cîrmele de asietă prova verificate și corecte. Îl vedea parcă pe Ainslie acolo sus, apucîndu-se de parapetul punții de comandă ca să nu-și piardă echilibrul, în timp ce submarinul își continua șarja împotriva inamicului. Domnule comandant, sînteți bine ?

— Da. Mulțumesc, John.

Șovăi o clipă și Quinton gîndi că fusese totuși rănit. Dar după un moment, Ainslie adăugă, vorbind rar :

— Tocmai urmăresc un miracol. Cel de al doilea distrugător se retrage. Toate navele își iau tălpășița, John. Își închipuie probabil că vrem să distrugem vasele cu trupe. Scoase un rîs scurt care sună ca un sughiț. Cu ce, pentru Dumnezeu ?

Quinton i se adresă lui Ridgway :

— Preia tu. Eu mă duc sus. Spune-i lui Hunt să-i scoată din turelă pe toți cei vii. Îndreptîndu-se spre scară, adăugă : Și pe urmă, determină un drum care să intercepteze convoiul de refugiați.

Cînd ajunse pe puntea de comandă, Quinton rămase cîteva clipe nemișcat, nevenindu-i parcă să creadă că mai puteau fi oameni vii. Oare după un asemenea masacru mai existau unii în stare să vadă toate astea, să vorbească despre ele ?

Cadavre împrăştiate, metal ciuruit, furia dezlănţuită a bătăliei.

Ceva îi atinse piciorul în timp ce păşea precaut, îndreptîndu-se spre Ainslie, şi, cînd privi în jos, îl văzu pe Forster, cu privirile aţintite asupra lui. Încerca să surîdă, pentru a arăta că ştie ce se întîmplă, ce realizaseră ei cu toţii.

Quinton îl bătu pe umăr, apoi se ridică, uitîndu-se la fumul de pe apă. O perdea de fum aşternută fie de ultima navă, fie de avariile provocate de proiectilele lui Farrant, nu ştia şi nici nu se mai sinchisea.

Ainslie îşi şterse faţa cu braţul şi-i spuse :

— Eu nu prea credeam în miracole, John. Scutură din cap. Dar după toate astea, zău dacă ştiu ce să mai spun.

— Ceva ordine, domnule comandant ? I-am cerut ofiţerului cu torpilele să determine un drum ca să întîlnim convoiul. După asta...

Ainslie îl apucă de braţ. Apoi îi zîmbi şi umbrele războiului părură să se risipească cu totul cînd îi spuse :

— După asta, ne întoarcem acasă.

Quinton îl înţelegea şi-i împărtăşea sentimentele în legătură cu toate cele întîmplate. Faţă de căderea Malayei şi a Singaporelui s-ar putea ca victoria lor nici să nu fie înregistrată. Dar unul dintre convoaie supravieţuise şi un sacrificiu imposibil fusese transformat într-un triumf, într-un simbol.

Soufrière îi susţinuse pe toţi. Curînd, submarinul va fi trimis din nou în misiune, sub altă comandă, şi poate cu alte obiective. Dar ei cu toţii nu aveau să-l uite, aşa cum nu vor uita nimic din ce făuriseră în acest interludiu al războiului.

Un om de veghe, palid la faţă, raportă cu glas tremurat :

— Sawle cere permisiunea de a veni pe puntea de comandă, domnule comandant. Cu ceva de băut.

— La ţanc, rînji Quinton.

Cîteva momente mai tîrziu, *Soufrière*, cel mai mare submarin din lume, cu cele două tunuri orientate încă ţeapăn către orizont, „schimbă de drum“, lăsînd perdeaua de fum în urmă-i, din ce în ce mai departe.

Redactor : ROLICĂ ZAHARIA
Tehnoredactor : VALERIA PETROVICI

Bun de tipar : 15.I.1982 ; Apărut 1982.
Coli de tipar 12 ;

Comanda nr. 10 560
Combinatul poligrafic ,,Casa Scînteii",
Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti,
Republica Socialistă România